

МАРК ЛОРЪНС

ИМПЕРАТОРЪТ НА ТРЪНИТЕ

Част 3 от „Разделената империя“

Превод от английски: Милена Илиева, 2014

chitanka.info

Посветена на моя син Брин.

БЛАГОДАРНОСТИ

Непременно трябва да благодаря на своята читателка Хелън Мазаракис, заедно изчете цялата трилогия на малки части и споделяше мнението си за написаното.

Шарън Мак, която настояваше да предам ръкописа на „Принца“, заслужава да ѝ благодаря още веднъж, така че — благодаря ти, Шарън.

Редакторката ми, Джейн Джонсън, е истинско чудо и подпомагаше кариерата ми на множество фронтове, за част от които е твърде вероятно дори да не знам. Между другото, с удоволствие чета нейните книги.

Друг член на екипа на „Вояджър“, Ейми Макалок, също работи усърдно в моя помощ. От сърце пожелавам успех на първия ѝ фентъзи роман, чиято премиера предстои тази година.

И накрая нека аплодираме моя агент, Ян Драри, заедно представи работата ми на хора, които бяха готови да поемат риска, и заедно продължава да продава книгите ми по целия свят. Гая Банкс и Вирджиния Асиони, които работят с Ян в „Шейл Ланд Асоушиътс“, също надхвърлиха най-високите ми очаквания — благодарение на тях историята на Йорг бе преведена на толкова много езици.

ИСТОРИЯТА ДОТУК

За онези от вас, които трябваше да изчакат цяла година за тази книга, предлагам кратък преглед на първия и втория том от поредицата, за да си опресните паметта. Припомням само онези неща, които са от значение за събитията в тази книга.

1. Майката на Йорг и братчето му Уилям са убити, когато Йорг е на девет. Йорг става свидетел на убийството им, уловен в тръните на бодлива шипка. Убийците са пратени от чичо му.

2. Бащата на Йорг, Олидан, не е добър човек. Заповядва да убият кучето на Йорг, когато той е на шест, и го пронизва в гърдите, когато е на четиринайсет.

3. Бащата на Йорг все още управлява Анкрат, но сега е женен за Сарет. Сестрата на Сарет, Катерин, се пада леля на Йорг и твърде често владее мислите му.

4. Йорг неволно (но не и без вина) убива доведеното си братче, новородения Дегран.

5. Лунтар затваря спомена на Йорг за братоубийството в кутия. Впоследствие Йорг си връща спомена.

6. Шепа персони със свръхестествени способности дърпат конците на многобройните кралства в рамките на Разделената империя, състезават се помежду си и манипулират събитията, всеки в своя полза.

7. В края на втора книга Йорг все още владее чичовия си трон в Ренар. Принцовете на Стрела са мъртви, армиите им — разбити, а шестте нации, обединени под знамето на Орин от Стрела, са готови да паднат в ръцете на новия си владетел.

8. В края на втората книга Йорг току-що се е оженил за дванайсетгодишната кралица Миана.

9. Йорг е изпратил хора да приберат от планината неговия тежко ранен канцлер Кордин.

10. Дневникът на Катерин е намерен сред хаоса на битката пред Призрачния замък. Съдбата ѝ е неизвестна. Може би е загинала заедно

с кервана си.

11. Кент Червения е обгорял тежко в сражението.

12. Йорг открива, че в мрежата от машини, останали в наследство от Строителите, живеят техни духове.

13. От един такъв дух, Фекслър Брюс, Йорг научава, че онова, което в неговото време наричат „магия“, е резултат от усилията на Строителите. Техните учени са променили начина, по който работи светът. Благодарение на откритията им човек може пряко да въздейства върху материята и енергията.

14. Пистолетът, с който Йорг приключва обсадата на Призрачния, попада у него след самоубийството на Фекслър Брюс.

15. Йорг губи властта си над некромантството и огъня, когато те едва не го убиват в последната битка за Призрачния.

16. Мъртвия крал е могъща персона, която наблюдава света на живите от своите мъртви земи и проявява особен интерес към Йорг.

17. Чела, некромантка, действа от името на Мъртвия крал.

18. Веднъж на всеки четири години владетелите на стоте отломки от империята се събират в столичния град Виен. Този Събор е период на примирие, в който владетелите избират нов император. За стоте години след управлението на последния стюард нито един кандидат не е успял да събере нужното мнозинство.

19. В реминисценцията „Четири години по-рано“ оставихме Йорг в замъка на дядо му на Конски бряг. Матмагьосникът Каласади успява да избяга след неуспешния си опит да отрови господарското семейство. Строителският призрак Фекслър дава на Йорг образния пръстен, който осигурява интерактивен поглед към света чрез мрежа от сателити и други оптически устройства.

ПРОЛОГ

Кай стоеше пред древния камък, грубо издялан монолит, изправен в дните, когато хората не знаели друго освен дърво, скала и лов. А може да са знаели и повече, защото камъкът стърчеше на особено място, място на видения. Място, където воалите изтъняваха, вдигаха се и тайни се разкриваха. Място, където небето висеше малко по-ниско и заклетите в него можеха по-лесно да го докоснат.

Местните наричаха скалния нос Пръста, което, ако питаха Кай, беше колкото тъпо, толкова и правилно. И ако приемем, че носят е пръст, то древният камък стърчеше от кокалчето му. Тук пръстът беше широк шейсетина метра и с още толкова пропадеше по краищата си към тресавището долу; стените му бяха насечени от груби скални стъпала.

Кай си пое дълбоко дъх. Студеният въздух изпълни дробовете му, влагата зарази кръвта му и забави сърцето, слухът му долови високия тъжен глас на древния камък. Глас, който беше не толкова звук, колкото спомен за звук. Зрението му се извиси с цената на мимолетна болка. Фокусът на възприятията му се изстреля към небето, а плътта остана край монолита. Сега Кай гледаше надолу от грейналата долина между два гигантски неспокойни облака, виждаше себе си като точица върху Пръста, а самият нос беше тънко парче суша, щръкнало в безкрайната шир на Тръстиковото море. От това разстояние река Рил приличаше на сребърна панделка, лъкатушеца към Стъкленото езеро.

Кай се издигна още. Земята пропадеше, все по-абстрактна с всеки замах на мислените му криле. Мъглите се завихриха, облаците го приласкаха в хладни обятия.

„И смъртта ли е такава? Студена белота без край?“

Устоя на облачния зов и отново намери слънцето. Заклетите в небето лесно се губеха в небесния безкрай. Мнозина се губеха за толкова дълго, че плътта им умираше, а те оставаха да скитат вечно във висините. Ала някъде в сърцевината си Кай имаше ядка от себичност, здрава връзка с живота. Не го беше срам да го признае.

Познаваше себе си добре. Знаеше за онази стара жилка алчност в сърцето си, за неспособността си да махне щедро с ръка. Недъг може би, но в този случай ценен актив, който да го опази цял.

Летеше над облаците, така сияйни в мекотата си, провираше се между кулите им. Един серис се откъсна от алабастровите кули, почти невидим дори за неговото зрение, източеният му силует се появяваше и изчезваше отново, трийсет метра дълъг и по-дебел от човешка снага. Кай му извика. Облачната змия се нави около себе си. Описваше лениви кръгове и с всеки кръг се приближаваше.

— Здравей, приятелю — поздрави го Кай. Стотина сериса, ако не и повече, се сбираха около гръмотевичните облаци, дойдеха ли големите бури, но всеки серис знаеше всичко, което знаеха другарите му, затова Кай ги възприемаше като един. Може би серисите бяха отломки от заклетите в небето, от онези заклетите, които бяха забравили себе си, забравили бяха всичко освен да танцуват сред облаците. Или пък бяха тук от зората на времето, не се раждаха и не умираха.

Серисът втренчи в Кай студеното синьо зарево на очите си. Допирът до съзнанието му вледеняваше, но не изведнъж, а кротко някак, интригуващо.

— Пак ли жената?

— Винаги жената.

Кай се загледа в светлината по облаците. Архитектурни облаци, готови да ги оформи Бог, глина, от която да издигне катедрали и кули, чудовища... Стана му забавно — серисът смяташе, че Кай винаги води едно и също момиче на Пръста.

„Може би серисът си мисли, че има само една жена, един мъж и много тела.“

Серисът се уви около Кай като тирбушон, сякаш Кай беше там наистина, обгърна го в намотките си като в какавида.

— Искаш да хвърляш само една сянка?

Кай се усмихна. Серисът мислеше за любовта на хората като за облаци, които се събират, понякога само се докосват леко, друг път се сливат в буря или потъват един в друг — и хвърлят една сянка.

— Да, само една сянка — отвърна Кай и се изненада от жегата в гласа си. Искаше да има онова, което имаше серисът. Не просто въргаляне в треволяка. Този път — не.

— Направи го. — Гласът на сериса говореше под кожата му, макар Кай да я беше оставил долу, в ниското.

— Да го направя? Не е толкова лесно.

— Не го искаш? — Серисът потръпна, сякаш вълнички се разляха по снагата му. Кай знаеше, че така създанието се смее.

— О, искам го. — „Достатъчно е да влезе в стаята и пламвам. А как ухае! Затварям очи и съм в Градините на Бетда.“

— Иде буря. — Тъга прошари гласа на сериса.

Кай вдигна мислено вежда. Не беше забелязал буря да къкри в простора.

— Надигат се — каза серисът.

— Мъртвите? — попита Кай, изтръпнал от стар страх.

— По-лошо. — Кратка дума, а значеше толкова много.

— Личите? — Кай се огледа, но не виждаше нищо. „Личите излизат само по тъмно.“

— Надигат се — повтори серисът.

— Колко са? — „Нека не са всичките седем! Моля те, не казвай, че са всичките седем!“

— Много. Като дъжда. — Серисът си тръгна. Мъглата, от която запридаше тялото си, се разля без форма. Кай никога не беше виждал серис да се разпада така. — Направи една сянка. — Гласът увисна във въздуха.

Зрението на Кай се стрелна към земята. Той се гмурна към Пръста. Сула стоеше при върха му, на самия край, бяла точица, която се уголемяваше бързо. Зрението се вля в тялото, толкова ударно, че го събори на колене. Кай се надигна, огледа се сънено, после хукна към Сула. Стигна до нея за по-малко от минута и се преви на две, останал без дъх.

— Много се забави — каза тя. — Реших, че съвсем си забравил за мен, Кай Самърсън.

— Ще ми простите ли, милейди? — изхъхри той, а после се ухили. Красотата ѝ бавно изтласкваше паниката. Изведнъж всичко му се стори глупаво. Не беше съзрял нищо тревожно, а бе гледал отвисоко все пак.

Нацупената муцунка на Сула се усмихна, слънцето посегна да огрее лицето ѝ и Кай съвсем забрави за предупреждението на сериса. „Личите пътуват нощем.“ Хвана ръцете ѝ и тя пристъпи към него.

Миришеше на цветя. Гърдите ѝ, така меки, се притиснаха в него и от това сърцето му прескочи. Виждаше единствено очите и устните ѝ. Преплете пръстите на едната си ръка с нейните, а другата плъзна по шията ѝ да усети пулсиращата топлина.

— Не трябва да стоиш толкова близо до ръба — каза той, макар отново да беше останал без дъх. Само на метър зад нея ръбът на Пръста пропадеше в дълбока бездна, скалата се спускаше отвесно към тресавището.

— Все едно слушам татко. — Сула се притисна в него. — Забрани ми да излизам с теб, представяш ли си? Кай Самърсън е боклук с ниско потекло, така рече. Нареди ми да кротувам в града, в Морл, докато той си свърши работата.

— Какво? — Кай пусна ръцете ѝ. — Нали каза, че се е съгласил.

Сула се изкиска и рече с дебел, уж мъжки глас:

— Не ща дъщеря ми да се шляе с капитан на Вардияните! — Засмя се и продължи със своя си глас: — Според татко на теб ти се носи „славата“.

На Кай определено му се носеше славата, а човек като Мерик Уайнленд можеше значително да му вгорчи живота.

— Виж, Сула, по-добре да тръгваме. Може би идват неприятности.

Бръчици на тревога прерязаха съвършеното ѝ чело.

— Неприятности?

— Не те доведох тук случайно — каза Кай.

Други момичета биха се изчервили, но Сула се усмихна.

— Не затова — каза Кай. — Е, и затова, но... Днес беше мой ред да проверя района. Да хвърля око на тресавището.

— Гледах от ръба, докато те нямаше. Долу няма нищо! — Сула се извърна и обхвана с жест зеления безкрай на блатото. И тогава го видя. — Какво е онова там?

Напряко на Тръстиковото море, открай докрай, се надигаше мъгла. Бели валма, разстилащи се от изток на запад, окървавени от лъчите на залязващото слънце.

— Идват — пророни Кай. Гърлото му се беше затъкнало. Овладя се с мъка, дори се постара да се усмихне самоуверено. Уви, успя да докара единствено гримаса. — Сула, няма време. Трябва да докладвам във форт Арал. Ще прехвърлим заедно Мекстените и ще те оставя при

Червените скали. Там ще си в безопасност. Ще стигнеш до Морл с фургон.

Стреличките долетяха почти безшумно, все едно някой духа свещ. Няколко свещи всъщност, духнати бързо една след друга. Три се забиха почти една до друга малко под дясната мишница на Сула. Три тънки черни стрелички върху бялото на роклята ѝ. Кай усети лека болка отстрани на врата си, все едно го е ухапала конска муха.

Блатните духове се изляха през ръба на Пръста. Приличаха на паяци — сиви, тихи и бързи. Кай измъкна късия си меч от ножницата. Мечът натежа като олово в ръката му. Изтръпването стигна до пръстите му и той го изпусна.

„Иде буря.“

1.

Предадох братчето си. Висях в шипките, докато той умираше, и оттогава, от онази нощ, светът е друг, сбъркан, крив. Не можах да му помогна и макар оттогава да съм губил много братя, първата болка така и не намаля. Най-доброто от мен все още виси там, в тръните. Животът може да ти отнеме най-ценното, най-важното, да го изтръгне от теб парче по парче, да те остави празен, разорен от годините. Всеки си има своите тръни, вътре в себе си, надълбоко, като костите. Белезите на шипката още са тук, по кожата ми, калиграфия на насието, послание, написано с кръв, което не ще преведа до края на дните си.

Златната гвардия винаги идва на рождения ми ден. Дойдоха при мен, когато навърших шестнайсет, дойдоха при баща ми и чичо ми в деня, когато станах на дванайсет. По онова време яздех с братята и видях гвардията да се точи към Анкрат по Великия западен път. Когато навърших осем, ги видях с очите си как се исипаха през портите на Висок замък, яхнали белите си жребци. Помня как ги зяпахме с Уил, изгубили ума и дума.

Днес ги видях заедно с Миана. Кралица Миана. Исипаха се през други порти и в друг замък, но ефектът беше същият — златен порой. Зачудих се дали Призрачният ще ги побере всичките.

— Капитан Харан! — извиках. — Добре си дошъл. Ще пийнеш ли една бира?

Магнах към масите, сковани на двора. Бях наредил да изкарат тронове ни на балкона, за да гледаме как гвардията пристига.

Харан скочи от седлото, ослепителен в позлатената си броня. Гвардейци продължаваха да се изсипват в двора зад него. Стотици. Седем пъти по петдесет, ако трябва да съм точен. По една петдесетица за всяка земя, която владеех. Когато дойдоха преди четири години, ми се полагаше само една, но и тогава я предвождаше Харан.

— Благодаря ти, крал Йорг — извика той, вдигнал поглед към мен. — Но трябва да тръгнем преди обяд. Пътищата към Виен са в лошо състояние. Ще е чудо, ако стигнем до Портата преди Събора.

— Стига, нали няма да тормозиш един крал и да му даваш зор в деня, когато празнува рождения си ден? Заради един събор? — Отпих от бирата си и вдигнах високо бокала. — Днес навършвам дваисет, както знаеш.

Харан вдигна рамене вместо извинение и се обърна да погледне бойците си. Повече от двеста вече бяха влезли през портата. Не ми се вярваше да вкара всичките триста и петдесет в Призрачния. При големия ремонт бяхме разширили тук-там, но дори така предният двор трудно би минал за просторен.

Наведох се към Миана и сложих ръка на издутия ѝ корем.

— Тревожи се, че ако не отида, гласуването пак ще се провали.

Тя се усмихна на думите ми. Последното гласуване, събрало някакво подобие на мнозинство, било по времето на втория Събор. Трийсет и третият имаше толкова шанс да избере нов император, колкото трийсетте преди него.

Макин се появи с десетина от моите рицари през портата в края на гвардейската колона, след като бе придружил Харан през Ренарските планини. Ескортът бе изцяло символичен, защото никой с ума си и малцина не с ума си биха препречили пътя дори на една петдесетица от Златната гвардия, та какво остава за седем.

— Е, Миана, вярвам, разбираш защо се налага да те оставя, нищо че синът ми всеки миг ще се появи на бял свят. — Усетих го да рита под ръката ми. Миана се размърда на трона си. — Не мога да откажа на седем петдесетици.

— Една от седемте е за лорд Кеник между другото — каза тя.

— Кой? — попитах, просто за да я подразня.

— Понякога си мисля, че съжаляваш, задето направи Макин моя лорд на Кеник. — И ме стрелна с една от нацупените си физиономийки.

— Май и той съжалява. Едва ли е прекарал повече от месец там през последните две години. Но пък накара да пренесат хубавите мебели на барона в тукашните му покои.

Замълчахме. Гледахме как гвардията се намества в теснотията на предния двор.

Дисциплината им беше единствена по рода си. Дори кавалерията на дядовия ми Конски бряг приличаше на банда дрипльовци в сравнение със Златната. Преди време се бях дивил на бойната гвардия на Орин от Стрела, но тези мъже бяха класа по-горе. Всички гreeха на слънцето, от първия до последния, ни драскотина или петънце не загрозяваше сияйната позлата на броните им. Последният император е имал дълбоки джобове и личната му гвардия продължаваше да бърка смело в тях близо два века след неговата смърт.

— Трябва да ида долу. — Понечих да стана, но не го направих. Три седмици усилна езда не са приятна перспектива.

— Да, трябва — каза тя. Отхапваше от едно люто чушле. През последните месеци вкусовете ѝ се люшкаха от една крайност към друга. Последно се беше върнала към екзотичните подправки на родния си Конски бряг. Това превръщаше целувките ѝ в истинско приключение. — Но нека първо ти дам подаръка.

Вдигнах вежда и я потупах по корема.

— Какво, вече е готов да го вадим от пещта?

Миана плесна ръката ми и махна на един слуга, който чакаше в сенките на залата. На моменти приличаше досущ на невръстното момиче, пристигнало тук в замък обсаден и видимо обречен. След месец щеше да навърши петнайсет, но дори сега беше по-дребна и от най-дребното слугинче в замъка. Поне бременността ѝ беше осигурила някоя и друга извивка, напълнила беше деколтето ѝ, а страните ѝ бе вапцала с руменина.

Хамлар излезе на балкона. Държеше нещо, завито с копринена кърпа, нещо тънко и дълго, но не достатъчно дълго, за да е меч. Поднесе ми го с поклон. Служил бе на чичо ми двасет години, но нито веднъж не ме погледна накриво, задето бях сложил край на предишната му служба. Дръпнах коприната.

— Пръчка? Мила моя, не трябваше. — Свих устни. Пръчката си беше хубава между другото. Не познах от какво дърво е.

Хамлар остави пръчката на малката маса между двата трона и се оттегли.

— Това е жезъл — каза Миана. — Направен е от *lignum vitae*, много здрава дървесина и толкова тежка, че потъва във вода.

— Пръчка, която може да ме удави...

Миана махна отново и Хамлар се върна с дебела книга от моята библиотека. Държеше я с две ръце пред себе си, отворена на страница с разделител от слонова кост.

— Тук пише, че лордът на Орлант е спечелил наследствено право да носи жезъла си на Събора — каза Миана и сложи пръст върху набедения параграф.

Взех жезъла с подновен интерес. Тежеше все едно е от желязо. Като крал на Ренарските планини, Стрела, Белпан, Конот, Нормарди, Орлант и сюзерен на Кеник, явно имах право да нося дървена пръчка там, където всичките ми колеги влизаха невъоръжени. И благодарение на моята малка кралица с розови бузки и лице на пакостлив дух пръчката ми щеше да е жезъл от желязно дърво, достатъчно здрава да размажа мозъка на човек с шлем.

— Благодаря ти — казах. Не си падам по сантиментални лиготиини, а и двамата с нея се познавахме достатъчно добре — не беше нужно да се сополивя, та Миана да разбере, че съм харесал подаръка ѝ.

Замахнах експериментално с жезъла и станах от трона, изпълнен с внезапно вдъхновение.

— Ще се отбия при Кодин на излизане.

Сестрите, които се грижеха за Кодин, явно бяха очаквали появата ми. Вратата на покоите му беше широко отворена, капациите на прозорците — също, горяха ароматни пръчици. И въпреки това вонята от раната му бе почти непоносима. Скоро щяха да станат две години, откакто го улучи стрелата, ала раната още гноеше отворена под превръзките.

— Йорг. — Той ми махна от леглото си до прозореца. Лежеше, подпрян на няколко дебели възглавници, за да вижда двора и изпълнилата го гвардия.

— Кодин. — Старото чувство на неясна вина ме загърна отново.

— Сбогува ли се с нея?

— С Миана? Разбира се. Е...

— Тя ще роди детето ти, Йорг. Сама. Докато ти си далеч.

— Няма да е сама. Има безброй слугини и придворни дами. На половината не им знам имената. Дори физиономиите им бъркам. Имам чувството, че всеки ден се пръква някоя нова.

— Ти изигра своята роля в това, Йорг. Когато времето ѝ дойде, тя ще е сама и ще ѝ е още по-трудно. Поне се сбогувай като хората.

Само Кодин можеше да ми чете такива лекции.

— Казах ѝ... благодарих ѝ... — Показах му новата си пръчка. — За подаръка.

— Като приключиш тук, върни се при нея. И ѝ кажи каквото трябва.

Кимнах по онзи начин, който казва „може би“. Това явно му се стори достатъчно.

— Никога не ми омръзва да ги гледам тези момчета — каза той и обърна глава към грейналата кавалерия в двора.

— Явно много се упражняват. Но ще е по-добре, ако се упражняваха за война. Съвършеният контрол над коня е приятен за окото, но...

— Ами наслаждавай се на гледката тогава! — Поклати глава, опита се да скрие гримасата на болка и вдигна поглед към мен. — Какво мога да направя за теб, кралю мой?

— Обичайното — отвърнах. — Да ми дадеш съвет.

— Едва ли имаш нужда от съвета ми. Не съм бил във Виен, не съм се приближавал дори. Не знам нищо за Свещения град, нищо, което да ти помогне. Умен си, чел си много, това би трябвало да ти стигне. А и оцеля след последния Събор все пак.

Реагирах с мрачна усмивка на спомена.

— Може и да съм умен, старче, но ми е нужна твоята мъдрост. Знам, че си изчел цялата ми библиотека — носят ти книгите една по една. Разни хора идват да ти шушнат на ушенце клюки и слухове от целия свят. На какво да заложа във Виен? Къде да пусна седемте си гласа?

Приблжих се по голите камъни на пода. Такъв беше Кодин — войник докрай. Без глезотии от сорта на килими и черги дори сега, когато не ставаше от леглото.

— Не ти трябва да знаеш премъдрото ми мнение, Йорг. Ако изобщо е такава. — Обърна се отново към прозореца. Светлината улови възрастта му, улови и бръчките, с които го беше белязала постоянната болка.

— Надявах се, че си си променил мнението — казах аз. Има трудни пътеки, има и най-трудни пътеки.

Вонята от раната му ме блъсна в носа. Развалата припка по петите ни от първия ден. Вонята на разложение просто ни напомня къде ще стигнем, без значение накъде сме тръгнали.

— Гласувай с баща си. Помири се с него.

Доброто лекарство често е гадно на вкус, но някои хапове са толкова горчиви, че не можеш да ги преглътнеш. Замълчах, та гневът да се отлее от гласа ми.

— Едва се удържам да не поведе войските си към Анкрат и да го затрия от лицето на земята. Щом е толкова трудно да стоя на крачка от открита война... как да склуча мир?

— Двамата си приличате. Да, баща ти е по-студен, по-суров и не толкова амбициозен, но сте паднали от едно дърво и са ви оформили еднакви бесове.

Единствен Кодин можеше да ми каже в лицето, че съм син на баща си, и да оцелее. Само човек, който вече е умрял веднъж в моя служба и продължава да ми служи, гниейки в леглото, само такъв човек можеше да ми каже тази истина.

— Нямам нужда от него.

— Онзи твой призрак, Строителят, той не ти ли каза, че само двама Анкрати заедно ще сложат край на скритите ръце и тяхната власт? Мисли, Йорг! Сагеус насъска чичо ти срещу теб. Искаше ви мъртви, теб и брат ти. А когато този му план не успя, направи и невъзможното да забие клин между теб и баща ти. А какво е в състояние да сложи край на машинациите им? Да прекърши властта на Сагеус, Мълчаливата сестра, Скилфар и другите от котилото им? Мирът! Император на трона. Един човек начело. Двама Анкрати! Мислиш, че баща ти е лентяйствал през всичките тези години — годините, в които ти растеше, и годините преди това? Може и да не е амбициозен като теб, но не го подценявай. Олидан има влияние в много кралски дворове. Може би няма приятели, но мнозина са му верни, било от уважение, било от страх. Олидан знае тайни.

— И аз знам тайни. — Сред тях и такива, които предпочитам да не знам.

— Стоте няма да последват сина, докато бащата още е на сцената.

— Значи трябва да го отстраня.

— Баща ти пое по този път. И това само те направи по-силен.

— Но на финала се поколеба. — Сведох поглед към ръката си. Спомних си я червена, върху гърдите ми. Моята кръв, ножът на баща ми. — Поколеба се. Аз няма да го направя.

Ако наистина сънният вещер беше забил клина помежду ни, значи се беше справил добре. Не ми беше по силите да простя на баща си. Съмнявах се, че и той би имал силите да приеме прошката ми.

— Скрытите ръце може и да си мислят, че двама Анкрати ще сложат край на властта им — продължих. — Аз обаче мисля, че и един ще стигне. Един стигна за Корион. И за Сагеус. Ще стигне за всичките, ако се опитат да ме спрат. А и знаеш колко високо мнение имам за пророчествата.

Кодин въздъхна.

— Харан те чака. Чу съвета ми. Отнеси го със себе си. Няма да те забави по пътя.

Капитаните на войската ми, благородници от Ренарските планини, дузина лордове, дошли с една или друга молба от различни къшета на седемте кралства, и десетки други навлеци ме чакаха в преддверието. Времето, когато можех просто да се изнижа... се беше изнизало. Вдигнах ръка да поздравя навалицата.

— Господа, воини от моя дом, потеглям за Събора. Бъдете сигурни, че ще отнеса там интересите ви заедно със своите и ще ги представя с характерната си смесица от такт и дипломатичност.

Това предизвика тих смях. Мнозина бяха платили тежък данък, за да превзема аз своето ъгълче от империята, затова се чувствах длъжен да изнеса представление на дворяните си, а и не ми костваше нищо. Освен това интересите им съвпадаха с моите, така че не се налагаше да лъжа.

Видях капитан Мартен в тълпата и му дадох знак. Беше висок и обрулен от стихииите, и помен не беше останал от фермера в него.

„Капитан“ беше най-високият чин, който давах на воините си, но Мартен определено заслужаваше нещо повече, защото неведнъж беше предвождал хиляди от мое име.

— Грижи се за нея, Мартен. Грижи се и за двамата. — Сложих ръка на рамото му. Нямаше нужда да казвам друго.

Излязох на двора заедно с двамина от придворните си рицари, сър Кент и сър Рикард. Пролетният ветрец напразно се силеше да издуха вонята на конска пот, а табунът от над триста коне енергично се стараеше да натори обилно двора ми. Установил съм, че кавалерията е най-приятна за носа от разстояние.

Макин провря коня си през редиците и спря пред нас.

— Да доживееш още много рождени дни, крал Йорг!

— Ще видим — рекох. Уютът започваше да ми идва в повече. Щастливи физиономии по балконите, начело с малката ми кралица. На двора — поздравления за рождения ден и златен ескорт. Удобствата и мирът, когато са в прекомерни дози, могат да те задавят и убият толкова сигурно, колкото и въже на врата.

Макин вдигна вежда, но не каза нищо, все така ухилен.

— Съветниците ви са готови за път, господарю. — Кент беше започнал да ми вика „господарю“ и това май го правеше щастлив.

— Трябваше да си подбереш умни глави, а не войници — каза Макин.

— А ти кого ще вземеш, лорд Макин? — Решил бях да го оставя сам да си избере съветника, който му се полагаше срещу единия му глас на Събора.

Той посочи през двора към един гърчав старец с кисело лице и червен плащ — вятърът го развяваше около него.

— Осер Гант. Шамбелан на покойния лорд Кеник. Когато ме попитат какво ще струва гласът ми, Осер е човекът, който най-добре ще прецени кое е важно за Кеник и кое не е.

Усмихнах се. Така де, нямаше начин да не се усмихна. Макин би го отрекъл с възмущение, но истината бе, че някаква прежна частичка от него копнееше лорд Макин да изиграе със стил новата си роля на един от Стоте. Дали щеше да управлява земята си по примера на моя баща, или по този на Орин от Стрела, още не беше ясно.

— Кеник е тресавище и тресавищата Кен се нуждаят най-вече от дървен материал. Хубави сухи дъски, така че копторите на калните ти

селяни да не потъват твърде бързо. А въпросния дървен материал го получаваш от мен. Гледай съветникът ти да не го забрави.

Макин се закашля, сякаш беше вдишал част от подопечните си тресавища.

— А ти кого точно ще вземеш в ролята на съветници?

Изборът не ме беше затруднил. Кодин беше пътувал за последно, когато го свалиха на ръце от планината след битката за Призрачния. Повече нямаше да пътува. В двора имах изобилие от белобради старци, но съдържанието на главите под белите им коси не представляваше интерес за мен.

— Двама са пред очите ти — казах и кимнах към Кент и Рикард. — Райк и Грамло чакат отвън, Кепен и Горгот са с тях.

— За бога, Йорг! Не можеш да вземеш Райк! Отиваме в императорския дворец все пак! А Горгот? Той дори не те харесва.

Изтеглих меча си с гладко сияйно движение и стотици златни шлемове се обърнаха да проследят дъгата му. Задържах го високо, обръщах го насам-натам да уловя блясъка на слънцето.

— И преди съм бил на Събора, Макин. Знам им игричките. Тази година ще играем нова игра. Моята. И аз ще си заведа правилните фигури.

2.

Няколкостотин конници вдигат много прах. Напуснахме Матераците под покроба на саван, който сами си бяхме изтъкали. Златната гвардия се точеше безкрайна по лъкатушната планинска пътека. Блясъкът им не оцеля дълго и когато най-последно слязохме в равнината, всички бяхме еднакво сиви от прахта.

Двамата с Макин яздехме рамо до рамо. Тук някъде преди време бяхме срещнали принца на Стрела, отправил се към моите порти. Сега Макин изглеждаше по-стар, в черното на косата му се беше промъкнало желязо, бръчки на тревога разсичаха челото му. Докато кръстосвахме пътищата, Макин винаги изглеждаше щастлив. Откакто се сдобихме с богатство и замъци, вечно се тревожеше за нещо.

— Тя ще ти липсва ли? — попита Макин. Вече час яздехме мълчаливо, само копитата трещяха по камънака, а после изневиделица това. „Ще ти липсва ли?“

— Не знам. — Малката кралица ми беше станала скъпа на сърцето. Поискаше ли, можеше да ме възбуди, но пък мен повечето жени ме възбуждат, не съм придирчив. Но не горях за нея, не изпитвах онази изгаряща нужда да я виждам постоянно, да я имам. Наистина я харесвах, нещо повече — уважавах острия ѝ ум и тихата безпощадност на темперамента ѝ. Но не бях влюбен в нея, не изпитвах необяснимата и глупава любов, която ни помита, повлича ни с водите си и ни изхвърля на незнаен бряг.

— Не знаеш? — попита той.

— Е, и това ще се разбере, нали? — рекох.

Макин поклати глава.

— И ти не си поборник на голямата любов, лорд Макин — казах му. За шестте години, откакто владеехме Призрачния, не си беше взел жена, а ако имаше любовница или предпочитана курва, значи ги пазеше в тайна.

Той вдигна рамене.

— Изгубих се на пътя, Йорг. Онези години бяха черни за мен. Не съм достойна компания за достойна жена, жена, която бих пожелал.

— Какво? А аз съм, така ли? — Обърнах се на седлото да го погледна.

— Ти беше млад. Дете. Греховете не се лепят по детската кожа така, както се лепят за мъжката.

Мой ред беше да вдигна рамене. Изглеждаше бе по-щастлив, когато убиваше и плякосваше, отколкото сега, когато размишляваше над стореното под високите тавани на дворцовите зали. Може би му трябваше нещо ново, за което да се тревожи, така че да спре да се тревожи.

— Тя е добра жена, Йорг. И скоро ще ти роди дете. Мислиш ли изобщо за това?

— Ми не — рекох. — Изплъзнало се е от вниманието ми. — В действителност обаче тази мисъл постоянно изплуваше в съзнанието ми — най-вече и нередко насън дори. Идеята ми беше толкова чужда, че не съумявах да я подхвана удобно, и в този смисъл тя наистина ми се изплъзваше. Съзнавах, че скоро ще се появи врецаящо бебе, но какво ще означава то за мен, какво ще е да съм баща... изплъзваше ми се. Кодин твърдеше, че щяло да стане по естествен начин, че чувството щяло да си дойде само. Инстинктът щял да ми каже какво да правя, било записано в кръвта ни. Може би наистина щеше да ме връхлети, както ни връхлита кихавица, когато смръкнем черен пипер. Но за момента няхах представа какво ще е, въображението ми беше безсилно.

— Сигурно ще си добър баща — каза Макин.

— Не. — Без значение дали проумееш по някакво чудо за какво иде реч, или не, щях да съм лош баща. Оказал се бях недостоен за брат си, щях отвъд всяко съмнение да излъжа очакванията и на сина си. По някакъв начин проклятието, което Олидан Анкрат ми беше предал и което навярно е получил в наследство от собствения си баща, щеше да легне и върху моето дете.

Макин стисна устни и прояви такта или благоразумието да си замълчи.

Ренарските планини рядко полягат на хълбок достатъчно дълго, за да се заравни терен за ниви, но близо до границата с Анкрат земята

се кротва в парцели обработваема площ и отваря място за що-годе голям град. Град Ход, моята столица. Виждах петното му на хоризонта.

— Ще спрем тук — казах.

Макин се наведе от седлото да предаде нареждането на сър Рикард и той развя знамето ми на пиката си.

— Можем да стигнем до Ход — каза Макин. — Най-много час-два след заник слънце ще сме там.

— Твърди легла, ухилени подмазвачи от градската управа и бълхи. — Смъкнах се от седлото на Барт. — Предпочитам да спя в палатка.

Горгот седна на земята. Мъжете от гвардията се щураха наоколо, връзваха конете, подготвяха вечерята, разпъваха шатрите си, всяка достатъчно голяма за шестима, с по две панделки на върха на централната подпора — черното и златното на императора. Кепен и Грамло метнаха дисагите си до левкротата и седнаха отгоре им да поиграят на зарове.

— Поне да минем през града утре, Йорг. — Макин върза торба със зоб около врата на коня си и се обърна да ме погледне. — Хората ще се радват да позяпат Златната гвардия. Можеш поне с това да им угодиш.

Свих рамене.

— Трябва да са доволни, че оставих двора си в планините. Или са забравили, че в Стрела имам *дворец*, по-голям от целия им град?

Макин задържа погледа ми.

— Понякога ми се струва, че ти си го забравил, Йорг.

Обърнах му гръб, клекнах до Грамло и Кепен и се загледах в заровете. Бедрата ме боляха — знак, че твърде дълго съм се задържал на трона, в леглото и в банкетната зала. Макин беше прав. Трябваше по-често да навещавам седемте си кралства, ако не за друго, то поне за да хвана отново пътя и да си опресня уроците, които бях научил на него.

— Копеленце гадно! — изграчи Кепен и плю. И петте зара на Грамло се бяха спрели на шестици. Кепен бръкна в кесията си, после плю пак и я метна в краката на Грамло. Поклатих глава. Такъв късмет заради някаква си пълна кесия. Истинско прахосничество.

— Пести си късмета, брат Грамло. Може да ти потрябва по-нататък. — Станах и едва не изпусвах заради болката в краката.

Не пожелах да живея в двореца, който принц Орин беше построил за Катерин. Прекарах няколко седмици там, след като си подсигурихме лоялността на оцелелите стрелянски лордове. Дворецът ми напомняше за Орин — едновременно строг и великолепен, с високи аркади и бели каменни колони, копие на руините в Маседон, където Александър е израснал до своето величие. Дрънчах из безбройните му стаи в компанията на братята, докато капитаните ми планираха как да приключат битките по многото фронтове, които Орин беше отворил, преди да умре. Дворецът изглеждаше празен въпреки многобройната си прислуга, стотици непознати за мен мъже и жени. Накрая с радост тръгнах към нормардийския фронт, нищо че тази кампания се оказа най-кървавата от всички през онази пролет.

Щом животът в Призрачния ме беше разглезил толкова, че да се скапя от един ден на седлото, толкова по-добре, че не бях останал в онзи дворец. Предпочитам планините пред равнините, предпочитам воя на вятъра покрай снежните върхове пред смрадливия бриз, който приижда откъм Тихото море и носи вонята на Удавените острови. Освен това в Анкрат и Ренар кръвната ми линия е най-силна. Може и да не копнея за топлината на семейното огнище, но в трудни времена е по-добре поданиците да те следват по навик, а не пришпорвани от скорошен страх.

Смрачаваше се, заваля кротък дъжд. Придърпах плаща около себе си и тръгнах към един от лагерните огньовете.

— Палатка за краля! — ревна сър Рикард и сграбчи за ръкава един минаващ наблизко гвардеец.

— Малко дъжд няма да ме разтопи — казах му аз. Добре въртеше меча моят Рикард, беше смел мъж, но новият чин го беше главозамаял и все по-често го чувах да реве.

Да седя край огъня сред врявата на войниците ми допадеше повече, отколкото да зяпам ветреещото се платнище на палатката и да се чудя какво ли ме дебне отвън. Гледах как гвардейците стъкмяват лагера си и вдишвах чудния аромат на яхнията в големите казани.

Когато войската ти надхвърля триста души — което си е малка армия според всякакви стандарти, — дори най-елементарните неща изискват дисциплина. Трябва да се изкопаят нужници, да се определи отбранителен периметър и да се направи график на постовите, конете да бъдат заведени на паша и водопой. Нищо общо с леснотията от

детството ми, когато обикалях пътищата с малобройната си банда. Мащабът променя всичко.

Един капитан от гвардията ми донесе стол — походна разновидност, която се сгъваше и разгъваше при нужда, ъглите ѝ обковани с мед, за да издържат по-дълго несгодите на войната. Капитан Харан ме завари там, доволно отпуснат в удобния стол, с паница дивечова яхния в скута, храна от запасите на собствения ми замък, без съмнение. Златната гвардия по традиция си осигуряваше продоволствието пътьом — нещо като бандитлък, легализиран още в дните на империята.

— Дойде един свещеник. Иска да го приемеш — каза Харан. Помълчах подканящо дано се сети да добави едно „крал Йорг“. Капитаните на Златната гвардия се отнасят към Стоте с бегло пренебрежение и редовно се майтапят с титлите ни зад своите толкоз лъскави шлемове.

— Свещеник? Епископът на Ход може би? — попитах. Златната гвардия не питае уважение и към Римската църква, резултат от столетията жестоки вражди между императори и папи. За императорските лоялисти Виен беше свещеният град, а Рим — обикновено недоразумение.

— Да, епископ — отвърна Харан.

— Издава ги глупавата шапка — рекох. — Сър Кент, би ли довел отец Гомст при нас и нашата малка благочестива сбирка? Не ща да го подлагам на изпитание в компанията на гвардейците.

Облегнах се в стола си и надигнах каната бира, която ми бяха донесли, възгорчива напитка от пивоварните на Острих. Райк гложгаше кокал от яхнията и зяпаше огъня. Повечето хора гледат огъня сякаш търсят отговори в мистерията на пламения им танц. Райк просто му се звереше. Горгот се приближи и разтика останалите да седне край огъня. И той като мен долавяше нещичко в пламъците. Магията, която бях заел от Гог, ме напусна силом в деня, когато отблъснахме стрелянци от Призрачния. Но пък нито за миг не ми бе принадлежала напълно. Подозирам обаче, че Горгот беше намокрил ръцете си в стихията, в която Гог плуваше като рибка. Не беше заклет в огъня като момчето, но нещо от вълшебството течеше във вените му.

Грамло взе да ръкомаха и посочи владишката митра, която се люлееше над главите на гвардейците, подредили се на опашка пред

голямата готварска шатра. След миг отец Гомст се появи, накипрен в пълната си епископска одежда. Подпираше се на кривак и влачеше крака, макар да не носеше повече години от Кепен, който можеше да изкачи на бегом планински връх преди слънцето да е стигнало най-високата си точка.

— Отче Гомст — рекох. Наричах го така, откакто изобщо можех да го наричам някак, и не смятах, че трябва да си променям навиците само защото той си е сменил шапката.

— Крал Йорг — поздрави той и сведе глава. Дъждът се засилваше.

— И какво води тук епископа на Ход във влажна вечер като тази, вместо да си седи на сухо и топло сред оброчните свещи на своята катедрала? — Гадно от моя страна, защото въпросната катедрала беше издигната само наполовина. Обичах да дразня стария Гомсти и не пропусках да го ухапя, сякаш той още беше в клетката на пътя на мъртвите, където го бяхме открили преди години. Чичо ми се беше изхвърлил здравата с катедралния проект — един зле замислен и още по-зле изпълнен строителен план, заченат в годината, когато аз съм се изхлузил от майчината си утроба. Което на свой ред може да мине за зле обмислен план. Така или иначе, парите свършили. Катедралите не са евтини, дори в градче като Ход.

— Трябва да говоря с вас, кралю. По-добре тук, отколкото в града. — Гомст стоеше под дъжда, капки се стичаха по резбата на кривака му, лъскавите одежди бързо провисваха като дрипи.

— Я донесете стол бе — ревах аз. — Не е редно божи човек да стои в калта. — После продължих с по-тих глас: — Казвай, отче.

Гомст седна бавно и взе да си наглася робите, подгъвът им бе целият в кал. Много по-нормално би било да дойде с един-двама свещеници и момче от църковния хор да му носи шлейфа, а ето че моят епископ седеше пред мен без свита, мокър от дъжда и видимо състарен.

— Имало време, когато моретата се надигнали, крал Йорг. — Стискаше тоягата си до побеляване, свел поглед към другата си ръка, която почиваше в скута му. Гомст никога не разказваше притчи. Той гълчеше или се мазнеше — според облеклото на събеседника си.

— Моретата се надигат всеки ден, отче Гомст — рекох аз. — Луната тегли дълбоките води, както тегли женската кръв. — Знаех, че

говори за Потопа, но го дразнех по навик.

— Преди незнаен чет години моретата били по-плитки, било време, когато Удавените острови били едно, земята на Бретан, а Нивгашната земя захранвала империя, преди Тихото море да я открадне. Но водите се надигнали и удавили стотици градове.

— И според теб океаните се готвят да отхапят още? — Ухилих се и протегнах ръка под дъжда. — Ще вали четирийсет дни и нощи, така ли?

— Да не сте имали видение? — чу се въпрос, изхъхрен от опърлени дробове. Кент Червения се беше примъкнал и клечеше до стола на Гомст. Откакто бе оцелял в преизподнята на Призрачния, Кент беше развил тежка форма на набожност.

— Значи добре съм направил, че избрах Планините за свой двор — казах аз. — Току-виж Ренар се превърнал в най-богатото островно кралство на новия свят.

Сър Рикард се засмя на думите ми. Но той се смееше и на най-тъпите ми шеги. Макин изкриви устни в усмивка. На неговата реакция се доверявах повече.

— Говоря за различно надигане, за една по-тъмна вълна — каза Гомст. Явно твърдо беше решил да се прави на пророк. — Вестта приижда от всички манастири, от Стрела, Белпан, Нормарди, от студения север и от Пристанищните кралства. Най-набожните монахини го сънуват. Отшелници напускат пещерите си и разказват за онова, което им носи нощта. Икони кървят като свидетелство за истината. Мъртвия крал готви кампания. Черни кораби чакат на котва. Гробовете се изпразват.

— И преди сме се сражавали с мъртви. И сме печелили. — Дъждът изведнъж ми се стори студен.

— Мъртвия крал е надвил и последните бретански лордове. Островите вече са негови. Има флотилия, която е готова да опъне платна. Най-благочестивите сред нас виждат черна вълна да се надига. — Гомст най-сетне вдигна очи да ме погледне.

— А ти видял ли си го, Гомст? — попитах аз.

— Аз не съм сред най-благочестивите.

Това ме убеди, че ако не друго, поне сам си вярва и наистина го е страх. Познавах Гомст като безделник и похотливец, който цени собствените си удобства и има вкус към витиевато празнословие. В

този смисъл при него откровеността тежеше повече, отколкото при друг.

— Ще дойдеш с мен на Събора. И ще поставиш този въпрос пред Стоте.

Това го накара да зяпне, пръски дъжд се разхвърчаха от устата му.

— Аз... не ми е мястото там.

— Ще дойдеш в ролята на мой съветник — уведомих го. — Сър Рикард ще ти отстъпи мястото си.

Станах и тръснах мократа си коса.

— Проклет дъжд. Харан! Заведи ме в шатрата ми. Сър Кент, Рикард, изпратете епископа до църквата му. Не искам разни призраци и таласъми да го тормозят по обратния път.

Капитан Харан бе чакал край съседния огън и се надигна да ме заведе в кралската шатра — по-голяма от другите, с кожени постелки на пода и множество възглавнички в черно и златно. Макин влезе след мен и се отърси от дъжда като куче, нищо че му бяха приготвили лична шатра в качеството му на барон Кеник. Размърдах рамене и плащът ми се свлече с влажен звук, натезал от дъжда.

— Гомст се погрижи за сладките ни сънища тази нощ — казах аз, докато се оглеждах. Сандък с провизии клечеше вляво от мен, срещу него — походен умивалник. Сребърни лампи с бездимно масло осветяваха леглото, сглобено от резбовани дървени елементи, които поне дузина гвардейци мъкнеха със себе си през деня.

— Нямам аз вяра на сънищата. — Макин захвърли плаща си и отново се отърси като мокро куче. — Нито на епископа.

На изящна масичка до леглото беше подреден шах — дъска от бял и черен мрамор, фигурките сребърни, половината инкрустирани със смарагди, другата половина с рубини.

— Шатрите на гвардията са по-разкошни от собствените ми покои в Призрачния — казах аз.

Макин килна глава и повтори:

— Нямам вяра на сънища.

— Жените в Ход не носят синьо. — Заех се с катарамите на нагръдника си. Бих могъл да използвам някое момче от прислугата за тази цел, но слугите са болест, която води до инвалидност.

— Кога стана специалист по модата? — Макин се занимаваше със своята броня и продължаваше да капе по пода.

— Цените на калая са скочили четири пъти, откакто седнах на чичовия си трон.

Макин се ухили.

— Да нямаш гост, който е влязъл, без да го видя? Защото очевидно не говориш на мен.

— Онзи твой човек, Осер Гант ли беше? Той би ме разбрал. — Зарязах парчетата от бронята си на пода. Погледът ми току се връщаше към шахматната дъска. И при предишното ми пътуване към Събора оставяха шахматна дъска в шатрата ми. Всяка вечер я заварвах там. Сякаш ако не си любител на шаха, не можеш да претендираш за трона.

— Заведе ме при водата, но аз не мога да пия от нея. Обясни ми го с думи прости, Йорг. Аз съм прост човечец.

— Търговия, лорд Макин. — Побутнах една пешка напред. Пешка с рубинени очи, слуга на черната царица. — Търговията ни с Островите пресъхна, няма калай, няма синя боя от сърпица, няма бретански мрежи, нито онези хубави техни брадви, нито издръжливите им дребни овце. Търговията пресъхна, а в Конот често виждат черни кораби, които кръстосват Тихото море, но никога не навлизат в пристанищата.

— И преди е имало войни. Бретанските лордове са в постоянна вражда помежду си — каза Макин и сви рамене.

— Чела все дрънкаше за Мъртвия крал. На сънища и аз не вярвам, но вярвам на врага си, когато казва нещо в миг на самодоволство, убеден, че съм му паднал в ръчичките. Мъртвите от тресавището тормозят границите на Анкрат и ангажират войските на баща ми. Ако не беше така, с него отдавна щяхме да сме си уредили сметките на бойното поле.

Макин кимна.

— И Кеник има същия проблем. Всичките си войници изпращам да патрулират тресавищата заради мъртъвците, които напират да излязат оттам. Но цяла армия от мъртъвци? Крал?

— Чела беше кралица на армията, която вдигна от гробовете в Кантанлона.

— Но кораби? Нашествие?

— Ако ми позволиш да цитирам Шекспир, на небето и земята има повече неща, Макин, отколкото обитават и най-смелите фантазии на твоята философия. — Седнах на леглото и завъртях шахматната дъска така, че бялата царица и нейната армия да гледат към Макин. — Играй.

Макин ме би шест пъти, преди да го пратя да загаси лампите. Това, че след шестте си победи легна да спи на пода, а аз отнесох спомена за своята единствена в мекото легло, не ми беше никаква утеха. Заспах с мисълта за фигурите и черно-белите квадрати, рубини и смарагди примигваха зад затворените ми очи.

През нощта се изви буря, ветровете брулеха ожесточено платнището на шатрата. Палатките са по природа фукли, които ти разказват преувеличени истории за стихииите, от които те пазят. Звукът, който чувах, беше достоен за световен потоп и вятър толкова силен, че да обръсне планински връх. Завит с промазано одеяло и свит до някой плет, сигурно изобщо нямаше да се събудя, но под тъпана на платнения покрив лежах и зяпах мрака.

Понякога е добре да чуваш дъжда, без да се мокриш, да знаеш, че вятърът вие, без да усещаш поривите му. Чаках в онзи безвременен уютен мрак и накрая усетих аромата на бял мускус, усетих как тя ме обгръща с ръце и ме притегля в съня. Тази нощ го усетих някак прибързано, спешно.

— Лельо Катерин. — Без съмнение устните ми бяха оформили сричките, макар тялото ми да спеше.

В началото Катерин ми пращаше само кошмари, сякаш се смяташе за будната ми съвест и се чувстваше длъжна да ме тормози с престъпленията ми. Отново и отново мъничкият Дегран умираше в ръцете ми и аз се будех с писъци, потен, опасен за всеки, който споделяше в онзи миг леглото ми. Нощ след нощ Катерин ме въртеше на шиш, на бавен огън, преживявах мъката на Сарет, погледната от всеки възможен ъгъл, който сестра й можеше да ми покаже, благодарение на изкуството, което беше овладяла след сватбата си с принца на Стрела. Миана не издържа дълго в спалнята ми и се изнесе в една стая в източната кула на Призрачния.

Заклетата в сънищата, казвах си аз. Тя е сънна вещица. Същата като Сагеус. И въпреки това продължавах да я искам. Рисувах образа ѝ в тъмната буря на своето въображение. Нито веднъж не ми се показа

насън, затова аз призовавах първата ни среща, онзи незабравим миг, когато се сблъскахме в коридорите на Висок замък.

Катерин ми показваше любимите си хора — онези, които аз бях убил. Сър Гален, който я придружава и ухажва кротко в светлите дни на скоронското ѝ девичество. Прислужницата Хана, по време, когато не е била толкова кисела и е обграждала с обич малката принцеса в един двор, където обичта е била в недостиг. Насън Катерин ме принуждаваше да болея за нейните болки, за нейните хора, усукваше ме с чудатата логика на спящия ум и даряваше персонажите с плът и кръв, усещах ги истински и важни, толкова истински, колкото собствените ми спомени отпреди тръните. И всичко това в ослепителния блясък на Гелет, в топящия зной на Строителското слънце, винаги зад мен, а сянката ми — щръкнала като неканен черен пръст в живота им.

Оставих я да ме повлече в среднощият. Нито веднъж не бях възнегодувал, не бях се опънал, макар да чувствах, че бих могъл. Макар да ми се струваше, че тя би искала да се опъна. Дори повече, отколкото искаше да ми покаже неправдите, извършени от мен, дори повече, отколкото искаше да ги усетя и видя през нейните очи, дори повече от това Катерин искаше да се боря с нея, да окажа съпротива на заклинанието ѝ, да затворя сънуващите си очи в опит да избягам. Така ми се струва. Но аз не го правех. Казвах си, че съм избрал да се изправя лице в лице със страха си. Че изтезанията, на които ме подлага тя, ще ме освободят от чувството, ще ме пречистят. Уви, истината е, че копнеех да усетя обятията ѝ, близостта ѝ, копнеех да ме докосва, макар и оставайки недостижима.

Шепот на светлина стигна до мен през беззвездната нощ. Напоследък сънищата, в които ме въвличаше Катерин, бяха някак объркани, разфокусирани, сякаш самата тя също сънуваше. Понякога я виждах, понякога я докосвах, но никога двете едновременно. Случваше се да вървим по коридорите на Висок замък или на двореца в Стрела, полите на роклята ѝ се вееха, вървахме оковани и свързани в мълчание, стените остаряваха и се ронеха край нас. Друг път усещах миризмата ѝ, прегръщах я, но бях сляп или виждах само гробовете на Першез.

Тази вечер обаче сънят дойде студен и ясен. Натрошен камънак хрущеше под стъпките ми, валеше дъжд силен, на откоси. Изкачвах се по склон, превит надве под напора на бурята. Пръстите ми опипваха

слепешката някаква скала, стена пред мен. Владеех сетивата си, но не и действията, сякаш съм марионетка и друг държи конците ми.

— Що за урок е това, Катерин?

Тя никога не ми говореше. Така, както аз не ѝ се опъвах, така тя никога не ми говореше. В началото сънищата, които ми изпращаше, бяха изтъкани само от гняв и мъст. Все още носеха част от прежната си острота, но имах чувството, че напоследък Катерин експериментира, тренира таланта си — както мечоносец работи върху техниката си и включва нови удари в стария репертоар. Това изкуство го владееше Сагеус. Сега Катерин живееше отново под бащиния ми покрив и аз подозирах, че може да е заела мястото на поганеца, макар че дали като него плетеше тънка мрежа от влияние и побутваше неусетно Стоте по пътеката на Олидан Анкрат, или действаше самостоятелно, за себе си, не знаех.

Бурята утихна без предупреждение, вече не усещах вятъра, макар да чувах стенанията му зад себе си. Бях в някаква пещера. Минал бях през тясното устие на пещера. Клекнах и свалих раницата от раменете си. Бързо извадих огниво и прахан. Миг-два по-късно запалих походна лампа, която извадих от един джоб на раницата. Бих се възгордял с бързината си, само дете сръчните ръце, които държаха огниво и създадоха пламък с него, не бяха мои. На светлината на лампата видях, че са неестествено бледи, като плът, която твърде дълго е стояла под вода, и дългопръсти. И моите пръсти са дълги, но тези приличаха на бели паяци, които пълзят в сенките на лампата.

Продължих напред, или по-скоро човекът, чиято кожа споделях, продължи напред и ме отнесе със себе си. Светлината на лампата се разля, но не срещна кажи-речи нищо, което да я отрази. Погледът ми следваше очите, през които гледах, чуждите очи, а те гледаха най-вече надолу, към скалния под, огладен от хиляди крака. Случваше се да хвърли поглед наляво и надясно и тогава зървах водопади от застинал камък и чудни галерии, където сталагмити се протягаха нагоре за среща със сталактити. Разбрах къде съм. Източният излаз на Призрачния. Бледият мъж се беше покатерил по Бегалото в мрака на бурята и беше влязъл в тунела през цепнатината, която се гушеше скрита високо в склона на долината.

Мъжът се движеше уверено. Макар да имаше много завой и отклонения към неведомия мрак под планината, не беше трудно да

следваш правилния път, не се изискваха специални умения — достатъчно беше да вървиш по огладената пътека. Сънят беше точен в детайлите, черпеше плътност от собствените ми спомени. Побиха ме тръпки, мен, но не и бледия мъж. Ако Катерин се стремеше към акуратност, скоро от сянката щеше да се стрелне черна ръка, да сграбчи натрапника и да го притегли с нечовешка сила и милостива бързина към зейналата паст на трол. Надявах се да не усетя как черните зъби се впиват в месото ми, но имаше голяма вероятност да се случи тъкмо това. Тролската воня вече пареше ноздрите ми, усещах как яката на мъжа жули врата ми.

Ала той вървеше напред, а никаква ръка не се появи. Ако можех да затая дъх, сега бих го издишал бавно през зъби. За кратко сънят ме беше убедил, че наистина съм в излаза, но не; троловете на Горгот охраняваха подземните тунели към Призрачния, както и други тайни пътища към него.

Стигнахме до ръчно изсечените тунели, които свързваха замъка с естествените пещери. Мъжът спря недалеч от най-дълбоките изби на замъка. Съсирек от мрак висеше напред, поглъщаше светлината на лампата и не отразяваше нито лъч. Мъжът дълго стоя неподвижно, почти нечовешки застинал, без да трепне дори. Когато тръгна, го направи бързо; усещах хладната дръжка на нож в ръката му, но не виждах острието. Трол лежеше напреко на сечените камъни, проснат по очи с разперени крайници. Лицето на звяра се криеше сгушено в черния възел на рамото му. Изглеждаше мъртъв, но след внимателно вглеждане двамата с бледия мъж открихме, че гърбът му се повдига и спуска бавно с всеки дъх.

Без да бърза, бледият мъж се приведе под снижаващия се таван и внимателно прескочи черните крака.

— Слаб сън, Катерин — казах аз. Можех да говоря, без да използвам устните на гостоприемника си. — Троловете са създадени за война. Записано е в кръвта им. Миризмата на този тип отдавна щеше да е разбудила поне десетина и вече щяха да точат лиги от глад.

Придружителят ми откри дървената врата към винарските изби на замъка. Бръкна в ключалката с тежки шперцове, подходящи за такава стара и солидна брава. Капна по малко масло на пантите да ги смаже, бутна вратата и прекрачи без колебание прага. Точно тогава

зърнах за миг ножа му — нож на убиец с дълго и тънко острие, дръжката му от извита бяла кост.

Излезе от фалшивия капак на гигантската бъчва, която прикриваше изхода. Подпрян на истинска бъчва току срещу фалшивата и почти същата по размер, седеше войник с моите цветове, шлемът му захвърлен на една страна, краката му изпружени, главата провиснала в дълбок сън. Клекнах пред него. Усетих как задникът ми опира в петите, усетих напрежението в мускулите на бедрата си, усетих жилавата мръсна коса на пазача, когато повдигнах главата му. Познах го. Името изпърха в съзнанието ми. Родрик — дребен такъв, русоляв, по-млад от мен. Веднъж го бях намерил да се крие в кулата, докато принцът на Стрела обсаждаше замъка ми. Сега бях опрял студената стомана на ножа си в гърлото му, а той не помръдваше. Идеше ми да го резна, задето е заспал на пост. И въпреки това се стреснах, когато ръката ми се спусна и заби ножа в сърцето му. Това вече го събуди! Родрик ме погледна с уплашени очи, устните му се сгърчиха без думи, после умря. Чаках. Животът бе напуснал тялото на младежа, ала аз въпреки това чаках. А после издърпах ножа. Потече много малко кръв. Избърсах острието в туниката му.

Ръкавите на бледия мъж бяха черни. Само това успях да зърна, преди той да погледне към стълбите и да тръгне натам. Оставил бе лампата до трупа на Родрик, сянката му го предхождаше.

Мъжът вървеше по коридорите на Призрачния, сякаш си беше у дома. Замъкът тънеше в мрак, ако не броим малкото лампи, които осветяваха ъгъл или врата. Прозоречни капаци тракаха, блъскани от вятъра, дъждовна вода подлизваше покрай трегерите и се събираше на локвички по каменния под. Хората ми, изглежда, се гушеха в леглата си и чакаха бурята да свърши, защото не видях никого по коридорите, ни слуга да припали лампите, ни лайнарче да прибере нощния тор, ни бавачка или стражарска курва да се измъква на пръсти от казармите... и нито един страж, в този ред на мисли.

Накрая, когато убиецът стигна до вътрешната врата към източната кула, най-сетне открихме пазач, който да не е напуснал поста си. Сър Греъм, мой придворен рицар, спеше прав, поддържан от комбинираните усилия на бронята си, една алебарда и стената. Бледите ръце нагласиха дългото острие в пролуката между нагърленика и нараменника. Убиецът опря основата на дланта си в дръжката на ножа,

така че резкият удар да пробие кожената и плетената ризница и да намери югуларната вена. Поколеба се, сякаш споделил моята мисъл, че падне ли, рицарят ще вдигне шум до бога. Стояхме така, толкова близо, че с всеки дъх усещах потната воня на сър Греъм. Нов порив на вятъра нададе вой и аз забих ножа. Дръжката му ужили ръката, която не беше моя, а острието ужили сър Греъм много по-зле. Той се сгърчи и падна, и докато падаше, се изниза от ножа.

Убиецът отново избърса оръжието си. Този път с червения плащ на рицаря, по който кръвта остави едва видимо петно. Много беше педантичен този убиец.

Намери ключа на колана на сър Греъм и отключи обкованата с железни ленти и излъскана от допира на безброй ръце дъбова врата. Колкото и стара да беше вратата, арката беше по-стара и от нея. В свитъците на чичо ми се споменаваше за далечни времена, когато на мястото на замъка стояла само тази кула, източната, самотна стражева кула на планинския скат с военен лагер под нея. Но дори онези мъже, които се сражавали с племената на Ор и издигнали крепост в планината, дори те не са построили кулата. На арката има надпис, но времето е забравило езика му и вече никой не може да го разчете.

Убиецът мина под арката и незнайните руни, вкопани дълбоко в централния ѝ камък. Срязва ме болка, тръни се впиха в месото ми, закачиха се извити дълбоко под кожата ми, по начин, който не вещаеше нищо добро, най-малкото лесно избавление. Впиха се като назъбена стрела, която не може да се издърпа, а трябва да се изчовърка от раната, или като зъбите на куче с обратна захапка, куче, което трябва да убиеш, а после да срежеш мускулите и жилите на челюстта му, за да освободиш жертвата. Болеше, но ме освободи, откъсна ме от тялото на мъжа с бледите ръце. Той продължи напред, без да трепне, а аз се повлякох след него по стъпалата. На гърба на черния му плащ беше защит кръст от бяла коприна. Светият кръст.

Втурнах се напред, но минах през него, като да бях привидение някакво, макар че не той, а аз потръпнах от допира. Светлината на една лампа ми показа лицето му за миг, когато се обърнах да го погледна, после той мина през мен и ме остави да стоя на стъпалата. Мъжът беше буквално безцветен, лицето му имаше същия удавнически оттенък като ръцете, косата — пригладена с нещо мазно по скалпа, ирисите на очите му бяха мътно бели като склерата. На туниката

имаше избродиран с бяла коприна кръст, същия като на плаща. Папски убиец значи. Само Ватиканът пращаше убийци с ясно написан адрес на подателя. Ние, останалите, предпочитаме да не ни свързват с извършителите на мръсните ни поръчки. Ала папският убиец е продължение на папската непогрешимост — какво срамно има в това да приведеш в изпълнение Словото Божие? Защо им е на такива мъже да се загръщат с плаща на анонимността?

Проснат в една ниша отстрани на стълбището, брат Емер лежеше мъртъв за света. Убиецът клекна и приложи по предназначение ножа си, за да затвърди вовеки това положение на нещата. Докато бродехме по пътищата, Емер бе показал слаб интерес към жените, затова бях избрал именно него да пази кралицата ми. Гледах как човекът на папата се качва по стълбите, докато един завой не го скри от погледа ми. Кръвта на Емер се стичаше стъпало след стъпало като червена каскада.

Никога не се противопоставях на Катерин, не се опитвах да избягам от нейните илюзии, но това още не значеше, че трябва да ѝ съдействам. Успял бях незнайно как да се откъсна от убиеца и не виждах причина да оставам с него. Досещах се какъв е планът. Дошъл беше да убие кралицата ми, без съмнение. Ако Катерин се придържаше към плана на замъка, който бе изкопала от главата ми, значи Миана спеше в стаята на върха на кулата. Трябваше ли да следвам убиеца като последен глупак и да гледам как ще ѝ пререже гърлото? Да я гледам как се дави в кръвта си, а детето ми умира в нея?

Стоях в мрака. Оскъдна светлина пропълзяваше иззад завоите на спиралното стълбище под и над мен.

— Сериозно? Смяташ, че можеш да ми покажеш нещо, което да ме нарани? — казах на въздуха. — А уж си опознала спомените ми. — Оставях я да се разхожда където иска, когато ме навестяваше с кошмарите си. Не бих се изненадал, ако тези смели разходки из коридорите на моето минало измъчват повече нея, отколкото нейният тормоз измъчваше мен. Макар да държеше ключовете за всички мои врати, знаех, че има места, където не припарва. А и кой здравомислещ човек би го направил?

— Добре, принцесо, нека изиграем тази игра докрай. Да видим дали краят няма да ти се стори твърде горчив.

Хукнах нагоре, краката ми летяха по стъпалата почти без тежест, сякаш единствено в тялото на убиеца можех да усетя този сън истински. Настигнах го, минах през него и стигнах пръв до върха на стълбището.

Там чакаше Мартен, клекнал пред вратата на кралицата, мечът и щитът му — на пода, очите му — кървясали и диви. Тъмната му коса лепнеше по потното чело, пот се стичаше на капки по изпъкналите жили на врата му. Стискаше кама в едната си ръка и режеше с върха ѝ дланта на другата. Дишаше накъсано, шепата му беше пълна с алена кръв и преливаше.

— Бори се — казах му. Решимостта му да остане буден и да защити Миана беше затрогваща.

Убиецът се появи пред погледа ми — пред моя поглед, не пред този на Мартен. Спря, подуши въздуха и кривна глава да улови тихия стон на болка. Използвах момента да се гмурна в него, решен да се слегна около костите му, да се хвана за нещо. Миг на сляпа агония, сетне отново погледнах през неговите очи. Усетих вкус на кръв. И той бе усетил болката от повторното ни сливане — не извика, но си пое рязко дъх. Може би това щеше да предупреди Мартен.

Човекът на папата бръкна в туниката си, прибра ножа с дългото острие и извади две къси ками с кръстати дръжки и допълнителна тежест. Ножове за хвърляне. Изстреля се напред, в полезрението на Мартен, и в същия миг метна едната кама — икономично движение от китка, но достатъчно за смъртоносен удар.

Мартен се метна миг след като ни видя, безценен миг, който загуби заради съня, с който се бореше. Камата го удари някъде между врата и корема — чух как брънките на металната му ризница се скъсаха. Подмина ни с рев, кракът на убиеца се вдигна мълниеносно, фрасна Мартен в брадичката и го запрати в стената. Инерцията повлече Мартен надолу и той се претърколи по стълбата. Кратко колебание, сякаш се чудехме дали да продължим напред, или да последваме жертвата, в случай че ѝ е останал някой здрав кокал. Усещането за топла влага под едното коляно реши въпроса. Незнайно как пътьом Мартен бе успял да пореже убиеца. Човекът на папата закуцука към вратата, като пухтеше от болката, която бързо се разпространяваше нагоре по крака ни. Спря да направи бърза

превръзка — стегна крака си с копринен шал, който извади от вътрешен джоб на туниката си, — после продължи напред.

И да бе имал Мартен ключ за вратата, той се бе търкулнал заедно с него по стълбата, затова убиецът отново извади шперцовете. Този път му отне повече време, защото вратата на кралицата имаше сложна брава, стара вероятно колкото кулата. Преди бравата да отстъпи пред търпеливите ни усилия, каменните плочи на пода потъмняха от кръвта на убиеца, алена като кръвта на всички ни, нищо че неговата кожа бе толкова неестествено бледа.

Изправихме се и аз усетих слабостта му, от загубата на кръв и от още нещо — убиецът напрягаше някакъв мускул, който не споделях с него, и това очевидно го уморяваше. Може би сънната епидемия, с която бе заразил замъка ми, му бе коствала много.

Вратата се отвори без звук. Убиецът взе лампата от куката в къшето пред вратата и влезе. Силата на мислите му стигна и до мен сега, когато вълнението му нарастваше. Видях образите, които изплуваха в ума му. И внезапно, нищо че беше сън, поисках той да се провали. Не исках да пререже гърлото на Миана. Не исках да изтръгне от корема ѝ моето неродено дете. Този страх ме изненада, беше суров и първичен, разбрах, че е мой собствен, а не ехо от нещо Катеринино. Зачудих се дали не е ехо на онова, което според Кодин съм щял да изпитам към детето си, когато го видя за пръв път, когато го поема в прегръдките си. Ако е така, значи току-що бях получил предизвестие за гигантския риск от такава връзка.

На тоалетката до леглото блещукаше сребърната верижка, която бях подарил на Миана за именния ѝ ден. Под завивките — закръглена форма в светлини и сенки, майка и дете, притихнали в сън.

— Събуди се. — Сякаш изричайки го, можех да го сбъдна. — Събуди се. — Вложих цялата си воля, а неговите устни не трепнаха дори.

Студена увереност ме стисна за гърлото. Беше истинско. Случваше се. В момента. Аз спях в шатрата си, Миана спеше в леглото си на мили от мен, а бледолика смърт крачеше към нея.

— Катерин! — изкрещях името ѝ в неговата глава. — Не го прави!

Той пристъпи към леглото, вдигнал втората кама за удар. Не я метна, разколебан за миг, сигурно заради размера на подутината под

завивките. Миана трудно би минала за едра жена, дори сега, когато детето щеше скоро да се роди. Май си имаше компания под завивките. Ако не беше Мартен пред вратата ѝ, точно това щях да си помисля.

Още една стъпка. Усещах ранения му крак изтръпнал и студен, усещах как устните му мълвят ново заклинание, сякаш магията му беше пострадала също като тялото и имаше нужда от патерица. Случи се внезапно, без предупреждение — ръката ми, неговата ръка, се стрелна назад и нагоре да метне камата. В същия миг завивките трепнаха, чу се глух звън и юмрук се заби в хълбока ми, толкова силно, че ме отметна назад и ме запрати безмилостно в стената. Хлъзнах се на пода с изпружени крака и погледнах надолу. Бледи ръце притиснаха хълбока ми, кръв шуртеше на тласъци между пръстите ми, висяха парчета месо.

Завивките се отметнаха и аз видях Миана, свита около големия черен арбалет на Нубанеца, очите ѝ — големи и бесни.

Дясната ми ръка откри кокалената дръжка на по-дългия нож. Кръв потече от устата ми, но аз се надигнах на колене, стаята се въртеше пред очите ми. Виждах, че в арбалета няма повече стрели. Вътре в убиеца напругах съзнанието си докрай да вкаменя краката му, да пусна оръжието. Мисля, че този път той ме усети. Движеше се бавно, гледаше да е между Миана и вратата на стаята. Погледът му се спря на корема ѝ, наедрял под изпънатата нощница.

— Спри! — Стисках ръката му с цялата си воля, но тя въпреки усилията ми пълзеше напред.

Миана изглеждаше повече гневна, отколкото уплашена. Изглеждаше готова да убие.

Ръката му се стрелна напред с все ножа, насочен ниско, под замаха на арбалета. Не можех да я спря, ръката. Лъскавото острие щеше да разпори утробата на Миана и кръвта ѝ щеше да изтече. Детето ни щеше да умре заедно с нея.

Убиецът удари и само на педя от целта ръката ни трепна и се отклони от курса си, останала без сила след тежък удар в рамото ни. Извъртях се и паднах, забих лице в металния арбалет. Мартен стоеше зад мен, истински дявол, омазан с кръв, озъбен, страшен. Главата ми се удари в килима, причерня ми. Чувах гласовете им от много далеч.

— Кралице!

— Добре съм, Мартен.

— Толкова съжалявам... не успях да... той мина покрай мен.

— Добре съм, Мартен... Бях заспала, но някаква жена дойде в съня ми и ме събуди.

3.

— Много си тих тази сутрин, Йорг.

Дъвчех хляб — хляб от Призрачния, печен вчера и позагубил от свежестта си.

— За шаха ли се цупиш още? — Наближи ме и долових аромата на карамфил. — Казах ти, че играя от шестгодишен.

Разчупих комата хляб и коричката се разпадна на трохи.

— Доведи Рикард, моля те.

Макин стана, гаврътна на екс напитката си — кафе, рядко и студено, както го обичат гвардейците, — и излезе, без да задава въпроси. Такъв беше Макин, разбираше от половин дума.

Върна се след няма и минута, заедно с Рикард, който внесе кал по кожените постелки на шатрата. Трохи от собствената му закуска се бяха залутали в пищния му русоляв мустак.

— Господарю? — Сгъна се в поклон, навярно предупреден от Макин да внимава в картинката.

— Искам да пришпориш коня си към Призрачния. Говори с канцлер Кодин и с кралицата. Настигни ни по най-бързия начин да докладваш. Ако в доклада ти се споменава за мъж с бледа кожа, вземи със себе си черното ковчеже от съкровищницата ми, онова със сребърния орел на капака, и десет души да го охраняват. Кодин ще ти помогне с организацията.

Макин вдигна вежда, но въпросите му се ограничиха с това.

Придърпах шахматната дъска и взех една ябълка от масата. Отхапах, пръсна сок и малки капчици блеснаха по черно-белите квадрати. Фигурите стояха по местата си, строени. Сложих пръст върху бялата царица и описах бавен кръг, така че фигурата се завъртя около основата си. Или беше фалшив сън, в който Катерин беше надминала себе си, и Миана беше добре, или беше истински сън и Миана беше добре.

— Още една игра, Йорг? — попита Макин. Отвън долиташе деловата врява на войници, които вдигат лагера си за поход.

— Не. — Царицата падна и събори две пешки. — Приключих с игрите.

4.

ПЕТ ГОДИНИ ПО-РАНО

Взех Призрачния и планинската корона, когато бях на четиринайсет, и издържах тежестта ѝ три месеца, преди отново да хвана пътя. Ходих на север до Хаймски цеп и на юг до Конски бряг, а петнайсет навърших в замък Утрен под покровителството на граф Ханса, моя дядо. И макар да бях отишъл там заради тежката му кавалерия и с надеждата да намеря силен съюзник в Южните земи, останах заради тайните, които лежах под замъка. В едно забравено мазе частица от един изгубен свят проби в нашия.

— Излез, излез, където и да си. — Почуках с дръжката на кинжала си по машината. В тясното мазе звукът отекна толкова силен, че ушите ми писнаха.

Пак нищо. Само треперливата светлинка и жуженето на трите светещи мехура над мен, единствените, които все още работеха.

— Хайде, сърдитко. Показваш се да плашиш всеки свой гост. С това си известен. Защо се криеш от мен?

Потропвах с кинжала, метал в метал. В бавно темпо, замислено. Защо му беше на Фекслър Брюс да се крие от мен?

— Мислех, че съм ти любимец. — Завъртях образния пръстен в шепата си. Фекслър ми го бе дал почти даром, затова считах пръстена за подарък много по-ценен от всичко, което бях получил някога от баща си.

— Това някакъв тест ли е? — попитах. — Искаш нещо от мен?

Какво би могъл да иска от мен един Строителски дух? Нима имаше нещо, което да не му е по силите? Кое то да не може да си вземе

сам или да си го направи? Или да си поиска? Ако искаше нещо, щеше да си поиска, нали?

— Искаш нещо.

Един от светещите мехури примигна, светна силно и угасна напълно.

„Иска нещо от мен, но не може да помоли.“

Вдигнах образния пръстен пред окото си отново видях света — целия свят, погледнат отвън, скъпоценен камък в синьо и бяло, увиснал в мрака, където живеят звездите.

„Иска да видя нещо.“

— Къде си, Фекслър? Къде си се скрил?

Ядосах се и понечих да сваля пръстена, но точно тогава миниатюрна точица светлина привлече вниманието ми. Малка червена точка в завихреното синьо. Наместих стабилно пръстена между костите на скулата и веждата си.

— Къде си? — попитах и завъртях външната пластина на пръстена. Светът порасна под мен, все едно падах към него. Продължих да въртя наляво-надясно, насочвах погледа си, прицелвах се в пляквата — немигащата червена точка, която сякаш ме теглеше към себе си, все по-бързо, докато способностите на пръстена не се изчерпиха и точката не се закова над гол хълм нейде в лошите земи западно от Конски бряг.

— Искаш да отида там ли? — попитах.

И вторият светещ мехур припламна и угасна.

Постоях още миг под трепкация светлик на последния мехур, после свих рамене и поех по тясното спирално стълбище към замъка горе.

Стаята с картите се намира във висока кула с изглед към морето. Държат свитъците в туби от намаслена кожа, всяка с восъчен печат с герба на дядо ми. Седем тесни прозореца пропускаат дневната светлина, поне когато специалните капаци не са затворени срещу стихиите на дъждовния сезон. Грижата за картите е поверена на един тип, писар, и той стои в стаята от зори до здрач, готов да отвори тубите за всеки, който е получил разрешение да прегледа съдържанието им, и после да ги запечата отново.

— Не ти ли е хрумвало да предложиш друга стая? — попитах го, когато вятърът се опита да изтръгне картата от ръцете ми за двайсети път. Вече час гонех документи из стаята и толкова се бях ядосал, че можех човек да убия. На мястото на Редмон, писаря, отдавна щях да съм грабнал арбалет и да съм открил огън по хората долу през някой от седемте прозореца. Залових картата, преди да е литнала от масата, и отново я затиснах с четирите преспапиета, от които беше избягала.

— Добрата вентилация е важна за съхраняването на пергамента — отговори Редмон. Гледаше в пода и стискаше перото си до побеляване. Май се тревожеше, че както съм се ядосал, току-виж съм наранил безценните му повереници. Ако ме познаваше, щеше да се тревожи за собственото си здраве. Изглеждаше ми достатъчно кльощав да мине през някой от прозорците.

Отрих хълмистия район, който бях видял през образния пръстен — някъде там беше възвишението с търпеливата червена точка. Чудил се бях дали на склона му наистина не грее червена точка, толкова ярка, че да я видя от черния покров на небето, но после съобразих, че светлината ѝ не се беше усилила с увеличаването на образа, значи беше някакъв хитър трик, като капката восък върху огледало, която разваля отражението.

— Това какво означава? — попитах и сложих пръст върху един символ, който покриваше района. Всъщност знаех какво е. Бях виждал три такива символа на картите на Анкрат в библиотеката на баща си — върху Злата сянка, Източен мрак и Белега на Кейн. Но не беше изключено символите да имат друго значение тук, в Южните земи.

Редмон пристъпи към бюрото и се наведе.

— Обещани райони.

— Обещани? — попитах.

— Полуживите земи. Не е място, където да пътува човек.

Явно символите имаха същото значение като в Анкрат. Предупреждаваха за зараза, останала още от Строителските войни, утайка от техните отрови или сенки от Деня на Хилядата слънца.

— А защо „обещани“? — попитах аз.

— Обещанието на Чен Благородния, разбира се. — Писарят изглеждаше изненадан. — Че когато полуживотът се изчерпи, тези земи ще бъдат върнати на хората да ги обработват. — Редмон побутна нагоре лещите за четене с телени рамки, които се крепяха на носа му, и

се върна при големите тефтери на голямото бюро пред високите до тавана лавици, чиито отделения бяха претъпкани с документи.

Навих свитъка и го хванах като бухалка.

— Ще взема това да го покажа на лорд Робърт.

Редмон ме погледна с такава мъка, все едно отвеждах единствения му син да го използвам вместо мишена за тренировка по стрелба с лък.

— Ще се грижа за картата — рекох.

Намерих вуйчо си в конюшните. Той прекарваше много време там и след като се запознах с грозната му жена, вече знаех защо. Говореше се, че в присъствието на коне въпросната дама започвала да киха, кихала все по-често и все по-силно, докато човек не придобивал впечатлението, че ще си изкиха очите. Робърт очевидно се чувстваше щастлив в конюшните, говореше си за конско потекло с главния коняр и се любуваше на добичетата. В конюшните на замъка имаше трийсет животни, всичките първокласни представители на породата си, предназначени за най-добрите рицари на вуйчо ми, кавалеристи, които живееха отделно от стражата и в много по-голям лукс, както се полага на мъже с титла.

— Какво знаеш за Иберико? — извиках му, докато го приближавах между отделенията.

— Добър ден и на теб, младежо. — Поклати глава и потупа по врата черния жребец, който беше проточил шия към него над вратичката на отделението си.

— Трябва да ида там — рекох.

Вуйчо ми отново поклати глава, този път по-енергично.

— Иберико е мъртва земя. Обещана, но недадена. Не ти трябва да ходиш там.

— Вярно. Не ми трябва. Но се *налага*. Така че какво можеш да ми кажеш за Иберико?

Жребецът изпръхтя и завъртя очи, усетил сякаш раздражението на господаря си.

— Мога да ти кажа, че хората, които отиват там и на други такива места, се поболяват и умират. При някои минават години, докато отровата ги изяде отвътре, други умират само след броени дни или седмици, косата и зъбите им падат, повръщат кръв.

— Значи ще трябва да действам бързо. — Стиснал бях решително зъби, но внезапни съмнения надигнаха глава и се сбораха за надмощие с решимостта ми.

— Сред хълмовете на Иберико има места, които изглеждат съвсем нормално, обикновен пущинак, но минеш ли оттам, кожата ти се свлича на парцали. — Робърт побутна коня и пристъпи към мен. — Малкото, което расте там, е изкривено, малкото, което живее — неестествено. Съмнявам се нуждата ти да е по-голяма от риска.

— Прав си — рекох. И наистина беше прав. Но кога светът е бил само в черно и бяло? Примигнах и червената светлинка грейна в мрака от вътрешната страна на клепачите ми. — Знам, че си прав, но на мен често не ми е по силите да тръгна в правилната посока, вуйчо. аз съм изследовател. Може би този сърбеж е познат и на теб?

Той потърка брадата си и бърза усмивка се промуши през тревогата.

— Не може ли да изследваш нещо друго?

— Ако ще поемам глупави рискове, по-добре да е сега, докато съм млад, не мислиш ли? Сега, а не когато онова невръстно момиченце, дето сте ми го намерили, порасне и очаква от мен да го гледам като цвете в саксия с все коприните и труфилата. Ако грешките ми се окажат фатални, просто ще ѝ намерите друг съпруг.

— Това няма нищо общо с Миана. Просто не бива да ходиш там, Йорг. Ако мислех, че това ще те спре, щях да ти забраня и да пратя стражи да те вардят.

Поклоних се и си тръгнах.

— Ще взема муле — казах през рамо. — Няма смисъл да излагам на риск хубаво конско месо.

— По този пункт сме на едно мнение — извика той след мен. — И не му давай да пие застояла вода, докато си там.

Излязох под яркото слънце. Вятърът още брулеше двора, носеше студ от морето, но въпреки това слънцето прежурияше неприятно.

— И първо се отбий в Кародски извори! — стигна до мен викът на Робърт, докато вървах към покоите си.

— Каласади и Ибн Фейд. — Имената звучаха екзотично.

— Единият силен в магията, другият — силен във властта. — Дядо ми седеше на трона, където графовете на Утрен бяха седели от поколения, с лице към морето.

Кръг от Строителско стъкло, по-яко от стените, в които беше вградено, и цели три метра в диаметър, ни показваше Средното море. Дъгата на хоризонта превръщаше морето в лазурен безкрай, прошарен с бяло от вълните. Оттатък тези дълбини, невидим за окото, от другата страна на Корсарския остров и в същото време не по-далече от Крат, лежеше Рим и неговите доминиони.

Дворът на халиф Ибн Фейд може да беше в сърцето на пустинята, но корабите му кръстосваха морето, маврите се опитваха да сложат отново ръка на отсамните земи, които преминаваха от християнския към мюсюлманския свят и обратно от незапомнени времена. Матмагьосникът на Ибн Фейд, Каласади, навярно се беше върнал в сянката на халифския трон да изчисли оптималния момент за следващия удар и шансовете му за успех.

Далече под нас вълна шамароса скалите. Не усетихме сблъсъка, но по стъклото пръсна морска вода, капки като мъниста. Два пъти на ден спускаха момче в голяма кошница да измие стъклото, така че единствено старостта да замъглява гледката на графа.

— Четири платна — каза той.

Видял бях само три. Малък търговски кораб с червен корпус, който транспортираше стоки покрай брега, и две рибарски лодки, които подскачаха по вълните по-навътре в морето.

Дядо забеляза бръчката между веждите ми.

— Далече, на самия хоризонт. — Гласът му беше тих и мек въпреки ръждата на старостта.

Зърнах нещо бяло. Платна на кораб за далечно плаване. Боеен кораб може би? Пиратски съд от Корсарския остров? Или някоя плоскодънна гемия от Аегипет, натоварена със съкровища?

Отидох при стъклото и опрях ръка в хладната му повърхност. Преди колко ли столетия е било плякосано и от коя ли руина? Редмон със сигурност имаше някой свитък в проветривата си кула, който пазеше и тази тайна.

— Трябва да умрат — казах аз. Халифът беше само име за мен, но Каласади... Честичко мислех за него. Човекът с числата.

Дядо се разсмя на трона си, високата облегалка от светла китова кост бе разперена над главата му като пръските на разбиваща се вълна.

— Какво, ще тръгнеш по петите на всеки, който ти е сторил зло, така ли, Йорг? Без значение колко е далеч? Или колко дълго бяга от теб? Струва ми се, че това ще те превърне в роб на шанса, ще ловуваш, вместо да живееш.

— Бяха ти подготвили ужасна смърт, щеше да агонизираш с писъци, докато отровата те изяжда отвътре — казах аз. — Жена ти също. Синът ти.

— А вината щеше да се стовари върху теб. — Прозина се толкова широко, че челюстите му изпукаха, после плъзна бавно длани по наболата си брада.

— Отровата е мръсно оръжие — казах аз. Не че това ми беше попречило да я използвам в Гелет. Имам балансиран възглед за света, но въпросният баланс винаги е в моя полза.

— Мръсна е играта, която играем. — Дядо кимна. Гледаше ме откъм бръчките си с черните си очи, същите като на мама.

Може би не отровата ме вбесяваше толкова. Или задето щяха да стоварят вината на моя гръб — последното без съмнение е било гениална хрумка в последния момент, подарен шанс, от който Каласади е решил да се възползва, и нещо, в което Ибн Фейд нямаше пръст. Помнех Каласади от единствената ни среща в двора, как ме преценяваше, как обмисляше и изчисляваше вероятностите. Може би именно тази липса на лична враждебност направи враждата ми лична — той ме бе свел до числа и вероятности. Призракът на Фекслър е бил създаден по подобен начин, като са свели истински човек до числа. Грозна работа, ако питате мен.

— Удариха по семейството ми — казах аз и вдигнах рамене. — Извоювах си кралство, защото не позволих такива удари да останат безнаказани.

Графът се вгледа в мен. Слънчевите лъчи ме заливаха през прозореца с изглед към морето, превръщаха ме в тъмен силует, изрязан черен в светлината. Какво се случваше под тънката му златна диадема, питах се аз, какви сметки си правеше старецът? Защото сметки си правим всички. Може би не толкова хладнокръвно като Каласади, но все пак в главите ни тече някаква аритметика. Какво ли си мислеше за мен, за това свое разредено семе, за детето, родено от обичната му

дъщеря и презрения Анкрат? Само допреди месец съм бил за него единствено име. В главата му нямаше спомени за детството ми, нямаше умиляващи образи на сладко процъпалче, които да смекчат острите ръбове на младия убиец, когото виждаше в момента — кръв от неговата кръв.

— И как би го направил? Халифът на Либа живее в земи, които не приличат на нашите. Ще си бял човек на място, където бели хора почти няма. Чужденец в чужда земя. Ще се набиваш на очи. За появата ти ще се разбере още щом стъпиш на брега на Африк. Там приятели няма да намериш, само пясък, болести и смърт. Бих се радвал Ибн Фейд и Каласади да умрат. Фейд, задето ми нанесе удар в собствения ми дом, Каласади — заради подлостта му. Но ако това беше по силите на самотен убиец, особено на самотен бял убиец, вече да съм изпратил такъв. Не заради набезите на Фейд — аз съм човек на честта и като такъв отговарям на войната с война, — а в отговор на опита му за покушение.

Всички амбициозни мъже за това се молят — съдбата да ги изправи срещу човек на честта. Макар в онзи миг да презирах дядо си за слабостта му, бях и някак щастлив, щастлив, че нейде в помията, от която съм се пръкнал, има и щипка материал от такъв човек.

— Прав си, че не би било лесно, граф Ханса. — Поклоних му се. — Може пък да почакам, докато стане лесно... без съмнение трябва да науча повече, да помисля сериозно по въпроса.

Дядо стигна до решение. Видях как лицето му се промени. Би бил ужасен играч на покер, това мога да ви кажа.

— Остави Ибн Фейд и неговите креатури на мен, Йорг. Те посегнаха на Утрен, на мен и на семейството ми в замъка. Отмъщението е мое и аз ще отмъстя.

Старецът беше претеглил залозите. От едната страна — животът на непознат роднина с лоша кръв, от другата — шансът да се отърве от отколешен враг. Дали „непознат роднина“ беше прераснало в „сина на Роуен, детето на дъщеря ми“ и така бе натежало на везните, или графът смяташе шансовете ми за успех за по-нищожни дори от претенциите ми за роднинство, можех само да гадая.

— Оставям ги на теб тогава — казах и се поклоних леко. Лесно изрекох лъжата. Избрах да приема, че вижда в мен сина на дъщеря си.

Запасих се добре с провизии, натоварих мулето с мехове вода и сушено месо. Плодове щях да бера по пътя — на Конски бряг, през лятото, е достатъчно да протегнеш ръка, за да откъснеш ябълка, кайсия, слива, праскова, круша и дори портокал. Взех и палатка, защото сянката е рядък лукс сред сухите хълмове отвъд крайбрежието, а без морския бриз жегата е непоносима. Чувал съм, че маврите често са завладявали южните кралства — Кадиз, Кордоба, Утрен, Уенит, Андалут и дори Арамис. Явно не откриват особена разлика между тях и своя пращен Африк.

— Иберико, а?

Затегнах каиша на дисагите под корема на мулето и вдигнах поглед.

— О, Бащице! — ухилих се напук на свъсената му физиономия. Бях кръстил така стражаря преди месеци, когато пристигнах тук инкогнито, а той упорито не ме пускаше да вляза в замъка.

— Гледах си аз работата и идва граф Ханса. „Грейсън“ — вика. Обича той да знае имената на сичките си хора. „Грейсън — вика и слага ръка на рамото ми. — Младият крал Йорг тръгва на път и бих искал да го придружиш.“ „Доброволно“, тъй рече.

— Бащице, сам не бих се сетил за по-приятна компания от твоята.

Изправих се и плеснах мулето по хълбока. Изглеждаше яко добиче, проскубано, но силно. В конюшната казаха, че било над четирийсетгодишно и умно. Сметнах, че ще е добре да имам поне един белобрад мъдрец в бандата си.

— Отмъщаваш си, задето те накарах да пиеш вода от коритото за конете, нали? — каза Бащицата. Физиономията му се вкисели съвсем, което ме наведе на мисли за брат Роу.

Завъртях глава.

— Донякъде. — Всъщност нямах представа, че графът ще ми тропоса придружител, нито кого ще избере. — Във всеки случай вярвам, че ще ти е приятно да се разтъпчеш. Дори хълмовете на Иберико са за предпочитане пред още един ден на пост пред Долната порта, нали?

Той се изплю красноречиво, с което затвърди в очите ми приликата си с Роу.

— Аз съм стражар, а не домашно цветенце. — Протегна ръка да ми покаже колко е потъмняла от слънцето. Мъжете от домашната стража не можеха да се похвалят с такъв тен.

Хванах поводата на мулето и тръгнах към портата. Бащицата тръгна след мен. Товарният му кон чакаше вързан на сянка под една маслина от другата страна на портата. Горкото добиче беше натоварено така, сякаш щяхме да прекосяваме Аупите.

Колкото и неохотно да го раздаваше Бащицата, мулето ми го надмина. Едвам го изтеглих покрай коритото за водопой. Кръстих го Плашо и го окуражих с пръчка. Накрая спечелих единоборството, но за всички стана повече от ясно, че Плашо не иска да ходи там, където го водят. Май наистина той беше мъдрецът в малката ни компания.

5.

ПЕТ ГОДИНИ ПО-РАНО

Замък Утрен, също като Призрачния, се намира встрани от главния град на областта. И двата замъка са планирани и построени с едно основно предназначение — да осигуряват защита на своите обитатели. Във Войната на Стоте завоевателната политика почива на едната алчност. Стоте искат новите им земи да са богати и изобилни, с много данъкоплатци и голям набор от мъже, които да мобилизират за военните си кампании. Повечето нападения имат за цел да убият владетеля на съответната земя, така че агресорът да си присвои трона му, но без самото кралство да пострада. Изтощителните войни, при които селячеството минава под ножа, горят градове и реколтата отива по дяволите, са по-скоро рядкост и до тях се стига само когато силите са изравнени и е важно да се спечели стратегическо предимство, преди да се щурмува замъкът на врага.

Град Албасет се намира в плодородна равнина на петдесетина мили от замък Утрен, навътре в сушата. С Бащицата изминахме разстоянието за три дни, като тръгнахме късно през първия и често често спирахме за разгорещени спорове с Плашо, които аз решавах с помощта на пръчката. Река Юка напоява обработваемите земи около града. Наближихме Албасет по крайбрежния път, който в последните си няколко мили се точи успоредно на реката покрай овощни градини, през лозя и край възвишения, чиито склонове са полазени от гъсти маслинови горички. Завихме към портите на Албасет и пътят ни поведе през градини, натежали от домати, чушки, боб, лук, зеле, картофи и прочие, достатъчно зеленчук да нахранят целия свят.

Стените и кулите на Албасет грееха под ласката на южното слънце.

— В сравнение с този град Ход прилича на купчина карантии.

— Кое? — попита Бащицата.

— Столицата на Ренарските планини — обясних аз. — Единственият им град всъщност. Някои биха казали, че е голямо село.

— Ренарските планини?

— Е, вече се опитваш да ме ядосаш, признай си. — Едва ли всъщност. Бащицата примигна и откъсна очи от кулите на Албасет да ме погледне.

— А, онзи Год, да, прощавай. — Бащицата рядко се сецаше, че съм крал на нещо си, а когато се сетеше, винаги изглеждаше изненадан.

— Ход!

Стражата при портите ни пусна да минем, без да задава въпроси. И аз рядко се сецах, че Бащицата е Грейсън Безземлен, кралски страж от двора на граф Ханса.

Не само Ход приличаше на смотана махала в сравнение с Албасет — дори Крат, столицата на баща ми, бледнееше пред него. Маврите бяха владели града в продължение на поколения и следите от пребиваването им се виждаха навсякъде — от просторните каменни конюшни и казарми, където беше разквартирувана кавалерията на дядо ми, до високите кули, от чиито минарета човек можеше да обхване с поглед източника на богатството му, проснало се на воля в различни оттенъци на зеленото. Точно това направих и аз — платих един медник да се кача по спиралната стълба на кулата Фейд, обществена сграда в сърцето на големия площад пред новата катедрала. Бащицата остана долу, стоеше на сянка и държеше под око товарния кон и Плашо.

Дори на сто метра над напечената каменна настилка на площада жегата не се търпеше. Тук, на минарето, поне се усещаха повеите на морския бриз, което само по себе си струваше повече от единия медник такса. Ако не бяха бавните зелени води на Юка, пустиня щеше да заобикаля града, а не плодородни градини и ниви. Недалеч от бреговете на реката теренът се издигаше и там зеленото се преливаше в опърлено кафяво, на север се виждаха вълнообразните подножия на хълмовете Иберико. Каквато и зараза да пропиваше земята им, изглежда, се преливаше и в самия въздух, защото той тежеше болнаво жълтеникав там, където хоризонтът поглъщаше хълмовете.

Наведох се с ръце на перваза и зърнах Бащицата долу. Градът се разстиляше във всички посоки, широки прави улици и високи варосани къщи покрай тях. На запад се редяха по-големите имения на

богатите, на изток — ниските домове и тесните улички на беднотията. Хората на дядо ми живееха в мир тук, велможите крояха своите заговори, търговците търгуваха, ковачи, кожари и касапи се трудеха с пот на чело, курвите се трудеха по гръб, слугините — на колене, перачките мъкнеха пълни кошове към поляните покрай реката, където коняри разхождаха поверените им жребци, животът пулсираше в ритъма на стар и сложен танц с много партньори. Бързо, бързо, бавно.

Да обърна гръб на всичко това и да рискувам живота си в среща със стари отрови, да рискувам със смърт, каквато бе сполетяла — благодарение на мен — хората от Гелет, изглеждаше нелепо. И въпреки това щях да го направя. Не заради празното в себе си, не заради медната кутия, която пазеше отнетото, не заради обещанието на стари магии и властта, която те предлагаха, а от едното любопитство, за да знам, а не просто да се плъзгам безславно по повърхността на света. Искях повече от онова, което можех да видя от върха на кула, без значение колко висока е тя, или дори през очите на Строителите високо в небето.

А може би просто исках да разбера какво искам. Може би това означава да пораснеш.

Слязох бавно по спиралното стълбище, потънал в мисли. Махнах на Бащицата да дойде при мен и му казах да ме заведе в Палатата на лордовете.

— Там няма да пуснат такива като... — започна той, после плъзна поглед по хубавия ми плащ и посребрения нагръдник. — О...

И спомнил си, че съм крал, пък макар и на кралство, за което не знаеше нищо, ме поведе към Палатата.

Подминахме катедралата, най-хубавата, която бях виждал, сладкарско произведение от камък, извисило снага към небесата. Светци ме наблюдаваха от нишите и галериите си. Усещах неодобрението им, усещах как ни следват с поглед. Имаше истинска тълпа на стъпалата пред катедралата, привлечена навярно от сумрачния хлад, който обещаваеше лоното ѝ. С Бащицата си пробивахме път през навалищата, разбутвахме свещеници и монаси наред с останалите.

Докато стигнем до Палатата на лордовете, бях потънал в пот. Бих се съблякъл до кръста и бих натоварил Плашо с нагръдника и другото, но реших, че е твърде вероятно това да остави погрешно впечатление.

Стражите ни пуснаха да влезем, едно момче отведе добичетата ни, лакей с нелепо количество коприна и дантели по ливреята отиде да съобщи за нас на градоначалника, а ние седнахме да чакаме на столове с мека кадифена тапицерия.

Лакеят се върна след няколко минути и се изкашля любезно, в знак че мога да остава голямата орнаментирана ваза, която разглеждах, и да го последвам. Когато съм принуден да стоя със скръстени ръце, те все се намират в някаква бяла. Изпуснах уж неволно вазата, хванах я в последния възможен миг и я оставих на пода. Любезното покашляне открай време ме изпълва с почти непреодолимото желание да изстискам друг вид кашлица от гърлото на покашлящия се. Оставих Бащицата да върне вазата на мястото ѝ и дадох знак на лакея да води.

Къс коридор ни отведе до вратите на приемната. Както във фойето, и тук подът беше настлан с плочки в геометрични десени, синьо, бяло и черно, които се преплитаха в дяволски сложни мотиви. На Каласади подът би му харесал — дори един матмагьосник трудно би изстискал всичките му тайни. Високите прозорци улавяха слабия бриз и носеха облекчение след пека навън.

Натруфеният лакей почука три пъти по вратата с малка пръчка, която, изглежда, служеше за тази изрична цел. Кратка пауза, след това влязохме.

Стаята буквално ми взе дъха: беше хем изобилна на детайли, хем в целостта си красива по един семпъл и изискан начин, архитектура от числа, много различна от готическите зали по нашите земи или скучните кутии, които са ни оставили Строителите. Градоначалникът, пардон — градоначалничката, седеше в дъното ѝ на стол от абаносово дърво с висока облегалка. Ако не броим двамата стражи при вратата и писаря на малко бюро до трона на градоначалничката, стаята беше съвсем празна и стъпките ми ехтяха в празнотата.

Изминавах последните няколко метра, когато жената вдигна поглед от свитъка, който четеше. Беше прегърбена старица със святкащи черни очи. Приличаше на сврака, но посивяла и проскубана.

— Хонорий Йорг Анкрат, крал на Ренарските планини, внук на граф Ханса — представи ме сама на себе си тя.

Удостоих я с беглия поклон, който се полагаше на поста ѝ, и отвърнах по местния обичай:

— Съвсем вярно, мадам.

— За нас е чест да ви посрещнем в Албасет, крал Йорг — рече тя с тънките си безкръвни устни и писарят побърза да запише думите ѝ на пергаментата.

— Хубав град. Ако можех да го нося, щях да го взема със себе си. Перото отново изскърца по пергаментата и думите ми съвременно бяха увековечени за идните поколения.

— Какви са плановете ви, крал Йорг? Ще благоволите ли да поостанете? Два дни ще ни стигнат да организираме официален банкет във ваша чест. Мнозина от местните търговци биха дали дясната си ръка да ги изслушат, а нобилитетът ще се състезава кому да гостувате, макар да се чува, че вече сте обещан на Миана от Уенит. А кардинал Хенком със сигурност ще иска да присъствате на литургията.

Направих си удоволствието да отговоря, преди писарят да е приключил с предишния пасаж, но устоях на изкушението да изпъстрия речта си с редки и трудни думи — или странни звуци, — с които да затрудня допълнително бедния човечец.

— Може би на връщане, госпожо градоначалник. Първо смятам да посетя хълмовете Иберико. Проявявам интерес към обещаните земи — в кралството на баща ми има няколко района, където огънят на Хилядата слънца още гори.

Чух как перото на писаря се препъна. Старицата обаче не трепна.

— Огънят, който изгаря обещаните земи, е невидим и не излъчва топлина, крал Йорг, но въпреки това топи плътта. По-добре е тези земи да се проучват в библиотеката.

Не се опита да ме разубеди, да отложи заминаването ми с дендва, колкото нобилитетът и търговците на Албасет да си отхапят по някое парче от мен. Щом бях решил да тръгна към хълмовете на Иберико, подобно усилие от нейна страна би било лишено от смисъл — все едно да хвърляш пари в гроб, както казваха местните.

— Библиотеките са добро място, където да започнеш едно пътуване, градоначалник. Всъщност дойдох в Албасет с надеждата, че във вашите библиотеки може би има по-добра карта от онази, която открих сред свитъците на дядо ми. Бих ви бил дълбоко задължен, ако ми осигурите такава карта...

Запитах се как ли изглеждам в нейните очи, колко ли млад ѝ се струвам с бронята и самочувствието си. Погледнати от разстояние, дори далечните неща се сливат. Видян през дългия тунел на нейните

години, сигурно приличах на дете, на прощъпалче, което пристъпва към ръба на пропаст, без да разбира последствията.

— Съветът ми е не само да започнете пътуването си сред свитъците в библиотеката, крал Йорг, а и да го завършите там. — Размърда се на тежкия стол, несъмнено измъчвана от болки в ставите. — Но когато старостта говори на младостта, остава нечута. Кога смятате да тръгнете?

— Утре призори, госпожо градоначалник.

— Ще пратя писаря си да потърси карта. Каквото намери, ще ви чака при Северната порта още преди сипването на зората.

— Благодаря ви. — Кимнах отсечено. — Надявам се, че когато се върна, ще имам да разкажа нови и интересни неща на банкетата, който ми обещахте.

Старицата ме изпрати с нетърпелив жест. Не вярваше, че ще ме види отново.

6.

ПЕТ ГОДИНИ ПО-РАНО

Двамата с Бащицата тръгнахме към Северната порта на Албасет в сивкавата светлина, която загръща света преди зазоряване. Улиците бяха пълни с народ. През лятото Конски бряг става истинска пещ и само най-ранните часове на деня са поносими. По обед местните се скриват в белите си къщи под теракотените плочи на покривите и проспиват най-горещите часове на деня.

По улиците към портата и на площада пред нея вече кипеше усилен труд. Вратите на кръчмите бяха отворени, мъже мъкнеха бурета или спускаха големи бъчви в избите под уличните ресторантчета. Жени със сиви лица изливаха нощни гърнета в канавките. Минахме покрай ковачница с отворена към пътя врата, така че минувачите да виждат как чуковете се вдигат и спускат, как нажеженият метал се закалява сред облаци пара и така по-охотно да се разделят с някоя и друга монета, изкушени от стоката, произвеждана с цената на толкова пот и мускулна сила. Малко момче се беше навело пред пещта и ръчкаше с маша затрупаната с пепел жар, за да я събуди за нов живот.

— Уф. А можеше още да съм в леглото. — Бащицата дръпна юздите на товарния кон да го отклони от някакъв изкушаващ боклук.

Вик откъм ковачницата привлече вниманието ни. Току-що я бяхме подминали. Момчето лежеше на улицата. Надигна се от плочите с ожулено лице и тръсна глава, сякаш не е сигурно на кой свят се намира. Ковачът излезе от работилницата и го ритна толкова силно, че то отхвъркна на няколко крачки. Въздухът излезе от дробовете му с грозен звук. Под мръсотията косата му изглеждаше руса, златна почти, рядък цвят толкова далече на юг.

— Залагам на големия — рекох. Брат ми Уил имаше такава коса.

— Че е голям, голям е — каза Бащицата. Ковачът беше гол до кръста, само с кожена престилка до коленете, надолу с панталони,

стегнати с връв. Мускулите на ръцете му лъщяха. Ако размахваш тежък чук от зори до здрач, неизбежно се сдобиваш с големи мускули.

Детето лежеше по гръб, вдигнало едната си ръка, не му беше останал въздух дори да изпъшка, от тъглчето на устата му се стичаше кръв. Реших, че е на осем, най-много на девет.

— Нищо ли не можеш да научиш, без да те сритам, по дяволите? — Ковачът не крещеше, но имаше гласа на човек, който ежедневно надвиква наковалня. Ритна момчето в главата и то се претърколи от силата на удара. По ботуша на мъжа остана кръв, кръв имаше и в русата коса.

— Ох, мамка му. — Бащицата поклати глава.

Гледахме как ковачът пристъпва отново към детето.

— Май трябва да се намеса — рече Бащицата, крайно неохотно.

Нещо в лицето на ковача ме наведе на мисли за Райк. Не беше човек, когото да ядосваш.

— Момчетата ги наричат всеки ден — казах аз. — Деца умират всеки ден. — На някои им разбиват главата в километричен камък.

Ковачът надвисна над момчето. То лежеше свито на топка в краката му. Мъжът се засили за нов ритник, после спря, явно стигнал до друго решение. Вдигна крак — щеше да смаже главата на детето, да го убие. Сметнал беше, че е напълно безполезно и е най-добре да го довърши.

— Да, ама не и пред погледа на страж от замъка на граф Ханса. На графа това не би му харесало — заяви Бащицата, но нещо не бързаше да се намеси. След миг все пак извика: — Ей ти там, ковачът! Спри!

Мъжът застина, токът на ботуша му бе на сантиметри от слепоочието на детето.

— И преди съм вземал деца под крилото си. И двете умряха — рекох. Нещо ми горчеше в устата. Видях кръв в златни къдрици и усетих хватката на тръните. Научил бях този урок съвсем млад, труден урок, научен в кръв и дъжд. Вървах по пътеката към императорските порти. Всеки, допуснал да се отклони от тази пътека заради чужда нужда, никога нямаше да седне на императорския трон. Орин от Стрела беше такъв — човек, който спасява деца. Но това не спаси него.

— Той е помияр — каза ковачът. — Глупав при това. Вече цял месец го храня. Прибрах го под покрива си. Аз ще реша дали да живее,

или да умре. — Спусна рязко крака си с цялата сила на грамаданската си тежест.

Подметката изплющя в плочите. Момчето се беше претърколило навреме, но нямаше сили да се изправи. Ковачът изрева гневно — ругатнята му заглуши моята. Белегът от изгорено, който се точи по лицето ми от брадичката до челото, сякаш ме е жигосала нажежена до червено ръка, пламна отново с непоносимата болка от мига на жигосването. Чувал съм, че съвестта говорела с тих глас от къшетата на съзнанието ни, при някои хора говорела ясно, при други — не толкова. Но не бях чувал да гори в агония лицето ти. Но, болка или не, мразех да ме водят за носа, да ме побутват в една или друга посока. Сигурно точно затова бях избрал Плашо, съзирайки в него сродна душа — и аз като мулето мразех друг да ми показва пътя, та дори това да е собствената ми съвест в редките моменти, когато реши да се обади.

Бащицата ме подмина, тръгнал към ковача. Дори не си беше изтеглил меча от ножницата.

— Ще го купя от теб! — извиках. Бащицата можеше да ми е от полза в близкото бъдеще, а гигантът като нищо щеше да му откъсне ръцете още преди идиотът да се е сетил за меча си.

Викът ми спря както ковача, така и Бащицата — в неговия случай с въздишка на облекчение, — успокои и болката в белега от изгорено. Ковачът претегли с поглед сребърния ми нагръдник и добре скроения плащ и изглежда прецени, че съдържанието на кесията ми може да се окаже по-ценно от кефа да довърши безполезния си чирак.

— Какво предлагаш?

— Състезание по твой избор. Спечелиш ли, ще ти дам това за момчето. — Вдигнах златен дукат пред лицето си, държах го между показалеца и средния пръст. — Изгубиш ли, ще го взема безплатно. — И скрих с ловки пръсти монетата като уличен фокусник.

Офертата ми, изглежда, го затрудни интелектуално, поне ако се съдеше по бръчките, които прерязаха челото му. Момчето успя да се претърколи още веднъж и опря гръб в стената на дюкяна за конски такъми от другата страна на улицата.

— Сигурно смяташ, примерно, че можеш да държиш нажежено желязо по-дълго от мен? — подхвърлих.

Бръчките се вдълбаха още, черните му вежди се събраха в една линия.

— Сила — каза той. — Кой ще задържи по-дълго наковалнята над главата си.

Погледнах към въпросната наковалня, която се виждаше през отворената врата на ковачницата. Прецених, че тежи горе-долу колкото двама мъже със среден ръст.

— Правила? — попитах.

— Правила ли? Без правила! — изсмя се той. Сви ръката си и мускулите се накачулиха един връз друг. Роналдо Удивителния би останал впечатлен, ако циркът на Тапрут някога се озовеше в Албасет. — Сила! Това е правилото.

— Добре. Покажи ми как се прави.

Влязох в ковачницата. Огънят в пещта и двете пушеци лампи осигуряваха достатъчно светлина да не се спъна в работните тезгяси или разните кофи по пода. Миришеше приятно на нагар, желязо и пот. Напомни ми за Норлес, Мабертон и още десетина други битки.

Ковачът влезе след мен. Сложих ръка на гърдите му, докато ме подминаваше.

— Как се казваш?

— Йонас.

Йонас мина от другата страна на наковалнята. Аз погледнах нагоре — от гредите висяха инструменти. Таванът не беше висок, но мястото беше достатъчно Йонас да вдигне наковалнята над главата си. За мен височината на тавана нямаше да е никакъв проблем, защото бях с една педя по-нисък от ковача.

Бащицата се появи на прага.

— Момчето още е живо, нали? Не ща да се напъвам заради труп.

— Живо е. Засега. Тоя здравата го нарича.

Йонас приклепна до наковалнята. Затвори дясната си лапа около рога ѝ, дланта на лявата пъхна под изпъкналата част от другата страна.

— Правил си го и преди, като гледам — казах аз и го удостоих със специалната си усмивка.

— Да — отвърна ковачът и ми показа зъбите си. — Вече усещам вкуса на златото ти, момче.

Напрегна се, събираше сила за напъна, с който да изтласка тежкото желязо. Точно тогава го ударих с един чук, който взех от

тезгяха в съседство. Фраснах го по слепоочието. Звукът приличаше на онзи, с който ботушът му срещаше слабото телце на детето. Чукът отскочи окървавен, а Йонас се срина върху наковалнята си.

— Какво? — попита Бащицата, сякаш не беше видял какво точно е станало, понеже в ковачницата не е много светло и прочие.

Вдигнах рамене.

— Без правила. Той го каза.

Оставихме и двамата да лежат в кръвта си. Какъвто и огън да гореше лицето ми, повече никого не исках да прибирам под крилото си, а и детето май не беше в състояние да ходи. Дори да беше, една разходка с мен из хълмовете на Иберико щеше да е по-жестока съдба от още месец под грижите на Йонас. Ако не друго, момчето поне беше в съзнание, седеше на паважа и се оглеждаше, което не можеше да се каже за господаря му.

След поредния завой и поредната улица стигнахме до площада. Пробивахме си път между пекарски чирачета, които крепяха табли със самуни хляб на главите си, заобикаляхме фермерски каруци, тръгнаха да разтоварят стоката си на сергиите от двете страни на портата. Площадът гъмжеше от хора, приличаше на мравуняк. Закъснели амбулантни търговци бързаха да разпънат маси и навеси, а местните прииждаха на тълпи, монети звънтяха в кесиите им, очите им се стрелкаха нетърпеливо за традиционния пазарлък под сивкавия светлик на ранното утро.

— Не знам как ще намерим човека на градоначалничката в тая тарапана — каза Бащицата и посегна да грабне една минаваща кифла, но не уцели.

— Имай вяра, човече — рекох аз. — Кралете се забелязват отдалеч. — Преметнах повода на Плашо през дисагите му и прокарах пръсти през косата си, така че да се разстеле по раменете и гърба ми.

Стигнахме до портите. Гладката крепостна стена се издигаше над нас към избеляващото небе. Копита трещяха по плочите, ехото усили звука, когато поведохме добичетата си през тъмния тунел в стената. Дебела стена, десетина метра най-малко.

— Наредено ми е да тръгна с вас — чу се глас откъм черните сенки при изхода на тунела.

— Видя ли, Бащице, известни сме. — Обърнах се и го облях с усмивката си. Източният светлик улови чертите на лицето му.

Някой се отдели от сенките, черен силует като съсирек, който тръгна към нас. Жена.

Приблужи се, яхнала висок черен жребец, заметната с тъмен плащ, сякаш беше зима, а не жежко лято.

— Носиш ли картата? — попитах и протегнах ръка.

— Аз съм картата — отвърна жената. Различих единствено дъгата на усмивката ѝ.

— А как ни позна? — попитах и отново посегнах към повода на Плашо.

Тя не каза нищо, само бръсна бузата си с пръсти. Белегът ми се сгорещи за миг. Поредното ехо от огъня на Гог, без съмнение. Това трябваше да е. Или това, или се бях изчервил, а аз отдавна бях забравил как да се изчервявам.

Бащицата се въздържа от коментар, но аз въпреки това усетих самодоволството му, което се излъчваше от него на вълни и заливаше гърба ми.

— Аз съм Хонорий Йорг Анкрат, крал на нещо си, за което едва ли си чувала. Ухиленият идиот зад мен е Грейсън Безземлен, незаконна издънка на някой достопочтен род, отколешен собственик на няколко прашни акра нейде из Конски бряг, където растат предимно камъни. На мен можеш да ми викаш Йорг, а на него — Бащицата. И сме пеша.

— Леша. Една шестнайсета част от ордата внуци на градоначалничката.

— Внучка значи? Изненадан съм. Останал бях с впечатлението, че градоначалничката не очаква да ни види отново.

Реших, че Леша няма да ми отговори, защото подкара жребеца си край нас и тримата напуснахме града в мълчание. Тя обаче ме изненада.

— Сигурна съм, че преценката на баба за тази експедиция е била точна и е останала непроменена.

Все още не виждах нищо от нея в диплите на наметалото, но нещо в стойката и маниера ѝ ме навеждаше на мисълта, че е хубава жена, дори красавица може би.

— И защо е изпратила вас, лейди Леша? — попита Бащицата, нарушавайки мълчанието, което се бях надявал да запълни тя. Често

липсата на въпрос предизвиква отговор, рядко отговор на въпрос, който не си се сетил да зададеш.

— Не ме е пращала тя. Сама реших да дойда. Във всеки случай няма да ѝ липсвам особено. Баба има много внуци и аз съвсем не съм ѝ любимката.

Това доведе до ново продължително мълчание, което никой от нас не наруши. Леша се смъкна от коня си и го поведе зад нас.

Зазори се, сивото избледня в нежни отсенки и скоро небето на изток грейна, натежало от обещания. Накрая слънцето показва светлото си чело над хоризонта и хвърли дълги сенки към нас. Погледнах към Леша и от раз забравих жилото на обидата, което ме беше парнало, когато жената докосна бузата си като знак за моя белег. Нейното лице, цялото ѝ лице, беше в същите белези от изгорено. Кожата ѝ изглеждаше стопена, сякаш се е разтекла като втечнена скала и после отново се е вкаменила. Белезите ме изненадаха, но повече ме изненада фактът, че е оцеляла след огъня, който ги е причинил. Леша срещна погледа ми. Очите ѝ бяха наситено сини.

— Все още ли си сигурен, че искаш да отидеш в Иберико? — попита тя и свали качулката си. Огънят не беше пощадил и косата, скалпът ѝ беше съвсем гол и нашарен — бели петна се редуваха с кръпки в бежово и нездраво розовикаво. На мястото на ушите ѝ имаше дупки.

— Аз определено не искам — ахна Бащицата.

Пресегнах се и хванах юздите на коня ѝ. Всички спряхме. Плашо стоеше рамо до рамо с нейния жребец, Бащицата — на няколко метра пред нас и обърнат назад.

— А ти защо искаш да се върнеш, мадам? — попитах. — Защо не духаш кашата, макар очевидно да си се опарила?

— Може би защото нямам какво повече да губя — каза тя. И от устните ѝ не беше останало много — грапави бучки хрущял. Не сведе поглед.

Затворих очи за миг и една червена точка грейна от вътрешната страна на клепачите ми. Малката червена точка на Фекслър, която ме беше довела тук.

— А какво те отведе там първия път? Жажда да откриеш съкровище в руините или да се върнеш в Албасет като велик изследовател? — Поклатих глава. — Едва ли. Лоши облози са тези, не

са за момиче, родено в семейството на градоначалничката. Подозирам, че си отишла там заради тайните. Търсела си отговори. Искала си да разбереш какво са скрили Строителите, нали?

Чак сега Леша отклони поглед и плю, като мъж.

— Не намерих отговори.

— Но това не значи, че ги няма. — Наведох се към нея. Тя се дръпна инстинктивно, не очакваше да навляза така в личното ѝ пространство. Сложих решително ръка на тила ѝ; обгорената кожа беше грапава и неприятна на допир. — Не значи, че за хора като теб и мен задаването на въпроси не е най-важното нещо. — Притеглих лицето ѝ плътно към своето въпреки съпротивата, която усещах с ръката си. Висока беше за жена. — Ние стоим далеч от капана на страха. Животът в неговите стени е просто бавна смърт. — Последното го изрекох шепнешком, навел глава, така че носовете ни почти се опираха. Май бях очаквал да надуша миризма на печено месо, но тя не миришеше на нищо, нито на парфюм, нито на пот. — Затова нека да идем там и да се изплюем в лицето на онези, които твърдят, че древното знание е забранено за нас, какво ще кажеш? — И взех че я целунах по бузата, защото ме беше страх да го направя и защото макар понякога да се вметвам в ограниченията на здравия разум, по-скоро сам ще си прережа гърлото, отколкото да се вметя в ограниченията на страха.

Леша се дръпна.

— Ти си още дете. Нямах представа за какво говориш. — Но не ми изглеждаше твърде възмутена.

Пътувахме до обед и се скрихме от слънцето в сянката на една маслинена горичка. Чифликчийката се оказа достатъчно предприемчива да отложи собствената си сиеста и да изкачи склона на възвишението, за да ни предложи вино, сирене и пита корав черен хляб, омесен с билки. Прекръсти се набързо, като видя Леша, но бе достатъчно възпитана да не я зяпа. Нахранихме се и изпроводихме жената с празна кошница и шепя медници, срещу които можехме да получим два пъти повече храна, ако ни я бяха сервирали в таверна.

— Каж ми за маврите — рекох аз, без да се обръщам конкретно към някого. Сиренето, което облизах от пръста си, беше едновременно

меко и ронливо. Миришеше като нещо, което изобщо не бива да слагаш в уста, но на вкус беше наистина приятно.

— За кои по-точно? — попита Леша. Изглеждаше заспала, излегнала се на сянка на прашната земя, плащът ѝ — навит на руло и пъхнат под главата вместо възглавница.

Имаше право. Видял бях поне десетина маври в Албасет, увити в белите си роби, повечето скрити изцяло под бурнусите си — техните традиционни плащове с качулки. Някои предлагаха стока за продан, други просто бързаха по делата си.

— Кажи ми за халифа на Либа. — Темата ми се стори добра като за начало.

— Ибн Фейд — измърмори Бащицата. — Трънът в задника на дядо ти.

— Много като Каласади ли работят за него? — попитах аз.

— Матмагьосници? Не — каза Бащицата.

— Няма много като тях — добави Леша. — И не мисли за тях като за придворни магьосници. Те не „работят“ в общоприетия смисъл на думата. Следват чиста пътека. Малко са нещата, с които можеш да изкушиш такъв човек.

— Дори със злато? — попитах.

Леша надигна обезобразената си глава да ме погледне, после опря гръб в ствола на маслината.

— За тях интерес представляват единствено куриозите. Чудеса като онези, които ние бихме могли да открием в Иберико, но също така прашни свитъци от времето на Строителите, математиката, старото знание, онова знание, което е останало незаписано или е било записано по начин, който не е издържал изпитанията на времето. Или ги е издържал, но ние не знаем как да го прочетем.

— И Ибн Фейд напада Конски бряг, за да... за да граби, за да засели свои хора тук или за да ни накаже, че не следваме пътя на мавърския „пророк“, защо? — Знаех какво мислят дядо ми и вуйчо ми по въпроса, но винаги е добре да видиш нещата от различни ъгли.

— Хората му искат да се върнат — каза Леша.

Виж, това беше нещо ново. Внучката на градоначалничката черпеше мъдрост от цялата книга, а не само от настоящата страница.

— Да се върнат? — Мавърският почерк се виждаше с просто око навсякъде в Албасет, но за пръв път чувах някой да го признае на глас.

— Халифите са управлявали тук дълго, поне толкова, колкото и кралете. Преди Строителите и след това. Днешните писари ги наричат разбойници, подпалвачи, поганци, но геният на маврите е в основата на всичко, с което ние се гордеем.

— Излиза, че не си само хубаво личице — рекох. Явно четеше мацката, защото думите ѝ не бяха на човек, който повтаря наученото в клас — то, както знаем, е минало през ситната цедка на чужда преценка. Църквата държеше кралствата от Конски бряг и Западните пристанища изкъсо, толкова изкъсо, че скъсеше ли каишката с още ей тоничко, щеше да ги удуши. Свещениците презираха поганците, а толкова далече на юг несъгласието с клира често се оказваше опасен начин да си запълваш свободното време. Във всяко градче имаше поне по един църковен писар, зает да пренаписва историята, но нямаше как да пренапишат онова, което лежеше написано в камък наоколо.

Леша не се засегна от шегата ми или поне аз така реших, защото обезобразеното ѝ лице беше лошо огледало на чувствата ѝ.

Помълчахме. Беше съвсем тихо, ако не броим далечния звън на козя хлопка. Да се чудиш защо бедното добиче не лежи под някоя сянка, а се разхожда и дрънчи. Жегата ни затискаше като юрган и попарваше всяка склонност към движение.

— Доста се позабави, преди да спасиш онова момче, Йорг — рече Бащицата. Мислех, че е заспал, но той явно размишляваше за изминалата сутрин зад затворените си очи.

— Не спасих него. Тебе спасих. Щото от теб все има някаква полза.

— И щеше да оставиш онзи да го убие? — Тази мисъл, изглежда, притесняваше Бащицата.

— Щях. Момчето не ми е никакво — рекох. Златни къдрици и кръв. Образът се появи отново от вътрешната страна на клепачите ми. Отворих очи и се надигнах. Разбиха главата на Уилям в един километричен камък, залюляха го за крачетата и разбиха главата му в камъка. Случи се. И после светът си продължи постарому. А аз научих, че нищо няма значение.

— Аз пък не можех да стоя и да го гледам какво прави — каза Бащицата. — Не може да риташ едно дете до смърт пред очите на страж от замъка на граф Ханса.

— Ти заради себе си ли се намеси, или заради дядо ми? — попитах го.

— Беше мой дълг.

Взех една маслина, останала от обедата ни, и я лапнах. Беше твърда и сочна. Сдъвках я. Вкусът бе топъл и сложен.

— Щеше ли да се намесиш, ако не го считаше за свой дълг?

Бащицата не ми отговори веднага.

— Ако онзи не беше толкова дяволски едър, да.

— Защото не можеше да гледаш как убива детето?

— Да — каза той.

— Не трябва да живееш според половинчати стандарти, Грейсън. — Дръпнах нагоре прашния ръкав на ленената си риза, та белезите от шипката да се видят. Светли белези върху загорялата ми кожа. — Веднъж чух един свещеник да дрънка за оная работа със спасението. Призоваваше ни да не униваме пред факта, че не можем да спасим всички от греховете им, достатъчно било да спасим онези, които са пред погледа ни. Такива са свещениците. Лесно се отказват. Тръбят наляво и надясно колко са слаби, сякаш това е някаква добродетел. — Изплюх костилката. — Или си струва да спасяваш деца, защото са деца, или не си струва да ги спасяваш. Не позволявай действията ти да се определят от случайността, която поставя едно дете пред очите ти и скрива следващото. Ако си струва да ги спасиш, спаси ги, намери ги, защити ги, превърни го в свое призвание. Ако не, тръгни по друга улица, така че да не видиш онова, което си можел да видиш, обърни глава настрани, закрий с ръка очите си. Проблемът е решен.

— Ти би ги спасил всичките, нали? — обади се Леша от другата ми страна, съвсем тихо.

— Познавам един, който се опитва — рекох. — И ако не знаех, че е невъзможно, тогава — да, бих ги спасил всичките. Без половинчати стандарти. Някои неща не могат да бъдат срязани наполовина. Не можеш да обичаш наполовина. Не можеш да предадеш наполовина или да излъжеш наполовина.

След което се възцари мълчание. Дори козата беше заспала, изглежда.

Лежахме под маслината, докато сенките не започнаха да се издължават и бялата преизподня на слънцето не омекна в нещо поносимо.

Следобед продължихме по пътя си. Нощта ни завари в една суха долина на десет мили северно от Албасет. Направихме си бивак, покрив ни беше звездното небе, серенада ни свиреха насекомите. Маслиновите горички и корковите дървета бяха останали далече зад нас. Нищо не растеше в тукашните долчинки освен бодливи трънаци, мескитови дръвчета и тризъба ларей, които насищаха нощния въздух със сладък аромат, но не ставаха за огрев. Вечеряхме с твърд хляб, ябълки и няколко портокала от албасетския пазар и изпихме стомна вино, толкова тъмночервено, че изглеждаше почти черно.

Лежах в мрака, гледах как звездите пътуват бавно по небето, слушах шумоленето на конете, Плашо, който току пръхтеше и удряше с крак по земята, и Бащицата, който хъркаше здраво. От време на време Леша изскимтяваше насън, звук тих, но пропит с болка. А над всичко това — неуморният оркестър на нощните твари, звук, който се издуваше на вълни, сякаш със заника на слънцето ни е залял океан. Държах медната кутийка в едната си ръка, другата лежеше на земята, усещах почвата под пръстите си. Утре щяхме да тръгнем пак. Струваше ми се някак редно да вървим пеша и не само от съображения, касаещи здравето на някой и друг кон в отровените земи. Има места, където човек трябва да отиде на собствен ход. Някои пътувания имат нужда от различна перспектива. Милите значат повече, ако си ги изминал пеша и си усетил как теренът се променя под стъпките ти.

Най-сетне затворих очи и позволих на множеството звезди да се скрият, изместени от една, червена. Друга една звезда е завела мъдрите влъхви до люлка във Витлеем. Чудех се дали мъдреците биха последвали звездата на Фекслър.

7.

ИСТОРИЯТА НА ЧЕЛА

ШЕСТ ГОДИНИ ПО-РАНО

ПОБЕДЕНА В БЛАТАТА КАНТАНЛОНА

Миризмата на пръст, която се рони червена в ръката ти. Рони се и ти показва, че си у дома. Слънцето, което е запалило живот в новороденото и го поддържа в упорития млад мъж, описва дъги между ален изгрев и ален залез. В мрака реват лъвовете.

— Не ти е тук мястото, жено.

Тя иска мястото ѝ да е тук. Дошла бе, привлечена от силата на копнежа му, яхнала вълната на неговата кончина.

— Върви си у дома. — Гласът му е дълбок, заповеднически. Всичко, което изрича, звучи мъдро.

— Мога да ти кажа защо те е харесвал. — Тя няма дом.

— Ти също го харесваш, но развалата ти е голяма и заради нея не знаеш какво да правиш с чувствата си.

— Не смей да ме съжаляваш, Кашта. — Гняв, който е смятала за изчерпан, припламва отново. Червената пръст, бялото слънце, схлупените колиби, всичко изглежда някак по-далеч.

— Името ми не е твое да си играеш с него, Чела. Върви си.

— Не ми казвай какво да правя, Нубанецо. Мога пак да те превърна в свой роб. В своя играчка.

Светът му се е смалил до светла кръпка в ъгъла на полезрението ѝ, дребен детайл, скрит в общата красота.

— Аз вече не съм там, жено. Тук съм. В ритъма на барабаните, в сянката на колибите, в отпечатъка от лъвска лапа. — Всяка дума долита все по-тиха и по-дълбока.

Чела вдигна лице от смрадливата кал и плю. Устата ѝ беше пълна с гадна вода. Ръцете ѝ бяха потънали до лактите в тресавището, гъста тиня се стичаше по лицето и косата ѝ. Плю отново, кал изхрущя между зъбите ѝ.

— Йорг Анкрат!

Паяжината от некромантство, която месеци наред беше заплитала връз тресавището, докато магията не проникна във водата, калта и плаващите пясъци, докато не стигна дълбоко-дълбоко до най-старите мъртви, които блатото беше погълнало преди столетия, сега лежеше на парцали, силата ѝ изтичаше, заразена от живота на жаби, червеи и блатни птици. Чела усети, че потъва. Трябваше да стигне до по-твърда почва. Призова последните остатъци на силата си и тръгна към една ниска могила, издигаща се над тинята.

Небето пазеше спомен за синьо, избеляло, сякаш твърде дълго е стояло на слънце. Чела лежеше по гръб, усещаше хиляди трънчета под себе си, усещаше, че ѝ е студено отстрани и горещо на лицето. Стон избяга от гърлото ѝ. Болка. Когато некромант използва твърде много сила, когато изчерпи смъртта в себе си, остава само болка да запълни празното. В крайна сметка нали това е животът. Болка.

— Проклет да е. — Чела лежеше и стенеше, почти жива за пръв път от много време, едва достигайки границите на мъртвата земя. Зъбите ѝ скърцаха, мускулите ѝ бяха твърди на камък, болката я заливаше на вълни. — Проклет да е.

Един гарван я гледаше, лъскаво черен, кацнал върху камък на върха на могилата.

Гарванът заговори, дрезгав грак, който се изпълваше със съдържание на пресекулки:

— Не болката на завръщането държи некромантите далеч от живота. Не това ги държи толкова далеч — много далеч, възможно най-далеч, без да изгубят напълно връзката си със света на живите. Не това, а спомените.

Думите излизаха от човката на гарвана, но бяха на брат ѝ, отпреди много години, когато бе започнал да я учи, когато за пръв път я бе изкушил с идеята за заклетите в смъртта. В мигове на съжаление тя обвиняваше него, сякаш той я бе придумал към развалата, сякаш едните думи я бяха отделили от всичко праведно. Ала Йорг Анкрат беше сложил край на братовите ѝ приказки. Когато го обезглави под

връх Хонас, когато отхапа от сърцето му, когато открадна частица от силата му.

— Махай се, гарван проклет — изсъска тя през стиснати зъби. Но спомените вече се просмукваха зад очите ѝ като гной, която изстискваш от рана.

Гарванът я гледаше. Камъкът под него беше полазен от лишеи, тук мътнооранжев, там бледозелен, болен сякаш. Птицата задържа прибуления ѝ от болката поглед, очи хем черни, хем светли някак, лъскави.

— Никой некромант не знае какво го чака, когато тръгне по сивата пътека към мъртвите земи. — И изграчи, хрипливо и кратко, както би трябвало да грачат гарваните, преди отново да се върне към гласа и поученията на брат ѝ: — Всеки си има своите причини, често ужасни причини, които с право пази в тайна от близки и приятели, понеже иначе биха избягали с писъци. Но без значение какви са мотивите му, колко странна е пътеката на мислите му и колко студена, никой некромант не знае къде ще го заведе пътят, по който е поел. Ако можеше да им се обясни предварително, да им се нарисува всичко на платно, нито един, дори най-лошият сред тях, не би направил първата стъпка.

Не я беше излъгал. Казал ѝ бе цялата истина. Ала думите са просто думи и рядко обръщат човек от пътя му, освен ако той не иска да бъде обърнат.

— Последвах те, Челан. Тръгнах по твоя път. — Помнеше лицето му, лицето на брат си, от времето, когато и двамата бяха малки, още деца. Щастливо време. — Не! — Предпочиташе болката пред това. Опита се да не мисли, да превърне ума си в камък, да залости вратите му, та нищо да не влезе.

— Това е животът, Чела. — На птицата, изглежда, ѝ беше забавно. — Пусни го да влезе.

Зад стиснатите ѝ очи образи се бореха за своя миг под слънцето, ръгаха се да привлекат вниманието ѝ за секунда поне, преди пороят от спомени да ги е отнесъл безвъзвратно. Чела видя там гарвана, заврял алената си глава в разпрания корем на труп.

— Животът е сладък. — И изграчи отново. — Опитай го.

Тя посегна към гарвана, замахна да го удари, макар неистова болка да впиваше нокти в ръката ѝ. Ала него вече го нямаше. Без

плясък на криле, без негодуващ грак отвисоко. Нищо, само перо, пречупено и окаляно, сякаш само то е било на камъка през цялото време.

Слънцето описа дъгата си в небето, единствен свидетел на дългата ѝ агония, и накрая, в мрака под звездното множество, тя се надигна и седна. Главата ѝ пулсираше от спомени. Не пълната карта на живота, който беше изоставила съзнателно, но достатъчно месце по скелета, за да е в унисон с мястото, на което бе тя — на прага между живото и мъртвото. Уви ръце около себе си и усети как изпъкват ребрата ѝ, колко е хлътнал коремът ѝ, колко са спаружени гърдите. Ала най-студеният факт, най-суровата присъда дойде от обобщението на връхлетелите я спомени. Никаква трагедия не я беше тласнала по избрания път. Не беше избягала от конкретен ужас, не беше жертва на нетърпима болка или загуба, не смъртен страх я бе гонил по петите. Нищо такова, само обикновена алчност — жажда за власт, жажда за други неща, както и любопитство, най-обикновено глупаво любопитство. Ето такива нужди я бяха изкушили да тръгне сред мъртвите, да търси покварата, да отхвърли всичко човешко. Нищо поетично, мрачно или значимо, просто посредствените дребни желания на един обикновен дребен живот.

Пое си дълбоко дъх. Неприятно ѝ бе, че се налага да го прави. Йорг Анкрат ѝ беше причинил това. Усети как сърцето се блъска в гърдите ѝ. Беше толкова млад, дете почти, а на два пъти я беше победил. Оставил я беше да лежи тук повече жива, отколкото мъртва. Накарал я беше да чувства!

Махна една пиявица от крака си, после още една, подути от кръвта ѝ. Кожата я сърбеше там, където се бяха гощавали комари. От години не беше представлявала интерес за такива същества, от години не можеха да я докоснат, без миниатюрната искрица живот, която носеха в крехките си телца, да угасне.

Тресавицето вонеше. Усети миризмата чак сега, макар да беше живяла месеци в прегръдката му. Вонеше, а на вкус беше дори по-гадно. Чела се надигна, краката ѝ трепереха от слабост. Нощният хлад върху голото ѝ, омазано с кал тяло обясняваше донякъде тръпките, гладът и умората също имаха дял, но Чела трепереше най-вече от страх. Страх не от мрака, не от блатото, нито от дългото пътуване, което ѝ предстоеше. Страх я бе от Мъртвия крал. Представяше си

студения му поглед, въпросите му, мъртвата му плът — всеки път избираше да облече нещо различно, но винаги мъртво, — виждаше и себе си, загърната в парцаливите останки на прежната си сила, как докладва за поредния провал.

Как изобщо се бе стигнало дотук? Некромантите бяха господарите на смъртта, не нейните слуги. Но когато Мъртвия крал се появи неканен сред най-тъмните им дела, некрмантите си спомниха какво е страх, същият онзи страх, който уж бяха зарязали по пътя си. И не само нейната малка клика под връх Хонас. Сега вече знаеше това, макар повече от година да бе вярвала, че Мъртвия крал е демон, когото е събудила, дръзвайки да навлезе в територии, където хората нямат място, същество, фокусирано изцяло върху нея, после върху брат ѝ и малцината техни сподвижници. Ала Мъртвия крал говореше на всички, които поглеждаха отвъд живота. Всички, които се пресягаха през воала и черпеха по нещо оттам, за да напълнят с него останките на мъртвите. Всички, които се пресягаха към тази сила, рано или късно откриваха, че са се пресегнали към ръката на Мъртвия крал. И че той никога няма да ги пусне.

И защо я беше изпратил той срещу онова момче? И защо тя се бе провалила?

— Проклет да си, Йорг Анкрат — изсъска Чела, срина се отново на колене и повърна нещо черно и горчиво.

8.

В шестте кралства, които отнех от принца на Стрела, има много градове, които са по-големи, по-чисти, по-хубави и във всяко отношение превъзхождащи Ход. Във владенията ми има много градове, които още не съм виждал, градове, където хората ме наричат свой крал, а статуята ми се кипри по пазарища и площади, градове, които не съм приближавал дори, но знам, че и те са по-хубави от Ход. Само че Ход ми е по на сърце, по мой ми е. Държах го от по-отдавна, лично го бях превзел, боядисал бях улиците му в червено, когато Ярко Ренар го вдигна на бунт. Там хората не пазеха мили спомени за Орин от Стрела. Никой в Ход не говореше за добротата му, за великите му идеи, нито повтаряше до втръсване всеобщото мнение, че Църквата трябвало в спешен порядък да го провъзгласи за светец.

Цял Ход излезе да ни посрещне. Никой не остава вкъщи, когато Златната гвардия пристигне в града. Планинците се изсипаха на улиците, надаваха радостни възгласи и размахваха кой каквото знаме е намерил в килера. От всички граждани на Ход, които утре щяха да шептят, останали без глас, а главите им да кънтят с ехото на празненствата, най-много един от десет би могъл да каже какво точно празнуват, но на места като Ренарските планини е трудно да останеш безразличен към неща екзотични и чуждоземни. Стига въпросните чуждоземни неща да минават транзитно и да не заглеждат сестра ти.

Яздех начело на колоната и я поведох към градската къща на лорд Холанд, най-голямата сграда в града или поне най-голямата завършена сграда. Един ден катедралата щеше да я засенчи.

Лорд Холанд излезе лично да ни отвори портите: месест мъж, който се потеше обилно в лъскавите си одежди. Жена му припкаше тромаво след него, стиснала сребърно ветрило с инкрустирани скъпоценни камъни, зад което да крие провисналите си бузи.

— Крал Йорг! За моя дом е чест да ви посрещне — рече с поклон лорд Холанд. Лицето му подсказваше, че косата му трябва да е побеляла отдавна, затова очаквах лъскавата черна перука да падне при

поклона, но тя си остана на мястото. Може би косата си беше негова и я боядисваше с нещо.

— Чест е я — съгласих се аз. — Реших да остана у вас тази нощ, докато чакам вест от Призрачния.

Смъкнах се дрънчащ от седлото и му махнах да води.

— Капитан Харан. — Обърнах се и вдигнах ръка да спра възраженията му. — Ще останем тук до утре заран. Няма да обсъждам решението си. Ще наваксаме по пътя.

Не изглеждаше доволен, но двамата се познавахме достатъчно добре, затова капитанът само задържа миг-два погледа ми, после обърна коня си и се разпореди на висок глас гвардията да вдигне лагер около имението на Холанд.

Домашната стража на Холанд препречи пътя на Горгот, когато той понечи да влезе след мен и Макин в къщата. Имаха кураж момчетата. Виждах съм Горгот да смазва череп в череп с голи ръце и без никакво усилие. Лорд Холанд спря на стъпалата пред мен, усетил неприятности. Обърна се да ме погледне въпросително.

— Горгот ще влезе с мен през Златната порта на Виен, така че е съвсем достоен, мисля, да прекрачи твоя праг, Холанд. — И му кимнах да продължи.

Стражите се дръпнаха с нескрито облекчение и влязохме в къщата.

Стаите за гости на лорд Холанд се оказаха повече от прилични, луксозни направо, че и отгоре. Дебели килими покриваха пода, тъкана коприна, внесена от Индус и нашарена с цял пантеон езически богове. По стените нямаше свободно място, изкуство висеше навсякъде, било гоблени, било картини, а таваните тежаха от изящни гипсови фризове, позлатени до ослепителен блясък. Холанд ми предложи собствените си покои, но аз не исках да дишам старческата му воня. А и ако бяха по-пищни от стаите за гости, трудно щях да устоя на изкушението и сигурно щях да открадна едно-друго.

— Декадентството започва тогава, когато бюджетът за разкрасяване на дома ти надвишава онзи за отбраната му. — Обърнах се да погледна Макин. Горгот затвори вратата и застана до него.

Макин приглади назад косата си и се ухили.

— Хубавко е. Няма спор.

Горгот огледа стените.

— Цял свят се е събрал в тази стая.

Добре го каза. Холанд беше събрал произведения на изкуството от всички кътчета на империята, че и отвъд. Истински шедьоври. Години на колекционерски усилия, събрани между четири стени, за да зарадват окоето на гостите му.

Горгот вдигна един изящен стол с едната си месеста лапа, пръстите му се свиха около елегантна резба.

— Красотата, която се среща под планините, е по-... по-грубовата. — Остави внимателно стола. Извитите му крака сигурно биха се сцепили на трески, ако понечеше да седне на него. — Защо сме тук?

— Спомена за твърди легла, ухилени подмазвачи от градската управа и бълхи — каза Макин. — Но ето, че сме тук. Леглата не изглеждат твърди. По-скоро са твърде меки и... — той погледна към Горгот — недостатъчно здрави. Бълхи може и да има, не знам, но и да има, са от по-горна класа, а колкото до подмазвачите, те определено са ухилени.

Нацупих устни и се метнах по гръб върху голямото легло. Потънах в пух, кувертюрата почти се затвори над мен, все едно съм паднал в дълбока вода.

— Утрото, както казват, е по-мъдро от вечерта, а аз трябва да премисля нещо тази нощ. — Нужно бе усилие да вдигна глава и да погледна Горгот. — Вие двамата се забавлявайте. Ако ми потрябвате, ще пратя да ви извикат. Макин, вкарай в употреба пословичния си чар. Горгот, не яж слуги, ако обичаш.

Горгот изсумтя гърлено. Двамата се обърнаха да си ходят.

— Горгот!

Той спря пред вратата, която беше толкова висока, че дори той можеше да мине през нея, без да се навежда.

— Не им позволявай да те тормозят. Ако се опитат, разрешавам ти да ги изядеш. Ти идваш на Събора като Краля под планината. Стоте може и да не го знаят още, но скоро ще го научат.

При тези ми думи той кривна глава, после излезе след Макин.

Имах си свои причини да заведа левкротата на Събора, но колкото и основателни да бяха тези причини, именно шансът да

представява своя нов народ, своите тролове, беше убедил Горгот да дойде с мен, а той определено имаше нужда от убеждаване, защото нямах власт да се разпореждам с него. Което само по себе си беше друга основателна причина. Малцина около мен дръзваха да говорят свободно и да ми казват, когато смятат, че греша. В свитата ми имаше само един, с когото не можех да се разпореждам и който по-скоро би ми откъснал собственоръчно главата, отколкото да се подчини на заповед, противоречаща на инстинкта му. От време на време всеки има нужда от такъв човек до себе си.

Седях на един от деликатните столове в стаята, пред орехово бюро, толкова излъскано, че сякаш грееше със своя светлина, върху което бях подредил шахматния комплект от шатрата на Златната гвардия. Убих няколко часа да зяпам квадратите и да местя фигурите според привичните им ходове. Приятно ми беше да усещам тежестта им в ръката си, да ги плъзгам по мраморната дъска. Чувал бях, че Строителите правели играчки, които можели да играят шах. Играчки, малки като офицера в ръката ми, които можели да победят и най-добрия шахматист: светкавично избирали ходове, с които надвивали дори своите създатели. Офицерът издаваше приятен звън, когато потропвах с него по дъската. Потропвах ли, потропвах в ритъм и се чудех какъв е смисълът да упорствам с игра, в която играчките са подобри от хората. Ако не можех да измисля по-добра игра, то механичните умове, останали ни от Строителите, щяха винаги да побеждават.

Холанд явно бе приел буквално молбата ми да не пуска никого при мен — никакви посетители, просители, покани. Седях сам в луксозния уют на стаята за гости и си спомнях. Имаше време, когато един лош спомен ми беше отнет. Носех го в медна кутийка и издържах доста дълго така, но накрая все пак отстъпих, принуден да си спомня. Затворените кутии, тайните те гризат ден след ден, година след година, докато не стигнат до кокал. И шепнат ли, шепнат стария напев — отвори кутията и виж опасността. Или я отваряш, или се чудиш, до полудяване, какво ще стане, ако я отвориш. Има други спомени, които бих искал да отдалеча от себе си толкова, че да ги забравя, но кутията ми даде един ценен урок — няма как да изрежеш нещо от себе си, без да загубиш друго. Дори най-лошият ни спомен е част от дълбоката основа, която ни крепи на този свят.

Накрая станах, бутнах и двата царя — и белия, и черния — и се метнах отново в леглото. Този път го оставих да ме погълне и потънах в белия мускус на нейните сънища.

Стоях във Висок замък, пред вратите на бащината си тронна зала. Познавах сцената. Знаех всички сцени, които Катерин ми разиграваше зад тези врати. Смъртта на Гален, но по-различна — Катерин пренаписваше безразличието ми от оригиналния сценарий под натиска на собствените си вчерашни дни, така че смъртта му се стоварваше като брадва и разсичаше и моя живот наред с нейния. Или ножът на татко, забит в гърдите ми в часа на най-голямата ми победа, когато отивам при него като син при баща, болезнено напомняне за отровната му омраза, нож, насочен право в сърцето ми.

— Вече не играя играчки — рекох.

Отпуснах ръце върху дръжките на тежките врати.

— Имах брат, от когото научих ценен урок. Брат Хендрик. Дивак беше той и не знаеше що е страх.

Едва споменах името му и той цъфна до мен, като дявол, когото си призовал със заклинание. Стоеше пред бащините ми врати, засмян такъв, нетърпелив, чак тропна с крак. Брат Хендрик, тъмен като мавър, черната му коса на плитки и възли, дълга под раменете, строен и атлетичен, дългокрак като трол, назъбен розов белег разсичаше лицето му от лявото око до ъгъла на устата, още по-стряскащ на фона на мръсната кожа.

— Брат Йорг — поздрави той и ми кимна.

— Покажи й как умря, братко — казах аз.

При което той взе че се ухили широко, моят брат Хендрик, и конотският копиеносец нападна отново от внезапно завихрил се дим. Конотското копие е грозно оръжие, назъбено двойно и тройно, с наточени зъбци почти по цялата дължина на острието. Копие, което не можеш да извадиш гладко от месото на човек.

Хендрик пое копието с корема си, точно както го помнех, с пълните подробности, чак до звънливия пукот на разкъсана метална ризница. Очите му се уголемиха, прословутата му усмивка стана още по-широка, но също и крива и алена. Висеше забоден на дългото копие, конотецът далеч извън обхвата на меча му, не че Хендрик имаше сили да го размаха.

— Дълбоко се съмнявам, че брат Хендрик ще успее да се измъкне от това копие — казах аз през призраците на писъци и спомена за трясъка на меч в меч. — Сигурно би могъл да събере смелост и сили и с голяма доза късмет, плюс гигантска болка, да се изниже от копието. Само дето около зъбците биха останали повече черва, отколкото в корема му. Би могъл да постъпи и така, вярно, но понякога единственият ти избор е да повишиш залога, да се хвърлиш в обратната посока, да притиснеш противника си още крачка-две напред по пътеката, която сам е избрал, по-далеч, отколкото е смятал да стигне.

Брат Хендрик захвърли меча, изтръска щита от сгъвката на лакътя си. Стисна с две ръце дръжката на копието, над зъбците, и го заби още по-дълбоко. Върхът изскочи черен и капещ от гърба му, наточени зъбци и цял метър дърво бяха минали през корема му, разкъсвайки всичко по пътя си, и така, с цената на две устремни крачки, брат Хендрик стигна до врага си.

— Гледай — казах аз.

Брат Хендрик заби чело в лицето на копиеносеца. Две червени ръце стиснаха врата на конотеца и го приближиха още. Хендрик падна, притиснал в хватка своя човек, зъбите му потънали дълбоко в незащитното гърло. Димът погълна и двамата.

— Онзи копиеносец трябваше да си бие шута навреме — рекох. — *Ти* трябва да си биеш шута *сега*, Катерин.

Стиснах дръжките на вратата на тронната зала и дръпнах, но не метала, не. Изтеглих от тъмния порой на собствените си сънища, онези трескави сънища отпреди много време, когато лежах полумъртъв и гноясвах от трънните си рани. Скреж се разля от пръстите ми, полази по бронза, по дървото, и от всички снадки и болтове на вратите потече гной. Сладката й смрад ме върна в нощта, когато се събудих трескав от силната болка и заварих Инч, помощника на брат Глен, да ме опипва. Бях на девет тогава и не разбирах много, но начинът, по който той се дръпна, разкривеното му, а иначе кротко лице, капките пот по челото, сякаш и него, като мен, го мореше треска, всичко това ми помогна да се досетя. Инч се обърна, без да каже нищо, и тръгна към вратата, бързаше, но не тичаше. А трябваше да тича.

Ръцете ми, бели върху заскрежения бронз на дръжките, усещаха не студения метал, а тежестта на нагорещената маша, която грабнах от

огнището. Не знам как съм намерил сили да стана от масата, където от дни ми пускаха кръв да ме изчистят, но явно съм се смъкнал някак, помня, че чаршафът падна на пода, а аз хукнах гол към напаленото огнище. Настигнах Инч при вратата и когато той се обърна, забих машата между ребрата му. Изквича както квичат прасетата, когато касапинът ги коли. Само една дума му казах. Едно име: Верен.

Подпалих лечебницата не за да се стопля, макар зъбите ми да тракаха от треската. Запалих я, за да бъде отново чист. Да изгоря всяка следа от ръцете на Инч и неговото зло. Да унищожа всеки спомен за собствената си слабост и провал.

— Идеята ми беше да остана там — прошепнах аз, много тихо. Тя щеше да ме чуе така или иначе. — Не помня как съм си тръгнал. Не помня колко близо са били пламъците.

Намериха ме в гората. Искал бях да отида при каменното момиче, да легна на земята, където бях погребал кучето си, и да чакам пролетта заедно с тях, но ме хванаха, преди да стигна дотам.

Вдигнах глава.

— Но не натам съм тръгнал тази вечер, Катерин.

Има истини, които знаеш, но които не искаш да изречеш гласно. Дори сам на себе си не искаш да ги кажеш, в мрака, когато всички сме сами. Има спомени, които уж виждаш, а всъщност не. Неща, които си отделил настрана, докато станат абстрактни и изгубят значението си. Някои врати, отвориш ли ги веднъж, остават отворени. Знаех това, знаех го дори когато бях на девет. И ето сега — врата, която бях затворил отдавна като капака на ковчег, чието съдържание не искаш да виждаш. Страх разтреса ръцете ми и аз стиснах здраво, за да не изпусна дръжката. Цялото ми същество се бунтуваше, но трябваше да изгоня Катерин от сънищата си и отново да стана господар на нощите си. А честността оставаше най-силното ми оръжие.

Натиснах дръжките на онези врати, целите в скреж и развала, дръпнах ги рязко и ме заболя, все едно забивах копие в червата си, кърваво копие, което потъва бавно и ме разкъсва. Вратите изскърцаха жално и се отвориха, но не към тронна зала, не към двора на баща ми, а към мрачен есенен ден и раздрана от коловози пътека, която криволичеше нагоре през долината към манастира.

— Проклет да съм, ако го направя!

Лъжеца отдавна беше прокълнат, но никой от нас не си направи труда да го изтъкне. Вместо това стояхме в калта, гърбехме се под поривите на влажния западен вятър и гледахме към манастира.

— Ще идеш там и ще ги помолиш да ти видят раната — повтори Бърло Дебелака.

Бърло въртеше меча добре и умееше да гледа страшно. Не беше веселяк, и как иначе с толкова сланина по себе си, но не притежаваше авторитета, с който брат Прайс ни облъчваше приживе.

— Проклет да съм, ако...

Брат Райк зашамари Лъжеца по врата и той се строполи по лице на разкаляната земя. Грамло, Родат, Сим и другите се скупчиха около Райк.

— Няма да види много — рекох.

Обърнаха се вкупом да ме погледнат, което даде възможност на Лъжеца да се надигне на четири крака, целият пращен от пътя и омазан с рядката кал. Може да бях убил Прайс с три камъка, но това не ме правеше нито по-голям, нито по-як. Бях кльощаво десетгодишно дете и братята не ме вземаха на сериозно. Фактът, че изобщо бях оцелял толкова дълго, се дължеше поравно на две неща — бях бърз с ножа и Нубанеца ме бе взел под крилото си. Щяха да минат още две години, през които сър Макин да ме намери и да се съюзи с Нубанеца в моя защита, преди братята да ме признаят за свой главатар и да приемат решенията ми, без да спорят на всяка крачка.

— К'во рече, джудже? — Райк още не ми беше простил, задето видях сметката на Прайс. Подозирам, че е искал сам да го направи и се е почувствал онеправдан от намесата ми.

— Няма да види много — повторих аз. — Ще го заведат в лечебницата. Тя обикновено се намира в отделна сграда. И ще го държат под око, защото не вдъхва доверие. Прилича на човек, който ще открадне бинтовете, докато го превързват.

— Ти пък к'во знаеш? — Гемт се засили да ме срита, но кракът му мина встрани от мен. Щото така се беше прицелил, да ме пропусне. За повече не му стискаше.

— Знам, че не държат златото си в лечебницата — казах.

— По-добре да пратим Нубанеца — рече брат Роу. Плю към манастира и гъстата храчка измина забележително разстояние. — Да облъчи с поганския си чар онези набож...

— Пратете мен — рекох.

Нубанеца не беше показал никакъв ентузиазъм във връзка с начинанието, което бе измъдрил Бърло Дебелака. Подозирам, че Бърло бе измислил удара по „Св. Себастиан“ само за да затвори устата на Райк, който не спираше да мрънка. Затова, както и за да даде някаква обща цел на братята, нещо, което да ги обедини, защото собствените му способности на главатар определено не успяваха.

— И к'во ще направиш? Ще се разцивриш, та да те съжалят ли, к'во? — Гемт изпръхтя през нос, уж се смее. Маикал издаде същия звук, макар че със сигурност нямаше представа на какво се смее батко му.

— Да — казах аз.

— Е... там наистина има сиропиталище. — Бърло потърка четината си и в резултат тлъстата му гуша се сдоби с още няколко гънки.

Върнахме се две мили назад по пътя и си спретнахме лагер в дъбрава от разкривени брястове и елши, която вонеше на лисици. В мъдростта си Бърло беше решил да се появя в манастира малко след зазоряване, когато монасите са приключили с утринните си молитви.

Братята запалиха огънове между дърветата, а Гейнс извади казана от количката за главите и го нагласи над най-големия. Стъмни се и нисък облак захлупи нощта. Замириса на заешка яхния. Двайсетина бяхме. Бърло се разхождаше между огньовете и даваше нареждания — Сим и Гемт да наблюдават пътя, старият Елбан да иде при вързаните коне и да се ослушва за вълци.

Брат Грило взе да дрънка на своята петострунна лютня — е, стана негова, след като я отне от човек, който наистина можеше да свири — и нейде в мрака висок глас подхвана „Тъгата на кралицата“. Тази вечер пееше брат Йоб. Пееше само по тъмно, сякаш в сляпата нощ можеше да бъде друго момче на друго място и да изпее песните, които другото момче помни от детството си.

— Не искаш да ограбим „Свети Себастиан“, така ли? — попитах тъмното.

То ми отговори с дълбокия глас на Нубанеца:

— Те са вашите свети мъже. Защо искате да грабите от тях?

Отворих уста, но бързо я затворих. Смятал бях, че искам просто да се харесам на братята и да излея част от гнева, който ме ядеше отвътре. Но имаше и нещо друго, сякаш... те наистина бяха свещеници, „светите“ хора на моя народ, онези монаси зад дебелите стени на своя манастир, които разнасяха златни кръстове от параклиса до църквата и обратно. Говореха на Бог и може би той им отговаряше, изглеждаха така ведри, ала дълбокият вир на ведростта им не бе потрепнал на повърхността си дори, безразличен към злото, което ме беше ударило. Искях да потропам на вратата им. С устата си щях да помоля за убежище, щях да изиграя бедното сираче, но в действителност щях да попитам друго. Защо. Каквото и да се бе строшило в мен, пружината му се беше натегнала толкова силно, че вече не можех да си затварям очите. Ако трябваше да разтърся света, докато зъбките му затракат, за да получа най-сетне отговор, щях да го направя. *Защо?*

Брат Йоб млъкна, изпял песента.

— Все е нещо. Нещо, което да направиш, някъде, където да отидеш — казах.

— Аз имам къде да отида — рече Нубанеца.

— Къде? — Ако не го бях попитал изрично, нямаше да ми каже. Каквито и мълчания да залагаш, Нубанеца няма да ги запълни доброволно.

— У дома — каза той. — Там е топло. Когато събера достатъчно пари, ще ида на Конски бряг, в Кордоба, и ще се кача на кораб през плитчините. Ще сляза в Кута, а оттам мога да стигна до дома и пешком. Пътят е дълъг, трае месеци, но минава през земи, които познавам, и народи, които познавам. Тук обаче, в тази ваша империя, човек като мен не може да тръгне на дълъг път, ако е сам, затова ще изчакам, докато съдбата поведе всички ни на юг.

— Защо изобщо си дошъл тук, щом не ти харесва? — Негодуванието му ме жилна, макар да знаех, че не е насочено към мен.

— Докараха ме. В окови. — Усетих, че се изляга по гръб на земята, макар че не го виждах в тъмното. Стори ми се, че чувам как оковите му дрънчат. Повече не каза нищо.

Утрото се промъкна между дърветата и избута мъглата. Ножовете и късия си меч оставих на Нубанеца. Не закусих. Къркорещият стомах щеше да ми е от полза при портата на манастира.

— И хубаво огледай кое къде е, Йорг — заръча ми Бърло, сякаш идеята аз да ида в манастира е била негова поначало.

Брат Райк и брат Хендрик ме гледаха мълчаливо, без друг коментар освен стърженето на точилата им по железните остриета.

— Разбери къде спи охраната — каза Кент Червения. Знаехме, че монасите имат охрана от наемници, конотци или войници от Ремс, изпратени от лорд Аджа, но издръжката и платата им поемаше абатът.

— И фнимавай, Йорх — изфъфли Елбан. Старецът твърде много се тревожеше. Човек би си помислил, че почнат ли да ти изтичат годинките, ще почнеш да се тревожиш по-малко, но не.

И така, тръгнах аз по пътя, а мъглата погълна братята зад мен.

След час, мокър от мъглата и с дебели подметки от кал, стигнах до завоя, откъдето бяхме оглеждали манастира предния ден. Изминах още няколкостотин метра, преди мъглата да ми покаже тъмен намек за сградата, и още десет крачки, преди намекът да се разреши във факт — цял комплекс сгради, разлял се по двата бряга на река Брент. Жалбите на водата стигнаха до слуха ми — бяха я хванали да върти воденичното колело, преди да се измъкне от капана му и да продължи нататък към долината на изток. Мирис на горящо дърво погъделичка ноздрите ми, едва доловим аромат на пържено месо го последва и стомахът ми изръмжа послушно.

Минах покрай пекарната, пивоварната, лавката, все строги каменни сгради, еднакви, ако не беше различната им миризма — на хляб, малц и бира. Всички изглеждаха празни, заради утринната молитва, която откъсваше дори миряните от работата им на нивите, в рибарниците и в свинарника. Пътеката към църквата минаваше през гробището, надгробните плочи до една бяха килнати, сякаш язدهа вълни в морето. Две гигантски дървета издигаха снага сред гробовете, сръгали настрана най-старите плочи. Два тиса, разгънали корени да смучат хранителен сок от отколешни трупове, ехо от една по-стара вяра, гордо изправени там, където хората се мятаха по сцената на живота си в служба на белия Христос. Спрях да си откъсна светлочервено плодче от по-близкото дърво. Плодът беше топчест, твърд и покрит с прах. Потърках го между палец и показалец, чудех се

дали не държа в ръката си ехо от изгубената плът под краката си, от разложението на набожните хорица, превърнали се в хранилка на трупните тисове.

Църковен напев стигна до мен през гробището: монасите приключваха ранната си молитва. Реших да изчакам.

Бърло имаше планове да тръгнем на север със съкровището на „Св. Себастиан“. Да стигнем до брега, където в ясен ден човек можел да види през Тихото море и да зърне платната на половин дузина народи. Пристанище Немла може и да плащаше данъци на Ремс, но не се съобразяваше ни най-малко със законите на лорд Аджа. Там на власт бяха пиратските лордове и всичко беше за продан — от свещени реликви до човешка плът. Най-често купувачи бяха мъже от Островите, бретанци от Удавените земи, всичките моряци. Казваха, че ако всички бретанци слязат едновременно от корабите си, Островите няма да ги поберат.

Веднъж Нубанеца ми изпя с дълбокия си глас песен от Бретанските острови. В песента се пееше, че бретанците имали сърца от дъб, но според Нубанеца кръвта им била отвара от едно по-тъмно и по-древно дърво, от тис. От тиса идвали и дългите им лъкове, с които мъжете на Бретан били затрили повече хора в дългата си история, отколкото Строителите затрили с куршуми и бомби по време на краткото си владичество.

Изчаках до вратите на църквата да свърши песнопението, но макар да чувах гласове и скърцане на пейки, никой не излизаше. После всичко утихна и след още минута-две събрах смелост да бутна вратите и да вляза в тишината.

Един монах бе коленичил в молитва с лице към олтара, сам. Останалите явно бяха излезли през друга врата към манастирския комплекс. Светлината се лееше през прозорците от цветно стъкло и се сипваше шарена около монаха, едно зелено петно танцуваше по плешивината му. Докато го чаках да приключи с тормоза си над всевишния, ми хрумна, че не знам как да помоля за убежище. Имам много таланти, но актьорското майсторство не е сред тях, и макар бързо да подредих в главата си необходимите думи, знаех, че ще прозвучат фалшиво и пълни с цинизъм. Според някои „извинявай“ е най-трудната дума, но мен открай време ме затрудняваше друга — „помощ“.

Накрая реших да заложа на силните си страни. Не изчаках монахът да приключи с мълчаливото си мрънкане и не помолих за помощ.

— Дошъл съм да стана монах — рекох, с неизказаната уговорка, че по-скоро адът ще замръзне и раят ще пламне, преди аз да приема монашески постриг.

Мъжът се изправи бавно и се обърна да ме погледне. Цветовете на прозореца се хлъзнаха по сивото му расо. Гирлянд от черни къдрици обрамчваше лъскавия скалп на тонзурата му.

— Обичаш ли Бог, момче?

— Повече от това не мога да го обичам.

— Покайваш ли се за греховете си?

— Кой човек не го прави?

Имаше топли очи и кротко лице.

— А смирен ли си, момче?

— По-смирен от това не мога да бъда — рекох.

— Добре си служиш с думите, момче — усмихна се той. Бръчиците край очите му показваха, че често се усмихва. — Може би твърде добре. Бързият ум често се превръща в терзание, обръща човек срещу вярата му. — Събра пръстите на двете си ръце в кула.

— Във всеки случай, много си малък да станеш послушник. Върви си у дома, момче, преди родителите ти да са разбрали, че те няма.

— Аз нямам майка — казах. — Нито баща.

Усмивката му стана още по-мека.

— Е, това е друго нещо. При нас имаме сираци, спасяваме ги от развалата на пътя и ги учим в Божия промисъл. Ала повечето прибираме още в младенческа възраст, животът им не е лек, момчетата се трудят усилено, както на полето, така и в учебната стая, има и правила. Много правила.

— Дойдох тук да бъда монах, а не сирак, брат, а не син. — Не исках да ставам монах, разбира се, но кажат ли ми, че не мога да направя нещо, винаги се разпалвам. Съзнавах, че съм увреден, че не е нормално да се паля така при всяко „не“ и кръвта ми да се качва в главата за нищо, но да знаеш и да правиш са различни неща.

— Много от послушниците ни идват от сиропиталището. — И да беше усетил гнева ми, не го показва. — Самият аз съм бил оставен на

стъпалата пред църквата преди много години.

— Ами може и аз да започна от сиропиталището тогава. — Вдигнах рамене, все едно съм склонен на отстъпки.

Той кимна. Гледаше ме с добрите си очи. Чудех се дали в главата му още звучи ехо от молитвите. Бог ли му отговаряше, или старите богове му шептяха от тисовете, или може би боговете на Нубанеца му подвикваха през проливите откъм пренаселените небеса над Африк?

— Аз съм абат Кастел — каза той.

— Йорг.

— Ела с мен и ако не друго, поне ще те нахраним. — Усмихна се отново, с онзи вид усмивка, който показваше, че ме харесва. — А ако решиш да останеш, ще видим дали можеш да обичаш Бог малко повече и да бъдеш малко по-смирен.

Онзи свой първи ден в манастира прекарах на нивите, вадах картофи с десетината сирачета, за които се грижеха понастоящем монасите от „Св. Себастиан“. Момчетата бяха на различна възраст, от малчугани на пет години до четиринайсетгодишни младежи, имаше ги всякакви, и кротки, и буйни, но всички до един бяха развълнувани, че е дошло ново момче, което да разчупи скучното им ежедневие, населено с кал и картофи, картофи и още кал.

— Семейството ти ли те остави тук? — Въпросите ги задаваше Орскар, останалите слушаха. Беше дребно момче, кльоцаво, с щръкнала черна коса, някои кичури по-дълги, други по-къси, сякаш го е подстригвал слепец, имаше кал и по двете бузи. Едва ли беше на повече от осем.

— Сам дойдох — казах аз.

— Мен ме доведе дядо — рече Орскар, опрян на вилата. — Мама умря, а татко така и не се върна от войната. Почти не ги помня.

Едно по-високо момче изсумтя, когато Орскар спомена баща си, но не каза нищо.

— Аз дойдох да стана монах — рекох. Забих дълбоко вилата и извадих десетина картофа, най-големият се беше набучил на зъбците.

— Идиот. — Най-едрото от момчетата ме избута и хвана вилата ми за зъбците. — Нараниш ли ги, няма да изкарат и седмица. Трябва да

вкараш вилата внимателно, под ъгъл, и да обърнеш пръстта. — Измъкна наранения картоф.

Представих си как се мятам отгоре му и го набучвам на зъбците, как средният се забива в адамовата му ябълка, а страничните разкъсват шията му. Зачудих се дали изобщо се сеща каква опасност го грози, както ми се муси над оръжието, насочено под такъв чудесен ъгъл към беззащитното му гърло. И той, като картофите, не би изкарал и седмица в моята компания.

— Кой иска да става монах? — Момче на моята възраст се приближи, влачеше чувал с картофи. Изглеждаше бледо под мръсотията, усмивката му беше напрегната, сякаш знаеше какви точно мисли ме занимават в момента.

— Все трябва да е по-добро от това — казах и сведох вилата.

— Лично аз бих изкукуригал — каза момчето. — Молитви, молитви и пак молитви. И всеки божи ден четат Библията. И постоянно преписват. Пишат ли, пишат, преписват чужди думи, но никога не измислят нещо свое. Искаш петдесет години да правиш само това? — Млъкна, видял един от миряните да наближава откъм живия плет.

— Стига приказки! Хващайте вилите.

И ние ги хванахме.

Оказа се, че копането има своя чар. Да изравяш вечерята си от земята, да обръщаш почвата и да вадиш от нея хубави твърди картофи, да си ги представяш печени, пържени, на пюре — всичко това е чудесно. Особено ако някой друг ги е садил, плевил и окопавал преди това. Физическият труд ти изпразва главата и отваря място за нови мисли, изпъзели от неподозирани кътчета на съзнанието ти. А в кратките мигове на почивка, когато сираците се съберат на група, подпрени на вилите, с кал по лицата, те залива чувство на другарство и стопля сърцето ти. Привечер вече смятах, че голямото момче, Дейвид, би могло отново да ме нарече „идиот“ и да оцелее.

Вечерните сенки паднаха върху нивите и ние се повлякохме към манастира. Нахраниха ни в трапезарията, монасите седяха на една дълга маса, миряните — на друга, а сирачетата се ръгахме около ниска квадратна маса. Ядохме картофени кюфтета, пържени в свинска мас с есенни зеленчуци. По-сладко не бях ял от... от никога. А момчетата си приказваха. Артур ни разказа как дядо му правел обувки, преди очите

му да отслабнат. Орскар ни показва железния кръст, който му дал татко му, преди да замине. Кръстът беше доста тежък, с кръгче червен емайл в средата. Червеният емайл символизираше кръвта на Христос, обясни Орскар. А Дейвид сподели, че мисли да се запише войник при лорд Аджа, също като Билк и Питър, които видяхме да патрулират покрай Брент. Всички приказваха, често едновременно, смееха се, говореха с пълна уста, дърдореха всякакви глупости, на какви игри играели, какво били сънували, за отминали възможности и бъдещи евентуалности. Детски дрънканици, от които ти става леко на сърцето, каквито помнех от времето си с Уил. Сравнението само се натрапваше — сравнението между тези момчета и моите братя, едните ограничени от безброй писани и неписани правила и едновременно така свободни, другите отхвърлили игото на закони и съвест, но прикрити и кисели в думите си, всяка премерена и наточена грижливо, сякаш изричащият я е в капан, от който цял живот не може да се измъкне.

Сираците си имаха свое спално, солидна каменна постройка с покрив от плочи, чиста, макар и гола като монашеска килия. Лежах сред тях на сламеник и ми беше добре. Всички заспахме бързо. Сънят и честният труд са приятели. Ала аз се събудих в най-тъмния час и се заслушах в нощта, в мишките, които притичваха между сламениците, в похъркването и мънкането на спънати от съня езици, във врясъка на ловуващи сови и кикота на вода в мелницата. Мислех си за братята, уловени в капана на тъмни сънища, телата им пръснати между дърветата. Скоро щяха да се събудят, жадни за кръв, и да погледнат насам.

Един монах дойде да ни събуди преди зазоряване, за да се измием и да се приготвим за утринната молитва.

— Днес няма да работим! — прошепна Орскар до мен, докато се обличаше.

— Така ли?

— Неделя е, идиот такъв. — Дейвид вдигна капачите на прозорците с помощта на дълъг прът. Не стана по-светло.

— Неделята е за молитви — каза Алфред, миротворецът от нивата с картофи.

— И за учене — добави Артур, високо и сериозно момче на моята възраст.

Оказа се, че неделята е ден и за други уроци, не само тези, които монасите ни бяха подготвили. Преди това обаче изтърпях уроци по писане, лекции за житията на светци и упражнение по хорово пеене — лично аз кряках като сврака. Престарял монах дойде за последния урок, прегърбен около черно бастунче, очите му прибулени от перде, ала въпреки това будни под сивите ресни на косата му. Изглеждаше кисел, но момчетата май го харесваха.

— А. Ново момче. Как ти е името, младежо? — Говореше бързо, със силен глас, едва доловимо гъгнив от старостта.

— Йорг — рекох.

— Йорг, а?

— Да — казах аз. — Сър.

— Аз съм брат Уинтър. Без „сър“. И ще ви преподавам теология. — Млъкна и свъси вежди. — Йорг, викаш?

— Да, брат Уинтър.

— Не съм чувал за свети Йорг. Странна работа. Свети Алфред, свети Орскар, свети Дейвид, свети Артур, свети Уинтър... ти имен ден имаш ли, момче?

— Майка ми твърдеше, че свети Джордж ставал. Понеже Йорг звучало като Джордж.

— Кой, бретанският светец? — Понечи да се изплюе, но се спря навреме. — Той изпадна от небесата, когато морето погълна онези земи.

След което брат Уинтър остави на мира името ми и неговите лоши поличби и подхвана обещания урок по теология. Преподаваше забавно и на няколко пъти ме похвали за бързия ми ум, така че се поделихме като приятели.

Двата часа между следобедната молитва и вечернята ни бяха свободни, без уроци или друго. Лесно накарах Орскар да ми покаже манастира — кое къде е, различните сгради и прочие. Той ме разведе с бърза крачка, преди да се е стъмнило, стараше се да ми угоди, все едно съм по-големият му брат и одобрението ми е по-ценно от всичкото злато в параклиса. Изкатерихме се по купчината дърва за огрев, струпана до старата постройка, където монасите раздават милостиня на селяните в гладни години, и оттам шпионирахме войниците, които си почиваха в постройката, когато не бяха на пост.

— Абатът казва, че нямаме нужда от толкова войници. — Орскар се спусна по купчината дърва и изтри нос в ръкава си. — Но Дейвид казва, че „Св. Гудуин“ — надолу към Фарфийлд — бил нападат преди половин година и го опожарили. Чул го от послушник Йонас в ковачницата.

— Ако ви нападат, не разчитай на войниците — казах му. — Тичай към реката и тръгни срещу течението ѝ. И не спирай за нищо на света.

Измъкнах се в тъмното и тръгнах към пътя — там, където манастирската пътека се вливаше в него. Стана ми гадно, че съм изпързалиял момчето, имах чувството, че съм го предал или нещо такова. Орскар незнайно защо се беше лепнал за мен, така както Маикал следваше Гемт с вечната си идиотска усмивка. Както Верен ходеше след Уилям и мен, час по час, доволен, че сме една глутница, щастлив, ако го погалим, и в екстаз, ако Уил го прегърне с малките си ръчички и зарови лице в козината му. Кучето стоеше неподвижно, уж просто търпи благосклонно прегръдката, уж не ни е следвало цял ден именно с тази надежда, но опашката му не можеше да излъже.

Елбан ме чакаше малко по-надолу по пътя, приличаше на призрак под лунната светлина.

— Какфи са нофините, Йорх?

Бяха пратили него, защото изглеждаше кротък, но ако трябваше да залагам, бих заложил на него срещу двамата най-добри войници на Аджа. Е, не и в честна битка, разбира се, но честните битки са рядкост.

— Новините са малко злато и повече войници, отколкото брат Бърло очаква, добре въоръжени и на стратегически позиции. Манастирът е построен за лесна отбрана.

— Тея новини нема да им аресат, Йорх. — Каза „аретат“, изгубил поредната си битка със „с“-то. Стори ми се притеснен, макар че се опита да го скрие зад свъсени вежди.

— Кажи на Бърло, че си само пратеникът — посъветвах го аз. — И стой далече от Райк.

— Значи ти нема да додеш с мене? — намуси се Елбан. Плъзна език по бледата плът на венците си.

— Има едно-две неща, дето си струват краденето. Ако успея да ги забърша, ще си плюя на петите и ще дойда при вас. Ако не, утре ще ви чакам тук по същото време и ще тръгнем заедно.

Оставих го да си повтаря под нос: „нема да им ареса“, „нема да им ареса“.

Бях преброил всичко на всичко дванайсет войници, повечето дърти като Елбан, че и по-дърти, а разпятието, което абатът носеше на вечерня, само по себе си беше достатъчно ценно да си пробваме късмета с охраната. Ала истината бе там, че въпреки жестоките уроци, които бях научил от баща си и тръните, в „Св Себастиан“, на нивите му, в параклиса му, в трапезарията и в спалното му бях чул друг шепот и макар да слушах със скептично ухо, исках да послушам този шепот още малко.

От баща си се научих да не обичам и да не правя компромиси, от тръните — че дори семейните връзки са фатална слабост, че един мъж трябва да върви сам, да чака търпеливо и да удари, когато е най-силен. Ала понякога ми се струваше, че с тези уроци ме свързват само белезите, които са ми оставили.

Докато се влачех назад към манастира, разбрах, че не злато и не смъртта на монаси искам от пътя, от братята си. Роден бях в богатство, знаех и как умират невинните. Не, търсех властта, която не ти е дадена даром по силата на обществените порядки, моралния кодекс, рицарската харта или правилата на войната. Исках да се науча на силата, която Нубанеца ми беше показал в занданите на татко, исках да ме изковат битки. И щях да намеря тези неща, без да се щадя, без да пестя усилия. Щях да вкарам братята си в пещта, където Стоте изковават мечовете си, и да видя какво ще стане.

Повтарях си всичко това, но зад тези думи оставаше нещо неизречено, неизречената и едва наполовина осъзната мисъл, че може би искам да си оставя вратичка назад, към златните дни, когато мама ме обичаше. В крайна сметка бях само на десет години, дете слабо, глупаво, неоформено. Бяха ми преподадени правилните уроци, но всеки учител знае, че за да постигне ученикът му траен напредък, дори най-трудните уроци трябва да бъдат затвърдени.

Уханието на бял мускус стигна до мен, до незнайното място, където сънуващият стои и гледа как кошмарите му се разгръщат. Тя стоеше с мен, невидима и непостижима, ала близо, почти лице в лице, докато аз издърпвах през нея нишката на старите си спомени. И знаех, че усеща заплахата, че отброява с ударите на сърцето си предстоящата

й поява, макар да не знае нито естеството, нито посоката, от която ще удари тя.

Заварих войниците да слагат факли в железните скоби пред голямата зала. В сенките край стената вече се бяха събрали много монаси, повече, отколкото ми се струваше възможно да живеят в манастира. Явно не всички идваха да се хранят в общата трапезария.

— Къде изчезна? — Орскар връхлетя отгоре ми в мрака. Ако имах нож, щеше да се наниже на него.

— Епископът идва! — продължи той, без да изчака за отговор. Явно новината беше изключително важна по неговите стандарти.

— Епископ Мурило! Слугите му са изпреварили процесията и току-що пристигнаха да ни предупредят. На северния път е. Скоро трябва видим светлините им на билото на хълма Джедмайър. — Говореше и подскачаше от крак на крак, все едно му се пикае. Може и така да беше.

— Брат Майлс рече, че Ватиканът пратил личната карета на папата да го вземе. — Артур се беше приближил зад нас. — Мурило е тръгнал към Рим.

— Ще го издигнат в кардинал! Сигурен съм! — За осемгодишно момче Орскар явно силно се вълнуваше от църковната политика.

— Къде са другите? — попитах аз. Ако не броим Орскар и Артур, никой друг от сираците не беше излязъл да види шоуто.

Орскар примигна.

— Сигурно са го виждали вече. Той служи в „Свети Челе“. Идвал е тук и преди. Така каза брат Уинтър.

Не се впечатлих. Виждах бях епископи. Добре де, двама. Епископ Симон, който служеше в „Светата майка“ в Крат, и епископ Фер, който зае мястото му, след като една студена нощ ангелите завлекли Симон на небето. В каретата на Мурило сигурно имаше съкровища, които да зарадват моите братя. Ако другите момчета си бяха намерили по-добро занимание, значи имаха късмет.

— Той е внук на Белпанския дук, това знаеш ли го? — попита Артур.

— Кой, епископът?

Той кимна. Аз пък свих рамене. В орден, отдаден на простичкия живот и тежкия труд, абатите често се издигаха по трудния начин, от сирашка кошница, оставена пред портите на манастира. Епископите, от

друга страна, със своите кадифета и дворци, често се сдобиваха с постове си даром, грижливо наместени там, на съхранение един вид, от свои влиятелни роднини, които са ги изтръгнали от външните разклонения на знатното си семейство, за да не създават проблеми.

Чакането се проточи. Факлите започваха да гаснат, а времето за нощна молитва приближаваше стремително. Най-сетне видяхме процесията: въоръжени ездачи отпред, свещеници пешком, папската карета скърцаше, теглена от два яки коня, още свещеници се влачеха след нея, и накрая — още двама конници с лека броня и червен кръст върху белите табарди.

Каретата подскочи още няколко пъти по неравния терен, после спря между двойния шпалир от факли, които оформяха коридор към големите врати на съборната зала. Кочияшът, нисък мъж, джудже направо, с бухлати сиви вежди, седеше неподвижно на капрата, а конете във впряга стояха с наведени глави и пръхтяха. Най-натруфеният от тримата свещеници, които вървяха пред каретата, отиде да отвори вратичката ѝ и подаде ръка на епископ Мурило, макар че той едва ли имаше нужда от помощ. Измъкна се през тясната врата, месата му опъваха червената одежда. Стъпи на земята и протегна ръка към тъмната вътрешност на каретата. Някой му подаде митрата. Учудих се, че има място за втори пътник. Мурило си сложи високата шапка и потта по ситните му черни къдрици моментално попи в червената ивица около основата ѝ. Изпъчи се, стиснал ръце зад гърба си, и шкембето му щръкна. Не знам защо, но реших, че ще се оригне. Устата му беше месеста. Не се оригна обаче; вместо това изръмжа и тръгна към манастира. Главният свещеник и двама войници вървяха на крачка след него. Въпреки че беше дебел, епископът излъчваше гигантска енергия. Приличаше ми на глиган, който е хванал следа и души ли, души земята. Приличаше ми малко и на Бърло. Погледът му попадна върху Орскар, после и върху мен. Дебелите му устни трепнаха конвулсивно, което май трябваше да мине за усмивка, после Мурило прошепна нещо на войника до себе си, преди да хлътне в съборната.

Литургията на епископа продължи сякаш вечно, безкрайни молитви на латински в претъпканата зала. Ние, децата, стояхме пръснати сред монасите и виждахме само задната страна на

бръснатите им глави. Святи или не, монасите не си падат по хигиената. Стариат монах пред мен често-често пускаше миризливи пръдни, пред чието широко разпространение въжето около расото му беше безсилно. Зад ухото му се бяха впили два кърлежа. Този образ се е запечатал в съзнанието ми — кърлежите като подути тъмночервени перли.

Най-накрая дойде ред на причастието и дългата опашка, преди да ни освободят. Видях как абат Кастел, пръв на опашката, приема подадения му позлатен потир и отпива.

— Кръвта Христова — припя свещеникът, който поднасяше причастието под бдителния поглед на епископа.

Вино. Поне нямаше да е суха кора хляб.

Тътрехме се напред по-бавно, отколкото догаря свещ. Отново ми направи впечатление, че повечето сираци липсват, само Орскар и Артур бяха тук. Орскар — току пред мен, Артур — някъде назад на опашката. Вече приближавах олтара, когато видях абата да стои в сенките. Имаше вид на войник, когато са мобилизирали против волята му и който събира кураж да извади меча и да се хвърли в битка. Наконтеният епископ стрелна Кастел с отровен поглед. Може да изглеждаше дебел и мек, но при други житейски обстоятелства би паснал отлично сред моите братя, разбойниците. Имаше нещо кръвожадно в него. А при други житейски обстоятелства Кастел би бил различен вид жертва за мъже като Райк, Роу и Лъжеца.

Още трима монаси и идваше нашият ред. Двама. Един. Орскар пристъпи към олтара, жаден за виното на причастието. На сираците обикновено дават от плътта, не от кръвта на Христос. Изневиделица и адски бързо абатът пристъпи напред, грабна момчето и го изнесе на ръце от църквата. Орскар, онемял от изненадата на мълниеносното си похищение, не успя дори да изписка, преди вратата да се люшне след него. Всички останали бяха затаили дъх, стояха неподвижно и гледаха затръшналата се врата. Мурило, и без това червендалест, стана цикламен. Още миг мълчание, после епископът ме погледна, вбесен по непонятни за мен причини. Удари с жезъла си по пода. Свещеникът, с черно кадифено расо и шарф със сребърна бродерия, ме фиксира със студен поглед и ми подаде чашата за причастие, вече почти празна. Отпих. Виното се оказа кисело.

Още монаси на опашката, още причестявания, докато ние стояхме и чакахме. Виното още гореше върху езика ми, сякаш беше

ферментирала жлъчка, а не ферментирало грозде. Обзе ме летаргия, разля се по стъпалата ми от студените плочи на пода, плъзна нагоре по краката и корема, докато мислите ми не потънаха в нея, а монотонните звуци на литургията не се изпразниха от съдържание. Накрая, доста след като полунощ отмина, епископът изрече думите, които всички деца копнеят да чуят по време на литургия.

— *Ite, missa est.* — Свободни сте.

Залитнах към вратата. Щях да падна, ако не се бях хванал за ръкава на един монах. Той се отърси от мен с каменна физиономия, все едно бях болен от нещо заразно. Църквата се разтягаше и мачкаше, стените и колоните танцуваха като отражения в езеро.

— Какво? — Отново усетих възкиселия вкус на виното върху езика си и с това думите ми се изчерпиха. Ръцете ми посегнаха към ножа, който би трябвало да виси в кания на колана ми. Ръцете ми знаеха, че съм в опасност.

— Йорг? — обади се Артур. Видях как го отвежда монахът с кърлежите и миризливите пръдни.

Стигнах някак до външните врати и се облегнах. Студеният нощен въздух трябваше да ми помогне. Вратите поддадоха, отвориха се бавно и аз се промуших през тях. Стиснаха ме силни ръце. Един от войниците на Мурило. Черна качулка, която ми отне света, ръце на гърлото ми. Отметнах рязко глава назад и чух как нечий нос се счупи. И се сринах в хаос, където нямаше горе и долу, където беше тъмно като в рог, където ръцете ми бяха вързани, където се давех, задушавях и повръщах в мрака.

Паметта ми дава само късчета от времето, което съм прекарал в покоите на епископа, но тези късчета са безпределно ясни. Никога не се бях опъвал на Катерин, когато тя ме придърпваше в кошмар. Сега тя се опитваше да избяга, а аз се опитвах да я задържа. Издърпвах всяко късче от онзи накъсани спомени през канала, който тя беше отворила — също като брат Хендрик и неговото конотско копие и аз нехаех дали ще ме разкъсат, стига част от болката да стигне до нея.

Миризмата на Мурило, на парфюм и пот. Отвратителната мекота на дебелилото му тяло. Силата, с която извиваше крайниците ми до откат, толкова грубо, че болката стигаше до мозъка ми през мъглата на

опиата, който ми бяха дали с виното, и изтръгваше тихи писъци покрай кърпата, която ми бяха натъпкали в устата. Накарах Катерин да гледа и да сподели преживяното, да сподели мръсотията, гадната воня на похотта му, удоволствието, което той извличаше от властта си, и моя ужас от пълното безсилие. Накарах я да чуе пъшкането му. Накарах я да разбере как мръсотията може да влезе в теб, толкова надълбоко, че дори с огън не можеш я изчисти. Показах ѝ как това петно може да се разшири, да се разпростре върху отминали години и да зарази с мръсотията си детските спомени, да изпълзи и към бъдещето, да му отнеме цветовете и посоката.

Задържах я при себе си, потънал в кръв, мръсотия и болка, вързан, с кърпа на очите, полумъртъв от опиата и все пак благодарен, че са ме дрогирали, защото мисълта за ясното съзнание беше пострашна от всичко.

Няма да твърдя, че съм оцелял заради гнева си. Онези отровни часове не предлагаха път за бягство, нито в смъртта, нито другаде, но ако смъртта беше възможност, ако можех да се измъкна в нея, то единствено гневът би могъл да ме спре. Действието на опиата отслабваше, главата ми започна да се избистря и тогава се роди жажда за мъст, роди се и нарасна, поглъщайки пътьом други дребни желания като това да избягам, да облекча болката си, да дишам.

От вериги е почти невъзможно да се измъкнеш. С оковите е полесно, но трябва да си счупиш крака. Въжетата не се късат, но ако си достатъчно упорит, можеш да ги изхлузиш. Ключът е в овлажняването. Процесът обикновено започва с пот, но скоро кожата ти се протърква и кръвта ти помага да измъкнеш разранената си плът от клуповете.

Епископът не се събуди. Докато освобождавах ръцете си — вързани зад гърба, — аз не издадох нито звук. Свлякох се от леглото по омазаните копринени чаршафи. Седнал на пода, се пресегнах към ножа за плодове, оставен на нощното шкафче, и с негова помощ и под светлината на загасващия в камината огън срязах въжето около глезените си. Излязох от стаята гол. Вече бях преживял най-големия срам. Взех ножа за плодове и машата от камината.

В малките часове на нощта манастирските коридори бяха празни. Вървах слепешком, от време на време прокарвах върха на ножа по стените. Чух църковно песнопение, макар че нямаше будни, които да пеят. И въпреки това го чух, прозирно и чисто в обещанията си, сякаш

всички святи и добри неща бяха натъпкани в нотите му и преливаха през устата на ангели. Чувам го дори сега, когато си спомням за онези сираци, как копаехме на нивата, калта и картофите, уроците и игрите. Чувам го, сякаш долита глухо през затворена врата. И онази песен изстиска сълза от мен, братя мои, не болката, не срамът, не предателството, нито онзи последен, изгубен шанс за изкупление. Не, разплака ме красотата на онази песен. Една сълза по бузата ми, отронена бавна и гореща.

Излязох през вратата към конюшните, вдигнах резето и завъртях тежкия железен пръстен. Двамата войници от другата ѝ страна се обърнаха отегчени. Повалих ги с два удара на машата — първо по лявото слепоочие на войника вдясно от мен, после по дясното слепоочие на онзи отляво. Фрас, фрас. Никакви войници не бяха, щом едно голо дете можеше да ги победи. Единият се строполи безмълвен, другият, май се казваше Билк, взе да се гърчи и да пъшка. Забих машата в гърлото му и я оставих там. Това го смълча.

Конюшните миришеха като всички други конюшни. В мрака, сред конете, можех да съм къде ли не. Движех се безшумно, заслушан в потропването на копита, в неспокойното пръхтене на разтревожени животни, в припкането на плъхове. Взех въже колкото можех да нося и един по-остър нож, от онези за обработване на кожа. Намотаното въже гъделичкаше рамото и гърба ми, докато се връщах по пустите коридори.

Оставих въжето пред вратата на епископа и се върнах за наръч слама и лампата на войниците. Едрите коне от впряга на епископската карета бяха прибрани в отделението до вратата на конюшнията. Когато отворих вратичката, по-големият пристъпи напред със сведена глава, полузаспал. Вързах въже около дебелия му врат и го оставих там. Съненото добиче щеше да си остане на мястото, сигурен бях. Не изглеждаше склонно да иде където и да било, поне докато някой не го пришпори.

Предполагах, че охраната на Мурило е настанена при войниците на лорд Аджа в сградата за раздаване на милостиня. По някое време монасите щяха да се размърдат за поредната молитва. Не знаех кога ще стане това, нито ми пукаше особено — така или иначе щях да убия всеки, който ми се изпречи на пътя. Все още се движех като насън,

може би под влияние на отровата, която Мурило беше накарал свещеника да сложи тайно във виното за причастие.

Лампата се полюшваше и хвърляше тънки сенки по стените, копия на крайниците ми. Натъпках стиски слама под покривните стрехи, там, където можех да ги стигна, покачен на буре или перваз. Натъпках слама и между нацепените дърва за огрев, подредени до стената на съборната зала. Трудно е да подпалиш каменен манастир, но винаги е добре да заложиш на покрива. Сградата за гости, където спеше епископът, също предлагаше запалими материали — гоблени, дървени мебели, капациите на прозорците. Влязох в стаите на свещениците — двама спяха в стаята отляво на епископската, трима в отсрещната. Прерязах им гърлата, както спяха — затисках с една ръка устите им, докато другата прокараваше острия нож през кожа, месо, хрущял и сухожилия, през вени, артерии и трахеи. Като ги порнеш така, хората издават странни звуци, като от влажен мех, и се мятат в предсмъртна агония, но чаршафите и завивките заглушават шума. Поръсих слама върху леглата.

Главния свещеник, онзи, който беше сложил отровата в чашата, предназначена за Орскар, но изпита от мен, нарязан. Вече беше мъртъв, но аз нарязан хубаво лицето му, гледах как месото разцъфва под ножа. Отрязан устните му, избодох му очите и се молах, не на Бог, а на който там дявол се беше паднала душата му, молах се свещеникът да отнесе раните си в ада.

Когато се върнах в стаята на Мурило, вече не бях гол — облечен бях в алена одежда, скроена от кръвта на свещениците. Известно време го наблюдавах в леглото, черна буца в светлика на жарта, слушах го как диша и прохърква. Представляваше един вид гатанка, която да реша. Беше силен и можеше лесно да се събуди. Събудеше ли се, щеше да се наложи да го убия. А аз не исках да го убивам. Това би било твърде милостиво.

Накрая повдигнах внимателно завивките откъм краката му. Прокарах въже под глезените, така че от едната страна да остане метър свободна дължина, намотката — от другата. Примката на обесения е лесен възел. Използвах примката да събера глезените му, после стегнах възела. Тръгнах си с намотката, като развивах въжето след себе си.

По пътя към конюшните подпалих завивките на свещениците и купчините слама, които бях заложил по-рано. В конюшните отрязан

излишното въже и вързах края му за врата на големия кон. Преди да го изведе, погледът ми попадна върху брезентова торба, която се валяше на пода. Беше паднала отнякъде и по пода около нея се валяха дълги пирони, от онези, с които сковават покривните греди. Наведох се, събрах пироните и взех торбата.

Брат Гейнс, когото Бърло пратил да наблюдава манастира, разказва, че съм излязъл от гробището, повел най-големия кон на света, а небето зад мен греело в червено и оранжево, пламъци ближели покривите на „Св. Себастиан“. Разказва, че съм се появил гол, целият в кръв, и той си помислил, че аз пицця, но после съм се приближил и той видял стиснатата ми уста. Брат Гейнс, който не беше набожен човек, се прекръстил и се дръпнал встрани да ми стори път. Проследил с поглед изопнатото въже и се дръпнал още назад, защото писъците ставали все по-силни и пронизителни. И от мрака, под заревото на горящия манастир, видял епископ Мурило, влачен за краката, оставящ кръв и кожа по каменистата пътека на гробището, бели кости стърчали изпод въжетото, с което били стегнати счупените му глезени.

Накарах Катерин да сподели с мен онази нощ. Накарах я да гледа как братята яхват конете и ги пришпорват с викове към далечното оранжево сияние. Видя как вързах Мурило и как го обзема такъв ужас, че да забрави болката в натрошените си глезени. И й показах колко бавно можеш да забиеш тринайсет гвоздеа в черепа на човек, чук-чук-чук. Как нощта избледнява в ден и братята се събират отново, целите в сажди, натоварили конете си с плячка. Братята ми бяха публиката. Някои ме зяпаха очаровани, най-вече Райк, с новия си железен кръст на врата, кръст с кръгче от червен емайл в центъра — червен като кръвта Христова. Някои ме гледаха с ужас, други ме гледаха нащрек, но всички гледаха, дори Нубанеца, чието лице беше празно, ако не броим дълбоките бръчки на скръб.

— Ние сме месо и мръсотия — казах им аз. — Никой не е чист и нищо не може да измие покварата ни, нито кръвта на невинните, нито кръвта на агнеца.

И така, братята гледаха, докато едно дете научаваше от опит какво може да направи от мъщението и какво не може. Двамата с Катерин гледахме как детето научава разни неща за човешкия мозък —

как един обикновен железен гвоздей може да разхлопа дъските на човек, да го накара да се смее или да плаче, да му отнеме елементарни умения, или спомени, или елементарните задръжки, които ни позволяват да запазим човешкото в себе си, елементарното си достойнство. Накарах Катерин да види как нещо толкова простичко като забиването на гвоздей може да предизвика фундаментални промени — в епископа със закованата глава и в момчето, което размахва чука. А после я пуснах да си ходи. И тя избяга.

Сънищата ми отново щяха да си бъдат само мои. Вече не се занимавах с игрички.

9.

Събуди ме гласът на Макин.

— Ставай, Йорг.

В Призрачния си имам паж, обучен в изкуството на дискретните покашляния в плавно кресчендо, което набира сила, докато негово величество благоволи да се размърда. Но в дома на лорд Холанд явно не предлагаха нищо по-добро от „ставай“. Надигнах се с мъка. Още бях с дрехите си от предната вечер и се чувствах по-уморен, отколкото на лягане.

— Добрутро ти и на теб, лорд Макин. — Постарах се да стане ясно, че всъщност се надявам утрото му да е отвратително.

— Миана е тук — каза той.

— Добре. — Смъкнах се от леглото, краката ми се подгънаха. Да вървим.

— Няма ли да се обръснеш? — попита той, но посегна да ми подаде наметалото, което бях метнал на стола.

— Не, това е новата мода — рекох аз, излязох в коридора и подминах двамата стражи на пост пред вратата. — Наляво или надясно?

— Наляво. Тя е в синята стая.

И преди да сте попитали — да, лорд Холанд имаше цяла стая с размерите на църква, посветена на синия цвят. Миана стоеше там, бледа, хубава, положила ръце върху големия си корем. Мартен се подпираше на тояга до нея, лицето му цялото в синини и отоци. Десетина мъже от личната ми гвардия, плащовете им закопчани със сребърни брошки във формата на анкратския глиган, стояха в плътен кръг около черно ковчеже в дъното на стаята. Сър Рикард стоеше при тях.

Отидох при Миана и я прегърнах. Имах нужда да я докосна със собствените си ръце, след като се бях опитал да я убия с чужди, пък макар и насън. Тя отпусна мълчаливо глава на гърдите ми. Миришеше

хубаво. Не на нещо специално, просто миришеше хубаво. Макин влезе след мен и затвори вратата.

— Видях убиеца — казах аз. — С много бледа кожа, изпратен от Ватикана или преоблечен като техен човек. Видях как го убихте. Ти и Мартен. — Кимнах му. Нямахше нужда да му обяснявам какво значи това за мен, той знаеше.

Миана вдигна очи да ме погледне. Първоначалната ѝ изненада бързо се смени с объркване, с подозрение дори.

— Как?

— Мисля, че е използвал сънна магия, за да приспи всички в замъка, дори троловете в проходите. Когато използваш такива методи и черпиш непредпазливо от източника им, се откриваш за други със същите умения. Изглежда, съм прихванал нещо от магията на Сагеус, когато го убих. — Свих рамене. — Така или иначе, знаеш, че сънувам кошмари. Сигурно е по-лесно да се докоснеш до тези заклинания, когато сънуваш кошмар, отколкото ако спиш спокойно. — Не споменах за Катерин. Струваше ми се грубо и нетактично да ѝ напомням, че друга жена изпълва нощите ми.

— Намерихме това у него — каза Мартен и ми подаде свитък, три златни монети и пръстен с печат.

Пръстенът беше със скъпоценен камък в сребърен обков, червен халцедон с майсторска гравюра — папски печат с две хоризонтални хералдически линии. Печат, който даваше на носещия го почти кардиналска власт. Пуснах го в шепата на Мартен и взех свитъка.

— Поръчка за смъртта ти, Миана.

— Моята?! — Стори ми се по-скоро вбесена, отколкото уплашена.

— Много е хубава. — Писарят се беше постарал с декорациите, позлата също не липсваше. Изработката беше отнела най-малко седмица. — Възможно е свитъкът и печатът да са фалшификат, но лично аз се съмнявам. Подобна умела фалшификация изисква твърде много усилия, и като организация, и като пари. Не ми се вижда оправдано. Папата, от друга страна, има основателни причини да иска смъртта ти.

Миана отстъпи крачка назад, очите ѝ горяха.

— Основателни причини!? Че с какво толкова съм обидила църквата? — Притисна силно ръце към корема си.

— Ти — с нищо. Искат да накажат мен, скъпа. — Разперих виновно ръце. — Явно Ватиканът най-сетне е открил доказателства, че съм свързан с плякосването на „Свети Себастиан“ и със страданията на епископ Мурило Ап Белпан. Подозирам, че намират второто за по-осъдително.

— Но сега ти си крал на Белпан. В това няма смисъл.

Гневът явно размътваше иначе отличната ѝ логика.

— Не заради Белпан са бесни, а заради епископа — казах аз.

— Ако е така, значи е трябвало да поръчат твоята смърт! — възкликна Миана.

— Църквата не одобрява убийството на крале. Това противоречи на възгледите ѝ за божественото право. Опитват се да ме плеснат през ръцете, за да се покая. Ако това не сработи, сигурно ще уредят да умра от треска през зимата, но никога не биха пратили убиец с официална заповед. Твърде очевидно е.

— Какво ще правим? — попита Мартен. Говореше уж спокойно, но ако му кажех да вземе десет хиляди мъже и да подложи Рим на обсада, мисля, че би го направил, без да задава въпроси.

— Мисля, че трябва да отворим кутията — рекох. — Надявам се, че някой се е сетил да донесе ключа.

Миана извади от някакъв джоб в полите си тежкия железен ключ и го сложи в шепата ми. Металът беше попил от топлината на тялото ѝ. Махнах на стражите да се дръпнат и пъхнах ключа в ключалката.

— Някакво оръжие ли е? — попита Макин. Застанал бе до Миана, обгърнал с ръка раменете ѝ.

— Да — рекох. — Някакво оръжие.

Вдигнах капака. Златни монети, увити и здраво овързани на пакетчета, изпълваха ковчежето почти догоре. Бяха толкова много, че можеха да купят десет имения като градската къща на Холанд.

— Това — каза Макин, като пусна Миана и пристъпи към мен, — е много злато.

— Данъци за две години, събрани от седем кралства — отвърнах.

— Ще си наемете свой убиец? — попита Мартен.

— С толкова злато можеш да си наемеш армия. Голяма армия — рече Макин и се наведе толкова ниско, че от отразената светлина лицето му се позлати.

— Не. — Затворих с трясък капака и Макин подскочи.

— Ще достроиш катедралата — каза Миана.

— Слава на Бога за умните жени. Онова момченце, дето ми го отглеждаш в корема си, ще е толкова умно, че тръпки ме побиват.

— Ще строиш катедрала? — Макин примигна. Мартен не каза нищо. Мартен се доверяваше на преценката ми. Твърде много понякога.

— Акт на разкаяние — обясни Миана. — Йорг възнамерява да си купи най-скъпото опрощение в историята.

— И както повелява традицията, папата е длъжна да удостои с присъствието си освещаването на всяка нова катедрала. — Завъртях между пръстите си една от златните монети на убиеца. Думата „разкаяние“ не ми беше по вкуса.

— Йорг! — Миана ме погледна с присвити очи, понеже ме познаваше добре. Знаеше какво съм намислил. Досетила се бе веднага и се надяваше да ме разубеди с приказки.

Папата ме гледаше от ватиканското злато. Кърваво злато за жена ми и детето ми. Пиа СХІІ. Името се превеждаше като Благочестива. Когато ти показват сланини върху пари, значи в действителност си истински слон. Вдигнах монетата пред очите си.

— Не се тревожи, скъпа. Ще бъда добричък. Когато папата дойде да види новата катедрала, която съм й построил, аз ще й благодаря, че е дошла. Само луд човек би заплашил папата. Дори ако папата е кучка.

— И каква е гаранцията, че няма да дойде друг убиец, докато ти си на път? — попита Миана.

— Никаква.

Винаги е лоша идея да дразниш жена, която скоро ще ражда, и по принцип е лоша идея да дразниш Миана, без значение дали е в деликатно състояние, или не, освен ако не си наистина притиснат до стената. Тя тръгна към мен с вдигнати юмруци.

— Идваш с мен — побързах да кажа аз и отстъпих покрай Макин.

— Нали каза, че съпругите не можело да идват! — Миана беше усвоила изкуството на убийствените погледи още в младенческа възраст.

— Ще ми бъдеш съветник, току-що те назначих — извиках аз и продължих да отстъпвам към вратата, понеже нито един от стражите не понечи да ме защити.

Това, изглежда, подейства донякъде — Миана спря и отпусна юмруци.

— Не мога да яздя с този корем.

— Ще се возиш в някой от фургоните. — Гвардията имаше фургони за снаряжението.

— Е, това със сигурност ще раздруса бебето! Току-виж изпаднало преждевременно! — Изглеждаше ядосана, но идеята май ѝ допаднаше, така поне ми се стори. — Значи трябва да седя сам-сама в някакъв раздрънкан фургон и да се друсам през половината империя?

— Мартен ще ти прави компания. И той не е в състояние да язди — казах аз.

— Мартен? Значи всеки може да дойде?

— Съветник! — Вдигнах отново ръце. — Макин, кажи на Кепен и Грамло да се връщат в Призрачния. — Не ми се вярваше Кепен да страда, че ще пропусне Събора, а някъде в Ход Грамло си имаше жена, чиято компания несъмнено би предпочел пред нашата.

— Е, значи е уредено — казах аз и изтупах доволно ръце, после обходих с поглед крещящите синини на стаята. — Хайде да зарадваме епископ Гомст.

Напуснахме къщата на Холанд вкупом. Горгот носеше ковчезето и трябва да ви кажа, че дори неговите мишци се напрягаха под тежестта на толкова злато. Лорд Холанд, съпругата му, свитата и прислугата се стълпиха да ни изпратят, изпълниха пространството от стъпалата на къщата до портите на градината. За любезностите се погрижи Макин — аз още бях кисел от утайката на сънищата си. При портите Мартен посочи на Миана един от фургоните на гвардията — здраво возило, но направено да транспортира оръжие, а не бременни жени. Миана се завъртя на пета, а сър Рикард отскочи, за да избегне сблъсък с корема ѝ.

— Лорд Холанд! — прекъсна тя разприказвалия се човек. — Искам да купя личната ви карета.

Оставих Миана да се пазари, под охраната на Мартен, Рикард и осмина от десетимата, които бяха дошли с нея от Призрачния. Райк, Грамло, Кепен и Кент тръгнаха с мен към недостроената катедрала. Гомст беше споменал, че иска да я нарече „Свето сърце“, в чест на

някаква легендарна катедрала, която се издигала някога в Крат. Аз, от своя страна, намирах „Свети Джордж“ за хубаво име.

Оставих братята между стените на гигантския кораб — приличаха на джуджета сред високите колони, които от десетилетие чакаха да поемат тежестта на покрива. Свещенослужители от дребния клир, момчета от църковния хор, както и по-набожните и дебело облечени граждани на Ход ги наблюдаваха с нескрито любопитство.

Горгот остави товара си на пода, стъпи с бос крак върху капака и отвърна на любопитните погледи. В резултат няколко момчета от църковния хор си плюха чевръсто на петите.

Един свещеник ме заведе във великолепия вестибюл, който Гомст беше превърнал в свой кабинет, най-вече поради факта, че тук покривът беше налице. Гомст се надигна иззад бюрото си да ме посрещне. Ако се съдеше по вида му, и той не беше спал добре. Гомст никога не беше носил с лекота годините си, но сега те тежаха на раменете му като невидими вериги.

— Чувам, че вършиш добра работа тук, отче Гомст.

Той сведе глава, но не каза нищо. За шестте години, откакто двамата се бяхме намерили на пътя на мъртвите малко преди призраците да се надигнат от тресавището, сивото в брадата му беше пропъзляло нагоре, прогонвайки черното от косата.

— Нося ти достатъчно злато да довършиш катедралата. Искам да напълниш това място с работници и да ги настъпиш здраво. Искам да работите денонощно.

Гомст вдигна глава. Челото му се беше навъсило, изглеждаше готов да възрази.

— Добре де, в неделя може да почиват — казах аз.

— Мислиш, че вярата и църковните храмове ще ни спасят от Мъртвия крал? — попита Гомст.

— А ти не мислиш ли така, епископе? — Сметнах, че ще е добре, ако поне един от нас го вярва.

Той си пое дълбоко дъх и ме погледна в очите, неговите светли и тъмни едновременно.

— По-лесно е да имаш вяра, когато си един от паството. Колкото по-нагоре се изкачвам по тази висока стълба, която наричаме Римската църква... колкото по-близо съм до Светия престол, където Бог говори... толкова по-рядко го чувам, толкова по-далеч съм от него.

— Хубаво е, че се съмняваш в себе си, Гомсти. Хората, които не изпитват съмнения в нищо... е, те едва ли изобщо са хора.

Гомст пристъпи към мен, излезе от сянката и влезе под светлината на лампата, и аз го видях сякаш за пръв път, силует на фона на спомена ми за друг един епископ, който не питаеше неговите съмнения в пътя си и правото си. Запитах се откога сянката на Мурило е крила Гомст от погледа ми. В най-лошия случай Гомст беше виновен в лоялност към лоши крале, в тесногърдие, родено от живота в кралския двор, и в помпозност. Това едва ли са тежки престъпления, и са стари при това.

— Помниш ли призраците на пътя на мъртвите, отче Гомст?

Той кимна.

— Ти ми каза да бягам, да те оставя. А когато те дойдоха, започна да се молиш. Вярата беше твойт щит. Изправихме се срещу тях само двамата, ти и аз, всички други, братята ми, си плюха на петите.

Гомст се усмихна невесело.

— Бях в клетка, ако си спомняш, иначе и аз щях да побягна.

— Но няма как да го знаем със сигурност, нали? — Дарих го с блясъка на собствената си усмивка и тя набръчка твърдите белези от изгаряне по едната ми буза. — А и всички сме страхливци по природа. В онзи ден аз не избягах, вярно, но винаги съм бил страхливец, никога по-смел от собственото си въображение.

Извадих от колана си документа, който той трябваше да подпише и така да удостовери, че църквата приема моето ковчеже със злато. Гомст сведе глава да го погледне.

— Щях да избягам, ако не беше клетката — каза той и потръпна.

Плеснах го по рамото.

— Аз пък ще ти построя нова клетка, отче Гомст, на стойност четирийсет хиляди дуката.

И седнахме тогаз, аз и отчето, и пихме по една бира, защото водата в Ход и за пране не става.

— Та ето ме тук, Гомсти, нося ти кутия, пълна с лъскав метал за новата катедрала. Катедрала, заради която папата ще се довлече от Рим и ще кацне на прага ми.

Епископът кривна глава, после изтри малко пяна от мустака си.

— Времената се променят, Йорг. Хората се променят.

— Как съм се сдобил с толкова много злато? Като впрегнах волята си зад острие и приложих нездравословно количество решимост. — Отпих от чашата. — Когато местиш големите фигури по дъската, светът повече отвсякога прилича на игра. Илюзията, че големците на върха знаят какво правят, всеобщата заблуда, че светът е безопасен, солиден и добре подреден... е, тази илюзия заслабва значително, когато ние сме на върха и казваме кое как да става. Но изобщо не се съмнявам, че с всяка крачка, която те приближава към Рим, Бог се отдалечава от теб с три.

Ръцете на Гомст трепереха върху чашата, големите му грозни кокалчета побеляха.

— Пази добре близките си хора, Йорг. Крал Йорг. Утрои стражата си.

— Да? — Не разбирах какво ми казва. По челото му лъщеше пот.

— Аз... чувам слухове, сред епископите, от странстващи монаси и свещеници...

— Слушам те.

— Папата знае. Не е научила от мен. Не съм нарушил тайната на изповедта ти. Но тя знае. И казват, че щяла да прати някого. — Остави чашата си и тя изтрака върху писалището. — Пази близките си.

Чудех му се на Гомст, който беше успял да ме изненада след всичките тези години. Той ме познаваше отдавна, по-дълго от всеки друг в настоящото ми обкръжение. След като изгори кучето ми, татко прати Гомст при мен да ми поговори. Сигурно е сметнал, че малко религия ще затвърди дадения ми урок. Или пък онзи чук, с който едва не го убих, когато запали огъня, го е навел на мисълта, че някой трябва да ми разясни догмата за божественото право. Може би е сметнал, че ако видя Бог зад действията му, ще се поколебая, преди отново да вдигна ръка срещу него. Така или иначе, възложи на отец Гомст грижата за духовното добруване на седемгодишния си син. Или най-малкото се е разпоредил да пратят свещеник за тази цел във Висок замък. Може би мама е избрала конкретния човек, който да се нагърби с тази задача.

Странно е, но е факт — Гомст бе присъствал в живота ми по-дълго от мама, по-дълго от Макин, от Нубанеца или Кодин. Беше видял повече мои години от тях, включително от баща ми.

— Пратеникът на папата вече ни посети, отче Гомст. Преди две ноци. Боя се, че повече няма да ходи никъде. Миана идва с нас на Събора. Всъщност, ако добре изиграеш картите си, може да потеглиш с нея в каретата на лорд Холанд веднага щом тя я спазари.

— Аз...

— Искам те при западната порта след два часа. Дотогава гледай да си инструктирал хората си за подновения строеж на катедралата. И да не се мотаят. Като се върнем, искам да видя сериозен напредък. И нека знаят откъде идва златото. Кажим им, че ако се върна от Събора, без да съм станал император, няма да съм в подходящо настроение за извинения.

10.

Петдесет коня е равно на много кал. Понеже лятото обръщаше в есен, а нашата кавалерия наброяваше седем пъти по петдесет, калта потече като река. Фургоните, които пътуваха в края на колоната, се плъзгаха в нея като шейни. Този начин на пътуване се оказа по-приятен, отколкото да се друсаш по коловози. Всъщност, ако ще пътувате с карета, добре е да си осигурите кавалерия, която да ви разкаля пътя.

— Хубавка е — рекох.

Меко казано. Каретата беше великолепна. Лорд Холанд не беше жалил пари за вътрешната ѝ декорация, която не отстъпваше по пищност на дома му. Возилото беше произведение на изкуството и отвън, поне докато не се покри с дебел слой кал.

Гомст подсмръкна и се разрови за сополивата си кърпа. Епископът се беше сдобил с настилка сякаш специално за пътуването. Докато беше прост свещеник, си бършеше носа в черния ръкав на расото, но явно епископите имаха други стандарти.

— Изненадан съм, че не тръгна по море, крал Йорг — каза той.

— Обмислях и този вариант. — За да стигна до морето, трябваше да измина сто мили през планините. Пътят по суша беше пет пъти по-дълъг, но се точеше по равен терен. Колкото и да харесвах новия си флагмански кораб, не успях да се навия на такова пътуване.

Осер Гант седеше до епископа и споделяше настинката му. Двама старци, които се сополивеха в синхрон. Миана, Мартен и аз седяхме от другата страна, по посока на движението. Бях се натрапил в каретата да видя кое как е и да изцапам килима с калните си крака.

— Трябват ти акушерка и дойка — рекох. — Епископ, шамбелан и генерал няма да са ти от голяма полза, когато раждането започне.

— Имам три дойки и две отлични акушерки — каза Миана и ме фиксира с онзи свой поглед. — Джени и Сара са в Призрачния. Не очаквах, че ще ме пришпориш към Ход и оттам към Събора!

— Добре де, значи ще намерим някой да ги замести. По пътя — казах аз.

— По пътя? Някое фермерско девойче с голям опит в израждането на крави и овце?

От жените не се очаква да проявяват здрав разум в такъв момент — така де, наясно са, че много скоро от тялото им ще трябва да излезе бебе, което, колкото и да е малко, пак изглежда невъзможно голямо за целта. Самият аз избягвах да мисля за процеса на раждането. Струваше ми се почти невъзможно практически и се радвах, че не аз ще трябва да мина през това изпитание.

— Селяните също имат деца, Миана. Много деца. Но нямам предвид фермерско девойче, не. Ще пътуваме през Тевтония. Чувал съм, че хората там минават за цивилизовани. Ще спрем при някой местен лорд и ще го убедим да ни отпусне жени с подходящ опит и умения.

Надникнах през решетката на прозорчето: нямах търпение да изляза пак навън. Вече цяла минута бях в каретата и ми стигаше. Тапицираната пейка и бродираните възглавнички бяха хубави, но предпочитах седлото на Барт, а старците и тяхното сопотивене не бяха никаква конкуренция на гледката и чистия въздух. Низините на Гелет се плъзгаха покрай нас, зелени и свежи, основно обработваема земя, пасища и ниви, тук-там прошарени от дъбрави в есенна окраска. Опустошението, което бях причинил на Червен замък и земите около него, оставаше далеч на север.

Маршрутът ни прекосяваше Гелет под защитата на императорския мир, продължаваше през Атар, а река Райм щяхме да прехвърлим при град Хонт. Оттам капитан Харан планираше да продължим покрай река Дануб, през половин дузина тевтонски кралства, и така да стигнем до Виен. По план пътуването ни щеше да трае малко повече от три седмици. Бихме могли да съкратим и облекчим пътешествието си, ако се натоварим на баржа и се спуснем по течението на Дануб, но с повече от триста коня и прилежащите им ездаци повечето баржи са склонни да потъват, а без ескорта си от Златната гвардия всяка баржа, с която аз навлезех в земите на Тевтония, гарантирано щеше да се озове на дъното. Баща ми имаше доста съюзници в Тевтонско, особено в Скорон, а тевтонците открай

време не харесваха идеята крайбрежните кралства западно от тях да се обединяват.

— Йорг? — Гласът на Миана, до мен.

— Прощавай?

Тя въздъхна и преплете пръстите на малките си ръце върху големия си корем.

— Да — рекох напосоки. Отговорът ми, изглежда, ѝ допадна. Тя кимна и се обърна да каже нещо на Мартен.

Скоро и той щеше да закопнее за седлото. Още няколко дни, докато отоците му спаднат, може би двойно повече, защото не беше в първа младост, но рано или късно щеше да се затъжи за кон. Нещо ме гризеше, вина може би, задето ми е толкова лесно да зарежа Миана. Редно би било май да се въртя с готовност край полата ѝ, но идеята не ми допаднаше, и точка. Харесвах си я, няма спор, но не толкова, че да прекарам три седмици в карета с нея. Зачудих се дали има мъже, които биха искали да прекарат три седмици, седнали до жена си. Щеше ли да е различно, ако сам си я бях избрал? Ако тя ме беше избрала? Ако Катерин седеше до мен?

— За какво мислиш, Йорг? — попита тя. Гледаше ме в очите, втрещено. Нейните бяха тъмни, но не черни, а с намек за зелено, като листа на лунен светлик. Досега не бях забелязвал цвета им. Странно какви неща ти правят впечатление и кога.

— Мисля, че е крайно време да разкарам калните си ботуши от тази прекрасна карета и да проверя дали Харан не е объркал пътя.

Миана не каза нищо, но аз съзрях разочарованието ѝ. Нещо в ъгълчетата на устата ѝ ми го подсказа. Когато излязох от каретата, не се чувствах точно крал. Животът може да е достатъчно сложен дори когато никой не се опитва да те убие.

Известно време яздих до каретата и тънех в отвратително настроение. Валеше дъждец, неестествено топъл и толкова ситен, че вятърът го носеше в лицето ми накъдето и да обърнех глава. Макин яздеше до мен с вечната си ухилена усмивка, плюеше вода и бършеше дъжда от страните си.

— Прекрасно време.

— Хората, които дрънкат за времето, най-често нямат нищо за казване, а просто обичат да слушат гласа си.

Макин се ухили още повече.

— Не са ли прекрасни дърветата по това време на годината? — Подозирах, че е взел щипка карамфил. Напоследък често надушвах специфичната миризма на подправката в дъха му.

— Знаеш ли защо листата си сменят цвета, Макин? — Гледката наистина си я биваше. Навлезли бяхме в гора, клоните се събираха в балдахин над нас и грееха в огнени цветове, от тъмночервено до светлооранжево, есенен пожар, който се разрастваше напук на дъжда.

— Не — каза той. — Не знам. Защо?

— Преди листата да опадат, дървото изпомпва в тях всички отрови, от които не може да се отърве другояче. Онова червеното — това е кожата на човек, която се зачервява от спукани кръвоносни съдове, след като убиец е подправил храната му с отровен плевел. Отровата се разлива по тялото му, преди да го убие.

— Не бях подозирал, че смъртта може да е толкова красива — каза той. Неуморен беше проклетникът.

Яздихме известно време в тишина и аз се чудех дали хората не са листата на света. Дали светът не излива отровите си в нас година след година, така че остареем ли, напълним ли се догоре с горчива жлъчка, да се отроним и да отнесем отровите в ада. Ако не беше смъртта, светът сигурно би се удавил в собственото си зло. Северняците, хората на Синдри, вярват, че в центъра на мирозданието се извисява дървото Игдрасил и всичко — дори световите — виси от клоните му. Сетих се за Синдри и оттам се сетих за сестра му Елин, с млечната коса, високата снага и светлите очи. Забелязал бях цвета на очите ѝ веднага, още от пръв поглед. А цвета на Мианините — след три години. Старите мъже може и да имат дърво в центъра на своя свят. Аз обаче, обърнех ли взор към центъра, неизменно виждах жена. Като повечето млади мъже.

Три дни по-късно войниците на лорд Редмал отвориха пътните порти и ни пуснаха да пресечем границата на Атар. Преди петдесет години дядото на Редмал построил укрепление през пътя, за да знаят гелетци, че не са добре дошли в кралството му. Мерл Гелетар беше

изравнил укреплението със земята десетина години преди аз да превърна него в отровна прах. Сега войниците на Атар се тълпяха по руините на форта и зяпаха с нескрито страхопочитание Златната гвардия.

Погледнат на картата, Атар е голямо кралство, но Моторът на развалата все още се върти ли, върти в Натал, вече десет века, и обрича Северен Атар на запустение. Чувал съм, че не било отрова, нито болест някаква, която държи хората далеч от Натал и земите около него, а просто силно чувство, категорично убеждение, че нищо там не е наред.

Мина ден, докато прекосим хълмистата земя на Атар, където по южните склонове растат лозя и раждат гроздето за прословутата Атарска кръв, вино, достойно за кралска трапеза. В края на лозовите масиви, там, където хълмовете се заглаждаха и отстъпваха място на тютюневи ниви и малки чифлици, Кент Червения се появи откъм авангарда на колоната ни с новини.

— Пред нас има друга гвардейска част, господарю — каза той, скромно и лоялен в най-висша степен. Мисля, че Кент обичаше битието си на рицар повече от всичко друго на света, а какъвто беше изгорен и със страшния си хрипков глас бе идеалният кралски юмрук, когото да пратиш в мелето на всякакви неприятности и с чиято помощ да ги потушиш.

— И няма да е последната, подозирам. Чия е колоната?

Той не отговори веднага и това бе достатъчно красноречиво само по себе си. Чия друга да е? Всички други земи на изток отук чак до морето бяха мои.

— На Анкрат е, сто гвардейци.

Хора на Анкрат и Гелет, и двете кралства в ръцете на баща ми.

Пак се сетих за падащите листа и се запитах дали не е време още един старец, пълен догоре с отрови, да се отрони от клона.

11.

ИСТОРИЯТА НА ЧЕЛА

Пет години напред-назад. Пет години в угодия на Мъртвия крал. Винаги в периферията на нещата, възможно най-далече от двора му, но без да напуска неговите владения. Пет години бе газила в кал и лайна с едничката цел да се издигне достатъчно в очите му, а когато той най-сетне я призова в двора си, то бе за да даде Чела отчет за провала си. И тя се бе отзовала, нетърпелива да угоди за пореден път. Прекосила бе по най-бързия начин разделената империя, за да се изправи пред неговото правосъдие, да застане пред нечовешкото му немъртво лице и да се смали под погледа на плътта, в която Мъртвия крал се беше слегнал най-дълбоко. Пет похабени години и за всяка от тях трябваше да благодари на Йорг Анкрат.

— Има си причина защо се налага да те нараня.

Чела обикаляше около каменната колона, описваше бавен кръг, криеше раздражението си. Младият мъж я следеше с очи, поне докато колоната не я скриеше от погледа му. Веригите му издрънчаха, когато той проточи врат да я види. Имаше сини очи като повечето бретанци и гледаше колкото нея, толкова и желязната игла в ръката ѝ.

— Къде е Сула? — попита отново той. Косата му беше кална, но тук-там през калта прозираше истинският ѝ цвят, рус със златни оттенъци. Срещна погледа ѝ през къдрици, сплъстени от мръсотия и кръв. Блатните духове го бяха взели — него и някаква жена — близо до Тръстиковото море при щурма на Мъртвия крал. Беше заклет във

вятъра, личеше си по символите на униформата му, и като такъв бе станал обект на този разпит.

— Кай — рече Чела с нежен глас, приближи се бързо и заби иглата дълбоко в мускула от вътрешната страна на бедрото му. — Кай Самърсън. — Устните ѝ бяха толкова близо до ухото му, че русите кичури я погъделичкаха. — Трябва да се откажеш от тези окови.

Той стисна зъби, напрежение разигра мускулите на челюстта му. След миг вдигна отново очи да я погледне.

— Къде...

Чела измъкна иглата.

— Болката ти помага да си спомниш кое е важно. Първият важен факт е, че нямам време да се разправам с теб и ако не започнеш да ми съдействаш, ще те върна на блатните духове да те изядат парче по парче. Вторият важен факт е, че си жив и че болката не е единственото, което можеш да изпиташ. Предлагам ти рядък шанс. Власт, наслади, бъдеще.

— Къде е С...

Чела го удари през лицето, толкова силно, че ръката я заболя.

— Тук. — Не се налагаше да говори. Просто дръпна нишката, която я свързваше с всеки от нейните завърнати. Сула излезе от сянката, точно пред очите на Кай. Блатните не бяха пощадили хубостта ѝ. Месо и кожа висяха като влажни парцали, отдолу се виждаше костта на скулата, челюстта, счупени зъби и тъмното чуканче на езика. Мъртвото момиче гледаше Кай с безразличие. Той си пое шумно дъх, явно изпитваше по-силна болка от онази, която Чела бе успяла да му причини с иглата. Момичето сигурно му е било изгора. Нещо повече от дребно увлечение.

— Сула! — Сълзи замъглиха очите му.

— О, я порасни. — Отегчение и тревога гризяха Чела, притискаха я, но нито едното, нито другото помагаха да го обърне. — Тя е мъртва. Ти не си. Можеш или да приемеш смъртта ѝ и да си намериш нещо ново, или да се присъединиш към нея. Светът се променя. Ще се промениш ли и ти с него, Кай?

Чела щракна с пръсти към Сула и трупът се строполи тромаво, въздух излезе през устата му като оригня.

— Тя още ли е „твоего момиче“, Кай? Оцелява ли истинската любов, когато плътта започне да гние? Какво беше Сула за теб? Хубаво

личице, бързо облекчение в храстите? В смъртта няма романтика, Кай, смъртта е обратната страна на нашата монета. — Прокара пръсти през русата му коса. — Ние сме просто месо върху кости, които чакат неизбежното разложение. Похвално е да търсиш наслада, няма спор по това, но не обличай удоволствието в сладки думи и обещания. Искаш да си верен на своето момиче, но то вече не съществува, Кай. Откажи се.

Хвана китката му под оковите и заби иглата в дланта му покрай стиснатите пръсти. И той извика, наполовина проклятие, наполовина искрен писък на болка. Започваше да се пречупва. Скоро щеше да остане само писъкът.

— К-какво искаш? — изстърга той през стиснати зъби.

— Аз ли? Аз искам онова, което и ти би трябвало да искаш — каза Чела. — Искам онова, което Мъртвия крал иска да искам. Мъртвия крал не държи на твоята лоялност, просто иска да правиш каквото ти каже. А когато няма задача за нас, сами сме си господари на времето.

Измъкна иглата и облиза кръвта. Плъзна другата си ръка по ребрата на Кай и твърдите мускули на корема му. Кожата му беше хлъзгава от пот.

— За какво съм ти? — попита той.

„Не е глупав този. Умее да оцелява, дълбоко в себе си е готов да направи нужното, за да оцелее. Преведи го бавно, стъпка по стъпка.“

Чела спусна ръката си по-надолу. Дори смелчаците се плашат, ако им покажеш твърде много от пътя наведнъж. Има път до ада, който е настлан с добри намерения, но той е дълъг. По-краткият път е настлан с онзи особен вид невежество, характерно за умните хора, които са склонни да си затварят очите.

— Имаш редки таланти, Кай.

— Какво, Мъртвия крал е решил да събере под знамето си заклетите в небето?

— Заклетите в небето, в камъка, в пламъка, в морето. — При всяка дума Чела го бодеше в ребрата. — Всички те са заклетите, а щом са се клели веднъж, ще се закълнат и втори път. Ние с теб сме еднакви, пресягаме се към други места. Какви са според теб некромантите, Кай? Чудовища? Мъртъвци някакви?

— Ти си мъртва. Всички знаят, че некромантите се надигат от гроба.

Чела се наведе към него, толкова близо, че би могъл да впие зъби в шията ѝ, ако поиска, устните ѝ отново докоснаха ухото му.

— Аз съм заклета в смъртта.

За пет години Мъртвия крал се беше издигнал от ново явление в некромантското изкуство до сила, която да промени света. Вече не се пазареше с некромантите, не се опитваше да ги манипулира, да ги насочва или просто да ги ужасява в достатъчна степен, за да изпълнят волята му. Той ги притежаваше. Вече не просто наблюдаваше от сухите земи, не надзърташе към живота през случайно подбрано мъртво око, не говореше с трупни устни, а обитаваше живия свят в откраднати тела, ходеше където си поиска. И си беше събрал армия. Личите се бяха излюпили от някакъв незнаен кладенец на чист ужас, лейтенанти, които да предвождат ордите от мъртъвци.

Докато Чела линееше, Мъртвия крал беше натрупал невъобразима сила. А сега я бе призовал в двора си и това можеше да означава както грозен край на жалкото ѝ пребиваване в света на некромантството, така и ново начало. И тя беше решила да не отива с празни ръце, решила бе да му заведе Кай. Прясно месо. Дори в армията на Мъртвия крал некромантите бяха рядкост. Чела щеше да се отзове на повика му с подарък и така да смекчи провала си с момчето Анкрат — което също се бе издигнало отвъд всички очаквания.

12.

ПЕТ ГОДИНИ ПО-РАНО

Кародски извори вонят. Не с човешка воня на боклук или разложение, а с химическа смрад, която щурмува безмилостно сетивата, сярна воня на развалени яйца, комбинирана с по-остри миризми, от които очите ти кървясват, а от носа ти почват да излизат съсиреци.

— Вече разбираш защо пътеката се отклонява толкова много, за да се приближи откъм запад заедно с преобладаващите ветрове — каза Леша.

— Защо изобщо някой би живял тук? — попита Бащицата.

Добър въпрос. Колкото по̀ на север отивахме, толкова по-оскъдна ставаше водата, но течността, която блъбукаше в Кародски извори, категорично не ставаше за пиене. Извираше от земните черва гореща, вряща почти. И миришеше съответно.

Махалата — седем колиби и две бараки — се гушеше по склоновете на едно възвишение западно от нас, на място, където вятърът осигуряваше сравнително чист въздух. Когато имаше вятър, разбира се. Отдалеч сградите изглеждаха заскрежени, но отблизо се виждаше, че не е скреж, а сол, спечена върху дървото, обрасла по стрехите. Подминахме първата барака, вратите ѝ бяха отворени широко, вътре се редяха купчини сол като зърно, струпано след жътва, някои купове бели, други сиви, по-назад имаше купчини с ръждив оранжев оттенък, а вляво по-малки купове в светлосиньо.

Наложи се да насърча Плашо с пръчката. Той и конете очевидно не искаха да са тук. Облизваха муцуните си, плюеха и пак ги облизваха. Усещах го и по своите устни, като солени пръски от океана, но с по-остър и натрапчив вкус. Чувствах ръцете си сухи, сякаш кожата им внезапно се е превърнала в пергамент.

Вързахме конете и Леша ни поведе към една от най-малките колиби — взел я бях за клозет. Шепа обитатели на махалата ни

наблюдаваха от праговете на паянтовите си домове, всичките забулени. Сол се бе отложила на спечени кори по тънката материя пред носовете и устите им. Един от мъжете имаше огромна гуша, която се гънеше около гърлото му в дипли петносана плът. Леша почука на вратата на малката колиба и влезе. Аз и Бащицата останахме на прага, присвили очи да различим нещо в сумрака на тясното помещение. Нямахме начин всички да се поберем вътре.

— Леша. — Някой седеше в дъното на колибата. Кимна за поздрав.

— Толтех. — Жената клекна пред него.

Толтех я гледаше с ясни очи над булото си. Държеше хаван и чукало и стриваше нещо.

— Връщаш се значи? — Не изглеждаше изненадан.

— Трима сме, с три животни. Ще ни трябват хапчета за седмица.

— Една седмица е много време в Иберико. — Толтех погледна мен, после Бащицата. — Дори час може да е много време там.

— Ако един час ни стигне, значи ще стоим един час — каза Леша.

Толтех остави чукалото и се пресегна към нисък рафт. Взе паница, пълна с някакви малки неща, увити в намаслена хартия и стегнати здраво. По ръката му имаше белези. Същите белези от стопено като при Леша.

— Пийте по едно на изгрев и по едно на залез. Най-добре ги гълтайте с все хартията. Солта краде влагата от въздуха и се разтваря в нея, така че хаповете не издържат на влага. Вземи сто. Пет сребърника.

Правилната комбинация от различни видове сол пази от болестта, която причинява ехото на Строителския огън. Никой не знае защо. Нужната сол се извлича от водата на Кародски извори по специален начин. Пет сребърника не бяха висока цена. Отброих монетите — едната носеше главата на дядо ми — и ги подадох на Леша.

Толтех отброи на свой ред солните хапове в една памучна торбичка.

— Ако намерите нещо на хълмовете, дори да са счупени парчетии, донесете ми ги. Може и да си получите среброто обратно.

— Какво сте намирали в Иберико, майстор Толтех? — попитах.

— Самият аз съм нещо като колекционер. — Понаведох се през прага. През острата воня на сол долових миризма на болест.

— Дребни неща. — Посочи две малки шишета от зелено стъкло на рафта с паницата. До тях имаше табла с парчета счупена пластимаса в различни цветове и форми. Толтех се извъртя и взе иззад себе си голямо зъбчато колело от белезникав метал, потъмнял на места от преклонна възраст. Беше като гигантски братовчед на миниатюрните колелца във вътрешността на часовника, който носех в багажа си. — Нищо интересно. Най-добрите си попадения продавам.

— А какво научихте за Строителите, майстор Толтех? Разбирате ли тайните им, като се ровите в отломките от времето им? — попитах.

— Знам онова, което знаем всички ние, местните. Каквото са знаели и бащите ни.

— И то е? — Някои хора обичат да ги подканяш.

— Че не са си отишли и че не може да им се има доверие.

Същата нощ лагерувахме съвсем близо до границата на възвишенията Иберико, там, където отровената река Кюахога пресича лошите земи. Глътнах солното си хапче и в устата ми загорча въпреки хартиената обвивка. Толтех не бе пожелал да ни каже друго за Строителите, затова, когато се настанихме за нощувка, реших да разпитам Леша.

— Какво имаше предвид твоят приятел, когато каза, че Строителите не са си отишли?

Тя сви рамене, но толкова леко, че по-скоро усетих, отколкото видях жеста. Лежахме близо един до друг въпреки потискащата жега.

— Някои казват, че сега Строителите са духове и са впечатани в стихииите около нас.

— А не просто ехо в машини? — Мислех си за Фекслър, как образът му се бе появил с примигване, докато слизах по стъпалата на избата.

Леша се надигна на лакът да ме погледне и се намръщи, толкова силно, че белезите й се нагънаха.

— Машини? Неща, сглобени от чаркове, от колела и макари? Не разбирам.

— Духове, казваш? — Сметнах, че ще е по-добре да запазя за себе си информацията за машините в подземията на дядовия си замък.
— Добри духове или лоши?

Пак онова невидимо свиване на раменете.

— Просто духове. Във въздуха и в скалите, в реките и потоците, дори ни гледат от огъня.

— Чувал съм, че Строителите се научили да контролират реалността и преди да подпалят света, го променили — рекох.

— Какво са променили? — Съвсем бях забравил за Бащицата.

— Всичко. Мен, теб, света, *реалното*. Накарали са света да се вслушва повече в мислите ни. Направили са така, че мислите и страховете ни да имат значение, и са им дали силата да променят онова, което ни заобикаля.

— Не са накарали света да чува мен — оплака се Бащицата и аз се усмихнах. — При граф Ханса работеше един заклет в камъка — продължи той. — Младок такъв. Трябва да е било преди десетина-петнайсет години. Арон. Да, така се казваше. Можеше да обработва камъка с голи ръце, все едно не е камък, а масло. Веднъж докосна с пръст меча ми и той стана толкова тежък, че го изпуснах. Чак на следващия ден успях да го вдигна от пода.

— И какво стана с него? — Добре би било да имам до себе си полезен човек като този Арон.

— Потъна.

— Потъна?

— Не в морето обаче. Ортенс рече, че го видял с очите си, а той не лъже. Една сутрин Арон просто потънал в земята. В централния двор. И повече никой не го видя. Там, където потънал, и до днес има сиво петно в камъка.

— Виж ти — рекох.

Умълчахме се.

Лежах на одеялото и слушах тишината. Нещо не беше наред. Усецах го, но не можех да го напипам. Все едно търсиш ножа си в тъмното и уж знаеш къде си го оставил, а не го намираш. Дълго не можах да разбера какво толкова ме гложди.

— Няма шумове — просветна ми изведнъж и се надигнах.

— Какво? — попита сънено Леша.

— Онези гадинки, насекомите, дето скърцат по цяла нощ. Къде са?

— Няма ги — каза тя. — Много сме близо. Нищо не живее в Иберико. Нито плъхове, нито буболечки, нито дори лишеи по скалите. Ако ще се връщате, сега е моментът.

13.

ПЕТ ГОДИНИ ПО-РАНО

Трудно се спи в такава тишина. Тишината беше заразила всички ни, дори конете кротуваха, часовете се точеха бавно и само от време на време някое от добичетата изпръхтяваше плахо или удряше тихо с копито по прашната земя. Сякаш да заместят отсъстващия нощен хор, ушите ми изпълниха мрака със свой собствен сценарий. Чувах шепот откъм медната кутийка, изкусителен глас отвъд долната граница на слуха, а дори по-тихи от него чувах собствените си писъци. Може би ме е спасила смъртта на всички онези насекоми, изгорени от призрака на Строителския огън, или съм до такава степен изграден от подозрителност и недоверие, че бих чул нападателите навсякъде. Така или иначе, чух подметка да изстъргва по камък.

Първият ми ритник намери Леша. Напипах някаква част от тялото на Бащицата и я ощипах. Ако бяха разбойници като братята ми, щяха — всеки според природата си — или да скочат с оръжие в ръка, или да останат неподвижни по местата си, будни и нащрек в очакване на повече информация. Брат Грамло би ръгнал с нож ощипалата го ръка, брат Кент би се престорил на заспал, наострил уши. Леша и Бащицата твърде дълго бяха спали под сигурен покрив, затова се надигнаха тронаво и взеха да задават въпроси.

В предутринния сумрак враговете приличаха на черни буци, подвижни, ниско до тъмната земя.

— Бягайте!

Метнах ножа си по най-близката буца. Надявах се, че не съм похабил единствения си удар, целейки се в голям камък вместо в приведен човек. После се претърколих покрай Леша и си плюх на петите. Писъкът, който нададе новият притежател на камата ми, изглежда, най-сетне подсказа на Леша и Бащицата как стоят нещата. Сякаш бих хукнал така от любов към спорта!

Да тичаш в мрака е глупаво, но вече бях огледал околността преди слънцето да залезе. Нямахте храсти, в които да си оплетеш краката, а камъните бяха малки. Чух другите да тичат зад мен, ботушите на Бащицата тропаха, Леша търчеше боса. Никога не позволявай на врага да избере терена на битката. Единствената ми утеха, задето тичам през глава в мрака, бе, че неизвестните ни преследвачи бяха принудени да правят същото.

Имах спомен, че някъде напред съм видял плитка долина, разделяща подножията на Иберико. Погледнах през рамо — знаех, че ако враговете са твърде близо, вече щях да съм чул боричкане и викове от сблъсъка им с Леша и Бащицата. Преследвачите бяха махнали качулките на няколко фенера и светлинките подскачаха в ритъма на стъпките им. Бащицата явно тичаше здраво, защото преднината ми беше само дващестина метра. Леша не се виждаше в мрака, беше изостанала — не е лесно да тичаш в бронята на корави белези от изгаряне.

Спрях, изчаках Бащицата да ме настигне и го сграбчих за яката. Такава инерция беше набрал, че едва не ми измъкна ръката от рамото.

— Залегни — изсъсках и го смъкнах на земята. Бяхме приближили Кюахога, чувах я да ромони в каменното си легло. Леша ни беше предупредила да не си мокрим краката във водите ѝ — било много лоша идея.

— Какво? Защо? — Поне прояви здравия разум да изсъска глупавите си въпроси, вместо да ги изкрещи.

— Първият е твой! — Клечях присвит и се надявах, че приличам на камък. Краката на Леша издаваха странен звук по прашната земя. Ако се съдеше по силата му, беше близо, тя, както и преследвачите ни. Появи се от мрака и ни подмина. Оставих на Бащицата да се справи с първия, който я гонеше, а аз се метнах към следващите двама. Зад тях поне четири фенера се мятаха лудешки в ръцете на тичащи мъже.

Изненадахме ги. Замахнах наляво и надясно, подкосих двама и хукнах отново. Видял бях достатъчно, за да се ориентирам в ситуацията — поне дузина мъже, ако не и повече, все още ни гонеха. Бандити, ако се съдеше по вида им. Пътни братя, ако щете, но не моите братя и не по моите пътища.

Скоро настигнах Леша. И те щяха да я настигнат. Единственият ѝ шанс беше да стигне до коня си, но нямахме време за това.

— Накъде? — извиках.

— Не знам — изпъшка тя. Безполезен, но иначе разумен отговор.

Следвахме долината през хълмовете. Просветляваше, или поне черното се преля в сиво и ни показва това-онова от света. Бащицата ни чакаше при разлом в долината, задъхан, с меч в ръка. Преследвачите крещяха след нас. Дюдюкаха и виеха, сякаш им беше забавно, сякаш беше игра. Вдигаха шум като за три дузини.

Хрумна ми, че приличаме на дивеч, който ловците насочват към капан. Имах две секунди да помисля върху тази си идея, когато земята под Бащицата поддаде. Той изчезна в тъмна дупка, а аз по чудо не го последвах. Чудото не трая дълго, уви. Леша ми налетя в гръб, докато аз размахвах ръце на ръба на ямата, и двамата паднахме заедно.

— Мамка му!

Строполихме се до Бащицата. На пода на ямата имаше купчина съчки и суха трева, които смекчиха падането ни. Погледнах нагоре, в очите ми влезе прах и пръст. Преди да замижа, зърнах за миг просветляващото небе, още по-светло сега, когато го гледах от дъното на яма. До ръба имаше четири-пет метра. Бяхме пропаднали в някакво естествено образувание, покрито, за да се превърне в капан.

— Кои са тези? — попитах.

— Разбойници. — Гласът на Леша беше тих и уплашен. — Перос Вициосос, Лошите кучета на стария език. Не подозирах, че идват толкова близо до Иберико.

— Кажим им кой си, Йорг. Ще ни пуснат срещу откуп. — Бащицата направи опит да се изкатери по стената, но се плъзна надолу, свличайки суха пръст.

— Дори на теб ти е трудно да повярваш кой съм, Бащице. Мислиш, че тези бандити ще се вържат? Ще повярват, че са хванали крал?

Дюдюкането се приближаваше, придружено от смях.

— Пипнахме ги!

— Вициосос? И това значи „лош“? — Странно ми звучеше.

— Това значи, да — каза Леша със заекване. — Лош, свиреп. Касае отношението им към пленниците.

Ямата миришеше на опърлено.

— Дайте ми нож — рекох.

— Моят остана в едно Лошо куче — каза Бащицата и потупа колана си.

— Моите са при Гарос — каза Леша. Оставила беше оръжията си при коня. Кой прави така?

Извадих меча си и описах бавна дъга да преценя пространството. Възтесничко, колкото да завъртиш котка с къса опашка. Смехът и разговорите горе ставаха по-силни. Лошите кучета се събираха.

Хванах Леша за рамото и усетих, че хлипа. Не издаваше звук, но цялата се тресеше. Никой от нас нямаше да получи бърза смърт.

— Застани там. — Избутах я в средата, натрошените клони ни спъваха на всяка крачка. Тя се обърна към мен, виждах само блясъка на очите ѝ в мрака.

Светлина отгоре. Факла и мъж, който я държи. Би могъл да мине за по-малък и по-грозен брат на Райк.

— Видяхте ли докъде ви докара тичането?

Замахнах и отсякох главата на Леша с един чист удар. Острието на меча се заби в стената на ямата. Преди тялото на Леша да е паднало, аз вече стисках главата ѝ в две ръце, тежка и цялата в белези, с отворени очи, в които се четеше бегла изненада. Метнах я с всички сили. Главата фрасна бандита в лицето, не в челото, както се надявах, но все пак го фрасна здраво, някъде по устата. Той залитна една стъпка назад, две напред и падна с безсловесна ругатня. Свлече се върху тялото на Леша. Успях да хвана факлата.

— К'во, к'во?! — Бащицата ме зяпаше с ужас и възхищение. Възхищение предимно.

— Виж стените — рекох. Бяха черни. Забих факлата дълбоко в песъчливата пръст.

Бандитът се оказа точно толкова тежък, колкото изглеждаше. Издърпах го от Леша, изтеглих меча си от стената и го опрях в гърлото му.

— Ставай, Лошо куче. — Острият ръб на меча го насърчи да се изправи. — Бащице, използвай кръвта ѝ да намокриш наоколо.

— Какво?

Разритах съчките в краката си и бръснах стената с лявата си ръка.

— Тоя треволяк не са го сложили да ни смекчат падането. — Пръстите на лявата ми ръка бяха черни от сажди. — Тук горят хора.

Гюрултията горе се усили, глутницата спореше разгорещено.

— Ако искате този идиот жив, по-добре ни хвърлете въже — извиках аз.

Писклив смях, последван от още гневни думи.

— О, кого заблуждавам. — Срязях му гърлото и завъртях трупа насам-нататък, така че кръвта да не иде нахалост. — Що за идиот поглежда през ръба? Все едно не е знаел, че имаме ножове за мятане.

Пет факли описаха дъги и паднаха в ямата, преди кръвта на идиота да спре. Съчките и тревата бяха влажни, а ние се бяхме ориентирали в ситуацията и с общи усилия успяхме да загасим огъня. Димът скри вонята на кръв и пресни трупове. Когато приключихме, Бащицата ме погледна в очите.

— Уби я, за да има какво да хвърлиш?

— Това би било достатъчно добра причина, а и сам я видях как се движи — нямаше да ни е от голяма полза в евентуална битка. Но иначе — не, не затова.

— Заради кръвта?

— За да не гледам колко време я убиват. Ако знаеше как действат такива хора, щеше да ми се молиш и твоята глава да отсека.

— Но аз имам право на избор, така ли?

— Все още може да си ми от полза — казах.

Затворът ни приличаше на цепнатина, дълга петнайсетина метра и три метра широка там, където бяхме паднали. Нататък се стесняваше.

Претърсих идиота и намерих не един, а два ножа, един за близък бой и един добре балансиран за хвърляне. Дадох по-големия на Бащицата.

— И сега какво? — попита той. Усещах страха му, но Бащицата, слава богу, се контролираше. Оръжието в ръката винаги е равносилно на надежда.

— Сега ще чакаме да измислят как да ни убият. — Гневът потискаше собствения ми страх. Искях да убия колкото се може повече от тях, преди сам да се преселя в отвъдното. Смъртта в прашна дупка напред нищо не фигурираше в плановете ми, обаче точно това щеше да стане и от тази мисъл в устата ми киселееше. Как изобщо бяхме налетели на тази дупка при толкова открити пространства наоколо?

— Ей, вие в дупката! — чу се вик отгоре. Без надничаци глави този път.

Мълчах. Още две факли литнаха, повлекли опашки от искри и дим на фона на бледото небе. Не виждах какъв е смисълът, щом пет не бяха свършили работа. Тъкмо се навеждах да угася едната, когато усетих остро убождане в рамото.

— Какво? — чух възклицанието на Бащицата. Цял ден това повтаряше: какво, та какво.

Можех да му кажа, че май е някаква отрова, но той вероятно и сам се беше сетил. Рамото ми изтръпна бързо, още преди да съм се изправил, обърнал и метнал ножа по тъмното лице с тръбичката за духане при далечния ръб на ямата. Не уцелих. Втора стреличка ме удари в гърдите, малко черно нещо, дълго половин пръст.

— Мамка му!

След третата стреличка провиснах, опрян на меча си, нямах сила дори поглед да вдигна. Хората казват, че никога не е прекалено горещо да си носиш бронята, но ако бях легнал с нея предната вечер, щях да тичам по-бавно и от Леша.

Мъже се спуснаха в ямата и ни изтеглиха оттам, както се вади месо, вързани с въжета през гърдите, крайниците ни провиснали безчувствени и безполезни. Когато имаш меч, не е трудно да държиш страха на разстояние. Когато си безпомощен и в ръцете на хора, за които болката ти е единственото свястно развлечение в околността, е съвсем нормално да си уплашен до смърт.

Двама ме държаха под мишниците и ме влачеха, а съществото с духалката вървеше в дирята, която петите ми изравяха в прахта. Краката ми бяха червени до над коляното, прах полепваше на дебел слой по влажната кръв. Съществото приличаше на момиче, десетинагодишно, мършаво и потъмняло от слънцето. Ухили ми се и размаха духалката.

— Блатни стрелички. От Кантанлона. — Гласът ѝ беше висок и ясен.

— Трудно се намират — каза един от мъжете, които ме влачеха. — Дано да си струваш.

Влачиха ни тристатина метра до някакъв лагер. Конете ни и Плашо вече бяха там, вързани за кол. Конете се дърпаха, нервни, жадни може би. Плашо изглеждаше отегчен. Не беше временен лагер,

поправих се аз, а нещо като поселище, с няколко навеса и колиби, попаянтови и от онези в махалата при Кародски извори, имаше също една каруца, няколко варела за вода, две-три кокошки се мотаеха в центъра, пак там в земята бяха набити четири дебели кола. Колко показателно за природата на Перос Вициосос — бяха вложили в инфраструктурата си за изтезания повече материал и усилия, отколкото в „квартирите“ си.

Преброих трийсетина мъже, разнообразни по произход и външен вид точно като моите братя от пътя. Повечето бяха тъмнокоси, спаняри от вътрешността, от по-старата и по-чиста кръвна линия, а не мешавицата от крайбрежието, почти всички бяха стройни и открито опасни. По мои сметки бяхме убили петима. Не видях нито един с пресни рани.

Двама вързаха Бащицата за един от коловете, после дойдоха за мен. Останалите зяпаха, ядяха или се дърлеха за нещата ни, или правеха и трите едновременно. Неколцина бяха посегнали към кутийката на хълбока ми, но ръцете им неизменно се дръпваха, изгубили интерес. Не ни биха много, по някой юмрук и ритник, сякаш искаха да ни опазят в добро здраве за предстоящата забава.

— Това е Йорг Анкрат — каза им Бащицата. — Крал на Ренерските планини и внук на граф Ханса.

Лошите кучета не благоволиха да отговорят, само стегнаха още въжетата ни и се посветиха на други неща. Чакането е част от цялото упражнение. Оставяш напрежението да нарасне като тесто в нощви. Бащицата продължи да им обяснява кой съм, той кой е, какво щяло да стане, ако не ни пуснат. Момичето дойде да ни позяпа. Протегна ръка. В шепата ѝ имаше голям бръмбар, който драпаше да избяга.

— Мутант — каза момичето. — Преброй краката.

Осем бяха.

— Грозен е — рекох аз.

Детето откъсна два от осемте крака. Буболечката беше толкова голяма, че чух изпукването на откъснатите крачка.

— Така е много по-добре — каза момичето, остави бръмбара на земята и той хукна нанякъде.

— Ти уби Санча — уведоми ме детето.

— Големият грозен идиот ли?

— Да. Не го харесвах.

Мъжете запалиха огън в овъглената яма пред коловете. Малък огън, защото в Иберико няма много дървета.

— Той е кралят на Ренерските планини — извика им Бащицата.
— Има армии!

— Ренарските — поправих го аз. Започвах да усещам крайниците си, силата ми се връщаше пълзешком.

Жена излезе от една колиба, дъртофела с рядка сива коса и дълъг нос. Разви парче кожа на земята. Вътре имаше богат асортимент от ножове, куки, свредла и щипки. Бащицата взе да се дърпа.

— Не можете да го направите, копелета такива!

Само дето можеха.

Знаех, че няма да мине много време и той ще ме умолява да го измъкна, а после ще ме кълне, че съм го довел. Поне Леша нямаше да прави същото от другата ми страна. Знаех какво ще стане, защото го бях виждал и преди. Знаех също, че тихите, онези, които дебнат сгоден момент, както го дебнех аз, накрая крещят също толкова силно и се молят също толкова безполезно. Наблюдавах сбиращите се мъже, запомнях имена — Раел, висок и тънък, с белег през гърлото, Билан, с голямо шкембе, прошарена брада и свински очички. Повтарях си имената наум. Щях да ги издиря в ада.

14.

ПЕТ ГОДИНИ ПО-РАНО

Докато старицата белеше грижливо ребрата на Бащицата, момичето ми донесе последната си находка. Стискаше здраво щипките на скорпиона в юмрук, а жилото опъваше с другата си ръка. Осем крака се гърчеха енергично. Скорпионът беше огромен, поне трийсетина сантиметра от щипките до жилото. Жилите по кльощавите ръце на детето се бяха издули от напрежение.

— Какво?

— Сбъркан е! — извика детето, за да го чуя през писъците на Бащицата.

— Мутант? — Изглеждаше ми съвсем наред, само много по-голям от личните ми предпочитания по отношение скорпионските размери.

Старицата метна поредната ивица кожа и две дръгливи кокошки се втурнаха към лакомството. Мъжете, събрали се да видят представлението, нададоха доволни викове. Повечето седяха с кръстосани крака и пиеха някакъв алкохол от намаслени мехове. Повечето, изглежда, нямаха нищо против дъртата вещица да си упражнява занаята на спокойствие. Някои си говореха, но повечето демонстрираха интерес и аплодираха умениято ѝ с ножа в края на всеки етап. Забелязах, че един е намерил главата на Леша и я държи в скута си с лице към коловете. Малцина сред Лошите кучета ни гледаха с напрежението, което се четеше в нейните очи.

— Не е мутант. Но е сбъркан. — Напрегна се да прекърши гърба на създанието, но не ѝ стигнаха силите. Краката му продължаваха да се гърчат. — Не го ли чуваш?

Трудно чувах *нея* през писъците на Бащицата, та какво остава да чуя новия ѝ питомец. Откровено казано, мисля, че Бащицата излишно вдигаше шум — истинската болка тепърва щеше да започне. Може би пицеше, за да отвлече ума си от ставащото. Изтезанието е нещо повече

от болка и Лошите кучета го знаеха. Старицата определено го знаеше. Още не го беше подхванала сериозно, но знаеше, че осакатяването има по-голям ефект от агонията, която не оставя белег. Когато мъчителите ни причиняват нещо, което очевидно няма да зарасне, те подчертават необратимостта на целия процес. Казват ни — това няма да мине, няма да оздравее. Внушават ни, че сме просто месо, вени и сухожилия. Нещо, върху което касапинът да поработи.

Момичето, Греча, вдигна скорпиона пред лицето ми. Аз извих врат и бях възнаграден с чудесен изглед към гърдите на Бащицата — белите ребрени кости лъщяха през тесните разрези. Вените по шията му се издуваха до пръсване, очите му бяха стиснати здраво.

И тогава го чух. Тихо жужене, прещракване и тиктакане, едва доловимо през сухия звук на размаханите крачка. Напомни ми за Строителския часовник и звуците, които се чуваха, когато го вдигнеш до ухото си — звук на зъбчати колелца, на метални зъбци, които се задвижват един друг с невъзможна прецизност. Обърнах се и впих поглед в гигантския скорпион. За частица от секундата черните му очи примигнаха в алено.

Греча хвърли скорпиона и го подгони с дебела тояга. Успя да го уцели и ударът счупи повечето му крака отляво. После момичето изчезна от полезрението ми, хукнало по петите на осакатеното създание. Повече от това не можех да си обърна главата. Остатъчен образ на алената светлинка се бе отпечата от вътрешната страна на клепачите ми и по някаква причина ме подсети за червената звезда на Фекслър, примигваща над Иберико.

Мина почти час, докато старицата приключи с работата си, и за това време успя да вкара в употреба повечето инструменти, които си беше донесла. Доста се постара с гърдите и ръцете на Бащицата, подходи артистично един вид, цепеше, режеше, отпаряше, белеше на пластове и прочие. Той крещеше, разбира се, на нея, на мен, пищеше да го пуснат, да съм направел нещо, умоляваше ме, а скоро започна да се къльне в ужасна мъст, мъст не срещу мъчителите си, а срещу Йорг Анкрат, който го беше довел тук.

Изпитвах силен страх — и как иначе? Ужас ме заливаше на горещи вълни, после вледеняваше кръвта ми до такава степен, че лицето и пръстите ми изтръпваха като в студена зима. Но се опитвах да заблудя сам себе си, че съм част от публиката, че наблюдавам с

небрежната жестокост на разбойници, които си почиват. И в някаква степен успех, защото бях седял и гледал, твърде често, във времената, когато още не разбирах докрай това страдание, и във времената, когато го разбирах, но не ми пукаше. Силните нараняват слабите, това е естественият порядък на света. Ала сега, вързан под горещите лъчи на слънцето, в очакване да дойде моят ред, аз разбрах що е ужас и познах отчаянието.

Най-сетне дъртофелата отстъпи назад, ръцете ѝ бяха червени до лактите, но по лицето и дрехите ѝ почти нямаше кръв. Обърна се към публиката, сгъна се в подобие на реверанс, прибра си инструментите в кожата, стисна пакета под мишка и се върна в бараката си.

Публиката крещеше одобрително, мнозина бяха вече сериозно пияни. Бащицата дишаше шумно и накъсано, главата му беше провиснала, едното око гледаше широко отворено, другото — стиснато. Високият, Раел, стана и отиде при Бащицата да върже главата му за кола с кожени ивици. Някой се изпика при колибите, друг стана да даде зърно на кокошките.

— Греча! — извика на момичето Билан, шкембелията.

Греча се появи иззад коловете с широка усмивка на мършавото си лице и пусна шепа счупени парчета от насекомо, крака и лъскави черни пластинки. Билан сложи столче, на което детето да стъпи, близо до кола на Бащицата.

Греча отиде при огъня без друга подкана и взе желязото, което се напичаше в пламъците. Не бях видял кога са го сложили там. Момичето го хвана за увития с парцал край и вдигна към нас нажежения му до тъмнооранжево връх.

— Не! — Бащицата най-сетне бе проумял защо са му вързали главата за кола. Не можех да го виня, че се дърпа като обезумял. И аз щях да се дърпам и да крещя, когато ми дойдеше редът.

Странни форми танцуваха в огъня. Силното слънце отнемаше от светлика на пламъците, затова се наложи да примижа и да напрегна взор, но все пак ги видях — форми и цветове, които нямаха място там. Явно изпадах в делириум от толкова жегата и ужас. Ако имах късмет, лудостта щеше да превземе мозъка ми, преди бандитите да се заемат с тялото ми.

— Много викаш. — Греча натика горещото желязо в устата на Бащицата. Стиснатите му устни се сгърчиха стопени от горещината.

Зъбите му изпукаха от допира на нажежения връх. Чух ги. Станаха крехки и се пръснаха на парчета, когато Греча натисна. Пара изригна от устата му, пара, ужасни писъци и миризма на печено месо.

Отклоних поглед през сълзи и не видях как малкото момиче му избоде очите. Бих могъл да кажа, че съм плакал за Бащицата или задето живеем в свят, където могат да се случат такива неща, но истината е, че плачех за себе си, от страх. Когато ножът опре до кокала, на върха му има място само за нас си.

Лошите кучета дюдюкаха и се забавляваха искрено. Някои крещяха имена, вероятно на мъжете, които бяхме убили, но това всъщност нямаше значение. Щяха да ни подложат на същите изтезания дори ако ни бяха хванали, докато спим, без да дадат нито една жертва.

— Греча — викна Билан. — Стига му на този. По-късно Мери ще се заеме отново с него. Извади окото на другия. Само едното. Нещо не ми харесва как ме гледа.

Момичето тикна върха на желязото в жарта и се загледа в него, с гръб към мен. Дръпнах въжетата си. Бандитите знаеха как да вържат човек, не само при китките, а при лактите и по-нагоре. Въпреки това дръпнах. Гняв се надигаше в мен. Нямаше да издържи пред желязото, но поне за миг смаза отчасти страха ми. Гняв към мъчителите ми, гняв заради глупостта на цялата тази история, заради идиотизма да умра в някакъв глупав лагер, пълен с празни хора, хора, които не отиват никъде, за които агонията ми ще е кратка разтуха.

Когато Греча се обърна, аз срещнах погледа ѝ, без за миг да го свеждам към нажеженото желязо.

— Гледай ръката ти да не трепне, момиченце. — Ухилих ѝ се зловещо, изпълни ме омраза толкова внезапна и свирепа, че чак ме заболя.

„Опасен ли си?“ — това бях попитал Нубанеца, когато го измъчвах с нагорещени железа. Бях му дал шанс, разхлабил бях оковите на едната му ръка и той се възползва. „Опасен ли си?“ Да, отвърна ми той, а аз го подканих да ми покаже. Ето такъв шанс ми трябваше и на мен сега. Исках тя да изрече думите. „Опасен ли си?“

Вместо това усмивката ѝ се стопи, а ръката ѝ трепна едва доловимо.

— Спри! — извика Раел. — Главата му не е вързана. Може да го убиеш така.

Дойде и стегна главата ми през челото с кожени ивици. Гледах го през цялото време, решен да запечатам чертите му ясни в съзнанието си. Той щеше да е един от последните хора, които виждах в живота си.

— Дай ми желязото — излая той и грабна инструмента от ръцете на Греча. — Аз ще се оправя с този. — Погледна ме в очите и каза: — Може и да си лорд някакъв. Доста злато намерихме у теб. И това. — Вдигна китка да ми покаже часовника. — Но и двамата знаем, че ако те освободим срещу откуп, света ще обърнеш, за да ни откриеш и избиеш до крак. Виждам го в очите ти.

Не можех да го лъжа. Нямах смисъл. Освободяха ли ме, щях да ги гоня до дупка независимо от цената.

— Май ти се е случвало и преди. — Раел кимна към бузата ми. — Дали пък да не започнем оттам, където другите са се отказали, да ти припомним какво е усещането.

Нажеженият до червено връх на желязото наближи грапавия белег, разлял се по лявата страна на лицето ми. Ръката на Раел не трепна, колкото и страшно да го гледах. Греча стоеше до него, главата ѝ стигаше едва до кръста му.

Горещината пресуши устните и очите ми, но в белега не усетих болка, само топлина, приятна почти. Изгарянето беше убило чувствителността, можех да се дръгна до кръв и да не усетя друго освен придърпване в здравата кожа под окото си. Желязото натисна малко под скулата, все едно някой ме ръчка с пръст. Раел вдигна озадачено вежди.

— Какво, по...

Внезапен прилив на удоволствие се разля през тъканта на белега, удоволствие сродно на оргазма, и гореща вълна затвори очите ми. Надуших вонята на изгоряла коса, моята. Раел изпищя и когато погледнах отново, той вече танцуваше. Този танц хората го танцуват, когато ги връхлети внезапна и силна болка — когато си засрещнат малкия пръст на крака например или си ударят силно лакътя. С лявата си ръка стискаше китката на дясната. И там, напреки на отворената длан, имаше изгорена бразда от желязото, раната толкова дълбока, че се виждаха множеството малки кости, с които са пълни ръцете ни. Самото желязо лежеше в прахта и грееше, нажежено до бяло, сякаш са го нагривали в ковашка пещ, парцалът около дръжката му пламтеше.

Засмях се. И как иначе? Какво щяха да ми направят, ако им се изсмея? Да ме измъчват? Смехът се бе излял така неочаквано, че неволно си бях прехапал езика и сега се смеех през вкус на кръв, усещах я как се стича топла по устните ми.

— Идиот. — Билан скочи и избута Раел от пътя си. Стисна ме болезнено за брадичката. — Какво направи, момче?

— Момче? — Заболя ме, но успях да изрека думата въпреки пръстите, които се впиваха в мускулите на челюстта ми. Не знаех какво съм направил, но се радвах. Вероятно дребните отломки от Гог, заседнали дълбоко под белега, бяха реагирали на силната топлина от желязото.

— Отговори ми.

Дори сега Билан си въобразяваше, че има с какво да ме заплаши. Плюх в лицето му, слюнка, но предимно кръв. Той залитна назад с тънък писък, момичешки някак, и това отприщи наново смеха ми. Смях истеричен, защото бях изпаднал в истерия. И други от Лошите кучета наскочаха. Един мускуляга, Мануа, брат на Санча, когото бях убил в ямата, стисна Билан за ръката и се опита да го успокои. Избърса с мръсен парцал кръвта, или поне се опита, безуспешно, защото кръвта не се махаше. Секунди по-късно и от по-добър ъгъл видях, че там, където бе стигнала кръвта, самата кожа е поаленяла, а попадналите в очите му капки са обгорили ириса до млечнобяло. Явно некромантството, което дебнеше в мен и ми позволяваше да убивам малки неща с нищо и никакъв допир на пръстите си, наистина все още течеше във вените ми.

— Върнете Дъртата Мери, бързо! — изкрещя ослепелият Билан. От усилието да се сдържи, да устои на жаждата сам да изтръгне живота ми тук и сега, горкият трепереше, та чак се тресеше. — Искам този да пици цял месец.

— Ти няма да живееш и половин месец, Билан. Когато братята ти разберат, че зрението ти няма да се върне... колко ли ще изчакат, преди да те вържат на същия този кол? — Продължавах да се хия, не можех да спра. Знаех, че истерията и перченето бързо ще си заминат, щом старата вещица донесе ножовете си, но какво пък, смей се, докато можеш, нали така?

Мануа изтегли меча си, който се оказа моят меч.

— Има меч от стара стомана и владее магии. — Завъртя острието в гигантския си юмрук. Беше едър човек, вярно, а ръцете му бяха направо като на великан. — Може би наистина трябва да му искаме откуп. Другият рече, че граф Ханса щял да плати за тях.

Раел се изплю, лицето му бе изопнато от болка. Когато си си изгорил ръката, така става, не можеш да си намериш място.

— Искам да умре. Да умре по трудния начин.

Мануа сви рамене и си седна, с моя меч на коляно.

Двама мъже доведоха Дъртата Мери. Видях ги най-напред с периферното си зрение и ги наблюдавах толкова напрегнато, че в първия миг не усетих как въжето около глезените ми се охлабва. През ругатните и възмущението на Лошите кучета, през влажните жални стонове на Бащицата чух прищракване и жужене, тихо стържене, все едно драпаш с пръсти по дърво. Нещо се катереше бавно по кола, за който бях вързан, от другата му страна. Клъц. Въжето около коленете ми се свлече. Никой нищо не забеляза.

Мери разгъна отново кожата с инструментите си. Изглежда ме гадно, сякаш да ме уведоми, че ще си платя, задето съм й развалил почивката. Мисълта за нелепата ситуация, в която се бях озовал, отново подръпна зъглчетата на устата ми. Бабичката извади най-острия си инструмент — малко наточено острие с цилиндрична метална дръжка, от онези, с които грецките лекари са изрязвали гангренясало месо. Три стъпки и Мери се озова пред мен, плетеше крака, но ръцете й не трепваха. Срязва лекъосаните останки от ризата ми. Инструментът беше толкова остър, че мина през лена като през масло.

— Много грозна брадавица имаш, Дърта Мери — рекох аз.

Тя спря и вдигна очи да ме погледне. Очите й бяха много тъмни и много зли. Очи на зла старица.

— О, прощавай. Имам предвид тази на брадичката ти. Много е грозна. Защо просто не я отрежеш? С този твой остър нож? А може да подрежеш и провисналата си гуша, в този ред на мисли. Иначе току-виж почнали да ти викат Грозната дърта Мери.

Нещо сухо и неприятно полази по вързаните ми ръце. Потръпнах, усетил твърди крачка да се движат по китките ми. Наложих се да мобилизирам цялото си самообладание, за да не изтръскам нещото от ръцете си.

— Ти тъп ли си, или какво? — попита Мери след дълга пауза. Не беше казала и дума на Бащицата, докато работеше по него, нито една.

— Да не би да ти нараних чувствата, Дърта Мери? — Усмивнах ѝ се, зъбите ми несъмнено бяха червени. — Нали разбираш, че колкото и да вия под ножа ти, тези думи няма как да изчезнат? Ти си грозна и стара. И никой нищо не може да направи по въпроса, Мери. Чини ми се, че много скоро малката Греча ще поеме занаята ти и ще го упражни най-напред върху тебе. Чудя се какви ли форми ще изреже в месата ти?

Лошите кучета ме гледаха до един, забравили за малките си спорове. Дори Раел и Билан отклониха вниманието си от личната болка и го насочиха към мен. Жертвите се молят или заплашват. Дъртата Мери не знаеше как да реагира на присмеха.

Клъц. Вече нищо не стягаше китките ми. Кръвта потече към ръцете и пръстите ми. Болеше по-зле от всичко, което ми бяха причинили досега на кола за мъчения.

Дъртата Мери поклати глава и бръсна настрани един мазен сив кичур. Изглеждаше ядосана и не бе толкова уверена като преди. И как иначе — ето я, стои пред мен, готова да ме реже парче по парче, а аз, с няколко небрежни коментара за брадавиците ѝ, бях успял да превърна нея в центъра на вниманието. Ухилих се толкова широко, че да ми се сцелят устните. Беше много вероятно да ме убият веднага щом се освободя. Перспективата да ги нападна обаче вместо да издъхна в мъки на кола, ме изпълваше с радост. Не можех да сваля усмивката от лицето си дори да исках.

— Не е наред с главата този. — Мери опря ножа си в крайната точка на най-долното ми ребро отдясно.

Напрегнах се да чуя онзи специфичен тих звук, с който спасителят ми драпаше нагоре по кола. Ако срежеше въжетото през гърдите и горната част на ръцете ми, всички щяха да го видят как пада, а главата ми още щеше да е вързана. Не ни бяха вързали през шията, нито мен, нито Бащицата, вероятно за да не се задушим в конвулсиите на агонията и така да съкратим забавлението им.

Мери плъзна ножа си. Чуваз съм да казват, че от остър нож не се плаче. Самия срез почти не го усетих, но болката се изля киселява с миг-два закъснение. Едвам се съдържах да не сритам дъртата вещица.

— Ох — рекох. — Заболя ме.

Мери отстъпи половин крачка назад за следващия срез — под първия, по паралелна линия. Зад мен създанието се подхлъзна и падна.

— По дяволите! — извиках неволно. За мое голямо учудване Дъртата Мери се стресна, стреснаха се и неколцина от Лошите кучета. Създанието успя някак да се задържи за ръцете ми, ухапа ли ме, сграбчи ли ме, не знам, но знам, че адски много ме заболя.

— Ох! Мамка му!

Мери примигна. Беше ме порязала само веднъж и очевидно не проумяваше реакцията ми.

— Същото ли ще направиш? — попитах аз. Създанието отпусна хватката си и се закатери обратно по ръцете ми към кола. Имах чувството, че ме лази гигантски рак или паяк, да речем. Ису, мразя паяци. — Същото с ребрата, като на Бащицата? — Посочих с очи към нещастника. — Нали уж си майсторка, нали трябва да е забавно за публиката! Нищо чудно, че готвят Греча да те замести.

— Ребрата са досадни — извика някой зад нея.

— Да, ама е яко, като се пречупят и почнат да реват — възрази Раел.

— Нещо ново!

Усетих слаби вибрации, когато създанието стигна до въжето през гърдите ми. По дяволите. Напрегнах се, готов да се боря с всички сили, когато въжето падне. Още вибрации, после нещото продължи нагоре, а въжето още си стоеше на гърдите ми.

— Хайде, Грозна Мери, покажи ни нещо ново — извика тъмнокож младеж в задните редици.

На Мери това никак не й хареса. Намръщи ми се, направо се озъби, не че имаше много зъби. Взе да си мърмори нещо, обърна се и се наведе да вземе тънка кука.

Създанието стигна до главата ми. Коса се беше заплела в кожената каишка и от спасителните действия ме скубеше ужасно. Усетих как щипка се пъхва под ивицата, която стягаше главата ми към кола.

Мери се обърна към мен, изправила гръб, доколкото възрастта ѝ го позволяваше. Приближи се, като държеше куката ниско, на нивото на слабините ми, и като никога се усмихваше.

Клъц.

Наведох се напред и въжето около гърдите ми поддаде. Явно създанието го беше срязало отчасти, за да не падне.

Фокусниците насочват вниманието ни в грижливо подбрана посока, за да не видим какво друго се случва пред очите ни. Лошите кучета гледаха куката на Мери. Последното въже падна и вярвате, или не, никой не видя.

Лудостта в мен, отровна смесица от ужас и облекчение, роди безумното хрумване да се почеша по носа и после пак да прибера ръка зад гърба си. Здравият разум надделя. Преодолях и изкушението да похабя секунда-две, колкото да забия куката на Мери в някое от очите ѝ. Вместо това се хвърлих мълниеносно напред и грабнах меча от скута на Мануа.

И тръгнах сред тях.

Когато врагът те надвишава многократно по численост, най-добрата стратегия е да го подхванеш по краищата, иначе бързо ще те повалят, но настоящите ми противници имаха лъкове за големи стрели и тръбички за малки. Като ги ударих в центъра, аз им пречех да се организират, принуждавах ги да влязат в близък бой. И развъртях меча незабавно. Преди първият да се е изправил, вече бях отворил рани в четирима мъже, рани, които нямаше да се затворят никога.

Има някаква свобода в това да си обграден отвсякъде. При такива обстоятелства и ако държиш в ръката си меч, който е достатъчно остър да пусне кръв и на вятъра, просто описваш с него широки дъги и единствената ти грижа е острието да не заседне в трупа на поредната жертва. В известен смисъл винаги бях живял по този начин, замахвал бях във всички посоки, без да ме е грижа кого ще затрия. Този опит ми послужи добре в покрайнините на Иберико.

Лошите кучета умираха, разделяха се с глави и крайници, падаха на снопове. Никога преди и никога след това клане не ми е доставяло толкова чисто, неподправено удоволствие. Някои успяха да извадят оръжията си, мечове, ножове, малки остри брадвички, секири, но никой не оцеля след първия си замах — бърз блок и ответният удар ги поваляше. Резнаха ме, вярно, на три места. Това го разбрах по-късно, когато установих, че част от кръвта не може да се измие.

По някое време, заобиколен от врагове, се завъртях на пета и се озовах лице в лице с Мануа. Инстинктът ме накара да хвана със свободната си ръка неговата — онази, в която стискаше нож, — и да се

извъртя. Заля ме изблик на омраза и набих чело в носа му. Той беше висок мъж и силен, но и аз бях пораснал доста на ръст, а дали яростта удвояваше силата ми, или в мускулите ми е имало достатъчно енергия, не знам, но така ли иначе ножът му не ме намери. Всъщност с въпросния нож нанесох още десетина рани, порех и режах, а накрая го зарязах във врата на Раел.

Повечето бяха пияни, вярно, което не вредеше на каузата ми, някои толкова насмукани, че им беше трудно да си извадят оръжието, та какво остава да го използват по предназначение. Имах и други преимущества — едно, че ги мразех и в червата, и второ, че от години тренирах с меча, тренирах ежедневно, тренирах, докато ръцете ми се прежулят и песента на меча звънне в ушите ми.

Някакъв дебелак се строполи с разпран корем и червата му се исипаха сини. Друг, който бе хукнал да се спасява, посякох в гръб. Обърнах се и видях още две Кучета да бягат към долината. Единия свалих от петдесет стъпки с брадвичка, която загребах от земята. Другият избяга. Тишината беше внезапна и пълна.

Мери и Греча стояха до коловете. С едната си ръка момичето стискаше полите на дъртофелата, в другата държеше тръбичката пред устните си, насочена към мен. Тръгнах натам. Фют. Стреличката ме уцели по ключицата. Дръпнах тръбичката от ръката на Греча и я хвърлих зад гърба си.

— Ние с теб много си приличаме, Греча.

Клекнах, за да я погледна в очите. Издърпах стреличката и я пуснах в прахта. Греча ме гледаше с тъмни очи. Много от Мери имаше в нея. Сигурно ѝ беше внучка.

— Мога да помогна. — Усмихнах се. Беше ми тъжно за нея, за всичко. — Ако някой беше направил това за мен, когато бях малък, всички щяха да си спестят доста неприятности.

Устата ѝ се закръгли в стон на изненада, когато мечът ми я прониза, престъргвайки в тънките кости. Изправих се и детето се изхлузи от острието.

— Грозна. Дърта. Мери — рекох.

Още държеше куката. Хванах я за мършавия врат, но старицата не понечи да забие куката си в мен. Усетих гъдела на некромантството във върховете на пръстите си, реагиращо може би на преклонната ѝ

възраст. Напипах вратните прешлени на гръбнака и й пуснах малко смърт през пръстите си, колкото да се срина в краката ми.

Бащицата още беше жив. Хрипливото му дишане беше единственият звук в тишината, която ме затискаше, онази особена тишина след клане. Част от Лошите кучета вероятно бяха ранени, но все още живи. И да имаше такива обаче, кротуваха и се опитваха, съвсем разумно, да не привличат вниманието ми.

Отблизо раните на Бащицата се разкрещяха в лицето ми. Усетих болката, която вилнееше в тялото му на червени реки. Некромантството усеща такива неща. Достатъчно бе да сложа ръка на гърдите му, за да го опозная отвътре, в кръвта и в костите, да видя как се разклоняват вените, каква е формата на гръбнака, как пулсира и пърха сърцето му. Не можех да го изцеля, уви, можех само да убивам. Гъст секрет, примесен с чернилка от изгарянето, се стичаше от очните му ямки. Езикът му се виждаше опърлен и подут зад изпотрошените зъби.

— Не мога да ти помогна, Грейсън Безземлен.

Усилието, с което той вдигна безоката си глава към мен, изопна до скъсване некромантските нишки, които ни свързваха, и аз изохках от споделената болка. Срязвах въжетата му и го положих на земята. Не исках да умре вързан.

— Сори, брат. — Опрях върха на меча си в гърдите му, над сърцето. — Сори. — И сложих край на мъките му.

Болката на Грейсън още пулсираше в ръцете ми. Коленичих до Дъртата Мери, свита на топка в прахоляка. Старицата ме гледаше с ясни очи, по бузата ѝ се беше стекла слюнка. С една ръка на дръгливия ѝ врат и една върху главата, аз отприщих болката на Бащицата. Изглежда, пръстите на некроманта могат за броени секунди и почти без натиск да постигнат онова, което вещицата постигаше за часове с помощта на острите си инструменти. Сърцето ѝ беше старо и не издържа дълго на болката. Дъртата Мери умря твърде лесно.

Видях главата на Леша сред трупове и отидох да я взема, като пътъом доубих един. Повечето трупове, които съм докосвал, пазят спомен, ехо, ако щете, от личността, която ги е обитавала приживе. Трупът на Роу например направо вонеше на него. Но главата на Леша я усещах празна, не буквално, не сякаш са извадили мозъка или нещо такова, а без следа от личността ѝ, празна черупка. Стана ми драго

някак, че е избягала толкова далеч, че е непостижима. Някъде на по-добро място, надявах се.

Оставих главата ѝ до Бащицата, смятах да ги погребя. Преди това обаче обиколих коловете. Скорпиона, загубил три крака и част от бронята на гърба си, намерих неподвижен на моя кол. Кожената кайшка, с която бе стегната доскоро главата ми, още висеше от щипките му. Създанието вдигна едва доловимо глава, когато го наближих, и черните мъниста на очите му отново грейнаха в алено.

— Фекслър? — попитах аз.

Скорпионът трепна два пъти и падна по гръб на земята до кола. Още една конвулсия и създанието се сви на топка със силен щракащ звук, плочките на бронята му се събраха в една последна прегръдка.

— По дяволите.

15.

ИСТОРИЯТА НА ЧЕЛА

— Кажи ми пак.

Окован и кървящ в тъмница, заобиколен от ходещи мъртъвци, а горе се разхождат още по-лоши неща, блатни духове, таласъми и други страхоти... а той продължава да задава въпроси!

— Ти си необикновен човек, Кай Самърсън. — Чела подхвана поредната си обиколка около колоната. Краката ѝ сякаш не намираха покой. Твърде много живот имаше в тях, сигурно това беше причината.

— И това ми го казва некромантка, в чиито крака лежи трупът на любимата ми.

Чела се наведе към него с желязната игла в ръка, но вече знаеше, че е изпуснала контрола над ситуацията. Незнайно как и кога този необикновен млад мъж беше стигнал до извода, че тя се нуждае от съдействието му. Или пък е било твърде очевидно — ако не се нуждаеше от него, отдавна щеше да го е убила.

— Кое по-точно не разбра? — прошепна тя в ухото му. Не би могъл да знае колко отчаяно се нуждае Чела от успех, някакъв успех, който да я извади от студената сянка, захлупила я с презрението на Мъртвия крал.

— Сула е на небето... и едновременно с това е тук?

Чела въздъхна шумно, започваше да губи търпение. Дори умните мъже могат да бъдат глупаци.

— Онова, което не отива на небето, може да бъде върнато в тялото. Колко се връща зависи от човека и от призива. Не е трудно да вдигнеш на крака пресен труп. Жажда някаква, алчност или гняв, да речем. В Сула имаше много алчност.

— Значи не всеки може да бъде върнат. Някои хора преминават чисти и цели?

— Някой светец може би. Лично аз не съм попадала на такъв. — Децата също преминаваха цели. Но тя не го каза. С каквото и да е

настлан пътят към ада, номерът е да вървиш по него с бавни стъпки.

— И след като ми напомни за небето, очакваш да се обрека на цяла вечност в адските огънове само за да се спася от мъчителна смърт? — Кай изплю кръв на пода. Сигурно си беше прехапал езика. Не изглеждаше особено уплашен, а би трябвало. Дали не приемаше всичко това като сън, като кошмар? Генерална промяна в обстоятелствата, настъпила твърде бързо? Ако разполагаше с време, Чела би го оставила за ден-два. Страхът е като зараза за ума, разпространява се, дадеш ли му време. Сам на студено и тъмно място, без друга компания освен въображението си, човек неминуемо прегръща страха. Но тя нямаше два дни, дори един нямаше.

— Смъртта е раздрана, Кай. Адът се надига. Дори да се приютиш на небето, раят няма да те опази задълго. Мъртвия крал слага край на всичко това. Вечността ще дойде тук, в този свят, в тази плът. Единственият ти избор е дали ти да захранваш огъня, или да си горивото, което друг хвърля в него.

16.

Може би Моторът на развалата бе подхванал нова песен, защото след новината, че свитата на баща ми се движи пред нас, всичко ми се струваше сбъркано. Пришпорих коня си към челото на колоната, Макин и Райк язدهа след мен. Настигнах капитан Харан на билото на ниско възвишение и оттам видях мътния блясък на анкратската колона. Дори река от кал не може да потъмни напълно блясъка на Златната гвардия.

Дръпнах юздите и се загледах в каретата, която подскачаше между гвардейците. За последно се бях возил в нея, когато бях на девет. Старият кучи син я беше извадил от складовете на Висок замък.

— Той плаши и мен — каза Макин.

— Не ме е страх от баща ми. — Изгледах го намръщено, а той само се ухили.

— Не знам как го прави, как внушава страх на хората — продължи Макин. — Тоест, аз въртя меча по-добре от него, и да, той е студен и суров, но много крале са такива, много графове, барони, лордове... Като си помислиш, всеки на властова позиция се прави на суров, за да държи хората си в подчинение. Той дори не прекалява с изтезанията, за разлика от брат си и племенниците си. Не, Олидан просто ще те обеси, и толкоз.

Райк изпръхтя. Той беше виждал занданите на баща ми отблизо. И все пак Макин беше прав — имаше мнозина, в сравнение с които Олидан Анкрат изглеждаше разумен човек.

— Казах, че не ме е страх от него. — Ритъмът на сърцето ми показваше, че лъжа, но него го чувах само аз.

Макин вдигна рамене.

— Всички ги е страх от него. Той предизвиква страх. Нещо в погледа му... Да, това трябва да е. Очите му са студени. Направо тръпки те побиват.

Известен съм с това, че действам безразсъдно, че предизвиквам съдбата дори когато съм наясно, че идеята е лоша. Ала под онова сиво

небе, под влажните пориви на северняка, не усещах подтик да настигна каретата и да поискам сметка за миналото. Гърдите ме боляха, там където от старата рана беше останал само тънък белег, и като никога открих, че предпочитам да отложам разплатата.

Яздехме мълчаливо, колоната се движеше около нас, толкова много гвардейци в прекрасни брони, така уверени в предназначението си. Студеният вятър ме хапеше, всички мои вчерашни дни се тълпяха на рамото ми, блъскаха се с лакти и искаха да се върнат в главата ми, за да се блъскат там.

— Серис — казах.

Макин бутна назад шлема си и ме погледна.

— Убита, когато е била само на три. Разкажи ми. — Смятал бях, че ако изобщо говорим някога с Макин за дъщеричката му, ще е в пристъп на сантиментално пиянство в тъмните часове преди зазоряване или може би ще е нужна смъртоносна рана — като с Кодин, — за да се обърне разговорът към важни теми като тази. Не бих си и помислил, че ще го направим посред бял ден, на разкалян път, заобиколени от непознати.

Макин все така ме гледаше втренчено, полюшваше се на седлото, лицето му, иначе така изразително, сега приличаше на маска. Реших, че изобщо няма да ми отговори.

— Баща ми имаше земя в Нормарди, малко имение близо до град Трент. Не бях най-големият му син. Отърва се от мен, като ме ожени за дъщерята на богаташ. Бащите ни, нейният и моят, се разбраха да ни прехвърлят няколко акра земя и да ни построят къща. Къщата стана готова две години след сватбата. Не беше точно господарска къща, но не беше и фермерска колиба. От онези къщи, които ти би нападнал с братята си, когато обикаляхте пътищата.

— Значи са ви нападнали разбойници? — попитах.

— Не. — Очите му се присвиха, натежали от спомени. — Териториален спор, нещо като малка война. Трент и Мерка не можеха да се разберат за границите си. По стотина войници от всяка страна, не повече. И се счепкаха точно в моите ниви с пшеница. И двамата бяхме на по седемнайсет, Неса и аз, Серис — на три. Имаха няколко мъже да ми помагат на полето, двама домашни слуги, камериерка и бавачка.

Дори Райк прояви достатъчно такт да не коментира. Тишината беше пълна, ако не броим жвакането на копитата в калта, тежките

стъпки на Горгот, проскърцването на сбруите, подрънкването на метал в метал и пронизителната гюрултия на птици, които се караха невидими в небето.

— Не ги видях как умират. Лежах в прахоляка до вратата на къщата, стиснал гърдите си с ръце. Неса сигурно са я убили, докато лежах там и гледах облаците. Малко по-късно съм загубил съзнание. Серис се скрила в къщата и огънят вероятно е стигнал до нея, след като мен са ме завлекли в някакъв изкоп. Децата все така правят, крият се от огъня, вместо да бягат от него, и димът ги намира. Половин година мина, докато се оправя. Рана в белия дроб. По-късно организирах набег в Мерка, събрал бях хора, оцелели през онзи ден. Оказа се, че синът на лорда — той предвождаше нападението, при което загина семейството ми, — е бил изпратен при свой братовчед в Атар, да се скрие там. Срецнахме се година по-късно. Проследих го до малък укрепен град на двайсетина мили северно оттук. По обратния път минах през Анкрат и останах там. След време се хванах на служба при баща ти. Това е всичко.

Нямаше усмивка на лицето му, макар редовно да се усмихваше в лицето на смъртта, виждал го бях с очите си. Гледаше към хоризонта, но знаех, че вижда отвъд него. Отвъд годините. „Това“ никога не е всичко. Скръбта нараства, разлива се и заразява здравата тъкан. Времето лекува всички рани, но често ни изцелява твърде късно и с помощта на гроб, а докато сме живи, скръбта живее с нас, гори ни, а за да избягаме от болката, ние се въртим и гърчим. И гърчейки се, се превръщаме в различни хора.

— И колко време е нужно, преди едно дете, заради което си прекосил граници с едничката мисъл да отмъстиш, защото не си могъл да го спасиш, когато спасението е съществувало като възможност, колко време е нужно, преди това дете да се превърне в дете, което пронизваш в сърцето, защото не си могъл да го приемеш, когато приемането е съществувало като възможност?

Сега вече Макин се усмихна, макар да не отклони поглед от миналото, което приковаваше ума му.

— Не знам какво да ти кажа, Йорг. Не знам, защото ти никога не си бил сладък като Серис, нито аз съм студен като Олидан.

Мина още ден и ние все така следвахме анкратската колона през сърцето на Атар. Навсякъде по пътя срещяхме селяни, увидели краката си в парцали и излезли да ни видят как минаваме, обвити в дим от пожарите, които пълзяха в дълги червени линии по стърнищата. Зарязали бяха погребалните ритуали на жътвата, прибирането на реколтата, сушенето на месо и плодове, приготвянето на зимнина, за да позяпат Златната гвардия и да видят как вятърът вее високите знамена в черно и златно. За всички тях империята означаваше нещо. Нещо старо и дълбоко, полузабравен сън за по-добър живот.

В късния следобед слънцето си проби път през пролука в облаците и Миана смени каретата на лорд Холанд за кратка езда на гърба на кротко муле със странично седло, докато колоната ни минаваше през укрепено градче с нелепото име Пиш. Мартен също бе излязъл да пояди. Остана да ми прави компания дори след като Миана се върна в каретата.

— Трудно й е, господарю — каза той, без да съм го питал.

— По-трудно, отколкото да стои в Призрачния и да се чуди кога ще дойде следващият гост от Ватикана?

— Трудно е да носиш дете в последния месец. — Мартен сви рамене уж небрежно, но не успя да ме излъже.

Понякога ме боли, като виждам, че други мъже се вълнуват повече от мен за неща, които би трябвало да взимам присърце. Знаех, че ако човекът на папата беше успял да убие Миана и нероденото ни дете, щях да скърбя за тях. Ала знаех също, че някъде в сърцевината ми има друг Йорг, който би вдигнал лице да погледне света с червена усмивка, би посрещнал охотно шанса, извинението за предстоящите мигове на чиста радост, когато откъснението ми разпъне платна върху море от кръв. Знаех, че яростта би помела всичко друго, скръбта включително.

— Светът е труден, Мартен. — Той ме стрелна с поглед, объркан за миг, защото бяхме изминали четвърт миля след последната му реплика. — Да родиш дете в труден свят като този... трябва да е трудно, редно е да е трудно. Да заченеш нов живот е повече от лесно, лесно е и да отнемеш стар живот. Редно е някаква част от този процес да бъде съпроводена с трудности.

Той не сведе поглед, а продължи да ме гледа — право, което си беше спечелил с годините вярна служба — и тежестта на присъдата му

не беше лека.

— По дяволите — изсумтях раздразнено. — В каретата се чувствам малцинство.

Мартен се усмихна.

— Жененият мъж винаги е в малцинство.

Плюх в калта, изпусвах и дръпнах юздите на Барт. След минута седях в каретата при Миана.

— Каретата на баща ми е на хвърлей камък пред нас — рекох.

— Знам.

Странно ми беше да говоря за него, още повече в присъствието на Гомст и Осер, които седяха срещу нас и ни зяпаха. Макар и с известно закъснение, Гомст се сети да си извади библията, която беше достатъчно голяма да скрие и двамата старци зад разтворените си корици, и да подхване с Осер дискусия за някакъв псалм.

— Кодин настоява да гласувам с баща си на Събора. Да се сдобрим. — От думите устата ми пресъхна.

— А ти би предпочел... друго? — Усмивка размърда угълчетата на устата ѝ, но аз не се засегнах, знаех, че не ми се присмива.

Реплика от разговора на двамата старци стигна до мен: „Отче, къде е жертвеното агне? — А Авраам отговаря: — Сине мой, Бог ще ти прати агнето.“

— Имам много причини да искам смъртта му. И почти толкова да го убия лично.

— Но искаш ли да го направиш? Искаш ли го наистина? Онзи Йорг, когото аз познавам, е склонен да се съобразява най-вече с желанията си и ако причините не ги оправдават, променя причините.

— Аз... — Исках да разбера как сработва тази история с живота и отглеждането на деца. Исках да свърша тази работа по-добре от него. — Рано или късно синът ми ще разбере за мен и баща ми. Хората ще говорят.

Миана се наведе към мен, черната ѝ коса се люшна покрай бледото ѝ лице.

— И какво ще кажат на детето ни? — Отказваше да го нарича „нашия син“, докато той не излезе да се покаже.

— Дори кралят не може да контролира какво дрънкат хората — рекох.

Миана все така ме гледаше. Носеше диадема от плетено злато, но косата ѝ винаги имаше собствено мнение по въпроса и трудно отстъпваше свободата си, дори в битка срещу две слугини и цяла шепа фиби и шноли. Аз очевидно не разбирах, затова Миана се видя принудена да обясни:

— Как е възможно умен човек да е толкова глупав? Нещата между теб и Олидан не са приключили. Историята, която ще чуе детето ни, още не е написана.

— О.

Оставих я да ме изкъшка от каретата.

Нека призная обаче, че така и не намерих сили да пришпоря Барт към каретата на баща си, докато не се намеси шансът. Яздех в средата на нашата колона, когато един гвардейски капитан пристигна с новини и ме завари да се цупя в компанията на Горгот. Горгот е идеалната компания, когато не ти се говори, знам го от опит.

— Каретата на Анкрат счупи ос. — Не си направи труда да ме титулува. — Дали ще се намери място във вашата? Предложихме един от обозните фургони, но идеята не срещна одобрение.

— Ще дойда да обсъдим въпроса лично. — Преглътнах въздишката си. Понякога усещаш как потокът на вселената се обръща и знаеш, че да се съпротивляваш е излишно. Рано или късно ще те повлече.

Всичките ми хора тръгнаха с мен. Вестта се беше разпространила бързо. Дори Горгот дойде, сигурно му беше любопитно откъде се е пръкнал син като мен. Минахме покрай Златната гвардия, стотици конници, спрели в калта. И всички обръщаха глави да ни видят. При едно стеснение на пътя, съвсем безинтересно, ако не броим потока, в чието каменисто дъно каретата на баща ми беше счупила ос, съдбата бе решила да ме срещне още веднъж с краля на Анкрат.

Поне Кодин би бил доволен, помислих си. Не бях приел съвета му, но съдбата очевидно не споделяше моето мнение и се бе постарала да тласне Анкратите още една стъпка напред по пътя на старото пророчество. Единствено двама Анкрати в съюз можели да прекършат властта на скритите ръце, гласеше то, а последните двама Анкрати

бяха тук, на пътя към Събора. Бог помага, но в кошара не вкарва, казват хората, само че аз мразя кошарите, а и нямам високо мнение за пророчествата. Хората казват и друго — по-скоро адът щял да замръзне, отколкото да направели това или онова. Е, в моя случай замръзналият ад е възслаба метафора, иде ли реч да подкрепя каузата на баща си.

Бяха извлекли каретата на двајсетина метра от потока по нанагорницето. Сkochих от седлото близо до нея и ботушите ми потънаха в петнайсет сантиметра рядка кал. Вятър подръпваше оголените клонки на живия плет, едно високо дърво протягаше черни пръсти към белезникавото небе току над главите ни. Ръката ми върху юздите на Барт трепереше, сякаш вятърът подръпваше и нея. Изругах наум слабостта си и обърнах лице към вратата на каретата. Преди хиляда години Ян Якия ме беше издърпал през онази врата, издърпал ме беше от един свят в друг.

Стоях там, беше ми студено, пикаеше ми се, ръцете и краката ми трепереха, за няколко удара на сърцето се бях превърнал от крал на седем нации, тръгнал към Събора, в уплашено малко дете.

Гвардейският капитан на анкратската колона потропа на вратата.

— Хонорий Йорг Анкрат моли за аудиенция.

Исках да съм другаде, където и да е, но другаде, ала въпреки това пристъпих. Единствен капитанът бе слязъл от коня си, останалите гвардейци чакаха спокойно на седлата. Или не бяха чували историите, които се разказваха за мен, или ги бяха чували, но не им пукаше. Или пък смятаха, че работата им е да въздават възмездие за нарушения мир, а не да предотвратяват нарушаването му.

Вратата се отвори и от тъмната вътрешност се появи тънка светла ръка. Женска ръка. Пристъпих и я поех в своята. Сарет? Баща ми е довел жена си?

— Племеннико.

И тя пристъпи на дъската за лакеите, цялата шептяща коприна и колосани дантелени яки, ръката ѝ хем хладна, хем гореща в моята. В каретата нямаше никой друг.

— Лельо Катерин — казах с поредния си недостиг на думи.

17.

За шестте изминали години беше станала още по-красива. Онова, което Катерин Ап Скорон криеше в сънищата, сега стоеше пред мен под студената светлина в началото на зимата.

— Катерин. — Все още държах ръката ѝ, тотално оглупял. Тя я издърпа от моята. — Баща ми е пратил теб на Събора? На свое място?

— Анкрат е във война. Олидан остана с армиите си, за да я спечели.

Облечена беше в черно, щедри дипли сатен се лееха към широк подгъв от черен велур, от който калта лесно можеше да се изчетка, след като изсъхне. Дантела около шията като черна татуировка, обици от сребро и черен кехлибар. Все още оплакваше своя принц.

— И е изпратил теб? С право на два гласа и без съветници?

— Носар от Елм трябваше да дойде, но се разболя. Кралят ми вярва. — Гледаше ме със сурови очи, устните ѝ стиснати на тънка черта, лицето бледо. — Олидан се научи да цени талантите ми. — Доста смело, реших аз. Какво се опитваше да ми каже? Че предпочита бащата пред сина и е заела мястото на сестра си?

— Аз също се научих да ценя талантите ви, мадам. — Сгънах се в небрежен поклон, най-вече за да събера мислите си. — Ако позволите да ви предложа място в ренарската карета? По всичко личи, че баща ми е сгрешил в преценката си, когато е решил да извади тази от прашните складове.

Дръпнах юздите на Барт да го доближа до каретата, така че Катерин да се прехвърли на гърба му, без да нагазва в калта.

Катерин заряза каретата без повече приказки и яхна странично коня. Докато оправяше дългата си пола, сатенът се опъна за миг по извивката на ханша ѝ. Исках я не само заради формата на тялото ѝ... но исках и това.

Кент ми отстъпи доброволно коня си, за да придружа Катерин до нашата карета. Яздех близо до нея покрай колоната от гвардейци,

исках да говорим, макар да знаех колко немощни ще прозвучат думите ми.

— Не исках да убивам Дегран. Бих дал всичко, за да го спася, бих влязъл в бой. Той ми беше...

— И въпреки това го уби. — Не ме погледна.

Бих могъл да изтъкна ролята на Сагеус, но поганецът само бе сложил въжето в ръцете ми. Да, знаел беше, че някой ще увисне на него, но това не ме оправдаваше. В крайна сметка можех единствено да се съглася с Катерин. Бях убил брат си.

— И Орин не заслужаваше такова отношение от страна на родния си брат — рекох. — От него щеше да излезе добър император.

— Светът яде добри мъже за закуска. — Тя тръсна юздите, за да подкара Барт по-бързо.

Думите ми звучаха познато. Забих пети в корема на коня си да я настигна. Катерин дръпна юздите пред каретата на лорд Холанд.

— Не знаех, че имаш вкус към великолепието, Йорг.

— Каретата я избра жена ми — казах аз.

Кимнах на гвардееца до вратата на каретата и той почука. Кокалчетата на ръката му едва бяха докоснали лакираното дърво, когато вратата се отвори и Миана се наведе през прага, вперила тъмни очи в Катерин, стиснала устни. Изглеждаше необяснимо хубава.

— Водя ти акушерка, скъпа. Леля си Катерин.

Искрено се надявам, че шокът, който изопна лицето на Катерин, е надминал онзи, който със сигурност бе разкривил моето, когато поех ръката ѝ пет минути преди това.

Влязох в каретата пръв и седнах до Миана, като по този начин заех стратегическа позиция между младата принцеса и още по-младата кралица. Нямах вяра на Гомст, че ще успее да предотврати кръвопролитие, ако нещата загубят.

— Кралице Миана Ренарска — рекох, — това е принцеса Катерин Ап Скорон, която ще представлява баща ми на Събора. Освен това е вдовицата на Стрелянския принц. Сигурно си спомняш, че преди две години се срещнахме с армията на Стрела. — Размахах ръка към старците. — Осер Гант от Кеник, съветник на лорд Макин, а епископ Гомст го познаваш.

Миана сложи ръце на корема си.

— Съжалявам за загубата ти, Катерин. От Йорг знам, че е убил мъжа, който е убил съпруга ти.

— Еган, да. По-малкият брат на Орин. Макар че най-доброто дело в онзи паметен ден беше смъртта на поганеца Сагеус. Той бе отровил ума на Еган. Иначе Еган никога не би предал брат си.

Облегнах се на възглавниците. Две жени, които в еднаква степен са свикнали да говорят каквото мислят, без да се съобразяват излишно с правилата на етикета и социалните порядки, обикновено водят кратки разговори с интересен край. Стори ми се несправедливо, че Катерин оправдава братоубийството на Еган с намесата на Сагеус, а не позволява на мен да се скрия зад същото извинение. Уви, самият аз не можех да му прехвърля вината си.

— Първородните често са най-доброто, което дървото може да роди — каза Миана. — Древните са предлагали първите плодове в жертвоприношение на боговете. Може би първото дете обира каймака, най-доброто, което притежават родителите му. — Преплете пръсти върху гигантския си корем.

Лека усмивка разтегли устните на Катерин.

— Сестра ми е първородна. Каквото добро и нежно са имали да дадат родителите ни, отишло е при нея, не при мен.

— Моят брат, който един ден ще управлява Уенит, също е добър човек. Каквато подлост и хитрост са имали да дадат родителите ми, е дошла при мен. — Миана млъкна, когато каретата се люшна отново напред. Явно колоните, и анкратската, и нашата, бяха продължили най-сетне по пътя си. — А примерът с Орин и Еган само подкрепя теорията ми.

— Което превръща Йорг в перлата на Анкратите, като си помислиш. — Катерин погледна към Гомст, който бе така добър да отклони поглед. — Кажи ни, Йорг, какъв беше Уилям?

Виж, това ме изненада. Добре си бях, докато двечките кръстосваха шпаги през мен.

— Беше само на седем, когато умря. Трудно е да се каже — отвърнах.

— Учителят Лундист казваше, че Уилям е по-умният от двамата. Йорг бил като луната, а братчето му — като слънцето — обади се Гомст, без да вдига поглед. — Казваше също, че момчето имало воля от

желязо и никоя бавачка не можела да го отклони от избрания път. Дори той, Лундист, не можел да му влияе. Веднъж го доведоха при мен, беше на шест тогава и твърдо беше решил да тръгне пеша, за да търси Атлантида. Опитах се да му обясня, че има дълг, че Бог има план за всеки от нас. Уилям се изсмя на думите ми и каза, че той имал план за Бог. — Гомст вдигна очи, но не ни виждаше, погледът му беше зареян в миналото. — И беше рус, все едно се е пръкнал от кръвта на самия император. — Примигна. — Желязо имаше в него. Вярвам, че ако му бе позволено да порасне, онова дете би могло да направи всичко. Всичко. Добро или лошо.

Собствените ми спомени рисуваха по-мека картина, но не можех да оспоря казаното от Гомст. Когато Уилям си наумеше нещо, когато решише как трябва да стане това или онова, нищо не бе в състояние да го разубеди. Не трепваше дори когато викаха татко да се намеси. И макар добре да познавах баща си още тогава, да знаех колко е строг и неотстъпчив, ставаше ли дума за Уилям, никога не знаех как ще се развият нещата, дори когато чуех стъпките на баща ни в коридора. Може би точно затова ме мразеше татко, поради тази проста и прозаична причина. От двете му деца аз бях по-слабият син. От двамата му сина по-негодният оцеля в онази нощ, по-негодният увисна в тръните.

Миана наруши тягостното мълчание:

— Е, Катерин, как е моят свекър? Аз още не съм го виждала. Ще ми се да го опозная. Надявах се да е на Събора, та Йорг най-последно да ни представи един на друг.

Виж, това би била интересна среща. Как би възприел баща ми моята миниатюрна и недорасла съпруга, която подпали собствените си войници, за да отвори гигантска пробойна в армията на врага?

— Крал Олидан никога не се променя — каза Катерин. — От години живея в двора му, но не го познавам, така че едва ли ти би научила много от една кратка среща на Събора. Не съм сигурна, че и сестра ми го познава, макар вече шест години да споделя леглото му. Никой от нас не знае какви са плановете му за Анкрат.

Лесно разбрах какво се крие зад думите ѝ. Баща ми беше недостижим за нощните ѝ магии, бил е недостижим, най-вероятно, и за магиите на Сагеус. Което означаваше, че никой друг не е насочвал ножа му, че сам ме е пробол в сърцето, по своя воля. Стига Катерин да

не лъжеше, разбира се, но ми се стори искрена, а и едва ли би се омърсила с лъжа заради мен.

— А как върви войната, принцесо? — попита Осер Гант и се наведе напред. Остър ум имаше за толкова стар човек, очите му бяха тъмни и хитри. Разбирах защо Макин го цени толкова високо.

— Мъртвите все така го притискат от блатата, рядко се събират голяма чет на едно място, но и така са достатъчно да обезкървят земята. Убиват хора в села и махали и завличат труповете им в тресавището, убиват фермери в чифлиците им. Когато войските ги подгонят, се скриват в блатата или намират убежище в Зла сянка, или на друго място, където земята е твърде отровна и хора не пристъпят. В Гелет има такива места. — И отново погледна към мен. — Набезите тормозят всички, отразяват се зле на реколтата, защото няма кой да я събира, храната е в недостиг. Преди да тръгна, се чува слухове, че в тресавището броди лич.

Гомст се прекръсти.

— А какво се говори в двора на Олидан за посоката на набезите? — попита Осер. Този въпрос беше важен за него, а и за всичките му сънародници, защото макар Кеник да беше изгубил преди години битката за тресавищата, мъртвешката зараза още не бе плъзнала по сухата земя на владението. Засега нищо не заплашваше войниците на Макин, стига да стояха на твърда земя.

— Говори се, че Мъртвия крал мрази крал Олидан — каза Катерин.

— А какво мислиш ти, Катерин? — Миана се наведе през мен. Миришеше на цветя. Детето ни ме изрита в крака през корема ѝ.

— Мисля, че когато Мъртвия крал е готов да удари, черните кораби ще дойдат през естуара на Сейн и ще стоварят войските си в тресавищата. Оттам ще тръгнат през Анкрат, намирайки убежище в белезите, които са ни оставили Строителите — Зла сянка, Източен мрак, Раната на Кейн, онова, което вашите хора наричат „обещаните земи“, кралице. Ще навлязат в Гелет по пътеките, които им отвори Йорг, като разруши връх Хонас, и ще продължат, събирайки сили от различни източници, докато не стигнат Виен, където поредното безрезултатно гласуване на Събора вече ще е без значение.

— Това ли иска крал Олидан да кажете на Стоте? — попита Гомст. Стискаше разпятието си толкова силно, че златото се огъна в

ръката му, очите му грееха с фанатичен огън. Не можех да повярвам, че това е същият човек на празна набожност, когото познавах още от детските си години. — Така казват и святите хора. А те го чуват от Бог.

Чуплив смях се откъсна от устните на Катерин.

— Олидан знае, че черните кораби ще потеглят към него. Казва, че Анкрат ще удържи, че тази нова зараза ще бъде победена, че Анкрат ще спаси империята. Исква само да бъде признато правото му над трона и докато той води армиите си, за да спаси Стоте, те да сложат короната в скута му и да възстановят институцията на Стюарда. Разбира се, излага исканията си доста по-дипломатично и според ухото, в което ще бъдат прошепнати, се позовава на стари дългове и обещания. — Зелените ѝ очи ме намериха, лицата ни бяха много близо едно до друго, краката ни се докосваха сгорещени. — Синовен дълг включително.

— Защо...

Катерин ме прекъсна:

— Баща ти твърди, че познава Мъртвия крал. Че знае тайните му. Че знае как да го спре.

18.

ИСТОРИЯТА НА ЧЕЛА

— Всичко, което си видял досега, няма да те подготви за това, което предстои да видиш след малко. Превърни ума си в камък. Каквато и клетва да ти поискат, закълни се. — Чела оправи яката на робата му и се дръпна крачка назад да го огледа отново.

— Добре.

Десет години се бяха слегнали в младия мъж за една нощ, устните му бяха стиснати, дълбоки бръчки се спускаха от двете им страни. Умора тежеше около очите му и в тях. Чела не го беше пречупила. От пречупени хора некроманти не стават. Некромантството е договор, който трябва да приемеш по своя воля, а Кай притежаваше нужното количество инстинкт за самосъхранение, за да я прояви. Под чара и усмивките му имаше твърда ядка, да.

Чела тръгна напред, той тръгна след нея по коридора.

— Не поглеждай към никого. Особено към личите — каза тя.

— Ису! Личи! — Той спря и когато Чела се обърна, отстъпи назад пребледнял. За миг ѝ се стори, че коленете му ще се подгънат.

— Мислех, че в двора му има само некроманти...

— Личите са най-малката ти грижа — успокой го Чела. Не можеше да го вини. Трябваше да си срещал Мъртвия крал, за да разбереш.

— Но... — Кай се намръщи. Чела видя как ръката му бавно се мушва под робата. Сигурно да стисне камата, която тя му беше дала, да потърси утеха в острието ѝ. Мъже! — Но щом са мъртви, не трябва ли ние да ги командваме?

Страх и амбиция, добре. Чела усети как устните ѝ се извиват в горчива усмивка. Едва бе вкусил от аромата на мъртвите земи, преди броени часове бе успял да размърда първия си труп, а вече се имаше за некромант и посягаше към юздите.

— Ако бяха паднали, тогава — да, некромант би ги вдигнал и некромант би ги водил.

— Не са мъртви, така ли? — И пак се намръщи.

— О, мъртви са. Но никога няма да са под наша команда. Личите са мъртви, но никога не са умирали. На нас ни е дадено да връщаме онова, което не може да иде на небето, да го натикаме обратно в прежната му плът и да го водим. Но в мъртвите земи, откъдето призоваваме умрелите, има неща, които са мъртви, без никога да са живели. Личите са такива и служат на Мъртвия крал. В най-тъмните кътчета на мъртвите земи, сред такива същества, Мъртвия крал се появи отникъде и само за десетина години успя да си сложи короната.

Тя тръгна напред и след миг колебание Кай я последва. Къде другаде можеше да иде?

Подминаха няколко врати отляво и прозорци със затворени капаци отдясно. Бурен вятър тресеше тежките дъски, но дъждът още не бе завалял. Двама пазачи чакаха в ъгъла, мъртъвци в ръждясали брони, лек дъх на разложение лъхаше от тях, почти надвит от силните химикали, които консервираха плътта им.

— Тези са силни. Усещам го. — Кай спря и вдигна ръка към двамата, все едно натискаше нещо във въздуха.

— Малко от тях е преминало — каза Чела. — Били са лоши хора. Живели са лош живот. При такива остава много, което да върнеш в тялото. Хитрост, известна интелигентност, полезни спомени. Повечето пазачи тук са такива. А когато намериш труп, който можеш да напълниш почти до ръба, не искаш да се разложи, преди да е дал всичко от себе си, нали така?

Мъртъвците я гледаха със съсухрени очи; черните им мисли бяха непознаваеми.

Още коридори, още пазачи, още врати. Мъртвия крал бе отнел замъка само преди няколко месеца от последния влиятелен бретански лорд, Артур Елгин, чиито кораби повече от двайсет години тормозеха континенталните брегове на север и юг. Дните на терора му не бяха свършили, тъкмо напротив. Защото сега Артур Елгин служеше на Мъртвия крал, или поне каквото от него бяха успели да върнат от мъртвите земи, а то сигурно е било доста, подозираше Чела.

Чела винаги усещаше Мъртвия крал, дори от хиляда мили го усещаше като нещо, което пълзи под кожата ѝ. В замъка, където той

кроеше плановете си, миризмата му пропиваше всичко, горчеше на езика.

Най-сетне стигнаха до вратите на тронната зала, врати от стар дъб с черни железни панти. Миризма на блато ги обгърна и Чела сбърчи нос. Блатни духове ги наблюдаваха откъм сенките, някои стискаха черни стрели в петносаните си ръце. Пред вратите стояха двама гиганти, високи повече от осем стъпки, изроди от обещаните земи, денкът им опърлен от Строителския огън, сбъркани. Големи, но сбъркани. А сега и мъртви. Марионетки от месо в ръцете на некроманти.

Гигантите отстъпиха настрани и Чела тръгна към вратите. Присъствието на Мъртвия крал надвиваше всичко останало, минаваше през камък и дърво и заливаше сетивата ѝ. Когато бе на върха на некромантските си сили, когато бе в състояние да се отдалечи максимално от живота и да се върне, без да се е изгубила, Чела мислеше за Мъртвия крал като за тъмна светлина, черно слънце, чието излъчване смразява и убива, ала въпреки това я привлича неотменно. Сега обаче, облечена само с парцалите на прежната си сила, сега, когато кръвта отново се движеше в тялото ѝ, Чела възприемаше господаря си като заплаха, като нещо, събрало в себе си всички мигове на болка, скръб и насилие, крясък на бездънна омраза, който звучи на границата на слуха ѝ.

Опря ръце на вратите и установи, че треперят.

Вонята на личите удря плътта както мастило удря попивателна хартия — потъва до костите, без да се занимава с такива незначителни подробности като носа ти. Хората умират от деня на раждането си, но бавно, пълзят към смъртта от люлката до гроба. Когато си близо до лич, не пълзиш, а препускаш.

Дворът на Мъртвия крал тънеше в мрак, но когато Чела отвори вратите, студено сияние се разля бавно в залата. Духове, плътно увити около господарите си, започнаха да се развиват като ципа, обелена от личите в присъствието на живот. Духовете горяха със светлината на собственото си нещастие, бледи привидения, деликатна тъкан от спомени, останки от зле изживян живот. Самите личи бяха като слепи петна за живите очи на Чела, сякаш участъци от ретината ѝ бяха

спрели да функционират и мозъкът ѝ запълваше празнините с разкривени отражения на стаята. По времето, когато беше силна в некромантската си магия, когато кръвта не течеше в тялото ѝ, Чела бе виждала личите — бели като кост, тънки като кост, клинът на безоките им глави пълен с малки остри зъби, всяка ръка завършваща с три пръста като корени.

— Кай! — Усетила го бе как се дръпва назад. Викът ѝ го накара да спре. Не беше толкова глупав, че да избяга.

Мъртвия крал седеше на трона от плавей, където доскоро бе седял лорд Артур Елгин. Носеше дрехите на Артур Елгин. Добре му стояха. Рамене от синя обработена кожа, дантелена предница със сребърни клипсове и морски камъни, плътно кадифе с дълбокия цвят на морскосиньо в полунощ. Носеше и тялото на Артур Елгин, но то не му стоеше добре, стоеше му изгърбено и тромаво, а когато вдигна глава към Чела, усмивката, която ѝ отпрати с устата на мъртвеца, беше смразяваща.

19.

ПЕТ ГОДИНИ ПО-РАНО

Счупих два ножа в напразни опити да разгъна скорпиона. Но когато застопорих опашката му с клещите на Дъртата Мери и го натиснах с меч, трупът се разгъна със серия от остри прищраквания и звуци като от стъкло, което чупиш с тока на ботуша си.

— Направил те е някой — рекох му. — Умна машинка си ти.

Само че не видях зъбчати колелца, колкото и да се взирах. Само черен кристал, следи от прозрачно желе и множество жички, някои толкова тънки, че изглеждаха почти невидими.

— Счупена машинка. — Прибрах го в дисагите на Леша. Решил бях да го взема със себе си.

Минаха часове, докато изкопая два гроба. Раните ме щипеха и смъдяха. По-късно започнаха да пулсират и да болят. Разкопах земята с брадва, пръстта загребвах с щит. Почвата беше солена, по-солена и от солите от Кародски извори.

Най-напред погребах Грейсън. Намерих шлем със забрало, изчистих го с пясък и му го сложих да скрия лицето му.

— Не знам къде си отишъл, Бащице, но със сигурност мрънкаш.

Два щита с пръст и камънак го скриха от погледа ми. Поредният труп. Още четири загребвания с щита и от Бащицата остана само лека вдлъбнатина в терена. Още десет и загладих гроба.

Сложих главата на Леша на врата ѝ. Стори ми се редно, защото аз я бях отделил оттам. Парчетата не пасваха.

— Цялото кралско войнство, и пешаци, и на конски гръб, не могат Леша отново да сглобят.

Седнах до гроба, без да я поглеждам. Вместо това гледах залеза.

— Тези мъже не бяха по-различни от мен и моите хора. — Раните ми щипеха и пулсираха. Сетих се колко болка ми беше спестена

и се сригах мислено. Нямах право да мрънкам. — Когато си откъм острия край на пръчката, изведнъж променяш мнението си за ръчкането, няма спор. Голям тъпак съм бил да не видя какво се задава. — Млъкнах. Не толкова защото нямаше кой да ме чуе. Когато носиш смърт в себе си и си заобиколен от трупове... е, публика винаги се намира. Млъкнах, защото онова, което владееше мислите ми, бе твърде изменчиво, твърде тънко да го уловиш и изречеш. Думите са тъпи инструменти, по-пригодни за убийство, отколкото за философия. Заринах гроба. Време беше.

Слънцето се впиваше в хоризонта с алени пръсти. Надигнах се... и спрях. Червени очи ме гледаха, небето се отразяваше в погледа на мъртвите. Твърде много глави бяха обърнати към мен, твърде много, за да е плод на случайност. Студ се разля от старата рана в гърдите ми — некромантство, безчувственост като от стреличките на блатните духове или безразличие може би, сякаш невидима ръка се затваряше около мен и ме откъсваше от жизнената енергия на света. Раел лежеше наблизо с нож в гърлото, напърно на стария белег, спомен от предишен опит да го преселят в отвъдното. Изправих снага и точно както очаквах, очите му проследиха движението ми.

— Мъртвия крал. — Думите изплуваха сред мехурчета, кръвта бе толкова тъмна, че оцвети зъбите му в лилаво.

— Хммм. — Взех най-тежката от разхвърляните наоколо брадви. Лошите кучета определено си бяха падали по брадвите. Намерих утеха в тежестта ѝ. Размахвах я да се ободря и се хванах на работа. Трудно е да отсечеш крайниците на човек. Особено краката се отделят трудно, а месото е много по-трудно за рязане, отколкото вероятно си представяте. Разсееш ли се за миг, брадвата задължително отскача, уцелила бедро в кожен крачол. Ударите трябва да се прицелени съвършено. С малко късмет все ще счупиш някак костта, но да отрежеш целия крайник? Все едно сечеш дърво — винаги се оказва много по-трудно, отколкото изглежда. Към края дишах тежко, а от носа ми капеше пот. На последните десетина отсякох само стъпалата и ръцете от китките, после се сринах с кръстосани крака пред Раел и изпъшках:

— Животът беше значително по-лесен, когато смъртта удържаше своето.

Не можех да преценя дали Раел продължава да ме следи с поглед, но присъствието на Мъртвия крал все още се долавяше, макар и слабо, във вонята на стара кръв.

— Явно не можеш да изправиш тез момчета, иначе да си го направил вече, но аз реших за всеки случай да се подсигурия. Какво ще кажеш?

Нищо. По всичко личеше, че Мъртвия крал държи Чела на къса каишка, което правеше интереса му към мен... повод за притеснение.

Наведох се над трупа на Раел и почуках по челото му.

— Ехо? — Можех да събера следите от некромантство в себе си и да бръкна в трупа му, но идеята не ми допаднаше особено, допаднаше ми почти толкова, колкото идеята с голи ръце да взема кокал от гладно куче.

Нищо. Може би кралят имаше много мъртви очи, през които да наднича, и много хора, които да плаши. Свих рамене. В крайна сметка Лошите кучета не бяха по-страшни мъртви, отколкото живи. Но това още не значеше, че искам да прекарам нощта сред тях. Мъртви определено миришеха по-зле.

Отведох коня на Леша и спрях на ниско възвишение стотина метра по-нататък. Въпреки прословутото си дебелокожие спях зле, преследван от писъците на Бащицата, будех се и от най-слабия звук в мрака.

Върнах се в лагера на Лошите кучета още преди зазоряване. Благославях отровите на Иберико за липсата на мухи и плъхове. Войната е красива, но само в миговете на битката. След ден бойното поле е пълно с леш и гадина. Ако не друго, в Иберико поне нямаше мухи по вчерашния леш. Всъщност, ако не броим собствената ми разточителност с брадвата, мъртвите изглеждаха недокоснати. Е, тук-там големи хлебарки закусваха.

Събрах си нещата. Натоварих ги на Плашо, който не пропусна да ме стрелне с негодуващ поглед. Вързах мулето за жребеца на Леша и поведох двете добичета към обещаните земи.

Останал бях без водач и като нищо можех да се натреса право в невидимите огньовете, които бяха обезобразили Леша. Само че ние всеки ден вървим по тънко въже и повечето от нас дори не го знаят. На

места като Иберико или Белега на Кейн и Зла сянка в Анкрат поне няма преструвки, илюзия за безопасност, измама като в онази древна песен „нужна ти е само любов“. Една грешна крачка и изгаряш. Както винаги.

От време на време оставях жребеца на Леша да върви сам, но конете обичат да ги насочват и постоянно трябваше да го ръчкам, което ме бавеше.

Когато го видях за пръв път, нямах представа как да тълкувам видяното. На едно възвишение вдясно от мен рамото на обрулен Строителски камък стърчеше от глинестата почва. Над и около него въздухът трептеше нажежен. Изгорената половина на лицето ми запулсира, аз примижах с лявото око... и трептенето изчезна. Погледнах отново, само с окото, което едва не бях изгубил, когато Гог ме изгори, и пак видях трептенето. Приличаше на призрачните пламъци, които обвиваха Джейн под връх Хонас.

— Тръгвай. — Дръпнах Плашо за повода. Той изрева толкова силно, че камъни да сцепи. Отхвърлих идеята да го избутам през сиянието толкова бързо, колкото я бях родил. Все пак без Плашо трябваше сам да си нося багажа, нали така? Ако ми беше подръка някоя от онези гигантски хлебарки, щях да хвърля нея в омарата. Хрумна ми нещо. Измъкнах образния пръстен от раницата си и го вдигнах да погледна през него. Светът моментално потъна в оттенъци на червеното, старият камък се къпеше в алено, ярко и гъсто, което избледняваше в по-поносими отсенки надолу по склона. Пътеката, която следвахме по дъното на сухия дол, беше изпъстрена с отделни оранжеви петна, увиснали във въздуха като мъгла.

— Това определено ще ми е от полза. Какво друго можеш да ми покажеш?

И досущ като духа от лампата на Аладин, Фекслър Брюс се появи пред мен на пътя, нито по-жив отпреди, нито по-умрял, съвсем какъвто го помнех. Отстъпих крачка назад — от онези крачки, които не питат за разрешение и извират от времето, когато страховете човешки са били записани в костния мозък на расата ни. От онзи вид, който винаги успява да ме ядоса. Дръпнах пръстена настрани и Фекслър изчезна заедно с оттенъците на червено и оранжево. Сложих го пред окото си и Фекслър се появи отново.

— Какво правя тук, Брюс? — Почувствах се глупаво. И как иначе? Надничах през малка стоманена халка и си говорех с привидение. Сам бях в пущинака, вярно, и нямаше кой да ми гледа сеира, ако не броим коня и мулето, но пак се почувствах като глупак.

Фекслър разпери ръце. Беше със същите бели дрехи като в замък Утрен, без една пращинка по тях.

— Защо са тези загадки? Просто ми кажи с думи прости и...

Той се обърна и тръгна по долината.

— Мамка му — рекох и го последвах, повлякъл Плашо след мен.

20.

ПЕТ ГОДИНИ ПО-РАНО

Призракът на Фекслър Брюс ме преведе през хълмовете Иберико. Вървахме от средата на предобеда до средата на следобеда, достатъчно дълго да се уморя и достатъчно дълго порезните рани над хълбока ми да запулсират с онази неприятна болка и топлина, които говорят за инфекция.

Хълмовете шаренееха — с всякакви оттенъци от мръсно бяло, през сиво, та до охра. Спечена кал, ронеща се пръст, оголени скали. И от време на време някоя ръждясваща буца, ерозираща по неохотния начин, така характерен за всичко, създадено от Строителите, устояваща век след век на стихииите. Повечето бяха големи парчета метал без намек за функция, приличаха на стомана, надупчени и нацърбени, някои големи колкото къща, други килнати, сякаш ги е разбутал великан, всичките лекъосани от корозия, зеленикави на места, другаде бели като посипани с пудра захар. Минахме покрай едно, което жужеше, тънък вой в най-високите регистри, от който ме заболяха зъбите, а Фекслър изчезна и се появи доста след като нещото остана зад гърба ми. На друго място имаше полегнала метална колона, наполовина заровена, а може и само една десета да стърчеше над земята, не знам, но така или иначе колоната пееше с омайно красив глас на някакъв непознат език. Стоях под безмилостното слънце, целият настръхнал от благоговение, потънал в песента.

Виждах Фекслър единствено през пръстена и започнах да се чудя дали пръстенът не го рисува за мен, наслагвайки го върху пейзажа като рисунка върху стъкло. Така или иначе, той ме преведе през пресъхналите реки и прашните дерета на обещаната земя, без да каже и дума и без да спре, освен когато аз спирах.

Минахме покрай машина с отпрана метална обшивка, в търбуха ѝ се виждаха въртящи се цилиндри, лъскави колелета, които задвижваха други лъскави колелета, и всичко това се движеше в

мълчание. Напомни ми за часовника, който носех в багажа си. Фекслър не пожела да отговори на въпросите ми за машината.

Когато пътят ни по едно дърво стигна до задънен край, до ронеща се стена от пръст и пясък, сенките вече се бяха издължили. Фекслър спря и ме погледна.

— Защо спиране? — попитах. Не че имах нещо против, но исках да знам защо.

Фекслър изчезна.

Не се върна дори когато фраснах образния пръстен в дръжката на меча си. Описах бавен кръг с разперени ръце. Жребецът на Леша ме зяпаше с бегъл интерес, Плашо гледаше тъпо.

Пристъпих към мястото, където бях видял Фекслър за последно, и си ударих десния палец на крака. Само преди ден експерт в мъченията ме беше изтезавал, пък макар и за кратко. Болката сега се оказа по-силна и по-неочаквана. Бръкнах дълбоко в запасите си с ругатни, до рамото чак, и извадих оттам една наистина чудесна серия от образци. Жалко, че я чуха само добичетата. След като известно време псувах и подскачах на един крак, клекнах да видя какво ме е осакатило.

Разчистих пръстта и открих капак от Строителски камък, кръгъл и приблизително метър широк. Ръждиви петна показваха, че навремето е бил прикрепен и с друго, а не само чрез собствената си тежест. Резервният меч, който бях вързал за дисагите на Леша, влезе в употреба — използвах го като лост. Успях да повдигна капака, после го избутах настрани. Половин мех вода отиде да заменя изгубеното във вид на пот. Слънцето над Иберико е безмилостно.

Под капака имаше шахта, тъмна, с гладки стени и без зловония, които да се издигат от дълбините. Пуснах един малък камък в мрака. Това с камъните ми е неустойимо — правя го дори когато няма нужда. Паузата, преди да чуя далечното тупване, беше красноречиво дълга — определено не исках да последвам камъка.

— Можеше да ми кажеш да си донеса въже, проклет да си! — Имах някакво, въпреки липсата на инструкции от страна на Фекслър, но не вярвах да ми стигне.

Шахтата беше достатъчно тясна да опреш гръб в едната стена, да запънеш краката си в отсрещната и така да се спуснеш бавно надолу. Но ако шахтата се разширеше, ако стигнеше до отклонение или се

окажеше по-гладка от очакваното... обратният път можеше да се окаже труден. Дошъл бях в Иберико с мисълта, че ще боря невидими огньове. Да се заклеся в дупка и да умра от жажда ми си струваше твърде жалък край, който не си заслужава риска.

Извадих кутийката с прахан от багажа и развих превръзката, с която бях стегнал раната над лакътя си. Превръзката се беше залепила и вонеше сладникаво, на гной. Сухите краища се разгоряха добре и не угаснаха, когато пуснах парцала в шахтата. Стените изглеждаха успоредни чак до дъното. Колкото до дълбочината — прецених я на десетина-дванайсет метра. Предположих, че някъде долу има тунел, но от мястото ми не се виждаше нищо.

Стиснах с пръсти раната на ръката си с надежда да изкарам гнойта. „Христос на коловоз!“ Тази беше от любимите ругатни на Макин. Звучеше тъпо, но може би древните са употребявали думата в друго, по-болезнено или по-нецензурно значение. Ръбовете на срязаното месо бяха неестествено розови, обточени с черни корички. Не виждах как раната изобщо ще се затвори.

В лагера на Лошите кучета имаше доста въжета и аз бях взел няколко, три по-точно. Никога не тръгвай на приключение без въже, така поне казват. Вързах ги едно за друго и ги спузнах в дупката за проба. Дължината им покриваше приблизително две трети от дълбочината на шахтата. Вързах голям възел в единия край и го затиснах с тежкия капак. Бих могъл да вържа въжето за коня или мулето, но сметнах, че капакът е по-надеждна котва. На колана си вързах фенера, който бях взел от лагера, и резервна манерка с масло. В един от джобовете си натиках прахан, кремък и парче стомана. Реших, че не е разумно да паля фенера сега — ако паднех, можеше и да се подпалия, освен че ще си потроша краката.

Болежките и умората забавяха движенията ми, чувствах се тромав и слаб. Глътнах още една таблетка от солите на Кародски извори и хванах въжето с две ръце. Погледнах за последно прашните хълмове и белезникавото небе и се вмъкнах в дупката.

Щом се скрих от слънцето, ми стана толкова студено, че ме побиха тръпки, макар че дали от треската, или от рязък спад в температурата, не знам. Спусках се надолу педя по педя, стиснал въжето и с ръце, и с крака. Когато коленете ми стигнаха до края му, отворът на шахтата, закрит наполовина от капака, приличаше на

светъл полумесец в беззвездна нощ. Втресе ме. Представих си как някой затваря капака и светлината изчезва завинаги.

Изпъшках, вдигнах крака да ги запъна в стената отсреща, а раменете и горната половина на гръба си опрях здраво в стената отзад. Не бях съвсем убеден, че натискът в противоположни посоки ще ме задържи, след като пусна въжето, още по-малко бях убеден, че ще мога да се изкача по този начин.

Пуснах въжето.

Плъзгах се надолу сантиметър по сантиметър, всеки с цената на големи усилия. Краката ми трепереха, сигурен бях, че оставям след себе си дيريا от кожа и кръв по Строителския камък — ризата ми едва ли бе издържала дълго на силното триене.

Имаше достатъчно дневна светлина да разбере кога на шахтата ѝ свършиха стените, но и без светлината щях да се сетя, защото скоро опората под токовете на ботушите ми изчезна — пръстите ми опираха в стабилна повърхност, а петите ми срещаха празен въздух. Когато едно решение е неизбежно, по-добре не губете време в двоумения, защото времето е ценно и може да ви потрябва по-късно. Сkochих, като направих и невъзможното краката ми да се озоват отдолу. Постигнах частичен успех, в резултат на който се сдобих с натъртени пети и посмачкани коленни и лакътни стави, главата ми също влезе в близък контакт с пода. Дебелият слой прах посмекчи удара, спести ми пукнат череп и безсъзнание. Е, разкашлях се и от носа ми потече кръв, но само толкова. Надигнах се, опрях гръб в най-близката стена и прегърнах коленете си.

— Ох. — Стонът ми прозвуча носово.

Плъзнах пръсти към най-силната болка и открих парче от стъклото на фенера, забило се в бедрото ми. Извадих го и притиснах раната, докато кръвта не спря. След известно опипване открих фитила на фенера, намокрих го с масло от манерката, с мъка избих искра и го запалих.

Тунелът пресичаше шахтата перпендикулярно, беше с кръгло сечение и обезпокоително приличаше на отводнителен канал. Краят на въжето се люлееше на три метра над протегнатата ми ръка. Пътят нагоре щеше да изисква акробатични умения, които биха били свръх възможностите ми дори без треската и многобройните ми наранявания.

Приех, че някога по тунела е текла вода, и тръгнах „срещу течението“. Когато си на тъмно и знаеш, че светлината ти скоро ще угасне, се примиряваш с положението и действаш. Винаги съм се чудил защо толкова малко хора прилагат този житейски принцип.

На три пъти стигах до разклонения и всеки път се консултирах със Строителския пръстен, който хвърляше известна светлина по въпроса във вид на червена примигваща точка. Като следвах това указание, първите два пъти завих надясно, а на третия продължих напред. При два от завоите по стените имаше следи от ръжда, които говореха, че някога тунелът е бил преграден с метални решетки. Древен мъдрец е казал, че повечето проблеми изчезват, ако достатъчно дълго не им обръщаш внимание. За щастие тези конкретни проблеми вече бяха изчезнали, защото някой друг не им бе обръщал внимание стотици години.

Тунелът се издигна под остър ъгъл и ме изведе в кръгло помещение, празно, ако не броим парчетиите от пластимаса по пода. Бяха станали крехки и хрущяха под краката ми. Някои парчета приличаха на страничните облегалки на столове, имаше и малки колелца, други още се крепяха към останките от метални шкафове. Видях коридор и тръгнах по него, около мен танцуваха сенки. Не усещах никакви миризми, нямаше я дори характерната миризма на застояло, която тегне в изоставените помещения.

Дългият коридор ме преведе покрай много входове, всичките отворени и тъмни, тук-там на панти висяха отломки от врати. На тавана, през равни интервали, имаше дълги тънки ивици белезникаво стъкло. Две-три се опитаха да светнат като мехурите във Висок замък, когато минах под тях, но успяха само да примигнат.

Бродил съм из руините на крепости, където са живели поколения хора, виждал съм марша на празни столетия от старите каменни блокове, познавам изхабяването на онзи особен релеф, който свързваме с живота. Но макар и излинели, онези места носят спомен за прежните си обитатели. Протритото място на пода, където провиснала врата се е отваряла и затваряла десетилетия наред, стъпала с износен по средата ръб от безбройните стъпки, издълбаното в прозоречния перваз име на някое палаво дете. Такива руини можеш да разчетеш, колкото и да са стари, лесно можеш да си представиш войниците по стените, конярчетата, които извеждат конете на разходка. Ала в сухите

коридори на тази Строителска бърлога, недокоснати от дъжд и вятър, консервирани, виждах само загадки и тъга. Сигурно бях първият човек, стъпил тук от хиляда години. Може би щяха да минат още хиляда, преди да се появи следващият. В такива места тишината и прахта чакат, а човешкият живот се изнизва покрай тях. Ако не беше трептенето на пламъка във фенера ми да отброява секундите, като нищо можеха да пробягат часове, да избягат години, преди да изпълзя оттук стар, но не и помъдрял.

Коридорът ме отведе в голяма зала с много врати, дървени наглед, но недокоснати от времето.

Тишина.

Когато се бях пресягал след мъртвите да изтегля онова, което е нужно, за да станат отново, сякаш се бях пресягал към място като това. Когато изтеглих Роу в трупа му, се бях пресегнал към сухите земи, макар той да умря в калта на кантанлонските тресавища. Сетих се за Уилям. Дали и той е попаднал на такова място? Докато лежах почти мъртъв, след като ножът на татко намери сърцето ми, един ангел дойде при мен, ангел в женски образ, и аз го отблъснах, отхвърлих предложението му. Надявах се, че години преди това ангелът се е спуснал в сухите земи и е направил същото предложение на Уилям. И че той не го е отхвърлил.

Тръснах гневно размътената си глава.

— Стига! — Усещах, че съм на крачка от делириума. Стегнах се и се съсредоточих. Продължих напред. Мисълта за Уилям и ангела беше нелепа. Дори на седем той със сигурност бе измъчил ангела повече, отколкото аз на четиринайсет.

В дъното на залата имаше арковиден вход, който водеше към по-малка зала с по-нисък таван. Привлече вниманието ми, защото Строителите не си падаха по арки. Петнайсетина ниши се отваряха от двете страни на по-малката зала. Приличаха на монашески килии, а подът бе покрит с дебел слой прах, сред който стърчаха парчета пластимаса и корозирал метал. Наведох се и взех едно метално парче. Оказа се по-леко от очакваното, не беше от желязо и не беше ръждясало, а покрито с ронлив белезникав налеп. Окисляване. Думата изплува от уроците на Лундист по алхимия.

В седмата килия ме чакаше чудо. Човек, седнал с гръб към мен, неподвижен. От слепоочието му изригваше фонтан алена кръв,

парченца бяла кост се премятаха във въздуха... всичко застинало, уловено. Като картина, само дете не беше картина. Беше истинско, но уловено извън времето. Огледал бях внимателно килиите дотук и знаех, че в центъра на таваните им има ръждив пръстен. Тук обаче имаше яка от сребрист метал, прикрепена с медни скоби, рамка около сноп бяла светлина. Мъжът със сивата туника седеше точно под снопа. Не знам как, но нищо от светлината не проникваше в залата, иначе щях да я видя по-рано, още с влизането си. Но светлина имаше, виждах я. Мъжът седеше на стол, който изглеждаше твърде крехък да издържи тежестта му, с плавни форми и без никаква украса, изобщо — странен стол. До стола имаше част от легло. Не откъртен крак или табла, а просто част от легло, отрязана гладко. Сещате ли се как пекарите разточват тесто и после оформят с чаша кръгчета, за да изпекат бисквити? Е, в тази гладко отрязана бисквита бяха попаднали мъжът, столът и част от легло, а извън нея нишата тънеше в прах и забрава като всичко останало в подземния лабиринт.

Влязох да докосна мъжа — или образа? Сигурно беше образ, като призрака на Фекслър, но по-убедително нарисуван. Дали пък не беше вид изкуство от времето на Строителите? Пръстите ми срещнаха невидимо стъкло. Преграда, която не можех да премина. Ръката ми се плъзна по невидима повърхност, хладна и хлъзгава на допир.

Нишата се оказа достатъчно голяма да направя пълна обиколка около забранения цилиндър, стъпките ми разравяха прахоляка по краищата. Видях ръката на мъжа — държеше сложно изделие от метал с железен удължител в единия край, насочен към главата му.

— Това го знам. — В най-старите книги на баща ми имаше рисунки на подобни изделия. — Това е пистолет.

Направих още стъпка и видях лицето, уловено в мига, когато си е представяло болката, без още да я е почувствало реално, нищо че от главата вече изригваше кървав фонтан.

— Фекслър! — Бях намерил реалния човек. Не спомена за него, а истинския Фекслър.

Огледах помещението през образния пръстен. Фекслър грееше червен под светлината, сякаш през цялото време именно той в забранения си кръг е бил пулсиращата червена точица, довела ме сред хълмовете на Иберико.

Описах още един кръг около живата картина.

— Ти си спрял времето! — Замислих се, после свих рамене. Казват, че Строителите можели да летят. Бог знае кое е по-трудно — да спреш времето или да се издигнеш в небесата. Замислих се за часовника в дисагите на Плашо. Строителско устройство — ако спра стрелките му, дали няма да спра и времето?

— Ти ме доведе тук, Фекслър — казах на човека. — Какво искаш? Не мога да те поправя.

Очевидно беше, че не мога да го поправя. Тогава какво бе имал наум духът на Фекслър? Е, това също бе очевидно, като си помислиш. Йорг го бива да чупи разни неща. Фекслър ме беше довел тук не да поправя това, а да сложа край.

Разбира се, чупенето на неща, които са затворени зад нечупливо стъкло, може да се окаже трудна задача. Върхът на ножа ми се плъзна безсилно по невидимата бариера и аз започнах да се чудя дали изобщо има стъкло. Е, нещо очевидно разделяше мястото, където времето си течеше нормално, от мястото, където времето беше спряло. Сетих се за парадоксите на Зенон. Гърците са обичали парадокси. Може би са ги използвали като валута. Както и да е, това не ми помогна.

Излязох от нишата. Тресеше ме. Огледах останалите ниши, но там нищо не беше оцеляло. Предположих, че устройството на тавана е спряло времето и че като го е спряло, е спряло процесите на собственото си остаряване.

Сетих се за връх Хонас и неговите подземия. В Строителските коридори там бях видял множество останки от тънки тръби, в повечето случаи разядени до такава степен, че да останат само зеленикави следи от окисляване, някои вкопани в камъка, други прикрепени по стените, понякога толкова тънки, че едва ли са били нещо повече от преплетени жички. В старите книги пишеше, че тайният огън на Строителите се движел по такива пътечки, стигал до устройствата и ги будел. Моят часовник нямаше нужда от подобен огън, но сложният механизъм, който държеше Фекслър в капана си, едва ли разчиташе на навити пружинки. Що за пружинка не би се развила за всичките тези столетия? Дали пък механизмът нямаше нужда от храна, от... захранване?... за да удържи времето неподвижно?

Огледах внимателно стените, но не открих следа от скрити пътеки, които да отвеждат огън до пръстена в тавана на нишата. Сякаш часове наред обикалях коридорите в търсене на нещо, върху което да

стъпя, за да огледам тавана. Накрая открих девет шишета — приличаха на шишета за вино, но прозрачни, цилиндрични и широки колкото ръката ми над лакътя. Овързах ги на сноп с ризата си и така се сдобих с паянтова табуретка, на която да стъпя. От всички Строителски артефакти само стъклото бе преживяло столетията, без да покаже признаци на стареене.

Стъпил на нестабилната си и дрънчаща табуретка, открих, че бариерата около Фекслър се стеснява към върха си и че при тавана мога да стигна на няколко сантиметра от металния пръстен. Опитах се да разкъртя с ножа си камъка около него. Беше хубав нож и не заслужаваше такова отношение, но в дисагите на жребеца имах резервни — ако изобщо се върнех някога на белия свят, — а и в момента не разполагах с никакъв друг инструмент.

Преди, в Гелет, бях забил острие в Строителска магия — призрак, уловен зад стъкло в помещението пред оръжейницата. Нещо беше минало през мечата ми тогава и ме бе разтресло толкова силно, че се сгърчих на пода. Добре помнех онова неприятно усещане и очаквах да ме сполети отново сега, когато дращех с ножа по камъка, описвайки кръг около пръстена в тавана. Изглежда, мускулите на ръцете ми също пазеха спомена, силно и самостоятелно, поне ако се съдеше по нежеланието, с което изпълнявах командите ми, и по склонността им току да се дърпат назад.

Строителският камък се ронеше на прах и люспи под атаките на ножа ми. Може да ми е отнело час, а може да е било и ден. По-скоро ден, ако съдех по субективните си усещания. Пот се стичаше по мен на горещи струйки, ръката ме болеше и отмаляваше постоянно, както става винаги, когато държим ръцете си вдигнати над нивото на главата за повече от минута-две. Ръчках и драсках, драсках и ръчках. Без никакво предупреждение се чу оглушителен трясък, светлината угасна, аз паднах, шишетата се счупиха.

И за втори път, откакто се бях спуснал в шахтата, открих, че лежа в тъмно Строителско подземие, насинен и ожулен, с парче счупено стъкло, забито в крака ми. Явно при падането си бях съборил фенера и фитилът му беше угаснал. Вместо да го търся опипом, вдигнах образния пръстен пред окото си. Пръстенът ми показва нишата в зеленикави отсенки, детайлите се виждаха почти толкова отчетливо, колкото ако ги гледах на дневна светлина. Фекслър лежеше на пода в

краката ми, все още стиснал пистолета в протегнатата си ръка, от дулото се виеше струйка дим. Под главата му се разливаше тъмна локва кръв.

— Благодаря ти.

Фекслър — моят Фекслър от замък Утрен, изображение от бяла светлина — стоеше до трупа и го гледаше с неразгадаемо изражение.

— Фекслър, радвам се да те видя — рекох. И си беше вярно. На такова място всякаква компания е добре дошла. Поех си дълбоко дъх, усетих натрапчив мирис на химикали и огън откъм пистолета, воня на кръв. Строителските зали най-сетне ми се сториха реални.

— Защо беше цялото това мълчание и мистика? — Изтеглих се внимателно през стъклата и прахоляка, докато гърбът ми не опря в стена. Едно, че имах нужда от опора, второ, че винаги е добре да си пазиш гърба.

— Хората от моето време живееха сред чудеса, но не бяха устроени по-различно от предците си, които се обличали с животински кожи и ядели сурово месо в пещери, нито от своите потомци, които носят железни мечове и живеят в руини, които не могат да проумеят. Накратко, инстинктите им бяха като на всеки друг човек. Ти би ли имал вяра на свое копие?

— Значи са направили заклинание, така че никой призрак — призрак от данни, нали така беше? — да не може да убие човека, от когото са го копирали? — попитах.

— Така че никое ехо от данни да не може да нарани който и да било човек, или да поиска от друг да нарани човек, или да предприеме действия, които биха могли да им навредят пряко или косвено. Бяха ми нужни хиляда години на сложни манипулации, тънки хитрини и изопачена логика, за да стигна етапа, откъдето да насоча някой като теб в нужната ми посока, Йорг.

— И защо е трябвало да го правиш? — Ръката ми попадна върху манерката с масло. Разклатих я. Ако се съдеше по звука, бе останала едва една пета от съдържанието ѝ.

— На едно ехо от данни не просто му е забранено да причинява вреда на своя първообраз. Всъщност докато човекът, чиито данни са създали ехото, е жив, въпросното ехо трябва да се съобразява с огромен брой ограничения в името на удобството, спокойствието и неприкосновеността на своя първообраз. В света, който обитавам, съм

принуден да живея като второкласен гражданин и търпя това много отдавна, още отпреди да се появи вашата империя.

— В замък Утрен? — „Светът, който той обитава?“

Тъжна усмивка, която изчезна на мига.

— Представи си океан, по-голям и по-дълбок от всички други, пълен с чудеса и разнообразие, но покрит с дебел слой лед, който се пропуква само тук-там. Ехото, което Строителите са оставили след себе си — „призраците от данни“, ако така предпочиташ, — всички ние плуваме в такъв океан и местата, където можем да бъдем видени във вашия рехав свят, са като пролуки в леда, през които да изплуваме. Съществуваме в сложната мрежа на Строителските машини и можем да бъде видени на места като терминала в Утрен.

— Тогава защо това не се случва?

— Кое?

— Защо не ви виждаме? Защо само ти се явяваше в избата?

Още една усмивка, в която имаше повече горчивина, отколкото приятелство.

— Второкласен гражданин, комуто се пада черната работа. Да наблюдава диваците.

Наложи се да си напомня, че онзи Фекслър, който имаше нещо общо с мен, лежи на пода и кръвта му изстива, а другият, този, с когото разговарям, не е човек, а само идея за човек, идея, затворена в машина. Протегнах крак да побутна мъртвеца. Ехото на Фекслър потръпна, сякаш бях сритал него.

— И той защо се е убил? — попитах. — И какво му е спряло времето?

— Той започна война — каза Фекслър. — И й сложи край.

— И аз запалих едно от вашите слънца, но не си прерязах гърлото, нали?

— Оръжията на Фекслър Брюс не избухваха от прост огън.

— Значи си видял онова? — Значи призракът на Фекслър ме бе следил още тогава, преди шест години, под връх Хонас?

— Нашите оръжия горяха като слънца, по съвсем същия начин и на същия принцип. Всяко се задействаше чрез спусък, който също представлява имплозия, но много по-малка и по-примитивна. Огънят, който ти запали в Силоз 11, и оръжията, редислоцирани там от Воклюз, предизвикаха разтопяване на имплозионните компоненти до

критична маса. Онова, което се случи, беше частично запалване на спусъка, който би трябвало на свой ред да запали слънцето. Горивото за „слънцата“ има кратък живот, всъщност е въпрос на полуразпад, полуживот, ако щеш, а горивото за ракетите носители също не трае дълго. Към днешна дата са останали само спусъците.

Зачудих се дали и истинският Фекслър е бил толкова влюбен в звука на гласа си. Така или иначе, сериозно се стреснах от мисълта, че съм съсипал Гелет само с частица от искрата, която би подпалила истинско Строителско слънце. И макар да не си бях прерязал гърлото от чувство за вина, ако трябва да цитирам собствените си думи, мъртвите на Гелет наистина ме бяха преследвали, наяве и насън. Да изпепелиш целия свят по този начин би било... тягостно.

— И не е успял да се убие, макар да се е прострелял с пистолет в главата? — С такива играчки на разположение ми се струваше непроситимо Строител да се провали в собственото си самоубийство.

— Тези кабинни бяха направени да съхранят ключов персонал в стазис, докато условията навън не се върнат към състояние, съвместимо с живота. Когато е седнал тук, Фекслър едва ли е разсъждавал ясно, измъчван е бил от гузната си съвест. Може би не е съобразил, че стазисната система ще се включи автоматично, за да запази живота му в последния миг. Или това, или се е надявал, че ще може да я изпревари.

— Но така или иначе те е оставил в лайната заедно с всичките истински хора на горния свят.

— Да. — Образът на Фекслър трепна, бръчка се вдълба между веждите му.

Ухилих се. Сигурно е много гадно цели хиляда години да проклинаш човека, от когото са те копирали.

— Е, сега вече си свободен, благодарение на мен, и можеш да плуваш в онова ваше море заедно с големите риби, вместо да си губиш времето с диваците. Какво печеля аз от тази работа?

И без да свалям образния пръстен от окоето си, издърпах пистолета от топлата мъртва ръка на Фекслър, като внимавах работният му край да не щръкне към мен. Мъртвецът май нямаше желание да ми отстъпи оръжието си.

— За жалост е наложително да следим диваците още по-отблизо — каза Фекслър. — Машините, които все още работят, няма да работят

вечно и освен ако вие не зарежете мечовете и стрелите в полза на нещо по-сложно, скоро няма да има кой да се грижи за тях. Поддръжката изисква цивилизация, а цивилизацията няма да се появи, докато всички войни не спрат.

— Не си могъл да спреш своите собствени войни, Фекслър.

— Той не можа. — Фекслър сведе поглед към трупа си. — Аз съм друго нещо.

Свих устни.

— При всички случаи... защо ми се струва, че би искал на Златния трон най-после да седне император?

21.

ПЕТ ГОДИНИ ПО-РАНО

В сухите, лишени от живот и лишени от смърт зали на Строителите, под отровения прах на Иберико аз седях замаян от треската и си говорех с призрак, който ми беше помогнал да убия човешкия му първообраз.

— И тези твои духове в машините, те кого искат да сложат на трона, за да им управлява прислугата? Пардон, империята? — попитах.

— Орин от Стрела изглежда логичният избор — каза Фекслър. — Миротворец. Човек на прогреса.

— Ха! — Плюх, макар устата ми да беше суха. Всичко ме болеше. — Значи нямаш интерес да си тръгна оттук и да го спра, така ли?

Сритах отново топлия труп в краката си.

— Ти... тоест той... има ли вероятност да се върне? Аз, изглежда, съм се сдобил с нов приятел, Мъртвия крал. Проявява нездравословен интерес към мен. Наблюдава ме от всички мъртви очи, които са му подръка. Ще се разстроиш ли, ако те поразчлени... него тоест? Просто за всеки случай? — Отчасти се надявах Фекслър да възрази и така да ми спести тежкия физически труд, но той само поклати глава, сякаш това е без особено значение.

— Орин изглежда логичният избор, но сред нас има такива, които предпочитат по-дългосрочен залог с по-голяма печалба — каза Фекслър.

— И защо? Каква печалба? Ако можех да заложа, и аз бих избрал Орин. — Думите излязоха самички от изтръпналите ми устни, усещах как отровата пулсира в мен, надушвах вонята на раните си. Така става, като спреш. Спреш да си починеш и светът те настига. Важен житейски урок — не спирай.

— Сигурно ще си спомниш — каза Фекслър и пристъпи по-близо, като мина между мен и тленните си останки, — че говорихме за колело. За това как най-великите постижения на моето време не бяха оръжията, а промяната на правилата, мащабната промяна в начина, по който сработва светът?

— Смътно. — Размахвах треперееща ръка. — Беше нещо за сбъднатите желания. — Май не се беше получило. В момента исках Фекслър да млъкне и да ме остави на мира, а това определено не се случваше.

— Може и така да се каже. — Фекслър се усмихна. — Физиците го наричаха настройка на квантовата емфаза. Основният резултат беше промяна в ролята на наблюдаващия. Моята и твоята. Промяна, при която ролята на наблюдаващия има значение. Промяна, благодарение на която човек може да контролира заобикалящата го среда чрез силата на желанията си, а не чрез машини.

Имах чувството, че ако взема да умра, Фекслър ще продължи да си рецитира лекцията на трупа ми.

— За жалост онова колело не направи само един оборот, или два, или десет. Не, настроиха го да се върти автоматично. Върти се и досега. Всъщност, като много други неща в природата, и този процес има критична точка, отвъд която всичко ще излезе от контрол. И ние сме близо до нея. Пробойните в света, преломите между съзнанието и материята, между енергията и волята, между живота и смъртта се разширяват. И има реална опасност *всичко* да се срине през тези проломи. Всеки път, когато тези сили — способността да се влияе върху енергията, масата или съществуването — биват използвани, пукнатините се разширяват. Става въпрос за същите онези неща, които вие наричате магия — заклетите в огъня, заклетите в камъка, некромантството и прочие. Колкото повече се използват, толкова по-достъпни стават и толкова повече се руши светът. Този твой Мъртъв крал е просто поредният симптом. Поредният пример за силата на волята, която се използва за промяна на света. А това, от своя страна, ускорява въртенето на колелото.

Въздишка, после в стената вляво от мен се отвори панел, който не бях забелязал досега. От малката ниша зад панела се излъчваше достатъчно светлина да огрее стаята. Свалих образния пръстен от

окоото си, но Фекслър изчезна, така че го нагласих отново под веждата си.

— Вземи хапчетата. — Фекслър посочи нишата. — Пий по две на ден. Развил си сепсис, но лекарството ще ти помогне.

Надигнах се на колене и загребах шепа жълти таблетки от нишата. Вътре нямаше нищо друго, а не виждах как са се озовали там. Глътнах две — с мъка, защото гърлото ме болеше зверски. Може да бяха отрова, вярно, но ако искаше да ме убие, Фекслър едва ли щеше да прибъгва до хитрост. Несъмнено разполагаше с по-лесни начини.

— И какво искаш от мен, Фекслър?

— Както казах, в Строителските машини има много духове. — Въсеше вежди от усилието да оформи мислите си в думи, които да разбере. — Тези духове, това ехо, те не обръщат голямо внимание на вашия вид. Но напоследък все по-често насочват поглед към настоящето, към пръстта и праха, където всички ние сме започнали съществуването си. Не са малко онези, които искат да подкрепим една нова цивилизация, така че дълбоките мрежи да бъдат поддържани и поправяни при нужда. Ала повече са онези, и броят им расте, които се тревожат за непосредствените заплахи, свързани с изтъняването на воала. Проблемът с остаряването на машините им се струва по-маловажен и не толкова спешен. Според тях единственият начин колелото да спре да се върти, единственият начин да се задържат бариерите, които разделят земята от огъня и живота от смъртта, е човечеството да бъде унищожено, избито до крак. И са разполагали с хиляда години да заобиколят изричните забрани, строгите правила, създадени да предотвратят подобен геноцид. Ако няма кой да борави със силите на „магията“, ако не остане никой с воля, която да приложи, проблемът ще се разреши от само себе си или най-малкото ще получим отсрочка.

— Значи единствената вина на бедния Фекслър е била в задръжките? Че не е подпалил достатъчно слънца? Ако беше избил и последните оцелели, сега вие нямаше да имате проблем? — Изсумтах. — Ако ще правиш нещо, направи го докрай.

Фекслър трепна — като отражение във водна повърхност, когато хвърлиш камъче. Намръщи се.

— А ти в кой лагер си, Фекслър? На онези, които искат да ни превърнат в прислуга и да им оправяме каруцата, или на другите,

които искат да ни избият набърже, преди да сме счупили света?

— Аз имам трети начин — каза той.

Потрепна отново и устата му се сгърчи сякаш от болка. Светлинката в нишата зад панела примигна и угасна.

— Алтернатива, за която другите още не са помислили... ох! — Избледня и почти изчезна, после се върна, но толкова ярък, че примижах да защитя очите си.

— Занеси контролния пръстен във Виен. Там, под трона...

И изчезна.

22.

ИСТОРИЯТА НА ЧЕЛА

— Йорг от Анкрат отново те праща при мен, Чела.

Челюстта на Артур Елгин стържеше и от този звук тя настръхна. Стържещият звук се чуваше при всяка дума, която Мъртвия крал изричаше, като местеше неумело челюстите на Елгин.

— Водя в двора ти Кай Самърсън, господарю, некромант, който иска да ти служи...

— Йорг не те ли хареса, Чела? Нима е отхвърлил предложението ти?

Стържещият звук... пристъргване на кост, стави, сухожилия... цялата настръхваше, боляха я зъбите. От звука — и от лъщенето в очите му. Спомни си времената, когато бе плувала в смрад, когато бе работила с трупове в най-тъмни места, когато бе ходила на лов за човешки останки досами границата на мъртвите земи, виждала бе ужасии, които да отнемат здравия разум и на най-здравомислещия човек... а сега трепереше, ужасена от пристъргване в челюстта на мъртвец.

— Чела? — Кротко напомняне, да, но и по-кротки укори бяха пращали слугите на Мъртвия крал в ръцете на личите.

— Той ми отказа, господарю. — Бяха минали повече от пет години, а Мъртвия крал все още искаше разплата за стария ѝ провал.

— Още ли мислиш, че той е глупаво момче с повече късмет, отколкото способности?

— Не, господарю. — Макар че точно така мислеше. Каквито и странни чувства да размърдваше в нея момчето, в действията му Чела не съзираше гениалност. Когато мнозина залагат дългосрочно, накрая някои си тръгват с печалбата. Което не означава, че днешните победители ще спечелят и утре.

— Искам го тук, Чела, да застане пред трона ми и да отговаря пред мен.

— Да, господарю. — Макар че нямаше никаква представа за какво има да отговаря Йорг Анкрат пред Мъртвия крал. Искаше ѝ се да попита защо, но знаеше, че думата никога няма да излезе от устата ѝ.

— Нека видим този Кай Самърсън.

Чела се обърна да подкани Кай напред. Да се откъсне — пък макар и само за миг — от погледа на Мъртвия крал беше истинско облекчение. В студената светлина на привиденията Кай остаря с още десет години, щом погледът на Мъртвия крал се спря върху него.

— Кай. — Името се търколи от устните на Артур Елгин като нещо мъртво. — Заклет в небето. Летял ли си, Кай? Докосвал ли си небесата?

— Не, милорд. — Кай гледаше в пода. — Виждал съм каквото виждат орлите, но само с ума си. А сега съм заклет в смъртта.

— Смъртта може да язди ветровете, Кай. Запомни го. Защо не си летял? Не ти е по силите? Не притежаваш истинска частица от небето в себе си?

— Страхът ме държеше на земята, милорд. — В думите му се бе промъкнала страст, и нищо чудно. Мъртвия крал умееше да напипва оголения нерв на хората. — Страх да не се изгубя. — Чела знаеше, че полетят ли, малцина заклетите в небето се връщат. Ветровете ги задържат при себе си. Заклетите губеха материалния си аспект, танцуваха с бурите и изтъняваха толкова, че плътта вече не можеше да ги задържи. Гледаше Кай, кокалчетата на ръцете му — побелели, ноктите — впити в месото на дланите. Дали вече не съжаляваше, че се е опънал на бездънния син повик, че не се е загубил там?

— Единствено волята ти, силата на собствените ти желания има значение в този свят, във всички светове. — За миг Мъртвия крал ѝ се стори почти умилен, а това бе дори по-страшно от гнева, който изливаше през устата на Артур Елгин. — Силата на убеждението може да свърже неразривно ума ти към тялото, ако контролът и усещането ти за самия теб са по-силни от вятъра. Това е същата сила на волята, която навива сребрилата нишка и връща некромантите от пътешествията им в сухите земи. Същото усещане за самия теб връща онова, което не може да премине в рая след смъртта, връща го в празната черупка на тялото, което го е превело през живота, връща го към браздата, която човекът е изровил в света приживе, дори да е останала само загнила плът или гола кост, а когато и последната кост

се е стопила, го връща към някакво познато място, къща или стая, да ги обитава и да плаши живите, защото никой не обича самотата, мъртвите включително.

Кай вдигна очи да срещне тежкия поглед на Мъртвия крал.

— Страхът ме задържаше.

— Страхът задържа мнозина, пречи им да изпълнят дълга си, бащи изоставят синовете си, брат оставя брата си да умре.

— Да, милорд.

— Когато бурята дойде, Кай Самърсън, искам да ми покажеш крилата смърт. — Пръстите на Артур Елгин трепнаха в знак, че Кай е свободен.

Кай излезе, съпроводен от мълчание. Чела остана, единственото живо същество в тронната зала с високите тавани. И вероятно единственото, което проявяваше любопитство. Мъртвия крал имаше нужда от нея. Защо иначе би я повикал отново тук, в най-вътрешния си кръг, след толкова много време, при това без друга цена за допуска й освен унизителното напомняне за прежен провал.

— Чела Андънхърт. — Мъртвия крал произнесе името внимателно.

— Господарю. — Последният, който знаеше това име, бе умрял преди шест години от меча на Йорг Анкрат. Никой не го беше изричал от десетилетия.

— Някои сигурно си мислят, че некромантството е заплаха за онези от нас, които идваме от сухите земи, от прахта отвъд. Ако не заплаха, то най-малкото конкуренция.

— Не съм си го и помисляла, господарю, нито за миг. — Спомни си казаното от Кай. „Не трябва ли ние да даваме заповедите?“

— Знаеш ли какво искам, Чела?

Нямаше представа, наистина.

— Йорг Анкрат?

— Искам онова, което иска и Йорг, което искат всички от нашия сой. Да управляваме, да притежаваме, да стоим на най-високото място, да се слуша нашата воля.

— Да бъдете император? — Чела добре познаваше глада на мъртвите, но амбицията я изненада, макар всички признаци да бяха пред очите й. Мъртъв крал на трона на друг мъртъв крал.

— Империята ще е едно добро начало. Прекроена, тя може да бъде стъпалото, от което да взема всичко. Не ме наричат краля на това или краля на онова, наричат ме Мъртвия крал, господар на всичко, което не живее. Мислиш ли, че в този свят бих се задоволил с „лорда на Бретан“? Или с „император“ на империя, отвъд чиито граници има безчет земи?

— Не, господарю. — Колкото и да беше страшен Мъртвия крал, в него се долавяше детинска алчност и детинска горделивост. Дали интересът му към Анкратските крале не беше интерес към огледало, в което да се погледнеш?

— Знаеш ли защо Стоте още не са се обединили срещу мен, Чела?

— Твърде много се мразят помежду си, господарю. Ако ги съберете всичките на потъващ кораб, никой няма да изгребва водата, нито да се спаси с плуване, защото ще са се хванали гърло за гърло, решени да се удушат един друг преди да го е направило морето.

— Не са се обединили, защото не ги е страх от мен. — Артур Елгин се надигна от трона на Мъртвия крал. — Завърнатите не могат да се размножават, само гният, знаят много за глада, но малко за предпазливостта, могат да се изправят срещу армии само там, където теренът е подходящ. Не е за вярване, че завладях толкова много с едни нищо и никакви трупове. — Артур положи ръка върху рамото на Чела. Какво ѝ струваше да не трепне... само тя си знаеше.

— Империи се печелят по много начини. Какво знаеш за тактиката, Чела?

— Не много, господарю. — Само да си махне ръката...

— И какви са единствените две тактически предимства на моите легиони, Чела?

— Ами... аз... не познават страх?

— Не. — Тънка агония се разля по рамото на Чела и Мъртвия крал най-сетне свали ръката на Артур. — Човек, който не знае страх, има един приятел по-малко. Чух го от един стар дух преди време. Моите армии имат две тактически предимства. Не дишат и не ядат. Това означава, че всяко блато, езеро или море е моя крепост и че нямам грижа за продоволствени линии. Извън това, кажи-речи, за нищо не стават. Именно тези предимства ми помогнаха да завладеея Островите, пак те ми позволяват да нападам Анкрат от тресавищата Кен. Ала

амбициите ми изискват нова стратегия, ако искам да ги осъществя по графика, който имам наум.

Мъртвия крал седна отново в трона от плавей на Артур Елгин. Плъзна бели пръсти по излъсканите облегалки на тежкия стол и Чела чу писъците на давещи се моряци.

— Тантос, Керес.

Двама личи се отделиха от събратята си и застанаха отляво и отдясно на Мъртвия крал. Очите на Чела все така не ги различаваха ясно, съзираха само силуети, кости, загърнати с призрачна материя.

— Чела. — Той наведе тялото на Артур към нея. — Да избереш стратегия е като да избереш оръжие. А всяко оръжие има нужда от острие, ако искаш да понижиш врага, нали така? Ти, Чела, ще понижиш търбуха на империята за мен. Изпращам те на пътуване. Брат Тантос и сестра Керес ще се грижат за теб. Останалата част от ескорта ти е на кораб, който в този момент влиза в пристанището.

23.

Напредвахме, не бързо, но приемливо. Чувал бях, че се е случвало Златната гвардия да не стигне навреме до Виен с поверениците си, но е било отдавна, преди моето време. Дори когато някой от Стоте умре по пътя, трупът му се доставя по график за Събора.

Когато залезът ни свареше близо до град или село, прекарвахме нощта под покрив, иначе разпъвахме шатри и палатки по ниви и ливади. Тези вечери ги харесвах най-много, харесваше ми как огънят огрява Катерин и Миана, а студена мъгла тегне наоколо, харесваше ми как двете жени се гушат в меките яки на кожените си наметки, а всички се гушим близо до топлинката на огъня. Гомст и Осер седяха на походни столове с бокали вино в ръка и спореха, както спорят старите хора, Макин и Мартен се въртяха около кралицата, готови да компенсират евентуални прояви на нетактичност или недостатъчна загриженост от моя страна, а Кент седеше безмълвен и зяпаше нощта. Райк и Горгот съставляваха периферията на нашата малка компания, навъртаха се около огъня и изглеждаха по-зли и от ада.

В една такава нощ, докато огънят припукваше и светулките на множество други огънове бележеха гората наоколо, Миана каза:

— Йорг, тук спиш много по-добре, отколкото в Призрачния. Защо? — Дъхът ѝ се къдреше в студената нощ. Уж гледаше мен, но следеше Катерин.

— Винаги съм се чувствал добре на път, скъпа — отвърнах. — Когато си на пътя, неприятностите остават зад гърба ти.

— Не и ако си взел жена си — изпръхтя Райк, без да отлепя очи от огъня, сляп за острия поглед, с който го стрелна Мартен.

— В Призрачния винаги говореше насън. — Миана се обърна към Катерин. — Беснееше направо. Накрая се преместих в източната кула, защото изобщо не можех да мигна от него.

Катерин не каза нищо, лицето ѝ остана безизразно.

— А сега спи като бебе — добави Миана.

Свих рамене.

— Епископ Гомст е човекът с кошмарите. Трябва ли да се тревожим, когато святите ни мъже не намират покой в съня?

Миана не ми обърна внимание.

— Вече не крещи: „Сарет“, „Дегран“ и безкрайното „Катерин! Катерин!“.

Катерин вдигна едната си вежда, жест деликатен, изразителен и сладък. Миана беше в лошо настроение още от сутринта, но ако бях погълнал цяло бебе и то се опитваше да размаже с ритници вътрешностите ми, вероятно и аз бих изгубил част от обичайната си толерантност.

Съчка изпука силно в огъня и пръсна искри.

Отбраната е по правило слабост, а не бях в настроение да атакувам, затова изчаках. Катерин имаше множество възможности — исках да видя коя ще избере.

— Вярвам, че крал Йорг е викал името ми в пристъп на болка, кралице.

Зачудих се какво ли правят ръцете ѝ под кожената наметка. Кършат пръсти? Плъзгат се към дръжката на нож? Не трепват?

— Така е. — Миана се усмихна най-неочаквано, челото ѝ се изглади. — Определено не изглеждаше доволен, че те сънува.

Катерин кимна.

— Моят племенник има на съвестта си много престъпления, но най-тежкото е срещу сестра ми кралица Сарет и нейното дете. Може би е прав и наистина е загърбил греховете си тук, на пътя. Може би, когато пристигнем във Виен, те ще го настигнат отново.

Никой от събралите се около огъня не понечи да каже и дума в моя защита.

Затова се защитих сам.

— Ако в света съществуваше справедливост, милейди, Бог лично би посегнал от небесата да ме усмърти, защото съм виновен, точно както казвате. Но той още не ме е поразил и докато реши дали да го направи, нямам друг избор, освен да продължа напред и да действам по свое усмотрение.

И в този миг Горгот ме изненада. Гласът му беше толкова дълбок, че да го сбъркаш със земен трус. Отначало не разбрах, че пее, без думи, без мелодия дори, простичко и стихийно като припукването на

огъня, завладяващо. Дълго всички седяхме и слушахме, а звездите пътуваха над нас мразовити като нощта.

Три дни и три нощи валя дъжд от оловно небе, задушаваше в зародиш опитите ни за разговор в каретата и се опитваше да удави всичко живо извън нея. Пътищата се превърнаха в кални реки. Истинските реки се раздуха в чудовищни тъмни въртопи, повлекли изкоренени дървета и отнесени каруци. Капитан Харан водеше колоната по алтернативните маршрути, планирани в случай на криза като настоящата, минавахме през големи и още по-големи градове, където каменните мостове бяха оцелели след множество порои през годините.

Отново яхнах Барт. След като дни наред седях притиснат до топлината на Катерининото хладно безразличие, можех да понеса един студен душ.

— Бягаш, Йорг? — Макин изравни коня си с моя, след като се отдалечих от каретата на Холанд.

Пътят се виеше през наводнени пасища и полуудавени живи плетове. Часове по-късно дъждът намаля и дълъг светъл разсед пропука небето. Неподвижната вода около нас се превърна в огледало и то отразяваше самотните дървета. Дървета, разперили голите си клони както над, така и под нас. Светът е съставен от повърхности, като си помислиш, и от измамни отражения, а истината лежи в незнайните и непознаваеми дълбини отдолу.

— По дяволите. — Тръснах глава. А уж се бях махнал от каретата, за да разкарам Катерин от мислите си!

— Милорд? — обади се един гвардеец, който яздеше близо до мен.

— Нищо. Не ми обръщай внимание — отвърнах.

— Милорд, капитан Харан помоли да отидете при него в челото на колоната.

— О. — С Макин се спогледахме и пришпорихме конете покрай колоната, която вече забавяше.

На запад слънцето се спускаше косо под облачната покривка и шареше водата в алени отсенки. След пет минути езда в рядката кал

настигнахме Харан. Градче се беше покатерило на възвишение пред нас, остров понастоящем.

— Готеринг. — Харан кимна към къщите в далечината.

Мартен и Кент спряха при нас.

— Пътят ли е непроходим? — попитах аз. Водата го беше заляла изцяло, чак до склона на хълма с градчето.

— Едва ли е твърде дълбоко — каза Харан. Наведе се напред и докосна крака на коня си да покаже докъде, по негова преценка, стига водата.

— Тогава какво? — попитах.

Мартен извади меча си, бавно, и посочи оградата вляво от нас. Не бях обърнал внимание, сметнал го бях за поредния боклук, с който пороите разкрасяват огради и храсти, но сега се вгледах и видях друго.

— Парцали?

— Дрехи — каза Харан.

Кент се смъкна от коня си и прецапа няколко метра напред по пътя. Наведе се и загреба шепа кал. Вдигна длан да ми покаже.

Забелязал бях белите петънца, но не им бях обърнал внимание. Сега, когато бяха на сантиметри от лицето ми в шепата на Кент, разбрах какво са. Зъби. Човешки зъби, окървавени и с дълги корени.

Слънцето се давеше на запад и водата гореше червена. Ставаше все по-студено.

— Това говори ли ти нещо, Харан?

— Гвардията пътува на много места. Чувал съм всякакви истории. — Под едното му око имаше стар белег, бял и лъскав на фона на лицето му. Не го бях забелязал преди. Тази вечер Харан не изглеждаше младолик. — Най-добре доведете онзи ваш епископ. Може би той знае повече.

И така, след десетина минути Макин се върна с Гомст на седлото зад себе си. А Кент, който уж бе отишъл да ескортира епископа, не от съображения за сигурност, а заради набожността, която го беше дамгосала по-дълбоко от белезите на пожара в Призрачния, дойде с Катерин зад него.

— Можеше да отстъпиш коня си на принцесата, сър Кент. Сигурен съм, че не изгаря от желание да се гушка със съсухрена кръвожадна хрътка като теб.

— Не бих го оставила да газии в калта. — Катерин се наведе покрай рамото на Кент и ме стрелна с отровен поглед.

— Показа ли на епископ Гомст какво намерихме, Кент? — попитах аз, като пренебрегнах думите й. Знаех, че ме предизвиква. Очакваше да й кажа, че е трябвало да си остане в каретата.

Макин свали Гомст в края на пътя, където земята се издигаше покрай оградата.

— Лоша работа. — Гомст залитна и едва не се подхлъзна върху мократа трева, преди да стигне до тъмните дрипи. Ръката му несъзнателно търсеше опората на бастуна, който пътуваше вързан за покрива на каретата. — Като в „Свети Ансталс“... преди време получих вести оттам. Писмо. — Потупа дрехата си да намери въпросното писмо, но явно не го откри и се отказа. — И като в руините на Тропе. — Погледът му срещна моя. Поглед почти безумен. — Това е работа на Мъртвия крал. Блатни духове и таласъми, ако имаме късмет.

— А ако не сме благословени с въпросния късмет, старче?

— Лич. Може да има и лич с тях. — Не успя да скрие ужаса си.

Харан кимна и каза:

— Чудовищата от Островите.

— Майка Урсула е имала видение, че личите ще прекосят морето. Тъмен прилив ще ги пренесе. — Гомст се сви зиморничаво. — Казват, че личите проявявали само една милост.

— И каква е тази милост, отче? — попита с гъгнивия си глас Кент.

— Че накрая ти позволяват да умреш.

Загледах се в черните силуети на Готеринг: покриви, камбанария, комини, ветропоказател върху кръчмата. Добре е сам да избереш бойното поле, а аз определено бих избрал град пред тънка ивица кал в средата на безкрайно езеро. Но дали врагът не ме беше изпреварил, дали не беше заложил вече капаните си в Готеринг? Или съзирахме твърде много в купчина дрипи и няколко зъба?

— Пребройте ги — казах.

— Милорд? — Харан ме изгледа намръщено.

— Колко зъба и колко дрехи. Дали двама-трима селяци са се съдърпали тук и заради тях Златната гвардия се отбива от пътя си, или е имало истинско клане, това искам да знам.

Харан махна на двама от хората си и те слязоха от конете да огледат.

Приблжих Барт до капитана.

— Ако ще се бием с трупове, добре е да сме на сух терен и някъде нашироко, за да ги видим навреме, когато нападнат. Колко дълбока е водата тук? Две стъпки? Три? Не толкова, че да се удавиш. Дори мъртвите да пълзят, пак ще ги видим като раздвижат водата.

— На места е по-дълбоко — каза Харан. Друг от капитаните възрази. Присъедини се трети и тримата — Харан, Росон и Девърс — започнаха да спорят за релефа.

Мартен подкара коня си през една пролука в оградата и нагази във водата. Изправи се на стремената и погледна към нас. Водата облизваше стъпалата му.

— Ето колко е дълбоко, господарю.

— Десетки — каза гвардеецът, който проверяваше оградата и броеше дрипите. — Стотина даже.

— Оставаме тук — казах аз. — Ще потеглим към Готеринг утре призори.

Придружих Катерин и Гомст до каретата.

— Ще спя тук — казах на Миана, когато тя отвори вратата. — Да има меч до теб през цялата нощ.

— Ще кажа на Харан да разположи гвардейците около каретата — обади се Макин.

— Кент да се качи на покрива. Райк и Горгот да стоят при вратите. Мартен да организира патрули в нивите. По-добре е няколко гвардейци да се удавят, отколкото онези да ни спипат по бели гащи.

Събуди ме студ. Миана се гушеше в мен под тежестта на кожената си наметка, Катерин ме топлеше от другата страна, също увита като буба, но студът въпреки това отвори очите ми. Тихият плисък на коне в застояла вода се промени, стана накъсан и чуплив някак, хрущящ. Лед.

Наведох се към по-близкия прозорец, през Катерин, и усетих, че тя ме гледа. В тъмното очите ѝ бяха блясък без цвят. Дръпна пердето и двамата надникнахме през дървената решетка. Парата на дъха ни се смеси.

Письците започнаха тихи и останаха тихи, но с всяка секунда ужасът растеше. Письци, пързалиящи се по ледената кора откъм тъмните силуети на Готеринг. Познах ги — бяха письци на болка. Ужасът звучи другояче, а болката бързо взима страха на уплахата и я прогонва.

— Трябва да изляза.

— Остани — каза тя.

И аз останах.

Катерин се надигна, изправила гръб край тапицираната облегалка.

— Нещо идва. — Аз посегнах към меча си, но тя поклати глава.
— Идва по друг път.

За миг, преди да затвори очите си, ги видях, кълна се — зелени като трева и осветени отвътре. Катерин седеше неподвижна, вледенена сякаш, обагрена в черно и бледосиво от лунния светлик, който влизаше през решетката на прозореца. „Съвършена е“, помислих си и нужда трепна в мен. Письци, които бях чувал и преди.

Тя седеше неподвижно, а дългата нощ минаваше покрай нас, устните ѝ трепваха и изричаха по някоя дума, прошепната, неясна. Миана и старците спяха, спяха неспокойно, но не сънуваха кошмари, а аз гледах Катерин, заслушан в далечния вой, в припукването на леда, в нейното дишане.

24.

Тръгнахме към Готеринг призори. Водата се плискаше по пода на каретата в най-дълбоките места и носеше мириса на реката, но не се наложи да слизаме.

Излязох от каретата на градския площад, по стъпалото зад мен се стичаше вода на ручейчета. Нямаше никакви признаци беда да е сполетяла Готеринг — приятно градче в един от най-богатите райони на Атар. Украса за фестивала на жътвата още висеше над главната улица, гирлянди от знаменца, провесени между покривите. Детски обръч се валяше до задното колело на каретата. Пееха птици.

— Какво казват патрулите? Писъците от града ли идваха? — попитах.

— Спряха преди не повече от час — отвърна Харан.

Подуших въздуха. Миришеше на разложение и лайна, със студен привкус — нормалният аромат на всяко човешко поселище. Но имаше и още нещо.

— Кръв — казах. — Имало е клане. Подушвам го.

— Претърсете къщите. — Харан даде знак на хората си и те се пръснаха към къщите. Утринната светлина грееше по доспехите им.

След минути първият гвардеец излезе на улицата. Държеше пред себе си някаква дреха, светла и намачкана, а пребледнялото му лице беше застинало в маска на отвращение.

— Ела тук! — извиках му и протегнах ръце да взема дрехата.

Той ми я даде с готовност.

Макар да висеше на ръцете ми, тежка, с мирис на сурово и още топла, минаха няколко секунди преди да съобразя какво е. А щом съобразих, едва не я захвърлих инстинктивно. Вместо това, с върховно усилие на волята, я вдигнах пред себе си, така че ръцете и скалпът увиснаха.

— Не е лесно да одереш човек толкова прецизно. Нужно е умение — рекох. Огледах войниците около себе си, срещнах погледа

на всеки поотделно. — Ужасът е оръжие, господа, и нашият враг знае как да го използва. Важно е ние да разбираме тази игра.

Пуснах кожата на калдъръма. Влажен звук.

— Намерете и другите. Струпайте ги на площада.

Обиколих празните улици с Кент Червения и Макин, минахме по периметъра на града, там, където водата го облизваше, но не намерихме нищо. Докато слънцето се издигне над покривите, хората на Харан бяха струпали на купчина сто и деветдесет кожи, открити в мазета, спални, конюшни, столове пред огнища, из целия град. Всичките цели, само с трите разреза, които опитният ловджия използва, за да свали кожата на сърна. Мъже и жени, млади и стари, деца, кожата им лежах на купчината, лицата им набръчкани, дори на най-младите. Взех обръча играчка от улицата до каретата, гледах как войниците трупат купчината и го премятах през пръсти.

Мартен придружи Миана и Катерин до „Червената лисица“, единствения хан в градчето. Миана се клатеше като гъска, коремът ѝ беше невъзможно голям, лицето ѝ — навъсено от усилието. Мартен ги настани на столове с възглавнички и остана там да им прави компания пред напаленото огнище. Имаха охрана от гвардейци, Горгот пазеше на вратата. Навън Гомст прочете заупокойна молитва за човешките останки, струпани на площада. Надявах се Катерин да удържи каквато там стена беше издигнала срещу личите, но рано или късно и тя трябваше да поспи.

— По-добре да тръгваме. — Харан дръпна юздите на бялата си кобила до Барт. — Това не е наша грижа.

— Така е. Дукът на Атар няма да ни благодари, че въздаваме правосъдие в земите му.

Харан скри израза на благодарност, прекосил лицето му, толкова бързо, че мнозина биха го пропуснали.

— Готови за тръгане! — изрева той.

Бих бил щастлив и аз да тръгна, но... не обичам да ме побутват, а имах усещането, че се случва точно това.

През малките прозорци на хана, през бледозеленикавите атарски стъкла, видях как Мартен скача и хваща загрижено ръката на Миана.

— От друга страна — казах, — едва ли ще сме единствената гвардейска колона, минала оттук, не мислиш ли? Наводненията стесняват възможните маршрути от запад. Колцина от Стоте ще тръгнат по нашите стъпки?

— Може и да има такива. — Честта не му позволяваше да излъже. Проблем, който аз никога не съм имал.

— Дългът на гвардията не включва ли цялото начинание, ескорта на Стоте до Виен като цяло, а не само колоната, която им е непосредствено поверена?

Харан се изправи на стремената.

— Отменям последната заповед! Искам жертвите да бъдат намерени. Всяка къща да бъде претърсена! — Изръмжа и пришпори кобилата си.

— Който и да мине тепърва по този път, едва ли ще гласува във ваша полза на Събора. — Осер Гант се появи откъм сенките на една конюшня, подпираше мършавото си тяло на бастун със сребърен накрайник, чудесна изработка с формата на лисича глава.

— Питаш защо напомням на Харан за дълг, който той би предпочел да забрави?

Осер кимна.

— Да. И защо поемате свързания с това риск.

— Ти си прекарал целия си живот близо до смрадливи тресавища, Гант. Колко личи си видял?

— Старец като мен рядко се отдалечава от залите на господаря си, крал Йорг. Но не ще срещнете мнозина, които са виждали лич. Може да срещнете трупа на човек, който е виждал, и този труп сигурно ще се опита да ви убие, но самият човек отдавна ще си е отишъл. — Осер кимна, сякаш се съгласяваше сам със себе си.

— Значи нито един? За толкова години?

— Личите може и да са стари, не знам — каза Осер. — Но са новост за тресавищата Кен. Бродят там от десетина години най-много. По-скоро от пет. Дори на Островите са ново явление.

Мартен излезе пред вратата на хана и ми махна. Нещо важно беше. Понякога просто знаеш, че е нещо важно. Смъкнах се от седлото. Когато си яздил дълго, ходенето на два крака ти се струва непривично, макар да го правиш всеки ден от ранна младенческа възраст — е, поне в първите миг-два, докато мускулите на краката ти

си спомнят за какво са направени. Реших да прекося площада бавно. Нещо ми подсказваше, че разходката ще е кратка, но ще ме отведе далеч.

Мартен се наведе и ми прошепна:

— Мисля, че е време. Помня, когато Сара...

— И не може да почака? — попитах. — Да устиска още малко?

— Не става така, Йорг. — Нещо като усмивка раздвижи лицето му.

— По дяволите. — Повиших глас: — Искам още стражи около хана. Завардете всички входове.

Надникнах през стъклото на прозореца. Миана седеше на стола си, Катерин стоеше близо до нея и ми препречваше гледката. Не исках да влизам вътре. Преди време се радвах, откриех ли нещо, които ме плаши. Но с годините поводите за тревога се множаха упорито. Удоволствието се превръщаше в лошо предчувствие. Изглежда, мъжете имат много повече страхове от момчетата.

Върнах се при Осер. Макин заряза коня си и двамата с Кент дойдоха при нас.

— Е, колко са личите, Гант? — попитах.

— Чувал съм, че в целия свят има само седем — отвърна Кент, като току поглеждаше към епископа, който се молеше пред струпаните кожи. — Седем са твърде много.

— Може и да са седем — каза Осер. — Епископът има списък със седем имена, написани от сестрите на Хелскианския орден.

— Нали уж папата беше наредила всички провиждащи да бъдат убити? Според нея женските манастири не били убежища за вещици. — Онзи декрет ми беше направил силно впечатление, защото показваше докъде е готов да стигне Ватиканът, за да заобиколи неприятните факти.

— Нейно светейшество нареди сестрите в Хелск да бъдат ослепени — каза отец Гомст, приключил или заразял молитвите си. — И ги ослепиха. Но виденията им продължават.

Погледнах към прозореца на хана, но не видях друго освен лицето на Мартен, който надничаше през стъклото. Зърнах Катерин, която прекосяваше стаята с купа вряла вода и пешкир, праметнат през ръка, но силуетът ѝ бързо се скри зад широките рамене на Мартен.

Райк се върна на площада, стиснал под мишница черно дъбово ковчеже, препълнено със сребърни прибори и фини коприни. Не един и двама от гвардейците го стрелнаха с неодобрителни погледи, но никой не стигна дотам да му потърси сметка. Може да бяха с лъскави брони, но сериозно бих се изненадал, ако видя професионален войник да обръща гръб на добра плячка, пък бил той и гвардеец от Златната. Въпреки това нещо в картинката ме смути. Свих устни и се намръщих.

— Брат Райк. — Той се приближи, намусен въпреки находките си.

Протегнах ръка и дръпнах коприната. Беше яркооранжева, цвят, какъвто не бях виждал.

— Защо толкова си падаш по платовете, Райк? Не помня да си изскачал от горяща сграда без топче откраднат плат в ръце. Да премълчаваш нещо? — Мисълта за Райк в рокля беше почти толкова противна, колкото струпаните на площада кожи. Но не това беше проблемът. И точно тогава се сетих за какво иде реч. — Само толкова ли можеш да носиш? — Кога за последно бях виждал Райк да прекрати мародерските си занимания преди да е наградил толкова, че да се изгърби под тежестта на плячката? Никога.

Райк сви рамене, плю и се изчерви.

— Стига ми.

— На теб никога не ти стига, брат Райк.

— Заради очите бе. — Плю отново и почна да връзва ковчето към седлото на коня си. — Пръстите не ми пречат, ама очите не ми изглеждат мъртви.

— Какви очи?

— Навсякъде, по къщите. — Тръсна глава и стегна още един каиш. — В чекмеджетата с приборите, на рафт в шкафа, зад бурканите в килера, където и да потърсиш нещо свястно — око. Не ми харесват. — Затегна и последната каишка.

— Очни ябълки? — попита Макин.

Райк кимна и аз неволно потръпнах. Не се съмнявах, че са били извадени точно толкова прецизно, колкото бяха одрани кожата. Мисля, че именно тази прецизност ме изнервяше. Виждал съм гарван да вади очна ябълка от изгнила глава, без това да ми развали апетита. Ала нещо в чистото изпълнение на личите ме караше да настръхвам. Беше противоестественно.

Мартен излезе от хана, изгонен от Катерин. Изведнъж ме налегнаха съмнения. Смеех ли да оставя Катерин сама с детето си, същата Катерин, която винеше мен за смъртта на племенника си? Възможно ли бе да е спасила Миана от ножа на убиеца само за да изтръгне живота на новородения ми син? Отхвърлих тази мисъл. Отмъщението беше моето изкуство, не нейното.

Мартен спря до Райк и мен, но не гледаше нас, а купчината кожи. Отворил бе уста да попита нещо, но явно бе забравил въпроса си.

Вдигнах рамене.

— Хората са направени от месо. Личите обичат да си играят с парчетата. Виждам съм и по-лошо в касапниците. За бога, виждам съм по-лошо отношение към пленници. — Последното беше лъжа. Истината е, че не съвестта спира хората. Не, хората просто не са толкова добри касапи като личите.

Държах под око Райк. Райк не се плашеше от нищо. Е, понякога хукваше да се спасява, но тичаше с гневни псувни на уста и пътьом планираше отмъщението си. За последно го бях виждал ужасен, когато ни нападнаха духовете на пътя на мъртвите. Отрязани пръсти и извадени очни ябълки, оставени на ключови места в селски къщи, не бяха достатъчни да го уплашат. Виждам го бях лично да реже и вади, при това без да му пука дали първоначалните собственици на пръстите и очите са приключили с използването им.

Погледът ми се върна към купчината кожи. Все имах чувството, че помръдват.

— Изгорете ги — казах. — Не е като да трябва някому.

Тръгнах към хана. Време беше да вляза през тази врата.

— Мама му стара! Къде беше, Йорг, проклетнико? — Миана буквално изсъска името ми през малките си бели зъбки. Винаги съм казвал, че има хубаво лице и мръсна уста. Ако може да се вярва на хорските приказки, дори най-благочестивите дами псуват като моряци, когато раждат. Какви ли думи щеше да изнамери Миана, когато стигнеше до напъните? Странна работа — раждаме се под съпровода на майчини псувни, а после същите тези майки твърдо вярват, че децата имат нежен слух и не бива да чуват друго освен онова, което се изрича в църква. Притворих вратата след себе си.

Вътре ханът миришеше на дим от огнището, беше горещо и спарено, долавяха се и по-стари, не толкова приятни миризми, навярно

от убийствата, извършени тук преди слънцето да изгрее.

— Ису Христе! — изохка Миана и се сви. Лежеше в голямо кресло, отрупано с възглавнички. Пот блестеше на капчици по кожата ѝ, жилите по шията ѝ се бяха издули. — Не искам да родя бебето си тук. Не тук.

Катерин ме погледна над издутите гърди на Миана. По стените имаше кафеникави петна, където одрани тела бяха докосвали неогладените дъски.

Не исках детето ми да се ражда на пътя. На пътя се живее трудно, пътят категорично не е подходящото място, където да се появиш на белия свят, пък било то в позлатена карета и с почетна стража от Златната гвардия. А това градче на мъртъвци вещаеше дори по-зла прокоба. Спомних си Дегран — малък, крехък, скършен в ръцете ми. Личът държеше Готеринг, чакаше, а Миана щеше скоро да роди.

Горгот се приближи до хана да вземе още дърва за кладата. Грабна по една голяма цепеница от дървата, подредени до стената отвън. Гвардейците също се бяха включили — къртеха прозоречни капаци, трошаха някаква изоставена каруца. Други бяха слезли в мазето на хана и изнасяха шишета с бренди и масло да подхранят огъня. Отворих вратата и последвах Горгот.

— Върни се тук, копеле курвенско!

Затворих вратата да заглуша ругатните на Миана. Гвардейците, които стояха на пост отстрани, ме изгледаха с вдигнати вежди.

— Кралицата не е на себе си — рекох аз.

Шест глави със златни шлемове се заковаха в стойка мирно, докато минавах между собствениците им.

Личът държеше града, държеше всички ни, макар че повечето от нас още не го знаеха. Надявах се огънят да отслаби хватката му и да прочисти въздуха. Сега Готеринг беше заклинание, магия, голяма руна, изписана с човешки останки. Кървава магия.

Когато кладата беше готова, цепениците напоени с алкохол и масло и подредени около купчината кожи, извадих Гог от ножницата. Острието грееше под лъчите на зимното слънце, все едно пламъци танцуват по ръба му. Опрях го в цепениците и казах:

— Гори.

И по острието наистина затанцуваха пламъци.

Огънят се разгоря бързо, подскачаше по цепениците, поглъщаше алкохола и маслото, впиваше остри зъбки в дървесината. Миг по-късно се разнесе тежка воня на горящо месо, по-силна от миризмата на пушека. Спомените ме върнаха в Призрачния — как вървя между обгорени трупове, за да се изправя пред Еган от Стрела. И друг спомен — писъците на онези, които огънят не беше убил. Само дето... не беше спомен.

— Какво? — Килнах глава да определя посоката. Пронизителен стон, скимтене.

Капитан Харан се появи в галоп на площада.

— От онази дъбрава е, на хълма западно оттук. Кухи лес.

Знаех за кое място говори. По пътя към Готеринг бяхме видели още един остров сред наводнените ниви, на триста метра на запад, малък хълм, обрасъл с гъста гора.

„Милостта на немъртвите — беше казал Гомст — е, че накрая ти позволяват да умреш.“

Но краят още не беше дошъл.

Жителите на Готеринг още бяха живи. Още усещаха. Някъде в онази гора близо двеста жители на градчето, одрани, с отрязани пръсти, извадени очи и изтръгнати зъби, виеха, защото аз им горях кожата.

— Йорг! — Вик, завършил с писък. Катерин на вратата, лицето ѝ бледо в рамката на кестеняви къдрици.

Хукнах с меч в ръка. Избутах я и влязох.

— То... то стана по-силно изведнъж. Не можах да го спра — каза Катерин зад мен.

Миана лежеше пред напаленото огнище на завивки, донесени от стаите на хана, полите ѝ — набрани около кръста. Болка бе сгърчила крайниците ѝ. Светлината на пламъците огряваше корема ѝ, кожата му опъната до скъсване върху наедриялата утроба. Бял върху зачервената кожа, точно над моето скрито дете, се открояваше отпечатък на трипръста ръка.

— Миана? — Пристъпих, като прибрах Гог в ножницата. — Миана? — Студен допир пропълзя по гърдите ми. Може би от същата трипръста ръка, устремена навътре. Не си падам по поетите с техните

натруфени думи, но в онзи миг сърцето ми наистина се смрази, превърна се в тежка и сгърчена рана — да видя Миана така ми причини физическа болка, от която залитнах. Без съмнение слабост, с която личът ме бе заразил.

— Миана?

Очите, които се обърнаха към мен, не ме познаха.

Обърнах се и хукнах към вратата, като едва не съборих Катерин.

— Тръгваш си?

— Да.

— Тя има нужда от теб. — Гняв. Разочарование. — Тук.

— Личът се пресяга за тях, за нея и за сина ми — казах. — Не знам къде е, но не е тук.

Обърнах ѝ гръб, на нея, на Миана, на странноприемницата. Притичах покрай кладата, където кожата възвираха и се топяха, а подкожната мазнина се разливаше и вдигаше пара върху паважа.

Последван от братята си, изтичах до ъгъла при градската пекарна и скочих на едно високо стъпало, откъдето се виждаха оголените дървета зад наводнените поля и хълмът с горичката, където чакаше врагът ми. Застинах, отпуснах съзнателно мускули, укротих пулса си, оставих го да отмерва времето — време, в което способността за преценка и ясният ум да ме настигнат. Миговете минаваха празни, ако не броим далечния вой и черните отражения на клони, протегнали се към Готеринг.

— Повърхности и отражения, Макин — рекох аз. — Светове, разделени от прозирни бариери, светове невидими и непознаваемо дълбоки.

— Простете, господарю? — Макин потърси убежище в официалностите, вместо да тръгне по мисловната ми пътека.

Цялото ми същество крещеше за действие. Жена ми лежеше белязана и измъчвана, не ме познаваше, изтерзан затвора за сина ми. Моят син!

Баща ми би казал: „Намери си друга жена.“ Забоди ги и двамата, майка и син, за пода с един удар на меча и продължи нататък, яхни коня. Нека личът се задави с тях. И точно това щях да направя, ако не ми останеше друг избор. Щях да го направя. Повтарях си, че ще го направя.

Стоях неподвижно, само пръстите ми трепереха.

— Помисли за непосредствения проблем, сър Макин. Епископът твърди, че има поне седем лича, може би повече. Знаем, че за пръв път нападат в Атар. Може би нападат и на други места, по други маршрути към Виен. Бият се на много фронтове. Ако бяха много, ако смятаха, че лесно ще надвият войници, а не безобидни селяни, нямаше ли да ни нападнат още снощи? Или е това, или си играят с нас като котка с мишка. Когато съм изправен пред нови, непознати врагове, предпочитам да се запозная с тях поединично, а не с всичките накуп, следователно сега ни се предоставя безценен шанс, а не страхотия, от която да избягаме!

Исках да си плюем на петите, разбира се. Всичко това беше въпрос на страх, страхът беше в центъра на замисъла. Личът искаше да натоваря Миана в каретата и да хукна с петстотинте си гвардейци към Хонт.

— А ако е онова с котката и мишката? — попита Макин.

Усмихнах се.

— Какъв по-добър шанс би имала мишката да убие котката?

Изтеглих Гог. Огънят, който изригна по протежение на острието му, бе по-ярък от всички пламъци, танцували там досега. Тръгнах към черните дървета и отслабващите писъци, газех през тъмните води, а братята газеха след мен. Вървах, а не тичах, макар в гърдите ми да гореше огън свиреп като този, който ближеше меча ми. Вървах, защото повърхностите разделят познатото от непознатото, и макар често да пристъпвам там, където дори ангелите не припарват, се опитвам да не търча като последния глупак.

25.

Наводненията имат характерна миризма — на земя след дъжд, но застояла, с намек за разложение. Водата беше студена, толкова студена, че ми спираше дъха, и след всяка крачка панталоните ми се мокреха все по-нависоко. Лицето ми гореше, стоплено от пламъците по острието Гог, светлината им се отразяваше в тъмната гладна вода. Някакъв глупав спомен ме подсети за плавния завой на Сейн там, където реката минава през Крат, малко след Моста на изкуствата, и за каменните колони, които стърчат над ленивото течение и бележат градския плаж. Мама ни водеше там в разгара на лятото, когато Сейн още пазеше спомен за зимата. Помня как с Уилям влизахме бавно във водата, сантиметър по сантиметър, и пицяхме. Онези писъци през затаен дъх, докато реката стиска с ледени пръсти пишлетата ни — усетих ги да напират отново сега и с мъка потиснах възклицанието.

— Еба си! — изсумтя сър Макин зад мен. — Чудо ще е, ако топките ми слязат на мястото си в близкия месец.

— Защо изобщо отиваме там? — чух гласа на Райк.

Погледнах през рамо — Горгот газеше полугол във водата въпреки студа, Кент Червения държеше грижливо брадвата и късия си меч над повърхността, Макин се хилеше, Райк се мусеше, Мартен се въсеше съсредоточено — на щита му бяха нарисувани черните греди на опожарена къща върху зелено поле.

— Защо? — повтори Райк.

— Защото той не иска да го правим — отвърнах и продължих напред.

Напомних си, че ще е добре в близко бъдеще да променя подхода си. Ако всеки път скачаш, когато враг ти каже да седнеш, това те прави предсказуем, превръща се в брънка на носа ти, с която да те теглят, когато побутването не сработи.

— Приятно прекарване — извика Райк. Гласът му прозвуча сякаш от по-далече.

Спрях и се обърнах. Райк така и не бе свикнал с мисълта, че съм крал. Може да владеех седем нации, може хиляди мъже и жени да превиваха коляно пред мен, водени от любов или страх — най-вече страх, — но Райк подвиваше коляно само когато противното би означавало да му счупят крака.

— Точно сега ли трябва да го правим, брат Райк? — попитах.

Той се подсмихна.

— Що, к'во ше ми напращаш? Ше ми одереш кожата и ше ми избодеш очите?

Личеше, че личът го плаши повече от мен.

— Не, разбира се. — Поклатих глава и му показах старата си усмивка. — Аз съм крал! — Направих крачка към него. Топнах върха на Гог във водата, чу се съскане, острието подскочи, вдигна се пара. — Ще накарам някой професионалист да го направи. Някой, на когото това доставя удоволствие. Няма нужда кралят да си цапа ръцете.

Горгот се разсмия с боботещия си глас. Макин също се включи. Накрая дори Райк взе да хъхри — споменаваха съм за странния звук, който издава, когато се смее, нали? — и всички продължихме напред. Не е лесно да се шегуваш, когато газис до над топките в ледена вода и си тръгнал към ада, но за щастие моята публика не беше от най-прозорливите. Освен това не се шегувах.

Наближавахме горичката, водата стигаше до кръста ми и с всяка стъпка краката ми потъваха в невидима мекота. По дъното имаше клони и камъни, идеални да се спънеш в тях. И аз се спънах, естествено, на три пъти, но успях да се задържа на крака. Макин не извади моя късмет — падна във водата и се изправи с люти псувни, мокър като кокошка.

Близо до дърветата водата беше по-студена, тук-там по повърхността ѝ се носеше тънък лед, имаше и мъгла, пипалата ѝ се протягаха и се преплитаха с парата на дъха ни. Издигна се заедно с нас, когато изкачихме наклона и се озовахме сред мокри черни дървета.

Първия дух видях само за миг между дънерите, силует, който се движеше бързо, но без да разплисква дълбоката до средата на прасеца вода. Зърнах го за част от секундата — рошава черна коса, целия в кал, дете. Името Орскар се появи в главата ми, макар че не се сещах откъде е дошло. Обърнах се да предупредя братята, насочил меча си към

мястото, където бях зърнал момчето. И — естествено — зад мен имаше само мъгла. Мъгла и един железен кръст, медальон, закачен на нисък клон, с червен емайл в пресечната точка. Символ на Христовата кръв.

— Тази игра я знам, мъртвило! — Завъртях Гог в бавен кръг, мъглата се гърчеше пред пламъка му. — Докарай мъртвата ми майка, Уилям, дори бебето, ако трябва. Докарай мъртвите от Гелет, докарай Грейсън с избодените очи, докарай Леша с все отрязаната ѝ глава. Слаб коз играеш. Виждал съм по-лошо.

— Нима?

Остра болка ме прониза в гърдите. Обърнах се отново и огънат на Гог угасна, ръката ми се отпусна безсилна заедно с меча.

Баща ми, с вълчата си наметка, с желязната си корона, с желязо в косата и зима в очите.

— Ти не си мъртъв. — Думите сами излязоха от устата ми, тихи, лишени от емоция. — Не си дух.

— Не съм ли?

— Не си! — Кръв се стичаше под нагръдника ми, изпомпвана от стара рана, попиваше в ризата и вълнената туника, стичаше се на горещи ручейчета по корема ми. — Висок замък не може да падне пред блатни трупове. — Поклатих глава. — А в двора ти няма и един толкова смел, че да ти пререже гърлото. — Примигнах. Той си стоеше там, водата се плискаше около високите му ботуши, солиден и от гаден по-гаден — съвсем истински, с други думи, а не някакво сивкаво привидение.

— До час ще си станал баща, Йорг. — Погледна към ръцете си, разпери пръсти, обръщаше ги ту с дланите нагоре, ту с дланите надолу.

— Недей да... — Успях да стисна по-силно дръжката на Гог. — Откъде знаеш?

— Призраците знаят това-онова. — Обърна се и впери поглед в мъглата.

— Ти не си мъртъв. — Невъзможно. Той не можеше да умре. Не и той. И не без аз да съм го убил. — Как...

— Не този син трябваше да умре, Йорг. — Не познавам друг с таланта на баща ми да прекъсва човек, без да повишава глас. — Уилям трябваше да извадят от тръните. Той имаше моята сила. Ти си се

метнал изцяло на майка си. Дори Дегран щеше да е по-подходящ. Дори той.

— Кой те уби? — попитах настоятелно.

— Кой? — Очите му ме намериха отново. По-студени отвсякога. — Сърцето ми спря, докато бяхтех онази своя хубава тевтонка. Как я нарече ти? Скоронската курва.

Водите се надигнаха около нас, рисуваха въртопи около дънерите. Дълбоки до коляно, до бедро.

Силата ми изтичаше с всеки удар на сърцето, крайниците ми се вледеняваха, единствено кръвта от старата рана беше топла, раната, която получих от баща си, онази, от която оцелях противно на всякаква логика.

— Скоро ще бъдеш баща, Йорг. Онази твоя малка южнячка ще изтласка син от утробата си. Сред кръв, слуз и писъци. Точно като моята жена. Човекът на папата се провали. Казвах й, изпрати трима, двама най-малко, но тъпата кучка прати само един. Бил най-добрият. Хранех големи надежди, но той се провали.

— Знаел си? — Водата стигна до гърдите ми. Само тя ме държеше прав, без нея щях да съм паднал отдавна. Когато стигна до раната ми, усетих студът да се излива в мен, сякаш съм куха катуна, която пълнят с черна вода.

— Добре е, че няма да видиш момчето си — рече баща ми. — Много си слаб да отгледаш син. — Наметката от вълчата кожа се издигаше около него заедно с водата, но не личеше това да го притеснява. Той ме гледаше с лека усмивка, студена като погледа му.

Водата се плисна около шията ми, зъбите ми затракаха, косата ми се носеше по повърхността, дърпана от лекото течение. Тежестта на бронята ми, на меча, който стисках в изтръпналата си ръка, меката кал, която засмукваше краката ми, всичко ме теглеше надолу.

Сетих се за детето си, за Миана с белия отпечатък на трипръста ръка върху корема, и искра гняв пламна в мен въпреки студа.

— Надявах се аз да те убия, старче — изръмжах миг преди водата да залее устата ми и да ме погълне.

Гледах нагоре към далечна повърхност през тъмни плевели — оплетените повлекла на косата ми. Високо над мен, невъзможно

високо, кротки вълнички разнищваха светлината на слънцето и пропускаха слаби проблясъци към ледените дълбини. Ръка над мен, отпусната, протегната към небето. Моята ръка. Смътен зеленикав светлик танцуваше лениво около пръстите ми.

Втренчих се в далечното слънце. Не го изпусках от поглед. Сигурно беше на милион мили от мен. Лундист твърдеше, че били милион. Повече от милион. Водата ме държеше. Висях в нея отпуснат, гледах нагоре и скоро примигващата крпка зеленикава светлина изпълни полезрението ми докрай.

Различих силуети. Силуети в отсенки на зеленото. И ми се стори, макар водата да ме държеше, макар дробовете ми да виеха без въздух, а сърцето ми да се блъскаше диво зад ребрата, стори ми се, че не виждам слънце през вода, а гледам през зеленикаво атарско стъкло към стая на хан. Стая, където огън пламти в камината, Миана лежи на пода, а Катерин стои на колене до нея.

Видях как личът идва за тях, вратата се отваря с трясък, хвърчат трески. Влиза, бавно, с отмерени движения, кости предимно, загърнати в мъртвило, материя, която погледът не пробива. Съществуването ни беше заложило капан в Кухи лес и бе изчакало да тръгнем натам. И докато ние се давехме, личът се бе върнал в Готеринг.

Гвардейци нахлуха след него. След нея, след личата. Знаех, че създанието е женско. Строполиха се задушени, навярно се давеха в собствените си призраци, гърлата им затъкнати от спомен за изгубена любов или разочаровани родители, или каквито там дребни отминали страдания ги преследваха. Всички ние носим семената на унищожението в себе си, влачим историята си като ръждясали вериги.

Катерин се изправи да я посрещне.

— Не трябваше да идваш. — Незнайно как гласът ѝ стигна до мен, добра се до умирация ми мозък, надвика гръмотевичния пулс на сърцето ми.

Личата пристъпи към Катерин, виждах ясно само ръцете ѝ — бели, от кост, като корени. Зрението ми пулсираше, накъсваше се. След миг щях да вдишам. Тялото ми пицеше да си поема въздух, но щях да вдишам вода.

— Не знаеш много, мъртвило. — Катерин застана пред личата, полите на тъмночервената ѝ рокля се люшнаха изящно. Умирах, но пак се дивях на красотата ѝ. Без сладост този път, а като наблюдение, както

човек се възхищава на рисуван витраж или на слънчев сноп, пробил облаците да се разлее по планински връх. Видях и страха ѝ, както и силата, която го потискаше.

Ръцете се протегнаха към нея, светкавично в първия миг, но после се забавиха, сякаш срещнали невидима съпротива.

— Едва ли си много старо, мъртвило — рече Катерин. — Написано е в най-старите книги. Сънят и смъртта са брат и сестра. Поетът го е знаел. Че в смъртния сън какви сънища идат? А аз, мъртвило, знам всичко за сънищата.

Личата нададе вой и вдигна сив въртоп около Катерин. Тъмночервените поли се разплющяха около краката ѝ. Миана се гърчеше и стенеше на пода. Силуети се движеха в този въртоп. Силуети и намеци.

— Достатъчно — каза остро Катерин. — Призраци, така ли? Но сънищата са пълни именно с призраци, основно с призраци. Призраците са направени от сънища, мъртви сънища, или забравени, или лоши, сънища, които буксуват в затворен кръг и издълбават свой собствен коловоз в материята на света.

Ръката на Катерин се стрелна и сграбчи нещо във въртопа, стисна го за гърлото. За мен то бе Орскар от манастира, Бащицата на кола за изтезания, Леша, която вярва, че ще я спася, момчето от Албасет, което ковачът преби. Не можеш да спасиш всички, така че защо да спасяваш когото и да било? Катерин го душеше, пръстите ѝ побеляха от напрежението. В последния миг зърнах лицето на баща си, черно от кръв. А сетне — бам, изчезна! Струйка дим, и толкова.

Катерин пристъпи бързо напред, една крачка само. И личата трепна. Обърна се да избяга. Но Катерин я улови. Стисна костеливата ѝ ръка. Държеше личата, настръхнала от напрежение, ръката ѝ все побяла, вените все по-тъмни, напрягаше се до сетен предел, но не пускаше.

— Не трябваше да идваш.

И аз пробих повърхността. Давех се, повръщах. Седнах. Водата беше плитка, половин метър най-много. Поех си дъх, най-сладкия дъх на света, и магнах косата от очите си. Около мен, сред първите дървета на Кухи лес, братята седяха, давеха се и стенеха, плюеха вода, лицата им — посинели.

26.

ИСТОРИЯТА НА ЧЕЛА

Каретата се тресеше по замръзналата кал, а Чела ругаеше под нос. На пейката отсреща Кай изглеждаше спокоен, дремеше даже, сякаш го люлее дойка. Чела стисна страничната облегалка. Пет години без сладостта на некромантството, пет години, откакто анкратското момче ѝ я беше отнело, изгорило бе силата ѝ в огнената буря на своите призраци. Смятала бе, че Мъртвия крал е проявил единствено жестокост, захвърляйки я сама и откъсната на бреговете на живота, измъчвана ежедневно от болезките на плътта, унижавана от дреболии като жегата и студ. Сега разбираше, че не е било само жестокост. Било е предвидливост, хитрост.

— По дяволите. — Чела се загърна по-плътно с кожената наметка. — Защо есента трябва да е толкова студена!

— Защо някой е решил, че Съборът трябва да се провежда в навечерието на зимата? — каза Кай. — Това би било по-разумен въпрос.

Чела не се чувстваше разумна, чувстваше се измръзнала. Демонстративното спокойствие на Кай я дразнеше. Напоследък все по-често се сещаше за деня, когато блатните духове ги бяха довели при нея през тръстиките. Кай и момичето му. Косите им бяха целите в кал и слуз, младите им лица — разкривени от ужас. Всяка проява на самочувствие сега, всеки намек за кроткото презрение, което се криеше зад усмивката му, се превръщаха в поредния повод Чела да съжали, че изобщо е решила да го използва. По-добре да го беше убила заедно с напереното му малко курве.

По своето естество некромантството е греховна наслада, изисква да се предадеш на най-тъмните си инстинкти. Фактът, че златното момче си е върнало предишната самоувереност, че пак излъчва чар и дарява света с милите си усмивки, сякаш просто експериментира с таен порок, по необходимост и за забавление, направо я влудяваше. На

всичкото отгоре се справяше страхотно, толкова добре и с такава лекота, че ѝ идеше да му издере лицето. Изглежда, Кай приемаше некромантството като временно занимание, което може да зарече по своя воля, както беше зарязал и изгората си. Как се казваше тя? Сула? Чудеше се дали Кай още помни името ѝ.

Некромантството си имаше цена, трябваше да има цена. Чела определено беше платила цена. Е, Йорг бе отхапал от него безплатно, но хапката беше малка, незначителна, само намек за истинските възможности на магията. А златното момче се бе втурнало с главата напред, на шега почти, сякаш некромантството е циркаджийско жонгльорство. Но рано или късно щеше да изпусне топките.

— Мразя да съм жива — каза Чела на света, който се точеше от другата страна на дървената решетка; живите плетове бяха обрасли с толкова плътен скреж, че всяка вейка имаше тръни от лед.

— А в същото време стискаме живота със зъби и нокти — каза Кай. — До откат понякога.

Вече бе вървял в сухите земи. Въобразяваше си, че знае всичко. Въобразяваше си, че е видял и двете страни на монетата, само защото се е препъвал по границите, където новите мъртви понякога губят пътя си. Как ли щеше да го промени пътуването в дълбокото, запита се Чела. И колко надълбоко трябваше да стигне, за да се стопи завинаги наглата му усмивка? Някъде отвъд Опрощение може би, в местата, където ангелите не смеят да пристъпят, или дори отвъд черните пясъци, чак в пещерите на личите. Истината го чакаше някъде там — и в деня на неговото тъмно богоявление Чела щеше да му прости за пренебрежението и наглостта, защото от този ден насетне те щяха да са непотребни за него, счупени. Дотогава обаче... още една бодряшка усмивка и щеше да му издере очите.

Клатушкането на каретата ѝ обръщаше стомаха. Костите я боляха. А студът, влажният, издебващ я студ! Изтри си носа — по опакото на дланта ѝ остана влажна следа от секрет, — после подсмръкна. Забеляза беглото отвлечение, пробягало по лицето на Кай, и се престори, че не е видяла нищо.

„Играем си с трупове, а той се отвращава от сополите ми!“

Толкова много живот в тялото я правеше дребнава и заядлива, слаба.

Каретата се люшна и спря, кочияшът потропа три пъти по покрива.

Кай вдигна очи.

— Проблем?

Чела не долавяше нищо, но при отслабените ѝ сетива това не значеше много. Вдигна рамене, наведе се напред и отвори вратата на каретата.

Акстис стоеше в калта, златната му броня отразяваше зимното слънце и грееше ослепително. И други от Златната гвардия се тълпяха около него, но на коне.

— Над града пред нас се издига дим.

— Кой е градът? — Чела примижа. Не ѝ допадаше мисълта да излезе от каретата. Слънцето обещаваеше топлина, но лъжеше.

— Готеринг.

— Не съм го чувала. Пратете ездаци напред и продължете. — Затвори вратата и се облегна. — Двеста и петдесет мъже! И се тревожат заради малко дим. Дори целият град да гори, пак можем да минем през него.

— Може би нашите приятели са ни изпреварили. — Кай улови парата на дъха си и я оформи във въпросителен знак, който бързо изгуби очертанията си. Евтини номерца.

— Личите не са ничии приятели, заклет във вятъра друже. Добре ще е да го запомниш.

Каретата се люшна отново напред и скоро нагази в мека кал под хрущяща ледена корица.

— Пътят е заят. Газим — каза Кай. Беше облегнал глава назад и очите му бяха затворени. — Има нещо като клада на градския площад. Не виждам кости.

Беше ѝ казал, че вятърното му зрение се усилва едновременно и правопрпорционално с мъртвото му зрение. Още един повод да го мрази и в червата. Очите му трепкаха под клепачите, насочени към пътя напред, там, където тя не можеше да види. Въпреки това Чела се усмихна. Пред тях имаше нещо, които Кай не би могъл да види, нищо че зрението му яздеше вятъра. Бяха поели по тази пътека благодарение на Мъртвия крал и неговото коварство. Двама некроманти, тръгнали към Събора, *изпратени* на Събора. Некромантството беше задължително условие по пътя към заложената цел, но също толкова

необходимо бе пратениците да са достатъчно живи, за да не предизвикат подозрение с присъствието си. А кой по-добре от Кай и Чела отговаряше на тези условия? Той — твърде нов в занаята, за да стресне Стоте, тя — твърде далеч от старите си сили, за да представлява заплаха.

Тъмна вода се плискаше под прага на вратата, каретата газеше все по-надълбоко. После, тъкмо когато изглеждаше, че ще потънат, колелетата отново захапаха пътя и поеха по твърда земя. Чела надуши миризмата на печено месо.

— Това е погребална клада.

— Няма кости — каза Кай. — Над улиците са опънати знаменца. Някакво местно празненство?

За смъртта Чела знаеше всичко. Поклати глава.

Отвори вратата и скочи на пътя още преди каретата да е спряла.

— Какво? — Кай скочи след нея.

Чела вдигна ръка да го накара да млъкне. Не че слушаше с ушите си, но предпочиташе Кай да млъкне поне за малко.

— Письци... — каза тя. Ужасна агония. Агония, от която кожата ѝ пламна. Ръка се появи пред лицето ѝ и в първия миг Чела не я позна, макар да беше нейната собствена. Ръката висеше сякаш на невидима нишка, дълъг пръст с костеливи кокалчета сочеше колебливо. Колебанието бързо изчезна и пръстът посочи решително към откритите води между града и една горичка наблизо. — Там.

— Усецам го съвсем смътно — рече Кай.

— Крие се. — Чела събра ръце да оформи волята си. Може да притежаваше само ехо от прежната си сила, но малкото, което владееше, го владееше с умениято на десетилетен опит. — Помогни ми да го извадим.

Извличането на мъртви неща през воала винаги ѝ напомняше за помийната яма в Йонхолт. Горещо лято и смрад, която се издига между дъските, смрад толкова силна и люта, че да ти потекат сълзи — точно като в онзи ден, когато изпусна брошката на леля Робтин. Не, не я беше изпуснала, тази дума бе твърде неточна. Беше я закачила много внимателно за рокличката си, прекарала бе няколко пъти стоманената игла през вълнения плат. И въпреки това брошката падна, превъртя се във въздуха, искряща, цепеща светлината като диамант, макар да беше от обикновено огледално стъкло. Чела на два пъти почти успя да я

хване, бижутото буквално мина през пръстите ѝ, на третия път го бутна неволно, то се плъзна по дъските и падна в дупката.

Чела дълго стоя и гледа отвора. Искрящата брошка отново и отново падаше в дупката, образът се бе запечатал в главата ѝ. Не беше попитала може ли да я вземе. Леля не би ѝ разрешила, затова не попита. „Ако вземеш нещо, но го върнеш навреме, значи просто си го взел назаем“ — беше си казала малката Чела.

— А ако не го върнеш, значи си го откраднал — прошепна тя, застанала до помийната яма зад люляците.

Помнеше как легна по корем на дъските, сбърчила нос и затаила дъх срещу напирещата смрад. Опряла буза в дървото, бръкна в дупката, лайняните дъски остъргаха подмишницата ѝ през ръкава на рокличката. Пръстите ѝ потънаха в мръсотията, която се оказа изненадващо студена. Ясно помнеше пълзящото отращение, надигащия се стомах, ръката си, потънала до китката, която искаше да се свие в юмрук, но вместо това шареше с надежда да напипа бижутото.

Нуждата да си поеме дъх разкъсваше гърдите ѝ, не искаше да чака. Чела стискаше силно очи. Удряше с крачета по дъските, шареше с ръка. ЩЕ ВДИШАШ. В крайна сметка нуждите на тялото винаги се оказват по-силни от тези на ума и винаги вдишваш.

Лежала бе там, давеща се от вонята, тънка нишка горчиво повръщано висеше от отворената ѝ уста, а пръстите ѝ още шареха в един студен свят, наполовина твърд, наполовина течен.

И след всичко това — иглата на брошката изведнъж я убоде, тя изпищя и дръпна рязко ръката си. Празна, ако не броим лайната.

— Номерът — измърмори тя на Кай — е да издържиш, докато те ухапе.

Когато то ухапа, Кай се срина с писък, но Чела удържа с мрачно удовлетворение и дръпна да извади онова, което бе изгубено и скрито. Колкото и слаба да бе, използва изпълващия я живот да примами и прикове плячката си. Накрая, когато сякаш костите щяха да се изтръгнат от плътта ѝ, през мускулите, кожата и всичко, Чела дръпна още по-силно и над наводнените полета се завихри мъгла. Скреж разпери шарки под мъглата, разля се мълниеносно, диво, ъгловато над тъмната вода.

То се надигна сред отломки тънък лед, нещо хем по-бяло от скреж, хем по-черно от застоялата вода, създание с крайници бледи като кост, полазени от среднощна сянка, тънко като острие на меч, ръцете с по три пръста като корени. И незнайно как, въпреки липсата на отличителни белези, несъмнено женско. Създанието нямаше уста и болката му се измерваше по друга скала и в друг регистър, а Чела усещаше резонанса на агонията му дълбоко в корените на зъбите си. Гвардейци залитаха около нея, давеха се, деряха очите си.

— Керес! — назова Чела личата, запечатвайки я обратно в света.

— Какво стана? — Кай се надигна, дишаше тежко. — Виждам го ясно. Нещо се е променило. Какво?

— Аз... — Нещо наистина се бе променило. Личата стоеше открита пред тях, без покрива си от призраци.

Кай стисна зъби. Явно и той усещаше резонанса от агонията на създанието.

Призраците ги нямаше... сякаш някой ги беше обелил.

И в този миг Чела разбра.

— Одрали са я.

27.

ПЕТ ГОДИНИ ПО-РАНО

Дълго лежах трескав в мрака. Лежах в прахта до пресния труп на хилядолетник и от време на време, когато съзнанието ми се проясняваше достатъчно, за да проумее завалените молби на обложения ми език, пиех.

Когато няма светлина и звук, е трудно да различиш сънищата от делириума. Говорех на себе си — мрънках и се обвинявах, — понякога и на Фекслър, който лежеше по лице с разкашкан тил. Стисках пищова му — моя тотем срещу ужасиите на нощта. В другата си ръка стисках кутията с релефните тръни и дори в лудостта на треската не дръзвах да я отворя.

Говорех на демоните си, обръщах се към всеки от тях с дълъг скучен монолог насред прахоляка. Главата на Леша ме гледаше от нишата с лекарствата, кожата ѝ излъчваше светлина, а от отсечения ѝ врат се процеждаше тъмна кръв. И Бащицата дойде, очите му избодени, езикът му изгорен, дойде да ми прави компания, да си поговорим, макар думите му да бяха нечленоразделни като моите. Уилям дойде, хванал мама за ръка, нейните очи — разтревожени, неговите — твърди като камък.

— Опитах се да те спася. — Все същата стара история. Не очаквайте нови извинения от Йорги.

Той поклати глава, кръв и къдрици. И двамата знаехме, че него тръните не биха го спрели.

Мъртвите от Гелет също дойдоха да постоят на стража, те и братята ми от тресавището, които Чела беше събрала в моя чест.

След време лекарствата на Фекслър най-сетне подействаха, треската ми премина и сънищата избледняха в мрак. Очите на Уилям се стопиха последни, упорити като обвинение.

— Гладен съм. — Надигнах се. Бях толкова схванат, че прешлените на гръбнака ми изстъргаха.

Не знаех колко време съм лежал на пода. Във всеки случай достатъчно дълго Фекслър да се размирише. Но дори сладникавата миризма на разложение не се отрази на апетита ми.

Измъкнах пипнешком сушеното месо от раницата си, дъвчех енергично в мрака и плюех жилите. Не запалих фенера дори когато реших да пребъркам Фекслър — светлината трябваше да се пести. С едната си ръка бърках в многобройните му джобове, в другата стисках изтъпения си нож, защото не бях докрай сигурен, че вкочаненият му труп ще понесе вниманието ми без възражения. Той не помръдна обаче. Може би Строителите са умеели да защитават обиталищата си от такива вредни влияния, така както заклетите в ума слагат печати на кралските гробници, за да защитят покойниците от поругаване. Открих у Фекслър лека правоъгълна кутийка, като калъф за карти, в която нещо дрънчеше, в друг джоб намерих няколко еластични картончета, но не от хартия, а от материал, който приличаше на пластимаса, в предния джоб на ризата му имаше тубички, най-вероятно инструменти за писане. Всичко това отиде в раницата ми.

Накрая, когато се почувствах готов да тръгна, запалих фенера.

Да стигна до шахтата се оказа точно толкова неприятно, колкото си го бях представял. Да се изкатери по гладките ѝ стени, за да докопам въжетото, се оказа още по-неприятно. А понеже първия път го изпуснах, паднах и се наложи да повторя онова с катеренето, историята ми едва не завърши с пращен скелет на дъното на дълбока дупка.

Когато най-сетне се изтеглих със сетни сили на горния свят, под жежкото обедно слънце, с разкъравени ръце, останал без дъх и толкова обезводнен, че даже не се потях, Плашо и жребецът ме посрещнаха със същите тъпи погледи, с които ме бяха изпратили. По муцуната на жребеца беше избила пяна и и двете животни показваха признаци на обезводняване — хлътнали хълбоци и нездравословен блясък в очите. Застанах пред тях, превит на две от изтощение, задъхан, стиснал здраво очи да ги предпазя от ослепителната светлина. Зачудих се дали и Строителските призраци не се чувстват по подобен начин, когато преминават от един свят в друг. Трудно ли им е да се измъкват от дълбините на странното си съществуване, за да се появят като Фекслър, нарисувани от машини, видими за човешките очи?

Онези стари духове ме наблюдаваха и в момента, усещах вниманието им, гледаха ме как изправям гръб и вдигам ръка да заслоня очите си. Усещах погледа им, празен и неразгадаем като на мулето, но много почовешки.

Последната вода в меховете, които жребецът носеше на гърба си, не успя да утоли жаждата ни. Разделих я на три, защото смятах, че и тримата ще успеем да стигнем до варелите на Лошите кучета. Ако не смятах така, щях сам да изпия всичката.

Лагерът на Лошите кучета пазеше бегъл спомен за прежните си господари. По някоя кост тук-там, захвърлени оръжия, дрипи, парчета от броня, всичко покрито с тънък слой прах. Останах колкото да изпия едно от горчивите хапчета на Толтех и да напълня меховете с вода.

Преди да тръгна, погледнах през образния пръстен. Исках Фекслър да ми кацне тук, да му покажа каква цена е била платена за свободата му и да видя дали ще се трогне. Пръстенът не ми показва нищо обаче, просто видях света през халка от сребриста стомана. Но когато понечих да го сваля, картината се промени и видях всичко отвисоко, от подножията на рая, видях нациите в кафяво и зелено, без помен за границите, които чертаем на картите си, океаните тъмнееха сини. И там, на южния бряг, при тесния морски ръкав, който дели земята ни от Африк... грееше червена точка.

— Не съм ти играчка, Фекслър. Не очаквай да хукна през империята, за да свързвам малките ти точки.

Плашо изпръхтя, сякаш се чудеше дали не съм се побъркал от жегата. Прибрах пръстена.

— По дяволите!

Вече бях планирал следващия си преход. И той водеше към същото място.

— Крал Хонорий Йорг Анкрат. — Този път лакеят с малкия жезъл за тропане по врати ме удостои с титлата, която бе пропуснал да спомене при първото ми посещение.

Градоначалничката седеше на трона си от абаносово дърво, сякаш през цялото време не е помръдвала оттам, клечала е над

счетоводните си тефтери и инвентарните списъци сред геометричното великолепие на мавърските зали. Писалището до нея беше празно, писаря го нямаше, навярно освободен, докато градоначалничката проверява работата му. Старицата ме наблюдаваше през залата: явно ѝ бях достатъчно интересен да вдигне за кратко перото от листа пред себе си.

— Здравият разум е надделял, крал Йорг? — попита тя. — Върнали сте се, преди да стигнете хълмовете? Когато ви пратих Леша, се надявах белезите ѝ да ви покажат верния път — назад през градските порти.

— Внучка ви се оказа едновременно предупреждение и вдъхновение, мадам. — Спрях пред стъпалата на подиума и се поклоних по-дълбоко, отколкото подобаваше на поста ѝ. Така де, все пак носех лоши новини. — Тя беше изследовател. Светът ни има нужда от повече хора като нея.

— Беше? — Нищо не убягваше на дъртата вещица. Усетих как двамата мъже при вратата се напрегнаха.

— Разбойници нападнаха лагера ни през нощта. Перос Вициосос.

— О. — Състари се изведнъж. Годиците, които досега само я бяха втвърдявали, изведнъж полегнаха на раменете ѝ с цялата си тежест. — По-добре да беше намерила отново огъня.

— Леша загина в битката преди да ни пленят, мадам. Моят човек, Грейсън, не извади този късмет. Умря трудно.

„Но ти си оцелял.“ Не го каза на глас. Стоте и техните изчадия имат инстинкт за оцеляване, за чиято цена е по-добре да не питаш.

Градоначалничката се облегна назад в трона си и остави перото на страничната облегалка. След миг наръчът документи падна от ръката ѝ.

— Имам шестнайсет внуци и внучки, Йорг, не знам дали знаеш.

Кимнах. Моментът ми се стори неподходящ да я поправам относно актуалната бройка.

— Всичките умни, чудесни деца, които тичаха из тези зали, смееха се, пищяха, пълни с живот. Едно-две в началото, после изведнъж станаха много. Майките им ги слагаха в скута ми, винаги майките, и ние седяхме и се гледахме, старата баба и малкото внуче, всеки загадка за другия. После животът ги отнесе по пътя им и сега

мога по-бързо да ти изредя имената на шестнайсетте си областни управители, отколкото на онези деца. Повечето не бих познала, ако ги видя на улицата. Леша беше смело момиче. Не хубава, но умна и напориста. Навярно би могла да се справи добре с моята работа, но градът не я влечеше. Жалко, че не я опознах по-добре. Жал ми е дори повече за баща ѝ, който също не я познаваше, но поне ще оплаче загубата ѝ, докато аз имам само извинения.

— Харесвах я. Една и съща сила тласкаше и двамата ни. Харесвах и Грейсън — рекох аз.

И тогава ми хрумна, че това е рядко явление в живота ми — да намеря човек, когото да нарека свой приятел. А сега, в рамките на три кратки месеца, бях намерил и изгубил двамата.

— Надявам се, че онова, което си открил, си е струвало жертвата.

Пистолетът, увит в парче кожа, тежеше на кръста ми под колана. Тежеше почти колкото медната кутийка от другата страна. Градоначалничката взе отново перото си. Този път не отвори дума за приеми, срещи с местни търговци и литургия в катедралата. Може би искаше първо да каже на сина си, че дъщеря му е мъртва.

— Човек, който не може да прави жертви, е загубил още преди да е започнал, мадам градоначалник. Имаше време, когато харчех безгрижно живота на хората около себе си. Сега понякога ме е грижа. Понякога ме боли. — Сетих се за Нубанеца, как падна в шахтата, след като го прострелях. — Но това не значи, че не мога и няма да жертвам абсолютно всичко, ако цената на въздържанието е да бъда управляван чрез него и заради него да загубя.

— Е, това отношение определено ще ви послужи добре на Събора, крал Йорг. — Градоначалничката ме стрелна с мрачна усмивка сред дълбоките бръчки на лицето си.

— Но внучката ви не беше жертва, която направих, за да подпомогна каузата си. Направих всичко по силите си да ѝ спестя болката.

Градоначалничката взе един свитък и топна перото в мастилницата.

— Онези Кучета скоро ще се изправят пред правосъдието. — Стрелна ме със студен поглед. — Пътни разбойници. С тази заповед половината градска стража ще тръгне по петите им.

— Вече са мъртви, всичките. Е, един-двама може и да са оцелели. — Спомних си как метнах брадвата, как мъжът падна, разперил ръце, а другият, който бягаше с него, изчезна зад възвишението. — Един. — Искан да се върна и лично да го намеря. Усетих, че съм стиснал зъби до болка. Овладях се и срещнах погледа на градоначалничката.

— В Албасет знаем за Перос Вициосос, крал Йорг. Разкази стигат до нас, слухове.

— Е, нека добавят и историята на Леша. Как тя най-сетне сложила край на Лошите кучета и спасила много хора от безчинствата им. А аз съм бил краят, който им е сложила. — Реших, че Леша би одобрила думите ми.

Градоначалничката поклати глава едва доловимо — даваше ми да разбера, че не ми вярва, без да го изрича на глас.

— Бандата трябва да е голяма, сигурно са стотици, предвид набезите им и жестокостите...

— Две дузини, трийсетина най-много. — Вдигнах рамене. — Не са необходими нито много хора, нито голямо въображение, за да си изградиш репутация върху кръв и ужаси.

— Две дузини... и ти си ги убил всичките без един? — Градоначалничката вдигна вежда и остави отново перото, сякаш не искаше да запише черно на бяло такава лъжа.

— Скъпа госпожо, избих ги всичките, от детето до старицата, а когато приключих, изтъпих три брадви, докато разчлених труповете им. Аз съм Йорг от Анкрат. Аз изгорих десет хиляди в Гелет и бройката не ми се стори голяма.

Поклоних се и се обърнах да си ходя. Мъжете при вратата, широкоплещести и лъскави в черните люспи на броните си, отскочиха да ми направят път.

28.

ПЕТ ГОДИНИ ПО-РАНО

Навърших петнайсет на път към Африк. Бях си представял тези пътешествия като истински морски премеждия, като онези корабокрушенци от легендите, които бурното море люшка върху сал от отломки, слънцето ги прежуря през парче брезент и тъкмо събират кураж да пият от собствената си урина, когато на хоризонта се сгъстява силуетът на земя.

Истината е, че от Албасет има добри пътища през кралствата Кадиз и Кордоба, а на кордобанския бряг има нос, който завършва с гигантска скала, широка няколко мили — Планината на Тарик. Погледнеш ли на юг от наблюдателниците, кацнали по високите склонове на тази облизвана от вълни планина, зарееш ли поглед през трийсетината мили океан, в ясно време ще видиш бреговете на Африк, голи скатове, издигнали предизвикателно снага над морето. Погледнеш ли на запад, през залива Тарик, ще видиш Порт Албус, където много кораби чакат човек със злато в джоба да го откарат където поиска.

Не отдалечеността прави Африк така тайнствен. От Конски бряг е толкова близо, че почти да го докоснеш, но както бях научил от опита си с Катерин, да докоснеш не значи да опознаеш. Брегът на Марок се вижда от наблюдателниците на Скалата, но Африк е толкова неизброден, че разстоянието от южното му крайбрежие до замъка Утрен е по-голямо, отколкото от Конски бряг до замръзалия север на викингите, Утер на изток и дори Великите западни земи отвъд океана.

Накратко, бях в морето само от ден и в този ден, по средата между два континента, без да виждам нито един от тях — благодарение на упоритите крайбрежни мъгли, — часът на рождението ми дойде и отмина и аз навърших петнайсет.

Пристигнал бях в Порт Албус загорял до кафяво от кордобанското слънце, което си е съвсем същото като слънцето на Кадиз, Уенит или Утрен, нищо че кордобанците го смятат за своя

лична собственост. Обиколих кейовете в търсене на кораб и докато открия подходящия, се разминах с толкова маври, нубанци и араби, колкото с хора от Конски бряг и Пристанищните кралства. Капитан Акхам от „Кешаф“ се съгласи да тръгнем същата сутрин. Изчаках, докато мускулести нубанци, черни като тролове, свалят на брега и последния му товар. Сваляха и редяха на купчини бели блокове сол, дълги и широки по трийсетина сантиметра и една педя дебели, докарани с камилски кервани от неznайни земи през велики пустини. До тях струпаха кошници с плодове от дъбравите на Марок. Гигантски лимони и други неща, които явно растяха на дърво, но каквито не бях виждал преди. Попитах един хамалин как се казват — ананас, карамбола, космата личия. Купих по един от всеки вид срещу два медника и час по-късно се качих на борда с лепкави ръце, лепкаво лице, лепкав нож и уста, жадна да опита още екзотика от чужди брегове.

Докато чаках и си похапвах плодове на кея, подпрян на някакви сандъци срещу подвижното мостче на кораба, дойде някакъв тип. Човек, по-странен от всички, които бях видял на пристанището досега, макар и не заради екзотичния си произход.

— Сър Йорг от Конот — представих се аз с лек поклон. — А вие трябва да сте флорентинец?

Той кимна отсечено под цилиндричната си шапка. Никаква част от плътта му не се виждаше, ако не броим лицето, закръглено и бяло като тесто под петсантиметровата периферия на чудатата му капела. Лицето му би трябвало да е изгоряло до червено от слънцето, но не беше.

— Досега не бях виждал модерен. — Нещо в мълчаливото му кимване ме беше подразнило, затова, вместо да любезнича, изплюх кората на парчето ананас, което смучех.

Той не благоволи да ми отговори — или пък не знаеше какво да каже, — само погледна към двамата мъже, които влачеха багажа му, голям сандък, тапициран със същия черен плат, от който бяха ушити рединготът му, тесните прави панталони, жилетката и ризата. Симфония в черно, разваляна единствено от белите памучни ръкавици и от лицето му, естествено, което, както вече споменах, също се отличаваше с необичайно светъл цвят. Пот се стичаше покрай носа му, сюртукът му също изглеждаше пропит от мазнотия, лъщеше направо.

— Флорентински банкер, тръгнал за Африк сам, без нито един телохранител? — попитах аз. — Ако речете и ако имате парички за харчене, мога да държа разбойниците на разстояние от вас за няколко дни. — Хрумнало ми бе, че ще привличам по-малко внимание като охранител на човек, който изглежда по-странно и от мен.

Той ме стрелна с поглед. Опита се да скрие неприязънта си, но не успя.

— Благодаря ви, сър, но ще откажа.

Вдигнах рамене, прозях се и разкърших врат. Хаосът на широкия свят сигурно беше истински шок за представителите на банковите кланове, свикнали с реда и спокойствието на Флоренция, където мирът се поддържаше безкръвно и с прецизността на часовников механизъм. Следващото парче ананас лъсна на върха на ножа ми, миг по-късно го лапнах и го сдъвках шумно. После попитах:

— Как ти е името, господин банкер?

— Марко Онстантос Евеналайн от Златната къща, търговски клон Юг.

— Е, желая ти късмет, господин Марко. — Обърнах му гръб и се качих на борда след неговия сандък. Подозирах, че ще му е нужен адски много късмет, макар логиката да настояваше, че едва ли е пълен загубеняк, иначе нямаше да оцелее толкова далеч от счетоводните тефтери на Флоренция.

Часове наред стоях на палубата и зяпах вълните от носа на „Кешаф“. Показа се, че колкото и да ме е белязал Югът, никога няма да почернея толкова, че да не изгоря от слънцето. Втората половина от пътуването прекарах намусен под сянката на платната.

— Милорд? — Момчето на капитана с вода в кожена чаша.

Взех я. Никога не отказвайте вода, когато сте на сухо място, а няма по-сухо място от морето край Африк.

— Благодаря. — Жаждата явно ме правеше сантиментален.

Пътувах не като крал, а като обеднял рицар, носех писма от дядо си, които да улеснят пътуването ми при нужда. Без тежестта на титлата животът се оказваше много по-лесен. Сърбах от водата, облегнат на голяма намотка въже, в страхотно настроение. Не помнех откога не съм се чувствал толкова свободен. Официалностите в Албасет ми бяха дошли в повече, нищо че угрозата от банкети и кралско посрещане така и не прерасна в реалност. По-добре е да опознаеш живота в

империята инкогнито, по улиците, че и в канавките, ако трябва, отколкото сред фонтанчетата и уханните сенки на богаташите.

В моменти като този, когато откривах покой в анонимността, неизменно си задавах въпроса защо — щом ми е толкова приятно да се отърся от царствените си окови, — защо така упорито заявявам претенциите си към още по-висок трон, към още по-тежка корона? И отговорът на този въпрос, докато дъските скърцаха под краката ми, платната плющяха над мен, а приятният морски бриз изсушаваше потта ми, идваше трудно. Но пръстите ми го намериха сами. Медна кутийка с трънен релеф. Дори тук, в простора на синьото море, под напора на неспокоен бриз, детето щеше да ме намери, и макар кутията да криеше в себе си най-лошите ми престъпления, достатъчно бяха останали на свобода, достатъчно на брой и достатъчно лоши, за да ме настигнат, застоя ли се твърде дълго на едно място, пък било то и в истински рай, да се надигнат като тъмен прилив и да погълнат покоя.

Ако се налага да бягаш, поне бягай към нещо, за да не е бягството ти обикновено малодушие. А ако се налага да бягаш към нещо, защо да не е към императорския трон? Цел достатъчно далечна и непостижима. В крайна сметка да получиш всичко, което искаш, е почти толкова страшно проклятие, колкото да се сбъднат всичките ти мечти.

Юсуф Малендра застана до мен при корабния парапет. Висок мъж, строен, вятърът развяваше широката му памучна роба. Когато се качих на борда, капитан Акхам ни запозна — Юсуф беше единственият друг пътник освен мен и Марко, — но досега мъжът се беше крил някъде, което си е истински подвиг на един толкова малък кораб. Модерният, Марко с дългото име, беше повърнал през парапета още преди да сме напуснали залива, и докато повръщаше, едва не бе загубил странната си шапка. Скоро след това се скри някъде под палубата. Сигурно и Юсуф се беше крил там досега.

— Впечатляващо, нали? — Той кимна към Скалата, Планината на Тарик, все още внушителна, макар да бе останала далеч зад нас.

— О, да. Този Тарик трябва да е бил велик крал — отвърнах аз.

— Никой не знае. Името е древно. — Юсуф хвана с две ръце парапета. — Всичките ни имена са древни. Строителите са записвали имената си в машини и ние не можем да ги прочетем. Слънцата са изгорили всичко, написано на хартия, освен най-старите ръкописи,

които били прибрани в дълбоки подземия. Свитъците, които сме намерили, били най-ценните, ценни повече заради възрастта си, отколкото заради тайните, които криели. Когато земите отново станали обитаеми и хората се върнали там, повечето свитъци, които открили, били дело на гърци и римляни.

— Значи дишаме прахта на Строителите във всичко, дори в имената? — Засмях се.

Загледахме се в чайките, които кръжаха над палубата и надаваха крясъци.

— При роднини ли отивате в Марок? — попита той. — Ще се жените?

— Мислите, че вашите дами биха ме харесали? — Обърнах към него изгорената половина на лицето си.

Юсуф вдигна рамене.

— Дъщерите се женят за онзи, когото изберат бащите им.

— А вие ще се жените ли? — Сведох поглед към меча с тънко извито острие на кръста му, после вдигнах очи към тъмната му грива, истински хаос от ситни къдрици, окован с гребени от кост.

Той отметна глава и се засмя.

— На въпроса с въпрос. Явно имате опит с дворцовия живот.

— Наклони се към парапета в унисон с полюшването на кораба и ме стрелна с поглед. — Твърде стар съм за още съпруги, сър Йорг, а вие сигурно се смятате твърде млад за първа? — Тъмни устни оформиха усмивката му, по-тъмни от карамелената му кожа. Трийсетинагодишен, не повече, прецених аз.

Свих рамене.

— Определено твърде млад за още. А за да задоволя любопитството ви, пътувам за удоволствие, да видя какво ще ми предложи светът.

Вълна се плисна в борда и опръска и двама ни.

Мароканецът избърса лицето си.

— Сол! Да се надяваме, че светът има да предложи нещо по-добро от това, нали? — И пак онази усмивка, зъбите дълги и равни, сивкави някак.

Усмихнах се широко в отговор. Не бих имал нищо против едно морско премеждие, без сала от отломки и консумацията на урина, разбира се. Но само ден по вълните беше крайно недостатъчно. Пък и

преходът към един нов свят заслужава паметно пътешествие, а не просто скок през канал, широк трийсетина мили.

— Трябва да отседнете при мен, сър Йорг. Имам красив дом. Каня ви да дойдете с мен, като слезем на брега. Нека се знае, че Марок посреща гостите си с отворени обятия. Настоявам. А вие ще ни разкажете какво се надявате да намерите в Африк.

— За мен ще бъде чест — отвърнах.

Постояхме мълчаливо още няколко минути, зяпахме чайките и белокапите вълни, а после далечната мъгла най-сетне се вдигна и ни показа планините, назъбения бряг на един нов свят. Чудех се как ли ще отговоря на домакините си, когато седнем на трапезата и те попитат какво ме е довело по техните краища. Бих могъл да им призная кой съм, да им разкажа за Събора и как градоначалничката на Албасет ми е дала идея за една различна игра, с по-малко кръвопролитие и повече лъжи, която да ми спечели императорския трон във Виен. И че за да участвам в тази нова игра, трябва да науча повече за ключовите фигури сред Стоте, повече, отколкото те са склонни да покажат пред Златните порти. Бих могъл да им разкажа, навярно, и за принца на Стрела. И как неговото презрение, в по-голяма степен от ветровете в платната на „Кешаф“, ме е тласнало да видя с очите си границите на империята, да опозная онова, което ще владее, и така да откроя подобри причини за амбицията си. И накрая, ако изглупеех съвсем, можех да им разкажа за Ибн Фейд и за един матмагьосник на име Каласади. Години наред бях преследвал чичо си, задето бе убил майка ми и брат ми, а въпросният матмагьосник се беше опитал за една нощ да избие всичките ми роднини по майчина линия и да стовари вината на моите рамене. Каласади заслужаваше онова, което бе получил чичо Ренар, ако не и повече, нали така?

Пристанище Кута заемаше дълга прашна дъга от крайбрежието, притиснато между морето и планинска верига, която се втурваше към небето, а кафявите и зелени кръпки в подножията ѝ бързо отстъпваха пред гола скала. Слязохме на дълъг паянтов кей, побрал толкова много хора, че беше чудо как половината още не са цопнали в морето. Оставих на Юсуф да ни пробие път през тях. Балансът между силата, която може да бъде приложена при начинания от този сорт, и реакцията на потърпевшите варира според географската ширина. Вместо да се втурна презглава в безсмислени юмручни схватки в

началото на предстоящото си и продължително пътуване из Африк, предпочетох да ме водят, а аз да си отварям очите на четири.

Не виждах причина за струпването на толкова много хора, всичките — ако не броим полуголите нубанци — увити от глава до пети в бели или черни роби, повечето с тюрбани по местния обичай, краищата им увити около лицето, така че на показ оставаха единствено очите. А каква врява вдигаха! Истинска стена от звук, дразнещо слуха надвикване, коктейл от смях и заплахи. Не знам, може да беше заради едnodневната тишина на морското ми пътешествие или заради непознатия език, който дразнеше допълнително слуха ми, или пък просто жегата и навалищата ми действаха на нервите. Докато бързах след Юсуф през тълпата, осъзнах, че за пръв път съм се озовал на наистина чуждо място. Място, където говореха на неразбираем за мен език, където мислеха по различен начин. Марок от векове беше част от империята, управниците му все още идваха на Събора, но за пръв път бях в земя, граничеща с територии, които никога не са били имперско владение. Място, където не е достатъчно да кажеш „империя“, а трябва да я уточниш като „свещена“, защото тук се знае за много империи. В Утер ни наричат Християнския свят, но в Марок ние сме Свещената империя, още по на място, защото деветнайсет от всеки двацет жители на Марок откликват на призива за молитва, когато мюезинът запее от минарето.

Тукашната навалища дори миришеше различно, уханието на подправки нюансираше вонята на немити тела — джоджен, кориандър, сусам, куркума, джинджифил, пипер и други, които не познавах, се излъчваха от самите хора, сякаш те изхвърляха подправките с потта си.

— Не изоставайте, сър Йорг! — ухили се през рамо Юсуф. — Покажете ли и най-бегъл интерес, за нула време ще ви оберат до шушка, а вие ще се прегъвате под тежестта на килими, медни лампи, достатъчно сънен бурен да убие камила и наргиле, с което да го пушите.

— Не. — Разбутах бродираните килимчета на двама продавачи и минах през тях като през завеса. — Не. — Явно говореха имперския език достатъчно добре, идеше ли реч за сделка. — Не. — Още няколко крачки и изплувахме от тълпата. Продължихме на бърз ход през широк пращен площад, преследвани от боси вресливи деца с мръсни гащи и чисти усмивки.

Десетина кафенета се редяха по отсрещния край на площада с маси под навеси в избеляло зелено и червено, зад нас — кейовете и корабите, лодки и малки съдове предимно, защото по-големите кораби приставаха на по-солидни кейове при големите складови постройки в друга част на залива.

Ако не броим децата в техните бели дрехи и прегърбените старци, омотани в черно и пълзящи по сянката в краищата на площада, нищо не помръдваше. Тълпата, през която си бяхме пробили път, явно предпочиташе тесните кейове, гласовете затихваха зад нас, погълнати от мекия ритмичен напев на прибоя. Непоносимата жегата затискаше всичко като тежка ръка, тормозеше дори мухите, които лазеха лениво, вместо да се щурат с обичайната си енергичност.

Някакъв мъж тръгна към нас от уличка между дюкяните, водеше три коня — висок арабски жребец и две кобили, всичките светли на цвят. Пет такива жребеца бяха част от откупа, който баща ми беше приел като компенсация за смъртта на мама и Уилям.

— Това е Калал, от моите хора. Може да яхнем конете към моето имение или да поседим тук и да позяпаме морето. — Юсуф посочи най-близкото и най-голямо кафене. — Нашето кайве ще ви хареса, сър Йорг. Горещо, сладко и силно.

Кафето в Анкрат и Ренар не ми харесваше, беше студено, горчиво и слабо, и най-вече скъпо, безбожно скъпо. Съмнявах се, че повишената концентрация ще промени мнението ми. Изглежда, Юсуф разчете правилно физиономията ми, макар да имах самочувствието, че пиша на лицето си само онова, което искам да се прочете.

— Сервират и чай. Освен това ще мога да ви запозная с националния ни спорт — каза той.

— Чай звучи добре. — Никога не отказвай напитка, когато си на сухо място. — Този спорт... включва ли камили?

Думите ми предизвикаха дружния смях на Юсуф и слугата му. Може да му беше и роднина този Калал, а не слуга, защото двамата си приличаха, не само по тена на лицето, а и по леко сивкавия цвят на зъбите.

— Зарове, приятелю мой. — Юсуф праметна ръка през раменете ми. — Без камили. Наричаме я играта на дванайсетте линии. Чувал ли си за нея?

— Не — рекох аз. — Покажи ми как се играе.

Юсуф ме поведе към масите, където старци седяха с белите си роби и червените фесове, пушеха от наргилета, отпиваха от малки чашки, местеха пулове по дъски или хвърляха зарове. Юсуф излая нещо на берберския език и Калал отведе конете с една последна сива усмивка.

— Игра на късмет? — попитах. Отвсякъде долиташе тракане на зарове в чашки.

— Игра на изчисления, приятелю мой. Или на вероятности, ако щеш.

Сетих се за черната усмивка на Каласади и как въпреки своята наука на числата магьосниците все още се придържаха към традицията и мистерията, за да забулят обикновената аритметика с магия. Запитах се как ли биха изглеждали зъбите му, ако се опита да премахне оцветяването, причинено от листата бетел. Сиви може би?

— Добре — рекох. — Ще се радвам да играя такава игра. Кажете ми какви са правилата. Обичам да знам правилата, винаги.

29.

ПЕТ ГОДИНИ ПО-РАНО

Дъската лежеше помежду ни, играта на дванайсет линии, пуловете подредени, заровете готови в чашката. Знаех правилата достатъчно добре — имахме почти същата игра в Анкрат, но я наричахме батамон. Докато Юсуф ми обясняваше правилата, аз имах време да обмисля и претегля възможностите си. Начинът, по който той говореше за играта, за комбинациите, за вероятностите и основните стратегии, го бележеше като матмагьосник. Ако не бяха зъбите му обаче, като нищо можех да остана сляп за собствената си аритметика и да не събера две и две.

— Защо не започнеш ти? — рекох.

Той взе чашката и разтръска заровете.

Явно бяха направили изчисленията си, приложили бяха нужното количество магия и бяха стигнали до извода, че ще се появя. Или беше предсказание с висока степен на сигурност, или просто бяха начертали маршрутите, по които бих могъл да тръгна, преценили ги бяха според теорията на вероятностите и бяха заложили ресурсите си респективно. Във всеки случай мисълта, че съм бил обект на изчисления, ме дразнеше.

Юсуф хвърли заровете. Две тройки. Ръката му се стрелна светкавично и премести с щракване пуловете върху дъската.

— Не очаквай много от мен, уча бавно — казах и взех чашката със заровете.

Мавърът изглеждаше спокоен. И нищо чудно, ако ме беше анализирал и предварително знаеше какъв курс ще поема. Колко ли уравнения бяха изписали по дъските си, колко ли матмагьосници бяха работили по тях, за да балансират вероятностите и да ме сведат до прости зависимости? Знаеха ли вече в кой момент ще посегна към меча си? Дали зад някой тъмен прозорец вече не стоеше човек с арбалет, насочил оръжието си към мястото, където се очакваше да

избухна? Знаеха ли кога ще реша да се измъкна и в каква посока ще поема? Ако притежаваха уменията на Каласади, сигурно вече знаеха следващите думи, които ще излязат от устата ми.

— Лоша работа! — Единица и двойка. Преместих пуловете си.

Юсуф разклати чашката. По масите около нас други мъже играеха същата игра, пушеха и отпиваха от своето тъмно кайве. От време на време някой поглеждаше към мен, лица набръчкани и петносани от слънцето, с повече сиво, отколкото черно в косите. И нито една усмивка за пътешественика, нищо, което да прочетеш в тази лишени от любопитство очи. Колко ли от тях работеха за Каласади? Всичките? Или само Юсуф и слугата му?

Бих могъл да стана и да тръгна обратно към „Кешаф“, който още чакаше вързан за кея. Но те вече знаеха дали ще го направя, или не. Направо да полудееш.

Юсуф хвърли и премести пуловете си. Играеше с белите. Моят чай и неговото кайве пристигнаха. Дали нямаше отрова в чашата ми? Вдигах я към устните си.

— Портокали?

— Ароматизиран е с цветове на портокалово дърво — отвърна Юсуф.

Ако искаха да ме отровят, момчето от „Кешаф“ можеше да сложи нещо във водата, която ми носеше. Допрях чашата до устните си — красива чашка от тънък порцелан с деликатна шарка по ръба. Не, за тях бях по-ценен като заложник, когото Ибн Фейд да използва във войната си с дядо ми.

Чаят беше приятен на вкус. Хвърлих заровете и играх, без да бързам, уж ми е трудно да взема решение. Следващите ходове на Юсуф ме изненадаха — не че бяха глупави или погрешни, но определено ми се сториха твърде предпазливи. Напомних си, че дори магмагьосниците не са безгрешни. Опитали се бяха да отровят дядо ми, а той още си беше жив и здрав. Опитали се бяха да подпомогнат каузата на Ибн Фейд, а вместо това бяха отровили дузина и повече висши велможи от Конски бряг и така бяха съсипали репутацията му. Смъртта на онези нещастници бе опетнила жестоко името и честта на собствения им господар.

Хвърлих заровете. Шестица и четворка.

Пръстите ми се свиха около дръжката на ножа под прикритието на масата и попитах:

— Знаете ли какво ще направя сега, лорд Юсуф?

Можех да забия ножа в гърлото му например.

Бавна усмивка.

— Не, но мога да се досетя.

Направих своя ход.

Юсуф се поколеба за миг, преди да загребе заровете с чашката. Бръчка пресече челото му. Може би преизчисляваше сметките си.

Докато мавърът местеше пуловете си, аз съставих наум бърз списък. Списък от шест възможности, поведение, което биха избрали други мъже.

1) Райк: Пресегни се, стисни Юсуф за врата и натреси лицето му в масата. После действай според обстоятелствата.

2) Макин: Сприятели се. Вкарай в действие чара си.

3) Горгот: Тръгни си, без да вдигаш излишен шум. Избери пътека, която ще защити онези, които най-много зависят от теб.

4) Баща ми: Купи, каквото може да се купи. Раздай толкова правосъдие, колкото можеш да раздадеш, без загуба за себе си. После се върни у дома да консолидираш силите си.

5) Гомст: Кажете молитва за напътствие. Следвай Юсуф, подчинявай се на правилата и когато ти се удаде шанс — бягай.

6) Сим: Давай го кротко. Тръгни с Юсуф и неговия човек. Убий ги някъде, където никой няма да те види. Продължи нататък, дегизиран като мавъра.

Заровете отново дойдоха при мен. Взех единия. Ако оставех на зара да избере, ако оставех на шанса да посочи една от шестте нетипични за мен реакции, това сигурно би разкъсало мрежата от предназначени варианти, в която се бях оплел.

— Може би, ако ги хвърлям един по един, ще имам повече късмет — рекох.

Юсуф се усмихна мълчаливо, без да сваля очи от мен.

Хвърлих зара. Да видим как ще предскажеш това!

Двойка. Да се сприятеля? По дяволите!

Хвърлих и втория зар, като го завъртях хубаво. *Alea iacta est*, както е казал Цезар. Зарът е хвърлен. Щях да обвържа съдбата си с този.

Зарът се въртя сякаш цяла вечност в единия ъгъл на дъската, прехвърли ръба, търкулна се по масата и падна на земята. Юсуф се наведе да го вдигне.

— Още една двойка!

Мама му стара!

Преместих пуловете си с надеждата да ме осени някакво вдъхновение. Юсуф вече го играеше мой приятел. Нямах представа как да превърна преструвката в искрена симпатия. Всъщност дори не бях докрай сигурен, че разбирам разликата между двете.

Някакво раздвижване в бялата жега привлече вниманието ми. Изгърбен гигант в черно, наобиколен от тълпа, която сякаш се бе материализирала от напечения въздух? Не, деца бяха, дрипави деца, наобиколили мъж, който влачеше нещо през площада.

— Извини ме за минутка, Юсуф. — Станах и се усмихнах вътрешно на объркването, минало за миг през очите на мавъра.

Пробих си път между поставените нагъсто маси и излязох под слънцето. Модерният с все черните си дрехи и опасно килнатата си шапка влачеше тежкия сандък, а децата го дразнеха, подвикваха му, замеряха го с камъчета, а най-смелите се опитваха да му бръкнат в джобовете.

— Приятел в нужда... — Вдигнах рамене и тръгнах натам, като размахвах ръце в нелоша имитация на Райк, който плаши кокошки до смърт. Децата се пръснаха, а модерният взе че се спъна, плъосна се и шапката му литна. Наведох се да я взема, докато той се изправяше.

— Марко Онстантос Евеналайн от Златната къща, търговски клон Юг — казах аз. — Как си, по дяволите? — И му връчих смешната шапка.

Докато бяхме на кораба, така и не бях успял да преценя възрастта му, не успях и сега. Под шапката косата на Марко беше грижливо

зализана, светла на цвят и напълно неспособна да скрие бледия му като рибешки корем скалп. Тази прическа демонстрираше силна склонност към самозаблуди — човек, който зализва косата си така, може да си прости всичко.

— Благодаря.

Никога не ми бяха благодарили толкова неблагодарно.

След като огледа шапката с внимание и подозрение, Марко я върна на главата си и си изтупа сюртука.

— Златната къща не може да си позволи носач и охрана? — попитах аз. Двама хлапаци, явно най-смелите в групата, вече изпълзяваха от сенките.

— Никой на кея не говореше имперски — каза Марко намръщено. — Не пожелаха да ми вземат парите.

— Вече ти казах, че съм готов да работя за теб, господин banker. — Стрелнах го с дружелюбна усмивка. Поне се надяхах, че съм я наподобил успешно. Не съм свикнал да се преструвам, че харесвам този или онзи. — Освен това знам шест езика. — Не споменах, че мавърският не е сред тях, но от опит знам, че жестовете и острите ножове са изключително полезни в преодоляването на езиковата бариера.

— Не — отсече той, толкова бързо, че се запитах дали не ме е прозрял от самото начало с малките си черни очички.

— Ще ти помогна, без да ми плащаш, гратис, про боно. — Пробвах с друга усмивка, представяйки си как сър Макин слиза на брега с готова шега. — Един приятел би ти дошъл добре, нали, Марко?

И най-сетне, все още изтъкан от недоверие, bankerът съумя да изкриви лицето си в усмивка, толкова грозна, колкото усещах своята.

— Можеш да ми влачиш сандъка и да ни намериш някакъв транспорт. — Протегна ми ръка в бяла памучна ръкавица. — Приятелю.

Стиснах ръката му, отпусната като риба и влажна въпреки ръкавицата, и бързо-бързо я пуснах.

— И къде отиваме, Марко?

— В Хамада — каза той, като произнесе думата внимателно.

— Какво има в Хамада? — Не свалях очи от тестеното му лице, като се чудех дали аз играя игра на късмета, или късметът си играе с мен.

— Банкови дела — каза той и стисна устни, които и без това бяха възтънки.

Кимнах. Дворецът на Ибн Фейд беше в Хамада. Всички банкови дела в онзи град несъмнено засягаха делата на Ибн Фейд.

Сандъкът на банкера се оказа много по-тежък от очакваното. Подложих гръб и го помъкнах към кафенето, изпълнен с неочаквано уважение към силата на модерния. Докато стигна сянката, бях потънал в пот.

— Би ли наглеждал за минутка сандъка, Марко, колкото да се извиня на лорд Юсуф?

Заварих Юсуф да разглежда съсредоточено игралната дъска, вдигнал чашката с кайве до устните си.

— Между другото, не съм лорд, сър Йорг. Тук, по северния бряг, си имаме свои управници, султани, халифи, императори, всякакви. А под тях — множество принцове, повече, отколкото можеш да преброиш, някои бедни като мишки. Срещнеш ли някой с коприни и бижута и не се ли представи за търговец, значи е принц. А под принцовете, или под онези, които имат земя и големи къщи, идват приятелите на принцовете, най-често войници, но понякога и мъдреци. Когато нашият господар ни повика, ние сме на негово разположение; когато няма нужда от нас, сами сме си господари. Значи ще тръгнеш с този модерен, така ли? Би трябвало да дойдеш с мен в дома ми, да се запознаеш със съпругите ми, да ядеш нар, да пробваш печено фазанско. Но няма да го направиш. Добре, върви с модерния, приятелю, но внимавай. Той не е добре дошъл тук. Никой нищо няма да му направи, но пустинята е трудно място, ако нямаш помощта на приятели. А чужденците като вас, които идват от по-меки земи, ще погинат в Предела още преди да са стигнали пясъка.

Протегнах ръка и той я пое, ръкостискането му беше силно и сухо.

— Понякога човек трябва да се остави в ръцете на късмета си — казах аз, протегнах ръка и взех едното зарче. — Може ли? Не се знае кога един зар може да ти спаси живота.

— Върви с Бога, Йорг от Анкрат — каза той и отново се загледа в дъската.

30.

ПЕТ ГОДИНИ ПО-РАНО

Марко стоеше до сандъка си, изпружил гръб, видимо изтормозен в редингота си.

— Има ли закон, който забранява да го съблечеш? — подкачих го и хванах дръжката на безбожно тежкия сандък.

— Нагръдникът сигурно ти убива в тази жега, сър Йорг?

Бях си го сложил, когато навлязохме в пристанището. Не е аксесоар, с който да паднеш през борда, но си струва да изтърпиш свързаните с него неудобства, когато си на сушата.

— Сюртукът ти ще спре ли удар с кама? — попитах.

— Мен ме пази традицията — каза Марко.

Привилегиите на банковите кланове не бяха влизали в полезрението ми на пътен разбойник, но в дворовете на Стоте и по коридорите на Виен явно осигуряваха защита по-голяма и от тази на кралете.

— Хайде да си намерим някакъв транспорт. — Кимнах към най-широката уличка, която извеждаше от площада. Изглежда, всички улици в Кута бяха тесни, затиснати от две страни с високи сгради, потънали в сянката им. Каруца трудно би минала по тях, но големите товари обикновено се насочваха надолу по крайбрежието, в Танжер, търговско средище с голям пристан.

Марко тръгна след мен, но на разстояние, сякаш да подчертае, че съм само и единствено негов носач и няма нужда от услугите ми на телохранител. А и едва ли го заплашваше нещо всъщност. Хората навсякъде знаеха, че да нападнеш модерен значи да си отвориш сметка с клановете и че от флорентинските ковчезета ще тече злато дотогава, докато дългът не бъде платен и балансът занулен. В една разделена империя обаче гаранцията срещу евентуална смърт от острието на платен убиец често се оказва по-слаба протекция, отколкото си въобразяват bankerите, особено когато се съревновава с реалното

изкушение на бързата печалба. В не толкова дивите и по-цивилизовани земи традицията на модерните навярно осигуряваше достатъчно защита. Маврите например несъмнено ценяха високо търговците и поддържаха по-добър ред от нас, нищо че нашите земи бяха по-близо до Виен.

Влачех сандъка в търсене на конюшня и решението ми да оставя Барт на грижите на един конски доктор в Порт Албус ми се струваше все по-глупаво. Докато открием търсеното, вече псувах като каруцар, от челото ми капеше пот, а ръцете ми горяха. Беше нещо като обор. Камили клечаха около корито с вода, крастави добичета със сплъстена проскубана козина и напукана кожа по коленете. Виждах бях камила и преди, отдавна, в цирка на д-р Тапрут. Гадно създание беше, грозно, и все гледаше да те наплюе. Тези тук не изглеждаха по-различно.

— Изчакай — рекох на Марко и го зарязах.

Потропах на врата от избелели сцепени дъски и след няколко безкрайни минути ми отвори старец, едното му око — побеляло от перде. В сенките зад него се чуваше конско пръхтене и потропване на копита.

— Ас-саламу алейкум — поздравих дъртия крадец. Всички търговци на коне са крадци. — Два коня и товарно муле. — Вдигнах три пръста, а с другата си ръка му показах златен флорин с лицето на дядо си. Завърших с едно „анша’аллах“, с което запасът ми от местни изрази, дочути от Юсуф по време на плаването, се изчерпи.

Той ме зяпаше със здравото си око и се чешеше по брадичката, покрита с бяла четина, под която прозираше кожа с цвят на кайве с мляко. Сянка падна помежду ни, мъж на камилски гръб. Вдигнах очи да го погледна — беше воин, яхнал седлото върху гърбицата на камилата, целият увит в черно, само очите му святкаха в прореза на шала. Продължи си по пътя.

— Два коня — повторих.

Старият търговец се разлая нещо и размаха ръка в знак на отрицание. Знаеше какво искам, защото всички в Кута, които имаха стока за продан, разбираха имперския език достатъчно, за да сключат сделка.

— Два! — Добавих още един флорин и потрих монетите между палец и показалец.

С болка на сърце той поклати глава и ми обърна гръб, като продължи да мърмори. Вратата се затвори с трясък.

— Май наистина не искат да стигнеш до Хамада, Марко.

Отидох при него. Той се мръщеше всеки път, когато изричах името му, потръпваше чак от тази проява на лошо възпитание и свръхфамилиарност.

— Марко — казах аз и се наведох към него, толкова близо, че надуших възкиселявата му пот. — Много път има дотам. Никакви приятели ли нямаш в Кута?

— Нямам — каза той.

Зачудих се дали изобщо има приятели, където и да било. Да тръгна с него през пустинята, със или без коне, изглеждаше загубена кауза и глупава. Някой влиятелен, може би самият Ибн Фейд, не искаше Марко да стигне в Хамада. Нещо повече, поне трима магьосници бяха предвидили появата ми, което означаваше, че Ибн Фейд е уведомен за намеренията ми. Единственият разумен ход беше да направя кръгом и да отплавам назад към Порт Албус. Само че Юсуф, Каласади и другите със сигурност бяха включили този ход в изчисленията, направени много преди аз да дойда тук. Ако се държах според предвижданията им, щях да се омотая още повече в мавърската мрежа. Поемех ли назад, вероятно щях да се набутам в неприятности на пристанището или да претърпя злополука по море — уредена, без съмнение, докато съм играл на дванайсет линии и съм пил чай. Като си помислиш, самото ми идване тук бе плод на лоша преценка от моя страна, арогантност, детински инат.

— Е, какво ще искаш от мен, Марко? — Най-разумно би било да го зарежа. Но зарът ми беше казал да се сприятеля, разумният избор е по природа предсказуем, а вече бях затънал толкова надълбоко в мрежата им, че всяко предсказуемо действие можеше да ме убие.

— Ще ми трябва стая.

— Това мога да го уредя.

Тръгнах сам, хванах за яката едно улично хлапе и с помощта на медна монета двамата стигнахме до нещо като пансион. Фасадата нямаше нито един прозорец, а тежката, древна на вид врата изглеждаше крайно негостоприемна. Потропах и някаква жена ме изгледа злобно през решетката. Истинска дъртофела, по-стара от избеленото дърво и ръждивите гвоздеи на вратата, която отвори.

Твърде сбръчкана и изгърбена, за да крие добродетелта си зад воал, тя ме изгледа неодобрително и ми даде знак да я последвам. Виж, вътрешността на къщата определено ме изненада. Къс коридор водеше към вътрешен двор, където лимонови дръвчета растяха в сянката на четири етажа тераси. Гледжосани плочки красяха всички повърхности, в синьо и бяло, подредени в геометрични шарки. И тук беше горещо като навън, но поне се бяха опитали да създадат илюзия за прохлада.

Спазарих се за две стаи, платих с медници от половин дузина кралства и отидох да доведа Марко. Оставил го бях да чака настрани, така че дъртофелата да не го види през решетката на вратата, и сега се наложи да изтърпя многословното й мрънкане — и гърлените звуци, и пронизителните, — докато вкарвах сандъка, а модерният вървеше след мен.

— Много е малка — каза Марко. Пот течеше от него на реки, но не личеше това да го смущава. Още не го бях виждал да пие вода. Чудех се кога ли ще започне да се спихва. Нещо в него разбуждаше смъртната ми магия, припяваше на некромантското сърце. Усещах го във върховете на пръстите си, като гъдел.

— Твърде малка за какво? — Сринах се върху сандъка. Качил го бях до втория етаж и едва не бях платил за това с живота си.

Марко се намръщи. Изглеждаше логично bankerите и особено пътуващите банкери да са един вид дипломати, да контролират до съвършенство собственото си поведение, но този не полагаше и грам усилие да скрие неприязънта си към мен. Сигурно къташе чара си като златото, защото още не бях видял дори проблясък нито от едното, нито от другото.

— Дължиш ми за стаята и за водача, bankerче.

— Водач? Ти тръгна с някакво дрипаво дете.

— Дете, на което платих — уточних аз, все още проснат на сандъка.

— Държа сметка за разходите ти, сър Йорг. А сега, ако бъдеш така добър да ми осигуриш известно уединение...

Надигнах се, отидох в своята стая и там се сринах отново. Лежах със затворени очи и си представях хапещите ветрове по ледените плещи на Халрада. За половин година бях прекосил половината империя. И също като Златокоска с нейните мечки и попарата, бях попадал и на горещо, и на студено. И сега за пръв път ми се искаше да

съм в Ренарските планини, там, където всичко си е на мястото, климатът включително. За пръв път мислех за кралството си като за свой дом. Когато зяпаш напуканата празнота на таван, умът ти е склонен да се рее. Моят си състави списък. Списък с причините, довели ме тук. Списък на отговорите, които бих дал на този въпрос. Нито един от тях не беше достатъчен сам по себе си, но в своята съвкупност представляваха неотменна сила, която ме бе тласнала към тази свещена глупост. Виновен бе Орин от Стрела с приказките си за океани и далечни земи. Сигурно съм си мислел, че ако разширя хоризонтите си, ще се докопам до част от магията, която той владееше с такава лекота. Фекслър Брюс беше виновен със своята червена светлинка, примигваща над Либанския халифат. Виновно бе любопитството ми, отвело ме сред хълмовете на Иберико и вързало ме за кола за мъчения на Лошите кучета. Би било доста точно да кажа, че любопитството е впило ноктите си в мен. Заради него бях готов на всичко, ако не броим една конкретна кутийка и нейното отваряне. Каласади беше виновен с вероломството си. Ибн Фейд със заплахата, която представляваше. Дядо беше виновен, защото ме помоли да не тръгвам. И в крайна сметка, макар да го наричах отмъщение, виновна бе не нуждата ми да отвърна на удара, а нуждата да защита. Вече имах семейство.

Преди много време мама ми беше поръчала да се грижа за Уилям, да пазя малкото си братче. И макар че оттогава съм предавал доверието на много хора, онзи беше първият ми провал и най-болезненият — по-болезнен от тръните, чиито белези нося и до днес. И аз като Марко имах сметки, които да занулявам, и макар този дълг да беше слаб заместител, смятах да го платя докрай. Отново имах семейство. Онзи старец в замъка до морето. Старицата, която го обичаше и която бе обичала майка ми. Вуйчо ми, макар че той беше войник и на пръв поглед можеше сам да се защити. Този път не ме държаха тръни. Заплаха тегнеше над близките ми, аз щях да ги спася и нищо, нито човек, ни чудовище или призрак, нямаше да ми попречи.

Хората ценят високо ясения поглед. Установил съм, че когато насочиш въпросния поглед навътре и видиш истината зад действията си, често стигаш до извода, че би било по-добре да си сляп. Заради блаженството на невежеството предпочитам заблудата, че ме тласка единствено жажда за мъст, както беше преди, когато избирах между

черно и бяло, като фигурки върху дъска за шах, и животът беше една много по-проста игра.

Жегата, притихналият пансион и смътните звуци, които разстоянието лишаваше от чужбинската им острота, се съюзиха да ме приспят. Някакво жужене ме стресна от дрямката и аз инстинктивно посегнах към ножа на кръста си. На гърдите ми ли имаше нещо? Ударих с длан по нагорещения метал на нагръдника си. И пак онова жужене, сякаш гигантска муха е пропълзляла под бронята ми и не може да излезе.

Схванатите ми пръсти напипаха жужащото нещо между желязото, дрехата и потната ми плът. Извадих го. Образният пръстен на Строителите! Свалих от врата си каишката, на която висеше пръстенът, и я вдигнах пред лицето си. Пръстенът се завъртя в бавни кръгове от инерцията. И пак изжува — едва доловими вибрации, от които повърхността му се размазваше смътно. Вдигнах го пред окото си и цялата стена между моята стая и тази на Марко грейна в пулсираща червена светлина.

Интересно.

Отидох при стената и опрях ухо на нея. Чух някакъв разговор, но не различих думите, нито езика дори. Терасата с изглед към лимоновите дръвчета се точеше покрай всички стаи на етажа. Измъкнах се през прозореца и се промъкнах на пръсти до прозореца на Марко. Капаците бяха затворени.

Всеки на двора, който погледнеше нагоре, и всеки, който излезеше на терасата пред стаята си, щеше да ме види. От друга страна, тук банковите кланове изглеждаха по-малко популярни и от срамна брадавица, затова не вярвах някой да се оплаче, че шпионирам техен представител. Всъщност демонстративната липса на внимание към собствената ми особа беше знак, че всички са заети да шпионират мен.

Надникнах през процепите на капака. Не би трябвало да различа много, защото гледах от светло към тъмно, от яркия ден на Кута към полумрака на стая със засенчени прозорци. Само че Строителският дух грееше със своя светлина в отънъци на бялото, затова го различих съвсем ясно, него, както и Марко, който се къпеше в бледото сияние.

Шпионирането е полезна дейност, но аз по природа съм нетърпелив човек и малкото търпение, което съм склонен да му заделя,

бързо се изчерпва, когато е горещо. Пъгнах пръсти в процепите и със силно дръпване отворих капаците. Райберът се откърти, търкулна се по пода и спря в лъснатите кожени обувки на Марко. Прекрачих и затворих капаците.

— Прощавай — рекох и се сгънах в поклон. — Но наистина исках да видя какво си намислил.

Модерният залитна назад, лицето му бе разкривено от гняв и ужас едновременно.

Сандъкът бе отворен в средата на стаята, леглото беше извъртяно и опряно до вратата, за да освободи място. Тапициран с кожа отвън, отвътре сандъкът беше решен в метал, пластимаса и примигващи светлинки под стъкло, които ми напомниха за скрития панел в оръжейницата под връх Хонас.

— А, отклонението. — В гласа на този Строителски дух нямаше и помен от топлотата на Фекслър, думите му излизаха на белия свят мъртвородени. Изглеждаше по-млад, на трийсет или на четирийсет, трудно е да се каже, когато образът насреща ти е съставен от отънъци на бялото. Дрехите му също бяха различни, на много пластове, по тялото, с копчета отпред и джобче на гърдите.

— Отклонение? Това ми харесва. Наричали са ме как ли не, но ти пръв използваш „отклонение“. А как да ти викам аз на теб, призрак?

— Убий го! — изсъска Марко, притиснал шапката към гърдите си като някакъв талисман.

— Е, хубава работа. Така ли се отнасяш към приятел? — Удостоих Марко с усмивката си, онази с острите ръбове, после отново погледнах призрака от данни. — Защо вместо това не ми кажеш по каква причина се налага Марко да те влачи тук, щом можеш да поглеждаш през хиляди скрити очи и да изникваш през всякакви тайни врати по целия свят? И каква работа имаш с Ибн Фейд?

— Можеш да ми викаш Михаил. — Призракът се усмихна, избрал една от хилядите усмивки, откраднати от истинския Михаил, онзи, от когото беше останала само хилядолетна прах. Истинска усмивка, но и неестествена някак, сякаш са я пришили върху лицето на мъртвец. — И се налага да ме носят, защото Ибн Фейд е подхванал нов почин, който гласи, че всички следи от Строителите трябва да бъдат издирени и унищожени. Кое отговаря и на въпроса ти каква работа имам с него, Йорг.

— Чудесно. Аз също имам работа с Ибн Фейд. Проблемът е как да стигнем до него. Може би ти имаш някое чудо на древните, което ще ни отнесе там като птички?

Марко изсумтя и почти успя да докара пренебрежение. Но Строителите наистина са летели. Знаех го от бащината си библиотека.

— Е? — попитах. Ако матмагьосниците бяха предвидили този обрат в ситуацията, можех директно да бия отбой и да се призная за победен, но не смятах така и това поднови интереса ми към идеята да прекося пустинята в компанията на двамата си нови приятели.

— Мога да направя нещо още по-добро, Йорг от Анкрат — каза Михаил. — Може да тръгнем с кораб.

31.

След появата на най-новия ни спътник сънят се превърна в дефицитна стока. С всеки ден Готеринг оставаше все по-далеч зад гърба ни. На петия капитан Харан обяви, че ще продължим и през нощта, за да стигнем призори до Хонт. По време на онзи дълъг и друслив преход, в миг на рядък покой и тишина, изтощението ме погълна по-бързо и от тинята на Кантанлона. Милите ни подмятаха по изровените коловози и обитателите на каретата периодично сменяха партньорите си. При поредната бабуна повдигнах единия си натежал от безсъние клепач и видях сивата глава на Осер Гант да почива в скута на епископа. Друго подрусване отметна главата ми от рамото на Миана, а следващото стовари Катеринината върху моето.

В тъмата на сънищата ми кожата на Катерин гореше до моята, но двамата споделяхме само това — топлината. А после тя ме извади без никакво предупреждение от тихия ми кошмар, пълен с тръни и дъжд.

— Катерин? — Познавах докосването ѝ. Надявал се бях, че съм я прогонил завинаги от сънищата си, именно с тази цел ѝ бях показал детските си скърби, но явно не беше точно така. Може би и тя като мен смяташе, че съм проявил пълна глупост, като съм допуснал епископ Мурило да ме спипа. Дължах признателност на църквата, че ме е научила да разчитам знаците, да виждам заложения капан и никога да не свалям гарда. Урок, който ми беше служил добре през годините.

— Катерин?

Тъмен коридор. Движех се през снопове лунна светлина, сипваща се през процепите на прозоречни капаци. Главата ми се обръщаше по своя воля, пръстите ми се плъзгаха по стената, без да ми искат разрешение. Познато. Всичко ми беше познато, коридорът, миризмата, грапавата стена, както и усещането, че съм уловен в чужда глава. Стъпала надолу, дълго спирално стълбище.

— Като онази нощ в Призрачния. Когато се отби човекът на папата — казах аз, макар ничии устни да не оформиха думите.

Стигнах края на стълбището. Завих зад ъгъл. Познато ми беше, но не бях в Призрачния. Още стъпала надолу. Ръката ми — неговата ръка — взе лампа от една ниша в стената.

— Катерин! — Влях сила в мълчаливия си глас, настоятелност.

— Шшш! Ще го събудиш, идиот такъв. — Гласът ѝ идваше от някакво дълбоко място.

— Кого?

— Робарт Хул, разбира се! Твоят шпионин във Висок замък.

Врата. Пръстите на Хул върху черното желязо на дръжката.

— Ако е мой шпионин, защо го използваш ти? — Шпионажът никога не е бил силната ми страна, но се гордеех, че имам свой човек толкова нависоко в кралската стража. Досега.

— Сагеус отвори ума му за истинските сънища — каза Катерин от своя кладенец. — Робарт ходи насън и дворцовата стража знае, че не трябва да го буди, иначе може да стане неприятно. Той умее да върти меча. Използвам го да наглеждам Сарет, когато не съм там.

— И сега...

— Шшш!

— Но...

— Млъкни.

Хул влезе през вратата и продължи по някакъв коридор, сенки танцуваха около него. Стигнахме до Късия мост — еднометрово мостче от махагонови дъски над дълбока шахта, от която при нужда се вдигаха стоманени врати и запечатваха подземията. Хул мина по мостчето и продължи по още стъпала надолу.

Стана по-студено. Вече не бяхме във Висок замък, а под него, вървахме по дълъг Строителски коридор с множество завой, който минаваше през горните подземия и стигаше до древно архитектурно допълнение, изкопано от династията Ор. Изградено да приютява покойниците им. Беше значително по-ново от самия замък, разбира се, но имаше благоприличието да носи възрастта си на показ. Стените на гробницата бяха напукани, тук-там каменната облицовка беше паднала и се виждаше грубо изсечената скала отдолу.

Босите крака на Хул шляпаха по студения камък, нощницата му не вършеше никаква работа срещу подземния студ, но в краката му се удряше ножница, а мечът по подразбиране върши повече работа от дрехите. Сомнамбул или не, мечоносецът винаги стяга колана с меча

на кръста си. Макин го беше обучил добре по времето, когато скуайърите размахваха дървени мечове в двора на замъка. Надявах се, че Хул е запомнил добре и моя урок, онзи следобед на двора за дуелиране, когато наруших правилата на играта и го съборих с удар в гърлото.

Стъпките му отекваха, дъхът му се къдреше в студения въздух. Когато Анкратите изместили Орите, моите предци побързали да опразнят мавзолея, така че гробниците да са готови за по-нови попълнения. И с времето започнали да ги запълват. Старите статуи били заменени с нови, а понякога просто ги променяли малко. Проявявайки достойна за уважение икономичност и липса на излишна сантименталност, моят праядо наредил на зидарите да отсекал мустака на основателя на династията Ор, да променят малко формата на носа му и да сложат статуята над трупа на прапраядо ми.

Ако Катерин използваше Хул, за да наглежда чрез него Сарет, защо се намирахме в подземната гробница? Освен ако Сарет не беше умряла междуременно, разбира се. Какво искаше да ми покаже Катерин? Още една смърт, за която да поема вината? Или ме водеше към мястото, където бе наредила да ме пренесат в деня, когато се върнах от Гелет, където ме беше скрила, за да не довърши баща ми започнатото? Искеше да ми напомни, че ѝ дължа живота си? Той бе смятал, че ще умра от раната, иначе собственоръчно би ми извадил сърцето, това поне знам със сигурност. При гроба на мама ли отивахме?

Образ на огряна от слънце водна повърхност се появи в главата ми. Повърхност високо над мен. Натиск на студена вода. И от дълбините изплува спомен, който ми се струваше по-малко реален тук, във Висок замък, в дома на мъртвите Анкрати, отколкото ми се бе сторил сред мъглите на Готеринг. Баща ми беше мъртъв? Не бях споменал за това на никого. Катерин ми беше показала, че призраците са направени от сънища. Не беше изключено личата да ме е излъгала... нямаше друго обяснение. Старецът беше прекалено зъл, за да умре. Още по-малко да си отиде в покоя и уюта на собственото си легло. Там ли отивахме? Затова ли бяхме дошли тук? За да го видя в гробницата му?

Завихме зад ъгъл и видяхме светлина да изчезва зад следващия, на трийсетина метра пред нас. Зърнах двама мъже, преди завоят да ги

скрие, но пред тях имаше и други, цяла група. Тези мъже... нещо не беше в ред с тях, нещо познато. Въздухът вонеше на кисело.

Хора, тръгнали към гробниците. Към мама и Уилям, които лежаха под мраморните си плочи. Зад магически печати.

Хул ускори крачка, но не усетих тревога или гняв в движенията му. Просто тръгна по-бързо. Явно Катерин внимаваше как докосва ума му — леко, за да не го събуди, но и достатъчно силно, за да контролира скоростта му. При следващия завой видяхме ясно последните три фигури. С хлътнала плът и потъмняла, но не от слънце, а от кал, косата им проскубана, увиснала по черни дрипи. Носеха тръбички и стрели. Блатни духове.

Как бе възможно такива създания да проникнат във Висок замък? И защо Катерин не беше вдигнала тревога?

Още един завой, после Строителският коридор свърши пред порутеното разширение на Орите.

Защо Катерин не беше вдигнала тревога? Защото това би събудило Хул и тя би загубила очите си в Анкрат, без да узнае причините. А причините често струват колкото тежестта си в злато. Фекслър ме бе пратил в своята гробница да сложа достоен край на останките му и така да му осигуря достъп до пълната му сила. При мъртвите не беше много по-различно. Некромантите ги връщаха в телата им, за да намерят там отново силата си. Но какво ги беше довело тук?

Прах приглушаваше стъпките на Хул. За разлика от всички други мазета в Крат, където царуваха влага и плесен, някаква магия в Строителските основи пазеше подземията на замъка сухи като кост. Пресушено и шепнещо място като сухите земи, където пропадат душите.

Роднините ми от по-старите поколения лежаха в дъното на криптата, прапрадядо ми, прадядо ми, дядо ми, съпругите им, братята, сестрите. Анкрати от по-ниско потекло, поне онези, които се бяха отличили на бойното или турнирното поле, също лежаха тук въпреки смъртния грях на недостатъчно благородния си произход. Цяла орда, всичките забравени. Статуите им гледаха в тъмната безкрайност над стари кости. Но светлината идваше откъм няколко стъпала по-близо до входа, стъпала към камера, която познавах добре.

Пръстите на Робарт Хул се стегнаха около дръжката на меча му.

— Недей! Ще се събуди! — прошепна гласът на Катерин, дали в неговото, или в моето ухо, не разбрах.

Мечът излезе с шепот от ножницата, добро острие от ковачницата при Моста на промяната, с впечатани руни за острота. Блатните духове изкачваха стъпалата към гробницата на мама.

— Няма да му позволя. — Как точно щях да го задържа в плен на съня, изобщо не ме занимаваше в момента. Може би силното желание щеше да е достатъчно в този свят, завещан ни от Строителите. Макар че каквото и да твърдеше Фекслър, желанията рядко вършат работа.

Катерин беше настроила Хул да крачи бързо, аз го подгоних в спринт, като описвах осморки с меча му да преценя тежестта и баланса. Нямам представа как точно му дърпах конците. Може би Катерин се бе смилила над мен и ми бе заела силата си, но от опит знам, че когато близките ми са под заплаха, дори ако вече са мъртви, волята ми върши чудеса.

Когато си се отдал на насилието, да се спреш изисква почти нечовешко усилие. То е от онези неща, които започнеш ли ги, трябва да ги довършиш, като при сношението — дори свещениците твърдят, че да го прекъснеш е грях. Аз спрях обаче, и Робарт Хул спря заедно с мен. Да нахлуя презглава би било глупост, само бих доставил свеж труп, с който да си играят блатните духове и каквито там приятелчета си водеха. Бих могъл да вдигна тревога, но това щеше да отнеме време и да ме отдалечи от криптата, а междувременно грозниците щяха да избягат с онова, за което бяха дошли.

Така че подкарах Хул обратно по коридора, по стълбата и оттам към Късия мост. Изминахме разстоянието тичешком, Хул се позадъха, но нищо повече. В стените от двете страни на моста имаше ниши, а в нишите — сребристи панели с гладки сребристи бутони. Ако натиснеш бутоните в определена последователност, от пода щеше да се издигне дебела плоча от Строителска стомана, достатъчна да се изковат хиляда меча. Тази плоча беше едно от съкровищата на Анкрат.

Никога не бях виждал да вдигат вратата. Никой никога не ми беше казал кои бутони да натисна.

— Предполагам, че баща ми не ти е показал насън комбинацията? — попитах.

Катерин не отговори, но Хул потръпна вместо нея. Зачудих се дали сънищата на татко не са толкова мрачни, че Катерин не смее да

припари в тях.

— Мамка му.

Забих меча на Хул в панела. Вратата се вдигна толкова бързо, че една от махагоновите дъски на мостчето не съумя да падне навреме и стана на трески. По коридора зад мен примигнаха светлинни мехури, разливайки локви червеникава светлина. Някъде отдалеч се чу вой на сирена, звучеше съвсем като гласа на Конатската наблюдателница, макар да не вярвах, че и тук трима яки мъже въртят ръчката на някакво подобно устройство. Не, този глас беше по-пронизителен, по-ясен, плод беше на по-древна машина. Търчането, размахването на меча и трясъкът на стоманени врати не бяха успели да събудят Хул, но далечният вой започна да разхлабва хватката ми около ума му, да отлепва пръстите ми един по един, да издърпва Хул от съня, сякаш той бе гмуркач в тъмно море, който се стреми усилено към трептящата светла повърхност. Натиснах го надолу и движението изтласка самия мен към повърхността, бях едновременно близо и много далече от нея. Звуците на каретата се процедиха в ушите ми, скърцането на шасито, трополенето на колелетата, хъркането на Гомст.

— Не.

Двамата с Хул хукнахме назад, босите стъпала плющяха по пода, свръщахме зад завоите. Беше като сън, който помниш в мига на събуждането, искаш да го съхраниш, но той се изплъзва през пръстите ти.

„Близо сме. Още един завой.“

Стрели пронизаха със съскане мрака. Една уцели лампата и рикошира. Друга се заби в гърдите на Хул, в плътния гръден мускул отляво. Малък червен кръг порасна около нея.

„Тичай. Сънувай.“

Хул бързо скъси разстоянието и за втори залп не остана време. Метна лампата и хукна презглава след нея. Лампата се пръсна в стената при завоя и огненото зарево очерта силуетите на два блатни духа, които се криеха в къошето и зареждаха стрели в духалките си. Хул стигна до тях точно когато си поемаха дъх за нов изстрел. Един замах с меча видя сметката и на двете тръбички. Блатните се движеха бързо и уверено, не като мъртъвците, които вдигаше Чела. Проядени бяха от развала, да, но бяха живи, родени като хора навярно, а впоследствие променени от отровите на обещаните земи.

Двамата скочиха едновременно към нас. Хул разпори единия във въздуха, от рамото до таза, и сивкави черва се изсипаха в локва черна кръв. Другият ни повали на земята, забил нокти в раменете на Хул, изпилените сиви зъби изщракаха на сантиметри от лицето му. Мечът остана притиснат между телата ни и на Хул не му оставаше друго, освен да се сборичка с противника си. Създанието беше кльоцаво, едва ли тежеше и наполовина колкото нормален мъж, но в жилавите му крайници се криеше невероятна сила. Дъхът му вонеше на гробове, а изпилените като шипове зъби, които се пънеха да захапят месо, ме изпълниха с ужас, макар че не моето лице се опитваха да изядат.

Отчаянието даде на Хул грубата сила, която ни бе нужна да се измъкнем. Той откъсна блатния от себе си, като използва затиснатия меч вместо лост. Ноктите на създанието разпраха раменете му и по гърдите му плисна кръв. Хул псуваше върло, задъхан, успя да притисне блатния под себе си, прикова го с коляно и заби острието на меча в гърлото му.

Огледа се трескав, изгубен. Дадох си сметка, че макар кръвта да се стичаше по гърдите ни и да обагреше нощната риза в червено, не усещам болка.

— Йорг! Събуди се! — Гласът на Катерин в ухото ми, топлината на дъха ѝ по шията ми, на заден план — трополенето на каретата.

„Не.“

Хул се обърна да продължи.

„Не.“

Избутах пред погледа му образа на стрелата, усещах, че го изпускам, но още се държах упорито.

Той посегна да я извади. Не успя — стрелата надигна плътта около раната, но само толкова. „Това е просто трън! Дръпни силно, извади я с все шиповете и нека кръвта измие мръсотията.“ И той го направи.

— Мама му стара! — Хул изплю кървава слюнка и се огледа. — Какво, по дяволите?... — Усетих как устните му се движат, усетих как Катерин ме разтърсва на стотици мили оттук.

Образи от съня го подкараха отново напред. Неща, които беше видял със спящите си очи. Вратата, затворила подземията, третият блатен призрак, който бе влязъл в криптата на Анкратите. Видели

бяхме трима, но може да имаше и други с тях. Прелях му от гнева си, да гори в пръстите му вместо изтичащата кръв.

Недалеч пред нас — трясък на чук по желязо, отново и отново.

Задържах се някак, когато той хукна напред, гаснещият пламък на счупената лампа бързо остана зад нас. Остър завой наляво в мрака и право напред, в откраднатите погребални крипти на Орите, друга светлина. Така, по-бавно сега. Бавно нагоре по стъпалата към гробницата на мама. Светлината проблясваше по острието на Хул, хлъзгаво от черната кръв на блатните духове.

И там, в светлината на един-единствен фенер, стояха третият блатен и трима мъртъвци, петносаната им плът още носеше характерните татуировки на бретанските моряци, и всички те наблюдаваха петия — бледолик мъж с черен плащ и черна качулка, коленичил до по-малкия саркофаг, зает да руши с длето и чук руните, врязани около капака му.

Хул не попита кои са, нито нададе боен вик, и слава богу. Приблужи се в гръб без колебание, вдигна меч за прецизен замах и отсече наполовина главата на блатния. Аз пък намерих време да се зачудя на мъртвите. Умовете им са по правило пълни с най-лошото от прежното им съзнание, а любопитството не може да мине за грях, или поне не толкова черен, че да се върне в мъртвото тяло. И все пак те стояха и гледаха саркофага, жадно, като хипнотизирани. Хул отсече главата на първия от мъртвите, преди другите двама да се обърнат. Не беше най-добрият замах, но говореше за сериозни умения с меча и докато Хул го въртеше, аз охотно щях да му прощавам дребните грешки.

Мъртъвците го нападнаха, по-бързо, отколкото се бях надявал. Отърсили се от хипнотичното си състояние, те се оказаха нещо доста по-различно от тромавите мъртъвци, които срещаме обикновено. Хул отсече ръката на единия при лакътя. Мъртвият улови с другата си ръка дясната китка на Хул, а вторият се хвърли в краката му.

Хул падаше, когато некромантът се надигна.

Може и да не бях имал високо мнение за Робарт Хул, но той умря добре. Взе меча от затиснатата си дясна ръка и го заби с лявата в шията на мъртвия, който връхлиташе отгоре му.

Затиснат от едноръкия труп, докато другият го държеше за краката и впиваше зъби в бедрото му, Робарт нададе рев и понечи да се

надигне. Некромантът притича и допря студени пръсти към китката на ръката, която се опитваше да освободи заклинения меч. Съпротивата на Робарт се стопи. Изчезна не болката, нито ужасът, че мъртвец дъвче сухожилието в горната част на бедрото му, изчезна съпротивата му. Знаех на какво е способно докосването на некромант.

Мъртвият моряк се надигна на колене, после се изправи, ухилен в червено, кръв се стичаше по брадичката му. Очите, с които ни гледаше, не бяха очите, с които ни беше погледнал в началото. Нещо друго гледаше през тях. Некромантът коленичи, още по-блед отпреди, по-блед, отколкото ми се струваше възможно.

— Милорд — каза той, без да вдига поглед от каменния под. — Кралю мой.

— Милорд! — пискливият глас на Гомст.

— Кралю! — Осер Гант.

— Събуди се, глупаво момче такова! — Силен шамар, аз отворих очи и установих, че гледам право в очите на Катерин.

— Проклети да сте всичките! — каза Миана, а бебето се разпищя.

32.

— Дръж бебето, Йорг.

Миана бутна в ръцете ми нашия син, целия повит в пелени, лицето му червено, раззинал уста за поредния писък. Покатери се на колене върху пейката и надникна през прозорчето на каретата. Стените на Хонт чертаеха тъмна линия на запад.

Малкият Уилям напълни докрай дробовете си с въздух и потрепна леко, което винаги предвещаваше писък. Още не беше достигнал максималния си гласов потенциал, но бебешкият плач хитроумно е създаден така, че да къса сърцето на хората, на родителите най-вече. Пъхнах кокалчето на кутрето си в устата му и той го засмука ожесточено, забравил временно за писъците.

Катерин седеше до мен и наблюдаваше сина ми с неразгадаеми очи. Прегърнах го по-крепко — нагръдникът ми пътуваше на гърба на Барт, увит в агнешки кожи и намастен плат и вързан за дисагите. Открил бях, че бебетата не ценят особено броните. Уилям изплю кокалчето ми и си пое дъх за нов писклив опит. Появил се бе на белия свят с червено лице, плешив, ако не броим няколко черни фъндъка, с мършави крайници и дебело тяло, приличаше повече на розова жаба, отколкото на човек, точеше лиги, вонеше и непрекъснато ревеше за нещо. И въпреки това аз обичах да го държа. Тази слабост, която заразява всички ни, която е част от направата ни, беше пробила и при мен. Макар че баща ми беше намерил начин да я отстрани от себе си, ако приемем, че изобщо е допуснал тя да впие ноктите си в него. Може би, докато съм растял, е станало по-лесно да ме отстрани.

Воят изригна от малката уста на Уилям, звук твърде голям за толкова дребно човече. Залюлях го, докато млъкна. Люлеех го и се чудех колко ли голяма сопа съм дал на света да ме млати с нея.

Загледах се в Катерин. Не бяхме говорили за съня от предната нощ. Имах безброй въпроси, но щях да ги задам насаме и по време, когато ще имам миг-два да обмисля и приема отговорите, които тя ще ми даде. Тя не вдигна очи да срещне погледа ми, вместо това гледаше

бебето. Имаше момент, когато се бях притеснил, че Катерин ще му навреди, но сега това ми се струваше невъзможно.

— Наблизо има някой, който би убил това дете при първа възможност — каза Катерин, отклонила поглед, с тих глас, сякаш споменаваше някаква дреболия, глас, който почти се изгуби в трополенето и скърцането на каретата.

— Какво? — Миана се извърна от решетката, бързо, с опасен блясък в очите. Мислех, че не ни слуша, но тя, изглежда, следеше с особено внимание всичко, което си казвахме аз и моята леля.

— Мога да обясня какво имам предвид, Йорг, но искам да ми обещаеш, че въпросният човек няма да пострада нито от теб, нито от хората ти — каза Катерин.

— Е, трудно можеш да очакваш подобно обещание от мен, не мислиш ли? — Овладях с усилие напрежението в ръцете си и толкова по-добре, иначе като нищо можех да смачкам малкия Уилям. Миана посегна да вземе бебето, но аз го притиснах към гърдите си. — Така че защо просто не ми кажеш.

— Катерин! — Миана се пресегна през мен да хване ръката на Катерин. — Моля те.

За миг видях червената експлозия на Мианината огнена бомба в двора на Призрачния. Не ми се мислеше какво ще стане сега, ако Катерин ѝ откаже.

— Този човек язди под Златния мир — каза Катерин.

Тоест гвардията щеше да убие всеки, които се опита да го нападне, и да преследва до дупка онзи, който успее да го убие. Точно както биха се намесили или отмъстили за всяко насилие срещу нашата карета.

— Ти не си единственият представител на баща ми. — Отдавна трябваше да се сетя, но когато открих Катерин в каретата на Анкрат, съвсем си загубих ума. — Намерил е заместник на лорд Носар.

Тя кимна.

— Ярко Ренар.

— Братовчедът Ярко. — Облегнах се назад и отпуснах пръсти, иначе рискувах да скъсам пеленките на Уилям. Не бях чувал нищо за Ярко след неуспешния му бунт в Ход година преди принцът на Стрела да похлопа на вратата ми. Спретнали си бяхме кървава малка война — гражданските войни по правило са такива, старите рани са гноили

твърде дълго и изливат отровата и върху новите поколения. Потушаването на бунта отслаби Ренарските планини, както в човешка сила, така и финансово. Смятал бях, че финансирането на Ярко идва от Стрела, но нищо чудно баща ми да е харчил от собственото ми наследство за тази цел.

Ярко би дал дясната си ръка да се докопа до сина ми. Така де, убил бях брат му в Норлес, баща му — в Призрачния, и му бях отнел наследството. А и жаждата за отмъщение се предава по кръвен път в моето семейство. Сигурно яздеше предрешен като гвардеец. Вероятно бе убедил капитаните, че само така ще се опази от мен. Или пък капитаните го бяха скрили някъде в обоза, който пътуваше зад нас в края на колоната. Да го намеря нямаше да е лесно.

— Защо не си ни казала досега? — попита Миана, ръцете ѝ стискаха Катеринините до побеляване. — Той можеше да нападне всеки от нас.

— Уилям не е под защитата на гвардията — казах аз. Ярко не би рискувал живота си, нападайки мен, но спокойно би могъл да убие сина ми и да разчита, че гвардията ще го защити от моето отмъщение. Подобна възможност сигурно му се струваше особено привлекателна. Голям майтап.

— Ще сложим и него под защитата на гвардията! — извика малко пискливо Миана. Катерин примижа, но дали заради неприятния звук, или защото Миана я стискаше силно, не разбрах.

— Децата не могат да бъдат съветници или представители — каза тя. Знаеше правилата не по-зле от мен. На пейката отсреща старците закимаха.

— Но... — Миана млъкна, когато ѝ връчих детето ни и се придвижих към вратата. Подадох се наполовина през прага и ревах на Макин да дойде. Той се появи след броени секунди.

— Искам ви всичките около каретата. Ярко Ренар е в златна броня и търси начин да се докопа до принц Уилям.

Макин хвърли поглед към най-близките гвардейци и отвърна:

— Лично ще го убия.

— Недей. Пази го мирът. — Казах го и се зачудих чий живот бих жертвал срещу смъртта на Ярко. Магнах на Макин да се приближи и се наведох още над разкаляните коловози, за да ме чуе само той. — От друга страна, винаги съм знаел, че не случайно държа Райк при себе

си. Кажи му, че ако убие Ярко, ще получи сто златни дуката. И че като го убие, най-добре да си плюе на петите.

Макин кимна и обърна коня си.

Извиках след него:

— Сто златни и пет арабски жребеца. — Стори ми се някак подходящо.

— Ти! — извиках на най-близкия гвардеец. — Доведи ми Харан.

Мъжът със златния шлем кимна и пришпори коня си към челото на колоната.

— Дай ми Макин и Мартен и ще тръгна към Ренарските планини — тъкмо казваше Миана зад гърба ми.

— Бих ти дал не само тях, а Райк, Кент и Горгот в допълнение, но това пак няма да гарантира безопасността ви, Миана. Твърде далече сме и от дома ни делят земи, където не ни обичат.

Докато капитан Харан се довлече с още двама офицери от гвардията, Катерин и Миана спореха шепнешком, но разгорещено, а Уилям вмъкваше по някой негодуващ писък.

Харан вдигна забралото си.

— Крал Йорг.

— Искам да говоря с Ярко Ренар — казах аз.

— Ярко Ренар е под моя защита. Посъветвах го да стои далеч от теб, за да избегнем неприятности.

— О, мога да те уверя, капитане, че ще стане много по-неприятно, ако не го доведеш при мен.

Харан се усмихна.

— Йорг, вода близо петстотин от най-добрите императорски войници с изричната цел да попреча на теб да нараниш Ярко и да попреча на Ярко да нарани теб. Работата ни е да заведем поверениците си във Виен. По мои сметки имаш точно четирима мъже, които могат да въртят оръжие, така че защо не ни оставиш да си гледаме работата?

— За теб съм крал Йорг, капитан Харан.

Четиримата мъже, които беше споменал, междувременно се бяха приближили. Всъщност разполагах само с трима, защото Горгот сам си беше шеф и можеше да подкрепи както мен, така и гвардията.

Ударих с длан отстрани по каретата и тя спря с полюшване.

— Би ли ми подал онова там, лорд Макин? — И посочих арбалета на Нубанеца, привързан към седлото на Барт.

Взех арбалета, стъпих в калта, пресякох пътя и спрях на тревата отстрани. Наведох се да натегна тетивата. Всички ме гледаха.

— Гвардейците ти имат задачата да защитават мен, лорд Макин и моите съветници? — Не вдигнах поглед.

— Да — каза Харан.

— И при какви обстоятелства биха вдигнали ръка срещу мен?

Знаех правилата, но исках да ги чуя от Харан.

— Стрела — рекох, протегнал ръката си. Макин шляпна желязна стрела в дланта ми.

— Ако се опиташ да нараниш някой от Стоте, техните съветници или представители. — Жребецът на Харан изцвили нервно и удари с копито в калта.

— Макин, би ли бил така добър да се отречеш от клетвата си като мой знаменосец и свързаната с това закрила? Просто за да е ясно кой какъв е. — Сложих стрелата на мястото ѝ.

— Отричам се.

Вдигнах глава, задържах погледа на Харан, претеглих го за последен път.

— Харесваш ми, Харан, но в тази карета е синът ми и вярвам, че Ярко Ренар ще се опита да го убие, понеже закрилата ми не се простира върху деца. Затова искам да говоря с братовчед си, да се разберем.

— Вече обясних, крал Йорг, че няма как да...

Прострелях го в лицето. Той се люшна на седлото и политна, но краката му се закачиха в стремената, затова не падна в калта, а провисна отстрани на коня си, перпендикулярно почти и много смешно. Добичето хукна в галоп покрай колоната, като влачеше Харан през оголения жив плет. Златният шлем се закачи в трънака и падна сред кървави пръски.

— Стрела — рекох, ръката ми протегната. Макин се отзова на секундата.

Заех се да натегна отново арбалета.

— Капитан Росон, нали? И капитан Девърс? — Въпросът ми ги свари с наполовина изтеглени мечове. — Защо ми вадите стомана, когато най-висшият ви дълг към империята е да ми осигурите защита? — Наоколо гвардейците посягаха към мечовете си, други пришпорваха конете си към нас да разберат за какво е врявата.

— Вие току-що простреляхте Харан! — изсъска Росон, онзи отляво.

— Да — съгласих се. — И ти ще си следващият. Предполагам, че ще убия двайсетина от вас с наличните си стрели, после ще трябва да вадя вече използваните от труповете ви, за да застрелям останалите. Е, налага ли се повторя въпроса си? На какво основание вадите стомана срещу мен? Убеден съм, че капитан Харан не би одобрил. За разлика от вас, той знаеше дълга си!

— Аз... — Капитан Росон се поколеба, острието му още не беше напуснало докрай ножницата.

— Дългът ви, капитан Росон, е да ме защитавате. А това трудно ще стане, ако ме насечете с меча си, нали така? Единственото основание да ме нападнете е ако застраша друг от вашите повереници. Но аз не правя нищо такова. Не, аз просто ще избия няколкостотинте гвардейци от охраната си.

— Крал Йорг... вие... не говорите сериозно — каза капитан Росон.

Не виждах как може да съм по-сериозен, но на някои хора им е трудно да се адаптират към необичайни обстоятелства.

Зънннн.

Росон се плъсна с тъп звук в калта. От два метра никакъв нагръдник, дори най-добрият, не може да спре стрела, излетяла от тежко оръжие като арбалета на Нубанеца.

Завъртях отново ръчката да натегна арбалета. Мускулите на дясната ръка започваха да ме болят.

— Капитан Девърс? Ще доведете ли Ярко Ренар да си поговоря с него? Нали помните — ако се опитам да го убия, спокойно можете да ме накълцате на малки парченца.

Росон се сгърчи в калта. Опита се да каже нещо, но от устата му излезе само кръв.

Миана и Катерин се бутаха при вратата на каретата. Гомст надничаше над раменете им. Осер Гант, изглежда, предпочиташе счетоводните си тефтери.

— Йорг! — Косата на Катерин се спускаше на тъмночервени къдри около лицето ѝ, прекрасните ѝ очи горяха. — Това са достойни мъже!

— Е, аз пък не съм. — Протегнах ръка с отворена длан. — Стрела.

— Мъже със семейства, животът е пред тях...

Миана мълчеше, лицето ѝ бе напрегнато. Притискаше малкия Уилям към гърдите си.

Пренебрегнах думите на Катерин, а вместо това се обърнах към гвардейците и повиших глас да надвикам следобедния вятър.

— Капитан Харан ми харесваше, честно. Видяхте докъде го доведе това. Останалите почти не ви познавам. Новороденият ми син е в опасност. Убих лича заради него. Как мислите, дали ще ми трепне окото да ви избия до крак? Предлагам да ми доведете Ярко Ренар, иначе всичко това ще свърши зле.

Погледнат над арбалета, капитан Девърс изглеждаше блед и нещастен. Вдигнал бе забралото си и отдолу се виждаше мършаво лице с белези от битки и шарка, с къса тъмна брада.

— Доведете Ренар! — изрева той.

Докато чаках, се метнах на гърба на Барт и го поведох в малки кръгове. Конят ми беше обучен добре и миризмата на кръв не го притесняваше. Шлемът на капитан Харан се откачи от тръните на живия плет и аз го улових, преди да е паднал на земята. В едната си ръка държах шлема, в другата — арбалета, а Барт направлявах с колене.

Сър Кент се прехвърли от коня си на покрива на каретата. Изборът на правилната позиция беше спасявал Кент много по-често от бронята или умението му с меч.

— Доведи ми още капитани — казах аз и отново вдигнах арбалета си към Девърс.

— Не, чакайте! — Глупакът вдигна ръце, сякаш така би могъл да спре стрела! — Ще го доведат!

— Но ти няма да си тук да го видиш. — Натиснах спусъка, но преди да съм приложил достатъчно натиск, гвардейските редици се разтвориха и Ярко Ренар се появи на гърба на червена кобила, нагизден със златна броня. Насочих арбалета към него.

— Притесних се, че капитаните може да изпратят някой друг. На тяхно място така бих постъпил — уведомих го. — Просто за да проверят дали знам как изглеждаш. — Е, знаех как изглежда, макар да не се бяхме срещали никога.

Ярко не беше закръглен като брат си, нито притежаваше измамното му дружелюбно излъчване. Беше по-висок, по-широк в раменете, приличаше повече на чичо ми, изобщо беше типичният ренарски вълк.

Насочих Барт към него. Около мен ръце масово стиснаха по-силно дръжките на мечове.

— Дръж. — Дадох на капитан Девърс заредения арбалет, като се наведох да му прошепна съзаклятнически: — Ако ме нападне, застреляй го. Тук си да защитаваш мен, помниш, нали? Братовчедът Ярко си има свои защитници, онези, които са тръгнали с него от Ход.

Завъртях главата на Барт.

— Ярко, толкова се радвам, че реши да ни правиш компания.

— Братовчедо Йорг. — Конят му заобиколи капитан Росон, който още не беше умрял въпреки раната в гърдите.

Стиснах леко с колене и Барт скъси разстоянието. От празния шлем на Харан се стичаше кръв и попиваше в крачола ми.

— Не съм доволен от теб, Ярко — уведомих го.

— Нито аз от теб, братовчедо Йорг.

— Онзи твой бунт ме отслаби в лицето на враговете ми, Ярко. — Ако не бях загубил толкова войници в превземането на Ход, защитата на Призрачния срещу принца на Стрела нямаше да е така отчаяна. Битката се беше отразила зле и на Ход, а той си беше грозен и преди нея.

— Седиш на моя трон, братовчедо. — В очите му имаше нещо от студенината на баща ми и от безумието на чичо ми. Какво ли е било, когато Ярко се е явил във Висок замък да моли крал Олидан за услуга? Как ли е приел баща ми племенника си? Интересна среща, без съмнение, на която не бях имал привилегията да присъствам. — Управляваш моите хора — добави Ярко.

— И те много ме обичат. — Усмихнах се, за да го подразня. Ярко знаеше, че е вярно. Кралете, които носят победа, получават обичта на хората си, а платената цена скоро се забравя. Ренарци се гордееха, че кралството им се е превърнало в център на малка империя. Като поданици на чичо ми те бяха просто бележка под линия, с която никой не се е съобразявал, дребни риби. Да, били са по-щастливи, несъмнено, и в по-голяма безопасност, но хората са готови да платят

скъпо за по-високо самочувствие, защото всички хора са такива — плиткоумни, тесногръди и кръвожадни.

— Какво искаш от мен, Йорг? — Престори се, че преглъща прозявка.

— Забелязвам, че се главоболиш за наследството си, братовчеде, но изглежда си ми простил за баща си. — Вдигнах рамене и килнах глава настрани, уж съм озадачен. — И за сладкото си братле.

— Не съм ги забравил. — Мускули се събраха на възли покрай челюстта му.

— Дали не би ти харесало да имаш нещо, което да ти напомня за тях? За изгубеното ти наследство? За изгубената гордост. Предполагам е трудно да загубиш семейството си. — Извадих Гог от ножницата, с дръжката към братовчед си. Меча бях „наследил“ от чичо Ренар, чудесно оръжие и древно, изковано от Строителска стомана и попаднало в анкратски ръце благодарение на бащиния ми дядо, който нападнал и превзел Ренарските планини след разпадането на империята.

Ярко взе меча без капка колебание. Така де, по-добре да е в неговите ръце, отколкото в моите. Виждах омразата, която го гореше отвътре. За някои хора няма по-лоша отрова от подаръка, от демонстративното съжаление, което върви с него. Аз ли не го знаех.

— Разбира се — рекох, — ако нещо се случи, ако Ренарските планини проплачат за истински Ренар на трона, не на теб ще се падне да сложиш короната.

Мечът стоеше между нас, фамилното оръжие на Ярко.

Той се намръщи, черните му вежди се събраха.

— Говориш глупости, Анкрат. Моето право над титлата предхожда правото на твоето вресливо бебе.

Уилям извряска послушно, преди Миана да му запуши устата.

— Да, но макар да си хвърлил око на бащината си титла, Ярко, ще признаеш, че *той* има по-голямо право над нея от теб, нали така?

— Баща ми?... — Върхът на фамилния му меч, на острието, което аз бях кръстил Гог, се насочи към сърцето ми.

— Редно би било отдавна да отърва чичо от мъките му. Повечето хора биха го направили. Но ми е толкова приятно да си бърбим. Толкова ми е приятно, че по няколко пъти в седмицата слизам в тъмницата. Той често те споменава, Ярко. Напоследък трудно му се

разбира, но въпреки това оставам с впечатлението, че не е много доволен от теб.

Още една усмивка и той се пречупи. Бърз беше в ръката, признавам му го. Опитах се да отбия меч с шлема на Харан и успях в някаква степен, наведох се дори, ала въпреки това острието мина през косата ми.

Зъннн! И капитан Девърс изпълни дълга си.

Ярко се катурна назад през гърба на кобилата си, краката му се изплъзнаха от стремената и се вирнаха за кратко във въздуха. Е, нямаше как да не се разсмея.

Катерин скочи до него в калта, без да я е грижа, че ще си съсипе полата. Миана ме погледна безмълвно. Поглед на човек, който е получил каквото иска, макар да му е загорчало в устата, и го знае.

— Нямаше нужда да го убиваш. — Катерин вдигна поглед към мен с убийствена ярост в очите. Харесвам хората, които имат куража да показват гнева си.

— Капитан Девърс го уби — казах аз, взех арбалета от гореспоменатия и го преметнах през рамо.

— Ще прощаваш, брат Райк. — Връчих му юздите на Барт и се изхлузих от седлото. Няколко кичура отрязана коса се спуснаха заедно с мен.

Взех Гог от калта и го избърсах в плаща на Росон. Той ме гледаше блед като платно.

— Някой някога да ти е казвал, че съм добър човек, Росон?

Не ми отговори. Може би най-последно беше умрял.

Горгот надвисна над мен, мълчеше и гледаше.

Вдигнах глава да го погледна.

— Може да съм израснал времето, когато убивах от единия каприз, Горгот, но едно е сигурно — за мен животът на сина ми не е каприз.

Прибрах Гог в ножницата и се качих в каретата. Миана чакаше там с Уилям, Осер с тефтерите си, Гомст с Божията справедливост. Вместо това аз се обърнах към Катерин, която още стоеше до Ярко в калта.

— Знаеш, че той трябваше да умре. Или ще го осъзнаеш след час, или след ден. Разликата между нас е, че аз го разбрах веднага, още

щом ти ми каза за него. Ще осъзнаеш също, че по моя начин стана по-бързо, по-чисто и с по-малко странични жертви.

33.

ПЕТ ГОДИНИ ПО-РАНО

— Много смешно. — Избърсах камилската плюнка от крака си.

Ездитното ми животно, неназовано, закъдри нагоре устна да ми покаже грозните си зъби, после обърна лице към задницата на камилата отпред.

— Като приключим с това пътуване, смятам да те купя и да ти изям черното дробче — уведомих я аз.

Язденето на камила не е като язденето на кон, двете нямат нищо общо. Стърчиш още метър нагоре във въздуха, на гърба на животно, което те презира с цялото си същество. Естественият ход на добичето има за единствена цел да хвърли ездача при всяка крачка, килва те първо напред и наляво, после назад и надясно, след това напред и надясно, после назад и наляво и така до безкрай.

Омал, един от камиларите на кервана, се изравни с мен.

— Все едно си на лодка, Йорг. Дошъл си по море, нали? Като лодка. Не е кон — камила е.

Михаил ми беше обещал кораб. Хората на камиларите, които дойдоха в пансиона да ни отведат при кервана, искрено се бяха позабавлявали с объркването ми. „Камила! Камила! Корабът на пустинята, ефенди.“ После, ухилени като малоумници, натовариха сандъка на Марко върху едно от добичетата и ни поведоха към кервана.

Нямах представа как Михаил е уредил да пътуваме с кервана. Хамада може и да беше недостъпна за Строителските духове, но те очевидно имаха начини да действат в Кута, когато ножът опре до кокала. Така и не го попитах. Вместо това седнах на един плетен стол, който изглеждаше твърде крехък за тежестта ми, и казах:

— Предполагам, че ти си от онези духове, които искат принца на Стрела за император, за да донесе той необходимия мир, а ние да се научим как да обслужваме машините ви.

Стиснатата малка уста на Марко провисна. Въпреки популярността на този израз не са много хората, чиято уста действително провисва от изненада. Марковата обаче провисваше, сухите му устни се разделиха с влажен звук. Бих могъл да затая тази си информация, защото информацията е ценна стока, а банковите клонове обичат да търгуват. Но Фекслър ми беше разкрил толкова малко, че аз реших да карам през просото и да ръся небрежно и щедро оскъдните си трохи, с надеждата това да подлъже другите, че разполагам с неизчерпаемо знание по въпроса и следва да бъда третиран с уважение.

Добавих:

— А ако си с онези, които искат да изгорят всичко живо, тогава със сигурност знаеш и за други места като подземията на Гелет, където да намериш достатъчно огън и достатъчно отрова за тази цел?

Провисналата уста на Марко се затвори с трясък и той се обърна рязко към Михаил. Май изобщо не му хрумна, че може и да лъжа. Наблюдение, което скътах за бъдеща употреба.

Продължих:

— Всъщност чудя се какво ги спира, онези подпалвачи, и защо още не са прочистили с огън света. Война ли се води в Строителските реликви, които си жужат кротко в прахоляка на обещаните земи, лежат скрити в подземията на замъци, пътуват в сандъци като багаж?...

Очите на Михаил бяха най-неубедителната част от илюзията — нещо съвсем чуждо на идеята за човек ме гледаше през две дупки, пробити в човешко лице. Зачудих се какъв ли е бил истинският Михаил и колко ли се е отдалечило това създание от оригиналната си матрица за изминалите хиляда години.

— Много е лесно да убиеш повечето хора — каза Михаил. — И много трудно да ги убиеш до последния. Това би изисквало консенсус, сътрудничество между всички нас, или почти всички. Нещо като вашия Събор. Може би денят, когато най-сетне изберете заместник на мъртвия си император, ще е денят, когато ще започнат истинските ви тревоги — дали и моят вид не ще открие подобно единомислие.

— А Фекслър Брюс? — Този въпрос беше важен. Фекслър говореше за трети начин, а на мен първите два никак не ми допадаха.

— Брюс? — Строителският дух се подсмихна насмешливо. Добре. Явно някакви останки от човешка слабост се бяха задържали в

ехото от данни. — Той е слуга, обикновен алгоритъм по поддръжката. Е, вече е свободен да действа по своя воля, но след цяло хилядолетие в периферията на нашия свят едва ли е глас, който да слушаш. Или искаш да те съдя по човека, който е вдигнал портите ти, за да пусне мен вътре?

Докато се люшках през Предела, само половин идея по-сигурен на седлото си от Марко, който се подрусваше на камилата пред мен, си дадох сметка какво представлява Фекслър Брюс. Наконтен портиер с мания за величие.

Пределът на пустинята Сахар представлява гол безкрай от напукана кал. Земя, разчертана от пукнатини, лабиринтна геометрия в гигантски мащаб, където вятърът носи прах и нищо не разчупва еднообразието — нито планина, ни езеро, дърво или храст. Някъде пукнатините са тънки като косъм, другаде са толкова широки, че да пъхнеш ръката си до рамото, има и такива, в които и камила да пропадне. Странни създания се крият в тези пукнатини, бягат от прежурящото слънце, свират се надълбоко, там, където калта още помни древни дъждове. И се показват в мрака.

Нашият керван се състоеше от сто и двацет камили и петдесет мъже — пустинни маври или тауреги, както наричаха сами себе си. Повечето тауреги бяха търговци или камилари, които им работеха срещу заплащане, като Омал. Караха стока за продан от Пристанищните кралства към Хамада и се връщаха натоварени със солни блокове. Солта купуваха от прекупвачи, които на свой ред я купуваха от салашите, странен народ, издръжлив на нечовешката жегата в сърцето на Сахар, където дори най-коравите мавърски племена не смееха да пристъпят.

Освен търговците и техните камилари с нас пътуваха и десетина ха'тари, воители от уважаван по тези места наемнически клан. Денем бойците спяха на седлата си, а нощем си заработваха платата, вардейки кервана от хищниците, които изпълзяваха от напукания пейзаж.

В първата вечер на пътуването си седяхме около огъня, стъкнат от камилска тор, и сърбахме горещо кайве от чашки колкото напръстници. Напитката все така ми беше противна, но пък цената ѝ бе толкова висока, че да откажеш би било обида към домакините.

Звездите излъчваха повече светлина от огъня, пламтяха бели и многобройни по черното небе. Маврите дрънкаха на грозния си език, а аз разпитвах Марко шепнешком. Откритието, че Строителските духове знаят за мен и още повече — че аз знам за тях, беше посмекчило отношението му и макар да подозирах, че все още гледа на мен с презрение, поне полагаше усилия да го прикрие.

— Ибн Фейд със сигурност знае, че идваме — казах аз. — Направи и невъзможното да ни попречи, а сега кротува. Чудя се защо. Десетина ха'тари не биха могли да спрат хората му, нали така?

— Явно възраженията му срещу моята ревизия не са достатъчно основателни, за да компенсират лошата слава, която би си спечелил, ако затрие таурегски солен керван. Въпросните възражения обаче са били достатъчен мотив за опитите му да осуети потеглянето ми от Кута. — Марко отпи от кайвето си: сърбаше през зъби.

— Но срещу моята визита няма възражения, така ли?

Голям торен бръмбар изприпка по ботуша ми. Осем крака, мутант. За миг малката Греча ме погледна от пламъците. Намръщих се, при което огънят изведнъж се разпали, после утихна рязко, а камиларите се дръпнаха нервно назад, мърморейки си под нос.

— Твоята визита ли? Защо изобщо смяташ, че знае за теб? — Марко се намуси повече от обичайното.

— Юсуф знаеше.

— Че кой е Юсуф и защо трябва да ни пука за него?

За човек, който мъкне със себе си Строителски дух в сандък или по-скоро средство, което му позволява да говори с него, Марко май знаеше твърде малко за някои неща.

— Юсуф е матмагьосник.

Марко вдигна вежда.

— Странна порода са те, от първия до последния. Но Ибн Фейд не им е господар. Сами решават какво да правят. Не се заблуждавай — ако матмагьосниците имат интерес към теб, това още не значи, че изпълняват заповеди на халифа.

Напипах образния пръстен под пътното си наметало и го завъртях в пръсти. Хрумна ми нещо, мисъл като гръм от обсипаното с диаманти нощно небе, и ме прониза от темето до петите. Пръстите ми се свиха около пръстена толкова силно, че ако беше от по-слаб метал, щяха да го смачкат.

— Защо се налага да мъкнеш сандъка, Марко? И защо е толкова дяволски тежък?

Банкерът примигна насреща ми.

— Тежи повече от двама ни, взети заедно! — настоях.

Той пак примигна.

— А защо смяташ, че трябва да е по-лек?

Стисках образния пръстен. Сетих се как преди време Горгот и Райк с мъка изнесоха Строителски артефакт от едно подземие дълбоко под Червен замък.

Пътуването през Предела отне три дни, скучни отначало докрай. Единственото що-годе интересно нещо бяха по-широките процепи в земята, които не можехме да прескочим на собствен ход. Прехвърляхме ги с помощта на мостче от три дъски, които камиларите носеха с тази нарочна цел, сваляха, подреждаха и после прибираха пак. Пътувахме през еднообразен терен, вятърът носеше пелени от прах, беше адски сухо и адски горещо. По едно време минахме край трупа на исполински бръмбар, кухнята му черупка беше достатъчно голяма да побере няколко камили. За три дни тези останки бяха единственото разнообразие в монотонния пейзаж от плоска напукана кал.

Пустинята се появи най-напред като вълни на хоризонта. Неочаквано бързо спечената кал и финият прах преминаха в пясък, чиито бели дюни се издигаха на невъзможна височина.

Тук, в пустинята, стана ясно, че таурегите са истински майстори в ориентирането. Откриваха пътя с лекота, брояха дюните, сякаш са километрични камъни, а не идентични и менливи пясъчни струпвания. Избираха безпогрешно заветната страна на белите хълмове, следваха пътеките на най-слабо съпротивление, откриваха най-добре отпъкания терен, най-защитеното от вятъра място, а привечер — най-дебелата сянка.

Обземаше ме безпокойство. С всяка миля навлизахме все по-навътре в капан. Нито Марко, нито аз бихме могли да изминем обратния път без помощта на хора като тези. За нас пустинята беше затвор с непристъпни стени.

Белият пясък удвояваше жегата на слънцето и превръщаше въздуха в пещ. Марко обаче не се предаваше — упорито носеше

черните си дрехи, сюртука, жилетката, белите ръкавици. Хрумна ми, че може и той да е променен — като салашите от сърцето на Сахар. Никой нормален човек не можеше да издържи на такава жега в такова облекло. А под високата шапка кожата му оставаше все така бяла като тесто, без дори да се зачерви от слънцето.

Вечер треперехме под студения блясък на небесата, седнали сред търговците, заобиколени от призрачно белите дюни, по-високи от вълните на най-бурното море. В такива вечери търговците си разказваха истории с тих монотонен глас и с толкова малко чувство, че заради шаловете пред лицата им беше трудно да прецениш кой говори, докато в кулминационния момент разказвачът не размахаше ръце, а слушателите не се включеха с гърления си говор и силния си смях. Зад нас камиларите седяха около свой огън и играеха на дванайсет линии върху древни дъски, почти не говореха и само трополенето на зарове нарушаваше тишината им. А по периметъра на огньовете, като фантоми в нощта, обикаляха ха'тарите, подвикваха си напевно и ни пазеха от опасности незначайни.

34.

ПЕТ ГОДИНИ ПО-РАНО

Нейде в самотата на Сахар, в някой от двайсетте дни на прехода си, сме преминали незабелязано от Марок в Либа. Таурегите споменаха, че много отдавна между двете кралства имало друга земя, но набезите я изяждали хапка по хапка, докато Марок и Либа не се срещнали в пясъка. Земя на хора, които е трябвало да се вслушат по-добре в старата мъдрост за подадения пръст и изядената ръка или както казваха местните — „пази се от носа на камила“, защото камилите са известни със склонността си да се намъкват бавно в палатката ти, сантиметър по сантиметър, но влязат ли, не можеш ги изкара.

Хамада изниква от пустинните пясъци във вид на ниски сгради от кал, кръгли, сякаш огладени от неуморните ветрове, и варосани в ослепително бяло. Отдалече приличат на речни камъчета, полузаровени в земята. А вода тук има — усещаш вкуса ѝ във въздуха, виждаш я в туфите трева, които ограждат дюните и възпират приливите им. Озовеш ли се между белите къщи, съзираш повеличествените сгради в центъра, сгущени в най-ниската част на падината, приютила града. В древни времена някой бог сигурно е паднал тук от небесата, сблъсъкът е пропукал дълбоките скали и е изкарал на повърхността вода, която не вижда бял свят никъде другаде.

— Никога не съм бил толкова далече от всичко, брат Марко. — Заслоних очи с ръка и огледах ширналия се под маранята град.

— Никакъв брат не съм ти — рече той.

Омал, който яздеше между нас, изсумтя:

— Далече? От какво? Хамада означава „център“. Това е сърцето на Либа. Хамада.

Навлязохме в града заедно с утринното слънце, което проточваше сенките зад нас, опънали юздите, за да не хукнат жадните камили към водата. Въпреки юздите обаче добичетата ускориха крачка,

пръхтяха и духаха силно през нос, ближеха муцуни с грапави езици. Лица изникваха зад засенчените прозорци, нашите камилари поздравяваха на висок глас стари приятели. В сенките на тесни улички мършави хлапетии гонеха още по-мършави пилета.

По-навътре в града покрай улиците се кипреха високи тухлени къщи с бяла мазилка и кулички, които да улавят вятъра. Още по-навътре пред взора ни се разкриха истински палати от бял камък, обществени сгради, пред които архитектурата на Албасет бледнееше, възплъщение на мавърския светоглед, съчетаващ в равни дози простота и великолепие. Библиотеки, скулптурни галерии, бани на открито, където хората от пустинята можеха да се потопят в лукса на дълбока вода.

— Не е лошо. — Чувствах се като мръсния селяк, попаднал в кралски двор.

— Злато е печелено и харчено тук — каза Марко. — Много злато. — Като никога в тона му нямаше нито негодувание, нито подигравка. Да подложиш на преоценка светогледа си под натиска на обстоятелствата е неприятно. Явно това важеше и за двама ни.

Керванът ни свърна от централната улица към голям пазарен площад с отделни заграждения за камили, кози, овце, в едно имаше дори няколко коня. Площадът гъмжеше от облечени в черно хора, търговци очакваха кервана, нетърпеливи да подхванат пазарлък. Омал и другарите му помогнаха на Марко да се смъкне от гърба на камилата, а сандъка му оставиха на плочите до него. Той го приближи с нестабилната походка на човек, който твърде дълго е бил на седло.

— Повече това нещо няма да го мъкна — заявих аз, доволен, че най-сетне съм се разделил със своята камила. — Двайсет дена се вози, може да се повози още една миля.

Звънтеж на няколко дребни монети ни осигури беззъб старик с магаре, който се нави да ни помогне до халифския дворец. Добичето изглеждаше възстаро, точно като собственика си, и аз се притесних, че краката му ще се подгънат под тежестта на сандъка, който тримата успяхме с общи усилия да вдигнем на гърба му. Ала магарето се оказа същият инат като Плашо и издържа, макар че не пропусна да изрази гръмогласно възраженията си, докато старикът стягаше товара на гърба му.

Стоях на жегата, гледах как магаретарят си върши работата и точно тогава тревогите, забравени в простора на пустинята, ме връхлетяха с нови сили. По всичко личеше, че от онзи миг в кафенето в Кута, когато бях проумял естеството на заложения ми капан, и аз, като брат Хендрик с конотското копие в корема, упорито се нанизвам все повече на острието. Разумната надежда за мъст — не че е била разумна поначало — беше минала на заден план веднага щом осъзнах, че знаят кой съм, че са ме очаквали. Сега, насред пустиня, която можеше да ме държи затворник без чужда помощ, бях тръгнал право към вражеския двор, заседаващ, без съмнение, на двайсетина метра над занданите, където щях много скоро да се озова.

— За твое здраве, брат Хендрик.

— Моля? — Марко повдигна леко периферията на шапката си, за да ме погледне.

— Хайде да приключваме с това — казах и тръгнах. Под леката пустинна дреха, с която бях облечен, медната кутийка, пистолетът и образният пръстен се търкаха в кожата ми. Допирът беше осезаем и крайно неприятен в жегата. Не виждах как някое от тези неща ще ме спаси.

Широки улици, по които вятърът носеше символични количества пясък, ни преведоха покрай обществена баня и библиотека, съдебна палата и галерия, и оттам стръмно надолу към падина, където под стоманеното небе на пустинята едно широко, прекрасно езеро отразяваше халифския дворец. Между нас и брега се издигаха пречупените колони на древен амфитеатър. Дело на римляните, несъмнено, отломка от неznайни времена.

— А онова какво е? — Посочих една висока кула, най-високата в Хамада, построена встрани от двореца и все пак хвърляща тъмната си сянка над високи стени право към сърцето на халифския комплекс.

— Математа — изфъфли беззъбият старик.

— Каласади? — предположих аз.

— Каласади — кимна той.

— Първо ще идем там — рекох. Дошъл бях тук, за да отмъстя. Заради нуждата да отвърна на удара. С Ибн Фейд имах сметки за уреждане, но сметките ми с Каласади си имаха лице и щях да уредя първо тях.

— Ти върви където искаш, сър Йорг — рече Марко. — Моята работа е в двореца.

— И каква е тази твоя работа, Марко? Хайде, приятел, можеш да кажеш на брат Йорг. Толкова път изминахме заедно. — Показах му зъбите си.

— Не сме братя...

Бръкнах в робата си. Марко трепна, сякаш се боеше, че ще му извадя нож, но аз извадих зара на Юсуф.

— На път сме семейство, брат Марко.

Коленичих и завъртях зара върху плочите.

— Дошъл съм да събера един дълг — каза той. — От Ибн Фейд. Зарът спря да се върти и се търкулна. Двойка.

— Върви с Бога, брат Марко — казах аз.

Бях сам, когато спрях пред вратата на матмагьосническата кула. Стража нямаше, нито прозорци над вратата. Кулата се издигаше високо над мен, изящна някак, диаметърът в основата ѝ — двајсетина метра. Първите прозорци се намираха на петдесетина метра от земята, разполовявайки кулата на височина, и продължаваха спираловидно нагоре до върха. Каменната облицовка беше толкова гладка, че и паяк трудно би се задържал.

Вратата беше изработена от черен кристал, слънцето вадеше сияйни дефекти по най-външния ѝ пласт. Когато потропах, под кокалчетата ми се появи кръг от светещи числа — десетте цифри, които арабите са ни дали в началото на времето.

— Гатанка?

Докоснах една от цифрите, двойката, при което друга светна по-ярко — четворката. Докоснах и нея. Кръгът изчезна. Зачаках. Нищо.

Потропах по-силно, но съприкосновението на кокалчетата ми с кристала не произведе никакъв звук, само извика отново кръга с цифрите. Взех да ги натискам, гонех святкащите символи във все по-бързи кръгове, опитвах се да разбия модела, но бързо му изгубих нишката.

— По дяволите, не съм дошъл тук да играя игрички.

Сам бях. Няколко фигури се виждаха сред руините на амфитеатъра, Марко и още неколцина посетители катереха с мъка

широките стъпала пред двореца на Фейд, по пясъчните брегове на езерото се мотаеха някакви хора, но при кулата бях само аз. И да извиках, нямаше кой да ме чуе.

Опитах отново. И отново. Очевидно не ставах за матмагьосник. Светещите цифри танцуваха по периметъра на своя кръг и бързо избледняваха. Намръщих се на вратата, но и това не ѝ подейства. Воден повече от безсилие, отколкото от гениална хрумка, потропах отново и веднага щом кръгът с цифрите се появи, откъснах образния пръстен от каишката му и го лепнах право в центъра. Цифрите моментално ускориха кръговото си движение и скоро се превърнаха в светъл кръг с неясни очертания. От вратата се чу жужене, високо и все по-високо, буквално препускаше през октавите. Малки светкавици се разляха в кристала, от пръстена навън. Усещах ясно вибрациите с пръстите си. Жуженето се превърна в тънък вой, после в писък. Вертикалното стана хоризонтално. И аз установих, че се опитвам да стана, паднал сред назъбените черни парчетии от внушителната доскоро врата.

Ушите ми пицяха, пръстите ми бяха изтръпнали. Открих образния пръстен сред лъскавите отломки и бързо хлътнах през входа. Коридор водеше право напред, разделяйки приземния етаж на две половини. В дъното имаше стъпала — вероятно началото на спирална стълба към горните нива на кулата. Половин дузина млади либанци в бели туники тръгнаха към мен откъм арки покрай двете страни на коридора; приличаха на учени и по лицата им се четеше повече удивление, отколкото гняв. Извадих ножа си, но така, че дългият ръкав на робата ми да го скрие. Приличаха на учени, но можеше и да не са.

— Нещо не е наред с вратата ви — рекох и минах между тях, без да забавям крачка.

Стигнах до дъното на коридора и открих, че има стълба и нагоре, и надолу. Избрах нагоре. Вързах отново пръстена на каишката му — трудно се справих с възлите, защото още чувствах пръстите си изтръпнали.

От Омал бях разбрал, че математа е нещо като университет, школа за матмагьосници. А Каласади е нещо като преподавател. Частен учител на халифските деца, ментор на студентите, които идвали да учат в Хамада, арбитър в по-незначителните спорове на аритметиците, както предпочитали да се наричат тук. Кулата не беше

негов дом, негов дворец или седалище, но въпреки това имах чувството, че може да го открия на върха ѝ.

Уравнения вървяха в крачка с мен, докато изкачвах износените стъпала на математата с нож в ръката. Някои бяха изписани по цялата дължина на спиралната стълба, други се точеха само по няколко метра и прекъсваха, заменени от нови изчисления, всичките издълбани в камъка, после запълнени с черен восък, за да се четат по-лесно. Подминавах врати, всяка означена с гръцка буква — „алфа“, „бета“ и нататък. Вратата с „мю“ беше на едно ниво с първия прозорец и когато я подминах, усетих свеж повей в гърба си. Разминах се с двама матмагьосници, които слизаха надолу, старци, сбръчкани като сушени сливи и така потънали в разговор, че нямаше да ме забележат дори да горях.

И накрая, там, където последният прозорец предлагаше Хамада на длан, стъпалата свършиха пред врата с „омега“, буквата изработена от мед и вградена в махагона. Спрях да си поема дъх. Мразя да качвам стълби.

Скрих отново ножа в ръкава си и бутнах вратата. Тя се отвори с тихо скърцане и там, наведени над широко лъскаво писалище в центъра на голямата кръгла стая, стояха Каласади, Юсуф и Калал. Вдигнаха едновременно глави и изненадата, която се изписа за миг по лицата им, беше предостатъчна компенсация за дългото изкачване по спиралната стълба. Юсуф и Калал наведоха моментално глави над книгата си, сякаш да потърсят грешка в уравненията. И двамата държаха пера, пръстите им бяха черни като зъбите.

— Йорг. — Каласади възвърна бързо-бързо самообладанието си. — Според нашите проекции входната врата трябваше да те забави доста повече.

Юсуф и Калал се спогледаха, сякаш се питаха какви ли други грешки може да са се промъкнали в изчисленията им.

— Проекции? Говорите досущ като Строителите, а уж искате да им извадите очите. Странна работа.

Каласади разпери ръце — празни, омацани с мастило.

— Определят ни нашите действия, а не начинът, по който стигаме до едно или друго решение.

Метнах ножа си със страничен замах през тяло, така че да прикрия в максимална степен намерението си. Върхът се заби в

полираната маса и дръжката затрептя на педа от слабните на Каласади. Целил се бях горе-долу там, но хвърлянето беше трудно, под неудобен ъгъл и с още по-неудобен замах. Сметнал бях, че е налице немалък шанс ножът да се отплесне и да се забие в чатала на Каласади вместо в масата.

— Това пише ли го там? Изчисленията ви показват ли го? — Тръгнах към масата. — Имате ли траекторията на ножа ми?

Каласади сложи ръка върху рамото на Юсуф. По-младите мъже спряха да дращят и вдигнаха очи, все така навъсени, сякаш се тревожеха повече заради изчисленията си, отколкото за моя нож.

— Да ви предложи нещо за пиене, крал Йорг? — рече Каласади. — Стъпалата дотук са много. — Пръчката от слонова кост, с която беше писал разни неща в прахоляка на дядовия ми двор, се появи в ръката му.

Спях пред масата. Само тя ни делеше. Ножът ми беше пробол свитък листа, гъсто изписани с математически текст. Заговорих спокойно, както говорят разумните хора:

— Част от предсказателския занаят, доста голяма част, ако трябва да гадая, е изкуството да създаваш у околните впечатлението, че нещата се развиват точно според твоите очаквания. Жертва, която вярва, че всичките й действия са предварително известни, е не само осакатена, а и много по-лесно предвидима.

Тримата ме гледаха мълчаливо. Никакъв признак на притеснение, ако не броим пръстите на Каласади, които ровеха кротко в късите къдрици на брадата му, и потта, избила тук-там по челото на Калал. Юсуф беше махнал гребените от косата си и я беше вързал на стегната опашка. Така изглеждаше по-стар и по-умен.

— Трябва да сте знаели, че ще реша да се прицеля в масата с ножа си, а не в някой от вас, иначе бихте се опитали да ме спрете... освен ако изобщо не сте знаели, че ще метна ножа? — Усетих, че затъвам в същата осакатяваща несигурност, за която бях споменал току-що.

— За пиетието?... — подсети ме Каласади.

Наистина бях жаден, но жаждата ми беше твърде предсказуема. Освен това, когато отиваш на друг континент, за да търсиш отровител, не посягаш към чаша, която той ти предлага.

— Защо се опита да убиеш роднините на майка ми, Каласади? Един приятел ми каза, че матмагьосниците гонят свои цели. Ти защо го направи, само за да угодиш на Ибн Фейд? Да му се подмажеш, така че да не ви прогони от този прекрасен оазис?

Каласади потърка брадичката си и я обхвана замислено с пръсти. Излъчваше същото спокойствие и липса на прибързаност, които помнех от замък Утрен. Бях го харесал от пръв поглед. Може би точно затова бях тръгнал да се фукам с математическите си познания, снабдявайки го по този начин с информация, от която той да извлече нужното и да сглоби историята на живота ми. Дори сега, когато от откъсването ме делеше само един удар, не изпитвах омраза към него.

— Има някаква тъжна ирония в това, нали? Че в наше време, ако търсиш мир, трябва да водиш война — каза той. — И ти го знаеш отлично, Йорг. За да свърши, Войната на Стоте трябва да бъде спечелена. Спечелена на бойното поле, спечелена на Събора. Две задължителни условия.

— И Ибн Фейд е човекът, който да я спечели? — попитах аз.

— След пет години, на Събора, Ибн Фейд ще гласува за Орин от Стрела. Граф Ханса — не. Силите са изравнени, гласуването ще е трудно. Принцът на Стрела ще донесе мир. Милиони ще живеят по-добре. Стоотици хиляди ще живеят, вместо да умрат във войната. Нашият орден избра добруването на милиони пред живота на шепа.

— Направили сте грешка. Онази „шепа“ са мои хора. — Усетих горещина да се надига в гърдите ми.

— Случват се грешки. — Той кимна замислено. — Дори с помощта на заклинания, които да укротят променливите, сумата на света е нещо много сложно.

— Значи все още смятате да подарите Утрен на Ибн Фейд? Маврите да залаят отново Конски бряг? — Наблюдавах го, очите му, устата, движението на ръцете, всичко, в опит да прочета нещичко. Направо полудявах — стояха си преспокойно, сякаш знаеха какво ще кажа и за какво мисля. Знаеха ли обаче? Или и това беше част от представлението?

— Надяваме се принцът на Стрела да спечели императорския трон на Събора в сто и четвъртата година от Междущарствието. — Юсуф се обаждаше за пръв път, едва доловимо напрежение

оцветяваше гласа му. — Идният Събор, в стотната година, няма да стигне до решение — това е ясно и не подлежи на промяна.

— Може би владенията на халифа могат да бъдат разширени по-лесно в друга посока — каза Калал, пискливият му глас не се връзваше със сериозната му уста. — Марок ще падне по-лесно от Утрен или Кордоба.

Заля ме облекчение, толкова силно, че сам се изненадах.

— Дошъл съм да те убия, Каласади. Да съсия земята ти и да оставя разрушение след себе си.

Той прояви такта или здравия разум да не се подсмихне на апокалиптичните ми приказки. Подозирах, че дори тук, в Африк, са чували за Гелет. Може дори да бяха видели светлината на онова разрушение, сиянието му на хоризонта. Бог ми е свидетел, че Гелет пламна достатъчно силно и заревото се издигна достатъчно нависоко. Направо опърли небесата!

— Надявам се, че няма да го направиш — каза Каласади.

— Надяваш се? — Отметнах робата си и сложих ръка върху дръжката на меча. — Или го знаеш?

— Всички хора се уповават на надеждата, Йорг. Дори ние, аритметиците. — Юсуф лепна усмивка на лицето си, гласът му беше тих, глас на човек, който е готов да умре.

— И какво казват за мен вашите уравнения, отровителю? — Мечът ми беше излязъл от ножницата, по своя воля сякаш, защото нямах спомен да съм го вадил. Гневът, който ми трябваше, припламна и угасна, припламна отново. Видях баба си и дядо си, положени бледи на смъртното си ложе, вуйчо Робърт във войнишката си гробница, ръцете му скръстени върху меча на гърдите. Видях усмивката на Каласади в един напечен от слънцето вътрешен двор. Видях как Юсуф бърше морето от лицето си. „Сол! — беше казал той. — Да се надяваме, че светът има да предложи нещо по-добро от това, нали?“ Думи, изречени по море.

Ударих с дръжката на меча си по полирания плот на масата.

— Какво казват изчисленията ви? — изревах толкова силно, че тримата трепнаха.

— Две — отвърна Каласади.

— Две? — Смях се откъсна от мен, смях с остри ръбове и пълен с болка.

Той сведе глава.

— Две.

Юсуф плъзна пръст по гъсто изписаните страници.

— Две.

— Това ни дава магията — каза Каласади.

Усетих студен гъдел по скулите си.

— Защо две?

И тогава матмагьосникът се намръщи, както го бе направил в двора на замък Утрен, сякаш отново се опитваше да си спомни изгубено усещане, полузабравен вкус.

— Двама приятели, изгубени в сухи земи? Двама приятели, спечелени в пустинята? Две години далеч от трона ти? Две жени, които ще притежават сърцето ти? Две десетилетия ще живееш? Магията е в първото число, математиката — във второто.

— И какво е второто число? — Гневът ме изостави, избледня и остатъчният образ на две тъжни могили в прахоляка на Иберико.

— Второто число — каза Каласади, без да прави сверка с листата, — е 333000054500.

— Това вече е число! Не като двойките, тройките и четиринайските, с които ме залъгваш обикновено. Какво означава, по дяволите?

— Надявам се, че посочва координатите, където си зарязал Михаил.

35.

ПЕТ ГОДИНИ ПО-РАНО

Изпитах известно облекчение, когато стана ясно, че орденът на матмагьосниците не държи да ме убие, защото ако държеше, лесно можеше да уреди смъртта ми, особено след като сам им се поднесох на тепсия по един така хитроумен начин. Добре беше да се знае и друго — че обмислят по-добри пътища от онези, които минаваха през Утрен, други начини да осигурят на Ибн Фейд нужните гласове и да качат Орин на трона. Това означаваше, че и аз, на свой ред, не е нужно да ги убивам.

Вярно е, че открай време откачам, когато чуя разни гадатели и ясновидци да предричат слава на стрелянския принц. Ала този път, като никога, се чувствах способен да направя крачка встрани и да продължа напред. Може би пораствах. Намерих утеха в думите на Фекслър за променящия се свят и силата на желанието. Може би за онези, чиято страст е да знаят бъдещето, вместо да живеят в настоящето, може би за тях именно тази страст, а не средствата, с които си служат, им отваря прозорец към утрешния ден, пък бил той и прозорец с мръсно стъкло. Вещици от Данско, които хвърлят камъчета с руни, или маври с дяволски сложни уравнения — няма значение. Така както аз виждах нещата, не беше изключено собственото им силно и фокусирано желание да влияе на предвижданията им. И ако моето желание се окаже по-силно, току-виж съм доказал, че всички те грешат.

Истината бе, че нуждата да отмъстя на Каласади, да му потърся сметка за опита да убие семейството ми никога не беше пламтяла с интензивността, завела ме пред портите на чичо Ренар. Всъщност дори се почувствах добре, когато реших да зарежа отмъщението. Лундист и Нубанеца биха се гордели с мен, но истината е, че Каласади чисто и просто ми харесваше и именно това, а не някаква новооткрита сила на характера, ми позволи да загърбя планираната мъст.

Някъде над нас се включи механизъм и след миг гигантска камбана отброи часа.

— Двата с Юсуф ще те придружим до замъка на халифа — каза Каласади, повишил глас да надвика камбаната.

— Той няма ли да нареди екзекуцията ми? Или в затвора да ме хвърли поне? — попитах аз.

— Халифът знае, че си тук, и предполагам вече има планове за теб. Дали ще отидеш в замъка с нас сега, или по-късно ще те заведат там под стража, не е от особено значение — каза Каласади.

— Макар че според нашите проекции, ако се наложи войниците да те завлекат при него, това най-вероятно ще влоши нещата — добави Юсуф.

— Но вече сте изчислили какво ще се случи? — Изгледах го намръщено.

— Да — отвърна той.

— И?

— Ако ти го кажа, това ще намали вероятността въпросното нещо да се случи.

Каласади затвори книгата, която току-що беше отворил, и я взе. Юсуф ме прегърна през раменете и ме побутна към вратата.

— А Калал ще остане тук, така ли? — попитах аз през десетия и най-силен удар на камбаната.

Юсуф се ухили.

— Сметките не се правят сами.

Трябва да призная на Каласади и Юсуф, че нито единият, нито другият дори не трепна при вида на липсващата входна врата, а такава врата едва ли можеха да си поръчат в дърводелска работилница. Младежите с белите роби и стряскащо черните зъби, онези, които бях видял на влизане, и други, присъединили се към тях от математа, бяха събрали отломките на тъжна купчинка от едната страна на входа. Няколко десетки студенти седяха в кръг, мърмореха си под нос, подаваха си кристални парченца и възкликваха, случеше ли се да открият две, които си пасват. Умълчаха се, докато минавахме край тях.

— Виждам, че си намерил нов начин да отвориш вратата, Йорг — сухо каза Юсуф.

— Сега пъзелът е дори по-добър — вметна Каласади, — макар и не в ролята си на препятствие.

Прекосихме площада под ударите на жаркото слънце. Водата в езерото се изпаряваше видимо, но пък тези изпарения смекчаваха в някаква степен жегата. Когато си в Сахара, всичко, което смекчава жегата, е по-ценно от злато. Стъпалата към двореца бяха широки и многобройни, правени сякаш за гиганти, а не за хора с нормален ръст, и лъжеха окото — истината за реалните размери на двореца те осенява постепенно, сякаш за да ти спести шока.

Молители се редяха на опашка по стъпалата под сянката на величествена колонада. Порти, направени сякаш от злато, се издигаха над всички ни, кралски гвардейци с броня от излъскана стомана пропускаха посетителите, коничните им шлемове завършваха с шарени пера, доста нелепи, ако питате мен. Каласади и Юсуф подминаха двајсетината облечени в черно молители. Стрелнах с усмивка Марко, наврял се сред местните и борец се със сандъка си.

— Ас-саламу алейкум — поздрави Каласади гиганта, който се изстъпи да ни прегради пътя. Поздравът буквално означаваше пожелание за мир, съвсем на място предвид размера на ятагана, който гигантът беше препасал. Виждах бях такива мечове в една книга на учителя Лундист и знаех, че са достатъчно остри и тежки да разсекат човек на две.

— Ас-саламу алейкум, муршид матема. — Мъжът се поклони, но не толкова ниско, че да го намушкаш, преди да е реагирал.

Казаха си още нещо на езика, който се говореше в Марок и Либа. Знаех достатъчно, за да се досетя, че Каласади уверява стража в кралския ми статут въпреки външния ми вид, който говореше друго. Сигурно би било добър политически ход да отделя малко време и пари, за да се изкъпя и да се облека подобаващо, но ми се струваше по-умно да се срещна с Ибн Фейд преди Марко да се е добрал до тронната му зала.

Влязохме — не през гигантската врата, а през друга, по-малка и вградена в нея — и трима оперени стражи ни поведоха по мраморни коридори, където цареше благословен хлад. Тишината на двореца ни обгърна, тишина спокойна, а не стерилната липса на звук в Строителските подземия, нарушавана от ромона на невидими фонтани и паунско писукане.

Халифският дворец нямаше нищо общо със замъците на север. Първо, беше построен за наслада на сетивата, а не за отбрана. Беше повече широк, отколкото висок, коридорите и галериите му се протягаха просторни и открити към небето, преливаха се един в друг, вместо да се пресичат и разклоняват в стеснения за засади. Не видяхме нито една статуя или картина, само тук-там по някой гоблен, но дори гоблените не изобразяваха батални сцени или портрети, а приличаха на стенни килимчета в пъстри цветове. Хората на пустинята явно не изпитваха нашето маниакално желание да издигаме образите си на пиедестал и да запечатваме предците си за идните поколения в камък или с бои върху платно.

— Пристигнахме — каза Каласади. Излишно беше да ме уведомява. Стояхме пред двойна врата, висока колкото къща, крилата ѝ изработени от абанос и с щедра позлата. Дървесината е дефицитна стока в пустинята и в този смисъл абаносът говореше за богатството на халифа повече от златото.

Дворцови стражи с алебарди стояха в ниши от двете страни на вратата. Остриетата в горния край на алебардите бяха с майсторска изработка и отразяваха светлината от малките кръгли прозорци, вградени в тавана високо над нас.

— Е — рекох аз и думите ми взеха, че пресъхнаха. И преди бях влизал в бърлогата на лъв, но за пръв път след самотната си среща с Маркрос насред ренарската войска се натиквах толкова надълбоко. При Маркрос бях отишъл сам, вярно, но поне братята ми бяха на няколко метра от мен и заели отбранителни позиции. А сега стоях в добре охраняван дворец в непознат град насред безкрайна пустиня в чужда земя, на цял континент от дома си. Не бях в позиция да се пазаря, не носех подаръци, освен може би онзи номер, който бях спретнал в пустинята. Не знаех дали координатите на Каласади са верни, но със сигурност знаех, че Михаил, Строителският дух, няма да се яви заедно с Марко на дворецовата аудиенция.

— Ще изчакаме тук. Халифът ще те приеме на четири очи — каза Каласади, сложил ръка на рамото ми. — Няма да те убеждавам, че Ибн Фейд е добър човек, но със сигурност е човек на честта.

Един от придружителите ни пристъпи към вратите и потропа три пъти. Обърнах се да погледна двамата матмагьосници.

— Жалко, че заклинанията ви не са предсказали трима, а не двама приятели, които да намеря в пустинята. — Не бих имал нищо против приятел като халифа, пък било и приятелството ни краткотрайно, колкото да си тръгна отгук жив и здрав.

Усетих как гигантските врати зад мен се раздвижват. Хладен повей погали тила ми и аз се обърнах да погледна бъдещето си лице в лице.

— Желая ти късмет, принце на тръните — прошепна в ухото ми Юсуф. — Двамата с теб станахме приятели в морето, значи все още ти остава един приятел, когото да си спечелиш в пустинята. Внимавай кого ще избереш.

Разходката ми от вратите до трона по дългия копринен килим с цвят на море продължи сякаш цял век. В гигантската проветрива тронна зала, цялата от мрамор, потънала в шарена сянка като гора напролет, вървах и в главата ми се прескачаха идеи, фрази, линии на нападение, изскачаха фрагментирани на повърхността, давеха се една друга, а аз през цялото време не свалях поглед от фигурата на трона, далечна отпървом, все по-близо с всяка следваща крачка. По целия периметър на залата се редяха и улавяха вятъра големи заоблени прозорци, всеки с изящна решетка, в която въздухът преобладаваше пред дървото.

Голямата зала беше съвсем празна. Само на подиума в дъното ѝ имаше някакви признаци на живот. Фейд на инкрустирания си със скъпоценни камъни трон. Нубански слугини, които му вееха с ветрила от пера на щраус с дълги дръжки. Кръг от дворцови гвардейци на най-ниското стъпало — десетима на брой. Гигантска дива котка на третото стъпало и мъж с яки мускули, приседнал до нея и стиснал веригата ѝ, и двамата готови да скочат.

Все още нямах план. Представа нямах какви думи ще изскочат, когато си отворя устата. Готов бях да изненадам сам себе си. Може би щях да извадя пистолета на Фекслър, който кротуваше на кръста ми, и да се развихря. Това развитие на нещата едва ли фигурираше и в най-смелите изчисления на матмагьосниците. Единствен Фекслър би могъл да го предвиди.

Слаб мъж с тясна черна роба се надигна от възглавничката си едно стъпало под трона. Загорял от слънцето, а не смугъл по рождение, не млад, но добре запазен. Също като много дебелите хора, и много

слабите правят някакъв трик с бръчките и прикриват истинската си възраст.

— Ибн Фейд, халиф на Либа, господар на Трите царства, Онзи, който дава вода, приветства крал Йорг от Ренар в скромния си дом. — Изречено на имперския език без следа от акцент.

— За мен е чест — отвърнах. — Хамада е истинско съкровище. — И наистина, докато стоях в прекрасната топлина и светлина на халифския дворец, лесно можех да погледна замъците и градовете на Севера през очите на халифа. Да си представя как би видял Ибн Фейд господарските къщи в моя роден край, студени, претъпкани и мръсни, краища, където хората проливат кръв заради кална земя, захлупена от дима на пожарища.

— Халифът се пита какво води краля на Ренар толкова далече от дома му без свита и ескорт. — Слабият мъж, очевидно Глас на халифа, говореше с равен тон, спокойно, но не пропусна да стрелне с неодобрителен поглед дрипите ми.

Наблюдавах Ибн Фейд, потънал в големия си трон и несъмнено воин до мозъка на костите си въпреки коприните, в които беше облечен. Срещна погледа ми с очи черни и сурови. На възраст беше колкото дядо ми, прошарен от годините, брадата му подрязана толкова ниско, че приличаше на четина, която очертаваше в бяло тъмното му лице чак до скулите.

— Дойдох да го убия заради неуважението, проявено към моя дядо.

Виж, това го впечатли. Очите му се разшириха. Нямаше нужда от преводач — разбрал бе какво казвам.

Макар откровеността да ми спечели едва мигновена изненада от страна на халифа, Гласът му реагира значително по-бурно — горкият едва не тупна обратно на възглавничката си. Зяпна ме невярващо с провиснала челюст. Стражите не трепнаха обаче — за тях заплахата бе само бръщолевене на чужденец, който говори странен език.

Ибн Фейд каза нещо под нос и мършавият най-сетне възвърна самообладанието си.

— И намерението ви остава ли същото към този момент, крал Йорг?

— Не.

Ново указание под нос, после:

— Вече не вярвате, че е възможно да постигнете целта си?

— Съмнявам се, че бих могъл да избягам, след като я постигна. Подозирам, че пустинята ще се окаже по-силна от мен — отвърнах аз, при което халифът изсумтя, развеселено сякаш. — Освен това се сдобих с нов поглед върху ситуацията и смятам, че не е изключено да има и трети начин.

— Обяснете. — Халифският Глас очевидно познаваше добре господаря си и нямаше нужда да му подсказват на всяка крачка. Заповедният тон ме убеди, че действително следва да го приемам като говорител и нищо повече, Глас, който говори точно така, както би говорил Ибн Фейд, ако благоволеше да си отвори устата.

— Като дойдох тук, близо до източника на атаките срещу дома на дядо си, аз се отдалечих от замък Утрен. От такова разстояние дори Конски бряг ми се струва малък. — Сетих се за лорд Носар и неговата стая с картите в Елм, как повтаря с мастило избелелите и забравени граници на древните карти, воден от претенции, които скоро щяха да погребат в земята невръстните деца на Мартен, сина му и малката му щерка. — Разбирам, че при такова разстояние действията ви не говорят непременно за безчестие, макар същите действия, видени от залите на дядовия ми замък, да крещят за възмездие и справедливост. Разбирам, че принцът на Стрела е бил прав, когато ме посъветва да пътувам, да се срещам с потенциалните си врагове.

— И ако покушението е първият начин, какви са вторият и третият? — попита Гласът.

— Вторият е война. Ако тръгнем по този път, дядо ми ще трябва да насочи богатството на земята си в строежа на още кораби, на по-голяма флота, която да опустоши бреговете на Либа. — Не споменах за нашествие и не случайно. За разлика от маврите, които лесно можеха да стъпят на Конски бряг, обратното ми изглеждаше невъзможно, защото Африк беше в състояние да погълне цели армии без чужда помощ, без отбрана, без войски. Слънцето щеше да върши своето. — Третият начин е съюз.

Ибн Фейд се изсмя с глас.

— Моят народ управлява тук от четири хилядолетия. — Гласът му беше толкова сух, че почти скърцаше. Даде знак на мършавия и той подхвана нататък с минимална пауза:

— Цивилизация, която датира почти без прекъсвания от хиляди години. А вие идвате тук в дрипи и с празни ръце? Ако не беше математата със своите знания, дори не бихме разпознали крал във вас. Вярно е, че на карта земите изглеждат малки, дори най-големите сред тях, но на нашите карти Ренар се открива трудно и се побира под палец. — Той придружи думите си със съответния жест, все едно смачква кралството ми като досадна буболечка. — А Либа трудно ще я покриеш с длан. — Мършавият разпери пръсти. Остана така, с вдигната ръка, дланта му отворена към мен. — Имаме една поговорка тук, в пустинята. Не търси приятелство с празна ръка.

— Какво би платил граф Ханса, за да те върнем при него, момче? — изграчи Фейд от трона си.

Сгънах се в небрежен поклон.

— Ръката ми само изглежда празна, Ибн Фейд. — Не знаех какво би платил дядо ми, но подозирах, че Фейд ще поиска не само пари. Дори да оцелеех след преговорите, не можех да се върна в Утрен, приведен под тежестта на подобен провал. Това би зачеркнало всичко, което бях постигнал там.

— Какво крие тогава ръката ви? — попита Гласът.

— Кажете ми, ваше величество, нужно ли беше да го чуете от магьосниците си, за да знаете, че идвам?

Халифският Глас се напуши от нахалството ми, гневът изостри още повече мършавото му лице. Фейд махна едва забележимо с ръка и отговорът дойде спокоен и без следа от негодувание.

— Хамада е крепост, която няма нужда от стени. Само с керван може да се прекоси пустинята. И бъдете сигурен, че в този дворец се знае за всички, които пътуват по пътищата на солта, много преди да са приближили града ни. Знае се кои са, по лице и по име, знае се товарът им до последната смокиня в дисагите.

— Щом сте знаели за моето пристигане, значи знаете и с кого пътувам — казах аз.

— Марко Онстантос Евеналайн от Златната къща, търговски клон Юг. Флорентински банкиер.

— Той чака пред портите ви, халифе. Защо е тук?

Пак онзи лек жест, предназначен да смили възраженията на Гласа. Когато един човек не си прави труда да крие тайни от теб, значи си загазил.

— Идва с възражения по един договор. Направихме плащане по стар дълг, но парите потънаха близо до Корсарския остров. Макар флорентинците да имаха свои агенти на борда на кораба и да бяха приели дължимите пари, сега твърдят, че според условията на договора плащането се смята за извършено едва след като корабът хвърли котва в Порт Вито.

— Интересно — казах аз. — И макар визитата му да е нежелана, вие му предоставяте защитата и дипломатическите привилегии, дължими на клановете според имперския закон.

— Да.

— А старите споразумения, които им осигуряват въпросните привилегии, биха му позволили да скрие някоя и друга необявена смокиня в дисагите... Ако пратите да го доведат, може и да ви покажа какво крия в ръката си...

Гласът не знаеше какво да отговори на това. Мълчанието се проточи, чуваше се само тихият шепот на ветрилата, докато Ибн Фейд обмисляше предложението ми. Накрая кимна едва доловимо.

— Ще бъде доведен.

Аудиенцията ми, изглежда, не беше чак толкова „частна“, колкото я бяха обявили, защото заповедта да доведат Марко се изчерпи с това изречение. Но аз бях сигурен, че някой вече тича да я изпълни.

— Интересна котка си имате, ваше величество. — Не се имам за експерт по празните приказки, но не можехме просто да мълчим и да се гледаме, докато чакаме да доведат Марко.

— Леопард — отговори Гласът. — От вътрешността.

Дълга пауза. Наистина не ме бива в празните приказки.

— Значи разрушавате всички Строителски артефакти? Ще ми е интересно да чуя защо.

— Това не е никаква тайна. — Може и да не беше, но Гласът въпреки това ми се стори смутен. — Прокламациите на халифа се четат след ежедневните молитви в Либа вече от година време. Тази нова мъдрост го споходи насън в края на Свещения месец. В Деня на Хилядата слънца зората изгряла толкова ярка, че много от предците ни, които загинали в онова утро, не могли да видят пътя към рая. Потърсили мрака на машините си, за да се скрият от онази сатанинска светлина. Но попаднали в капан там, станали джинове, и до днес обитават реликвите от своето минало. Длъжни сме да проявим милост

и да сложим край на плена им. Затова трошим затворите им и ги освобождаваме, за да се издигнат към заслужения рай.

Изрецитира лекцията си с убеждение. Дали вярваше на казаното, или беше ненадминат актьор, не можах да преценя.

— Да се надяваме, че онези пленени души разбират милостта, която им натрапвате — рекох. — И чия беше идеята? На математата може би?

— Моя — заяви Ибн Фейд от трона си и стисна ръце в юмруци.

Чу се далечен кух звук, повтори се, после още веднъж. Погледнах през рамо над дългия копринен килим към вратата. Крилата се отвориха. Марко Онстантос Евеналайн влезе в тронната зала, в черно както винаги, но този път държеше шапката си в ръка. Явно го бяха измъкнали от опашката малко след като ние го подминахме и го бяха превели по същия път.

Всички го гледахме как върви бавно през голямата зала. Наистина голяма зала, уверявам ви. Бих казал, че немалка част от Призрачния би могла да се побере вътре, а Чревца и Малки Чревца — със сигурност.

Марко най-сетне се довлече до мен. За пръв път го виждах доволен. Отсъствието на сандъка го беше променило, сега той изглеждаше по-висок и самоуверен.

— Ибн Фейд, халиф на Либа, господар на Трите царства, Онзи, който дава вода, приветства Марко Онстантос Евеналайн от Златната къща, търговски клон Юг в скромния си дом.

— И добре прави — рече Марко. — Макар че дворцовите любезности няма да го предпазят от последствията на собствените му действия.

— Как смееш! — Гласът говореше на имперски, но тонът му се оказа достатъчен за стражите и десет ятагана напуснаха без колебание ножниците си.

— Доста остър език за някакъв си неплатен дълг, Марко. — Стараех се да не поглеждам към стоманата, която лъщеше на половин метър вляво от мен. Явно стражът беше решил, че съм неразделна част от простъпката на Марко. — Като гледам, халифът е достатъчно платежоспособен. — Не размахвах ръка към богатия интериор от страх, че някой може да я отсече.

— Валяш се в невежество като прасе в кал, Йорг от Ренар. Ще се радвам да изгориш на пепел.

— Марко! Мислех, че сме приятели? — Направих усилие да не се усмихна, но актьорството не ми е силна страна.

Той погледна към трона.

— Ибн Фейд, осъден си на смърт. Хамада се конфискува.

Две дълги стоманени стрели цъфнаха в гърдите на Марко под различен ъгъл. Явно бяха изстреляни с големи арбалети, скрити някъде в галериите над нас.

Марко залитна половин крачка назад и вдигна ръце.

— Умри.

Ставите му изпукаха, когато сви едната в юмрук. Не знам защо, но се сетих за онзи скорпион сред хълмовете на Иберико. Сигурно защото издаваше подобни звуци, когато се опитах да го разгъна. За миг всички застинахме като хипнотизирани, зяпахме Марко, който стоеше, пронизан със стрелите, а шапката му се търкаляше на ръба си в краката му. Флорентинецът удари силно юмрук в дланта на другата си ръка.

И нищо.

Е, сякаш стана по-светло за миг, все едно слънцето е надникнало иззад облак.

Марко удари втори път с юмрук в дланта си.

— Не! — Обходи ни с див поглед, сведе очи към стрелите в гърдите си и падна.

— Това ли криете в ръката си? — попита Гласът. — Някакъв луд?

— Погледни през прозореца, Ибн Фейд — казах аз и посочих на запад.

Халифът плесна силно с ръце и един от стражите хукна да отвори капациите.

Дръпна някакво скрито въже, изящната дървена решетка се раздели на две половини и ярката слънчева светлина ни заслепи. Дълго стояхме и мигахме, мижахме в напразен опит да различим нещо в яркия ден навън. И то се появи, възвря към небето над дюните, свирепа колона в оранжево и черно, огън, примесен с нощ, истинска преизподня, гъба над пясъците, а над гъбата, много високо, бял облачен ореол, който се разширяваше, изпреварвайки пламъците.

Изгорената половина на лицето ми пулсираше сторещена, жегата на ръба на болката, светлината изпълваше очите ми и аз видях огнената гъба и облака по друг начин, видях ги неземно красиви, видях ги като портал, като пукнатина в света, проход, който водеше към нещо, може би рай, а може би ад.

— С камила се стига за два дни до центъра на експлозията — казах аз.

— Не разбирам — каза Ибн Фейд и стана от трона си.

— Нека донесат сандъка на Марко — рекох.

Халифът кимна. Гласът изрече командата на висок глас.

Този път не изпитвахме нужда да запълваме чакането с празни приказки. Експлозията привличаше вниманието ни неотвратимо. Мълчахме. Дори слугините оставиха ветрилата, вперили очи в прозореца. И след пет минути дюнните започнаха да се надигат, подскачаха една след друга във въздуха, много бързо, като стрела — бам, бам, бам. Звукът ни удари като юмрук, достатъчно силен да откърти решетките от прозорците и да засипе мраморния под с дебел слой пясък. Трясъкът, който последва, продължи сякаш цяла вечност, басов, като от гръмотевица, страшен.

Каласади и Юсуф влязоха през високите врати, след тях шестима стражи мъкнеха сандъка на Марко. И да бяха почукали, не ги бяхме чули.

Оставиха сандъка до трупа на Марко.

— Проверихте ли го? — попита Гласът и посочи сандъка.

— Да — отвърна Каласади. — А и никаква Строителска магия не може да мине през печатите на този дворец.

— Това не е... — Млъкнах рязко и плъзнах ръка по гърдите си. Нямах го! Образния пръстен го нямаше. — Как, по дяволи...

— Срязвах каишката точно преди да излезем от математа — каза Юсуф. — Калал остана да го прибере от пода.

— Леко пипаш, брат Юсуф. Не те имах за крадец. — Притесних се от мисълта, че е държал нож до шията ми, но така или иначе бях паднал в примката им още щом стъпих на кея в Кута.

— Кражбата е в пряка зависимост от подходящия момент, Йорг, а подходящият момент се поддава на изчисления. — Не личеше да се срамува.

Спомних си как камбаната биеше, докато излизахме от кулата, приковаваше вниманието ми, заглушаваше останалите сетива. И е прикрила дрънченето на пръстена, когато е паднал на пода.

— Освен това — продължи Юсуф — щеше да бъде засечен и конфискуван при портите на двореца, а това би те представило в много лоша светлина. Приятелите не постъпват така.

Вдигнах рамене. Друго не ми оставаше. Не бяха засекли пистолета ми обаче. Може би системата им засичаше Строителски артефакти с повече магия и по-малко механика. От онези, при които светкавици текат по метални вени.

— Отвори го — нареди Ибн Фейд. Беше се върнал на трона си и местеше поглед от прозореца към сандъка и обратно.

Каласади коленичи, разкопча катарамите, направи някаква магия на ключалката — от опит заех, че въпросната ключалка е много гадна, — и вдигна капака.

— Пясък? — Халифът се наведе напред.

Пустинята ме научи на много неща. Две от тези неща бяха за Марко. Пустинята е тихо място. Не мълчаливо. Вятърът не спира, пясъкът шушне безспир, шушнат и стъпки, камили мрънкат. Но в пустинята могат да те чуят и можеш да слушаш. И като слушах Марко, забелязах, че той жужи, скърца и тиктака. Въпросните звуци бяха много тихи, недоловими почти, но чуеш ли ги веднъж, започваш да ги чуваш отново при всяко затишие, особено при по-голямо физическо усилие — в такива моменти Марко категорично тиктакаше като зъбчатите колелца в моя часовник.

И след като открих тази чудатост, аз погледнах с нови очи Марко Онстантос Евеналайн, бледоликия мъж в черния сюртук, който не изгаряше от слънцето, потеше се, но не примираше от умора, човек така тотално неподходящ за занятието си, което — ако не броим жестокостта на счетоводните тефтери — се въртеше около сърдечните здрависвания и доверието.

Второто нещо го научих през нощта, докато зяпах безчетните звезди. Забелязах, че трептят. Коемо може да се очаква, разбира се. Звездите блещукат. Но на мен ми се стори — в малките часове на нощта, когато пясъците вече са изстинали и въздухът е достатъчно

студен да ме натика дълбоко под одеялата, — че звездите над Марковата камила трепкат твърде много. И тогава се сетих за онази особена омара, която бях видял сред хълмовете на Иберико, когато затворех здравето си око и гледах само с другото, обграденото от белезите, които Гог ми беше оставил за благодарност. Омарата, която бях видял с „второто“ си зрение. Омарата, която предупреждаваше за тайни огньовете.

Седмица по-късно, посред нощ, на два дни път от Хамада, се надигнах изпод одеялата си. Ха'тарите не ми обърнаха внимание — свикнали бяха да се отдалечаваме нощем от кервана, за да полеем пясъка. Докато още пресичахме Предела, копаехме яма за тази цел, за да избегнем пукнатините в земята и разните страхотии, които дебнеха в тях, но в същинската пустиня всяко закътано местенце сред дюните вършеше работа. Много по-необичайно бе да отведеш камилата си обаче. При това аз не отведох своята, а Марковата. Сигурно решиха, че съм градско момче, което се е затъжило за женска компания и е съзряло изкусителен заместител в камилата на Марко, която всеки ден полюшваше задницата си на метър пред очите ми. Или това, или че съм решил да окрада банкера. Така или иначе, не харесваха Марко, затова пък харесаша моето злато.

Не се отдалечих твърде. В падината между две огрени от луната дюни смъкнах сандъка от гърба на камилата и се заех със сложната му ключалка — пазех комплект миниатюрни шперцове, спомен от годините ми с братята. Когато си на пътя, брадвата обикновено е достатъчна да решиш ключарските си проблеми, но онова с шперцове открай време ме очароваше и си бях направил труда да науча някой и друг трик от братя, чиито противоречия със закона произтичаха от по-изтънчени и не толкова кървави изкушения. Работех опипом, целият увит, дори воалът пред процепа за очите бях спуснал, толкова много ме дразнеше вездесъщият пясък.

След време успях да се справя с ключалката. Изкопах гроб в дюната — е, не си представяйте истинска яма, защото да копаеш в пясъка е кажи-речи същото като да копаеш във вода. Разригнах го по-скоро. Голям зор видях, докато обърна сандъка на една страна. От образния пръстен знаех, че само малка част от машинарията вътре създава образа на Михаил. Кое то повдигаше логичния въпрос за какво служи останалото и що за огньовете крие.

Сметнах, че лесно ще отделя съдържанието от контейнера. Тапицираният с кожа сандък не беше дело на древните. Онзи, който бе натикал машинарията вътре — Марко или някой друг като него, — би искал лесно да смени контейнера ѝ при нужда.

Отворих капака и наклоних сандъка напред, така че да падне зейнал в ямата... добре де, в разровеното. Помогнах си с върха на ножа няколко пъти, клатех сандъка и сумтях — достатъчно енергично, за да стресна камилата на Марко, — но накрая все пак успях да освободя сандъка от съдържанието му. Свил бях една чиния и с нейна помощ заринах с пясък правоъгълния блок от сребриста стомана и пластимаса. Машината избръмча само веднъж за цялото това време, после се кротна.

След като загладих пясъка върху погребаното устройство, се заех да напълня сандъка. Половин час по-късно, потен и с пресъхнала уста, едва не получих сърдечен удар, докато качвах сандъка на гърба на камилата.

— Откъде си бил сигурен, че Строителският дух няма да взриви устройството, докато си го заравял? — попита Каласади.

— Откъде биха могли да знаят какво става? А и такива устройства са изключително ценни, защото не могат да бъдат заместени с нови. Не биха го унищожили, освен ако не сметнат, че няма никакъв шанс да си го приберат — казах аз.

— И си решил, че ще позволят на банкера да го взриви, макар устройството да не е било достатъчно близо до двореца, за да убие Ибн Фейд? — попита Юсуф.

— Не бях сигурен, че ще се получи — рекох. — Но по всичко личи, че Строителските духове виждат по-малко, отколкото си мислим ние, особено в пустинята и там, където устройствата им са подложени на унищожение. Явно са заложили всичко на Марко. Дори да са знаели къде се намира устройството, може би са се надявали, че халифът ще е в радиуса на действието му. Или взривът е трябвало да бъде по-силен, не знам.

— По-силен от това? — Гласът си пое дълбоко дъх.

Вдигнах рамене.

— Така или иначе, не е имало никаква нужда Марко да вкарва сандъка си в тронната зала и в двореца дори. Можел е да унищожи Хамада от миля разстояние, докато още пътувахме сред дюните. Дали демонстрацията му на храброст пред трона е фигурирала в указанията на Строителите, или сам е решил да направи един последен драматичен жест, преди да умре, не знам.

— Строителите са мятали слънцата си от единия край на света до другия върху езици от пламък и където паднело слънце, земята и всичко по нея изгаряло — каза Каласади. — Защо им е трябвало да пращат тук самотен банкиер, който да мъкне оръжието им на камилски гръб?

— Минали са хиляда години и повечето им устройства вече не работят. — Затворих сандъка и приседнах на капака му. — Ракетите и най-страшните им оръжия са безполезни. Само спусъците са непокътнати... искрите, които подпалват слънцата, ако щете. А те трябва да бъдат пренесени физически, от техни агенти, до града, който са решили да сринат със земята.

— И това е тяхното отмъщение, задето аз... — Ибн Фейд изведнъж ми се стори много стар, ръцете му трепереха. — Бях твърде горделив. В името на народа си ще...

— Твърде е възможно с действията си да сте минали най-отпред на опашката, халифе, но според мен става въпрос за нещо много по-голямо. Михаил, така се нарече. Едва ли е случайно, че е избрал името на архангела, предводителя на Божието войнство. Строителите си имат по-големи грижи от един пустинен владетел, който троши машините им. Сред тях има такива, които искат да ни унищожат до крак. Хамада е трябвало да послужи като демонстрация. Като модел, който подлежи на повторение.

— Ако е така, значи имаме късмет, че се появихте на нашите брегове, крал Йорг — каза Каласади и сведе глава в нещо като поклон.

— Късмет ли е било, магьоснико? — Опитах се да погледна в очите му, но той стоеше със сведено лице. — Знаели сте, че Строителските духове подготвят някаква атака. Смятали сте, че е свързана с мен... и ме пуснахте в халифския дворец, макар и разоръжен. А може би и друга ръка е сочала към мен и към избор на подходящ момент, с който всички вие толкова се гордеете... — Чудех се дали Фекслър не ме е изработил, дали не ме е местил напред-назад

по дъската си с недоловими побутвания и червени светлинки, видени през метален пръстен? Беше ли забавил — или забързал — Марко, така че пътищата ни да се пресекат в Порт Албус? Бях ли аз негов агент в надпреварата му с Михаил... с цялата негова фракция?

— Обяснете ми — каза Ибн Фейд — защо този убиец пое риска да ми разкрие намеренията си, вместо да убие всички ни от разстояние? Ако моите стрелци се бяха целили по-точно, ако го бяха пронизали в сърцето, той щеше да умре, без да е възпламенил... — Погледът му се върна към прозорците. — Това.

— Не е съществувала никаква опасност да се провали — казах аз.

— Но той умря броени секунди след като изпълни мисията си — възрази Ибн Фейд, впил в мен остри очи изпод бухлатите си прошарени вежди.

— О, Марко не е мъртъв — рекох. — Нали, Марко?

Главата на модерния се вдигна рязко — с нечовешка, смайваща скорост, като натегната пружина, която отпусках изведнъж. В очите му се четеше... убийство.

— Не мисля, че изобщо е бил жив някога. — Отстъпих назад, но без да вадя меч. Току-виж в старанието си стрелците надупчили и моите гърди.

Марко се изправи на крака с бърза серия от насечени движения. Измъкна стрелите от тялото си и ги пусна на пода. Бяха омазани с кръв, но не капеха. Имперските стражи отново извадиха ятаганите си.

— Просто искаше да чуеш как си бил надхитрен, нали, Марко? Така или иначе е трябвало да изчакаш подходящия момент, за да довършиш поне част от задачата си.

Изобщо не ми обърна внимание, вместо това се метна към халифа въпреки стражите, които стояха на пътя му. Остриета разсякоха въздуха, крака дращеха по зарития с пясък под, пръсна кръв, разхвърчаха се парчета месо. Марко стигна на метър от халифа, преди стражите да го повалят с тежестта на телата си. Той се бореше със същата ужасяваща скорост отпреди малко, пръстите му късаха мускули и подкожна тлъстина, размяташе едри мъже като кукли. Ятаганите разкъсаха черните му дрехи на малки парченца и месото му на кървава кайма, но под тези обвивки лъщеше метал — мед и сребриста стомана. Жужене и прещракване акомпанираха движенията му, чуваха се ясно

въпреки крясъците, трясъка на метал и пронизителния вой на леопарда. Механичен звук на зъбчати колела, пръсти, които се стягаха около човешки гърла със силата на менгеме.

Мнозина умряха. Марко се надигна отново. Ибн Фейд и неговият Глас се скриха зад трона миг преди Марко да изкачи третото стъпало на подиума. Навсякъде имаше кръв, стичаше се на алени ручейчета по камъка. Ранени стражи стискаха със сетни сили краката на Марко, други го сечаха, както се сече дърво. Току пред трона леопардът и неговият дресър се колебаеха. Само допреди миг голямата котка се дърпаше свирепо на веригата си, готова да нападне. Сега седеше кротко, ушите ѝ прилепнали към черепа. Умно зверче.

Още стражи търчаха откъм голямата двойна врата, десетки се стичаха да помогнат, но както винаги, и сега всичко зависеше от времето. Марко имаше предостатъчно време да постигне целта си, а тяхното беше в недостиг. Очевидно бе, че ще убие халифа, преди стражите да го спрат.

Изкачих трите кървави стъпала, като внимавах да не се подхлъзна, и извадих пистолета изпод дрехата си. Опрях цевта в тила му и изстрелях четири куршума в какъвто там часовников механизъм му служеше за мозък.

Марко се свлече в конвулсии сред мъртвите и ранените още преди ехото от последния изстрел да утихне.

Вдигнах пистолета високо.

— Стара технология. — Насочих го към Марко. — Нова технология. Може би ще е добре да внесеш някои промени в печатите си, Каласади. — Завъртях пистолета около пръста си, улових го отново и го показах на Ибн Фейд върху отворената си длан. — Ето това, халифе, криех в ръката си.

36.

ПЕТ ГОДИНИ ПО-РАНО

Ибн Фейд беше наредил да поставят сребърен трон на подиума, едно стъпало под неговия, и когато се върнах в залата — чист, освежен, нагизден в коприни и с тежка златна верига на врата, — ме покани да седна там.

— Живеем в тъжни времена, щом призраците на нашите предци се протягат да отнемат живота ни. — Говореше ми без посредник този път, с паузи между думите, сякаш ги намираше трудно сред прахоляка на спомените си.

— Тези призраци, те не са на един ум. Дълбоко в машините им се води нещо като междуособна война. Но малцина сред тях ни мислят доброто. Малцина или нито един може би. Дори онези, които ни спасиха, искат да ни превърнат в свои роби — казах му аз.

— Значи ще ме подкрепиш? В стремежа ми да изкопая и унищожа машините им? Да сложа началото на нова епоха без призраците на миналото? — В гласа му чувах повече любопитство, отколкото надежда.

— Един мъдър човек ми каза, че дори да познаваме историята, пак ще повтаряме грешките си, но поне ще се срамуваме от тях. — Спомних си усмивката на Лундист. Имаше тъга в усмивката му, вярно, но и искрен смях, сякаш старецът намираше в думите си нещо забавно. — Ще изложиш ли аргументите си на Събора, Ибн Фейд?

— Би било глупаво да отида там. Какво по-удобно място и време да ни избият до крак? Ще може ли Златната гвардия да държи създания като банкера достатъчно далеч от Златната порта?

Събрах пръсти пред устата си, за да скрия смеха, който се надигаше там.

— Халифе, готов съм да заложа живота си, че последният император, всичките му роднини по бащина линия преди него и всички Събори от Стюардството насам са седели върху устройство

много по-мощно от онова, което Марко домъкна в Хамада. Строителските духове несъмнено са се подсигурили, искали са да имат гаранция, че могат да унищожат империята във всеки един момент. Фактът, че още не са го направили, ни казва едно — фракцията на Михаил все още е слаба и няма неограничен достъп до онова, което контролира подобни оръжия. Ако духовете някога се обединят в достатъчна степен, за да унищожат Виен, това ще е началото на края. Стигне ли се дотам, безопасни места няма да има. Марко се провали само защото извади лош късмет и защото се намесиха други духове. — Вече бях сигурен, че Фекслър ме е пратил тук именно заради модерния. Или трябваше да го наричам войник с часовников механизъм? Така или иначе, пратил ме беше да спра Марко.

— А когато ти отидеш на Събора, Йорг, как ще гласуваш? — попита Ибн Фейд. Не че един глас би имал значение, халифът просто проявяваше любезност.

— За себе си, естествено — отвърнах аз с широка усмивка, която опъна неприятно задебелената тъкан на белега ми. — А ти, халифе?

— Орин от Стрела е добър човек — каза той. — Може би е време за някой като него.

— Мислех, че идеята за император не ти допада. Не предпочиташ ли да управляваш пустинята със свободна ръка?

Ибн Фейд поклати глава и се засмя дрезгаво.

— Аз живея в самия край на Свещената империя. На юг, почти толкова далече, колкото е Виен, има друг император, серанийският, и владенията му стигат до границата ми, владения по-големи, отколкото е владяла нашата разделена империя в най-добрите си времена. Не е далеч времето, може би не в моя живот, но със сигурност преди моят внук да седне на трона, когато сераните и техните съюзни племена ще изпълзят от пустинята и ще глътнат Либа на една хапка. Освен ако някой не седне на трона във Виен и не върне силата ни.

Останах месец в пустинния град. Научих каквото можах за начина им на живот. Изкарах двайсетина дни в математа като студент, дори се включих в подреждането на голямата мозайка, която беше останала от хубавата им врата благодарение на мен. Каласади ми върна

образния пръстен с уговорката да не го внасям в двореца и да го отнеса със себе си, когато си тръгна от Либа.

Една вечер седях в кулата на математа, сам в стаичка без прозорци, на пода, зад вратата със знака на „епсилон“. Проста глинена лампа осветяваше книгата пред мен, уравнения след уравнения. Математиката ми се удава, но не я обичам. Виждах бях как Калал се просълзява при вида на формула, разчувстван от изяществото и красотата на нейната симетрия. Самият аз разбрах формулата, или поне си мислех, че съм я разбрал, но не седнах да рева. Каквато и поезия да се криеше в уравненията, аз бях глух и сляп за нея.

Образният пръстен лежеше на масата до книгата, съвсем безжизнен, обикновена метална халка — или беше изгубил способностите си след експлозията, или Каласади му беше направил нещо, макар да отричаше. Прозинах се и затворих книгата с трясък, толкова силно, че пламъчето на лампата се разлюля, а пръстенът се завъртя като монета на ръба си. Но не както се върти монетата в началото, толкова бързо, че се слива в петно, а както се върти в края, колебливо и със залитане. За разлика от монетите обаче пръстенът не падна, а продължи да се върти бавно, хипнотично. Гледах го омагьосан.

— Йорг? — Образът на Фекслър се появи над пръстена, в отънъци на бялото както обикновено, полупрозрачен. Ако Строителите са искали да направят призраците си по образ и подобие на привиденията от детските приказки, значи се бяха справили отлично.

— Кой пита?

Той ме погледна право в очите, образът му стана по-отчетлив.

— Не ме ли виждаш?

— Виждам те.

— Познаваш ме. Фекслър Брюс.

Сложих ръка върху книгата.

— Тук пише, че предсказанията неизменно се отклоняват от истината. И колкото повече време минава, толкова по-силно изразени стават отклоненията. Разбира се, тук всичко е подплатено със статистика и уравнения. Но посланието е достатъчно ясно. Ти си предсказание. Мисля, че вече изобщо не приличаш на човека, който умря пред очите ми.

— Не е вярно — каза Фекслър. — Притежавам оригиналните данни. Не е нужно да разчитам на избледняващи спомени. Фекслър Брюс е жив в мен, истински и ясен както винаги.

Поклатих глава, наблюдавах го внимателно. Сенки танцуваха навсякъде, освен върху него. По мен, по стените, по тавана, само върху Фекслър не падаха сенки, прогонени от собствената му светлина.

— Не можеш да пораснеш, ако постоянно те определя набор от застинали във времето мигове, към които се връщаш отново и отново. А ако не растеш, значи не си жив. Или си жив, но си някой друг. Нещо друго.

— Сигурен ли си, че говорим за мен? — Фекслър вдигна вежда, съвсем по човешки.

— А... — Захапа ме като челюсти от стомана. Най-лошите капани са онези, които си залагаме сами. Толкова много години, а накрая бях видял ясно себе си благодарение на нищо и никаква паяжина от числа. Можех да преброя на пръстите на едната си ръка драматичните мигове, които ме държаха вързан за миналото. Каретата и тръните. Чукът и горящото куче. Епископът. Ножът на татко в гърдите ми. И може би още един миг, скрит в медната кутийка на кръста ми. — Преди те харесвах повече, Фекслър. Какво искаш?

— Дойдох да попитам за плановете ти — каза той.

— Мислех, че сам си се досетил. Нали ме наблюдаваш постоянно?

— Бях... зает другаде.

— Виен ме зове. Смятам да се кача на кораб до Мазено и оттам да тръгна по суша за Златните порти. Вероятно ще стигна по-бързо, отколкото стигнах дотук на идване. Освен това имам спомен от трескав сън, помня как ти ми каза да ида там, нещо за трона и за моя образен пръстен, само дето ти го наричаше по друг начин. Контролен пръстен? Вярно ли съм запомнил?

— Да, вярно си запомнил, но не за това искам да говорим. Възможно е да ни подслушват. Иди във Виен, ще ти е от полза.

Облегнах се назад и плъзнах поглед по книгите, наредени на лавици от пода до тавана. Толкова много знание.

— Тези матмагьосници, те са ваши питомци, нали? Средство в опита ви да ни цивилизовате отново? Началото на едно ново

разбиране, на нови знания, с чиято помощ да поправяме онова, което Строителите са създали.

— Едно от няколко подобни начала — отвърна той.

— Виждал съм отломки от вашето време. Почти нищо не е записано...

— Записано е в машини, в памет. Просто ви липсват средствата да го прочетете. — Фекслър обърна глава да погледне на свой ред книгите, макар че със сигурност можеше да ги види и без да си върти тиквата. Поредната илюзия, без съмнение.

— Виждал съм въпросните отломки, някои съм разглеждал подробно, но там никъде не се споменава за рай и ад, за живот след смъртта, за църкви, джамии или други молитвени храмове.

Фекслър сведе поглед към мен — носеше се на стъпка над бюрото и главата му почти опираше в тавана.

— Малцина сред нас имаха интерес към религията. Разполагахме с отговори, които не се нуждаеха от вяра.

— Но аз говорих с един ангел. — Намръщих се. — Поне така си мисля. И със сигурност съм стигал до сухите земи, преследвайки парчета от човешки души. Как е възможно вие да...

— За умно момче понякога си много глупав, Йорг. — Нещо в гласа му ме подсети за онзи ангел, нещо безвременно, безкрайно търпеливо.

— Моля? — Казах го твърде високо. Гневът ми винаги е готов да надигне глава и да ми подложи крак.

— Най-великото ни дело беше да променим ролята на наблюдателя. Дадохме сила в ръцете на хората, буквално. Твърде много сила, както осъзнахме със закъснение. И щом суровата воля на един човек, на подходящия човек, може да породи пламък от нищото, да раздели водата, да прави камъка на прах, да контролира ветровете... Можеш ли да си представиш на какво са способни нефокусираните желания и очаквания на милиони?

— Ти...

— Животът след смъртта, такъв, какъвто вие си го представяте и чието проявление виждате, е отговор на очакванията ви, на очакванията на хилядите и милиони около теб, плод е на легенди, предавани от поколение на поколение, променяни, еволюирали. Тук например, сред пясъците, хората си представят друг рай и други

пътеки към него, някои тъмни, някои светли. Всичко това е измислица, която няма нищо общо с реалността, в която живеехме ние, макар неволно да е породена именно от нас. Каквото и да е чакало хората след смъртта в онова време, то така и не се появи в нашите изчисления. Нашите свещеници, не че мнозина се вслушваха в думите им, описваха нещо по-неуловимо, по-дълбоко и по-вълшебно, а не миш-маша от средновековни суеверия, върху които сте градили вие.

— Значи ние сме го направили? — Звучеше невъзможно. — Ние сме създали рая и ада?

— О, да. Ако вашите свещеници осъзнаят каква сила се крие във волята на паството им, сила, която биха могли лесно да контролират... е, да се надяваме, че няма да го осъзнаят, защото осъзнаят ли го, всяка история за огън и жупел, за Страшния съд и за дяволи с тризъбци ще се превърне в истина, и то повсеместно. Защо, мислиш, положихме толкова усилия да втвърдим омразата на църквата към „магията“ и нейните приложения?

Най-лошото беше, че му вярвах. Казаното от него звучеше като истина. Без да се замисля, взех книгата и я стоварих върху образния пръстен. Фекслър изчезна, както изчезва петно светлина, когато запушиш с пръст дупката, през която влиза. Толкова истина за един ден ми стигаше.

Каласади и Юсуф дойдоха да ме изпратят чак до края на града. С Ибн Фейд се бях сбогувал в прохладата на тронната зала, получил бях подаръци във вид на злато, диаманти, янтар и карамфил. „Болка има винаги“ — каза ми халифът и затвори шепата ми около подправката.

Омал чакаше с камилите, общо десет на брой, от тях три високи и бели — дар от халифа, — очевидно животни за разплод и от най-добра порода. За мен трите бяха точно толкова зловни, тромави и смрадливи като останалите. Имахме още трима камилари освен Омал и петима ха'тари за охрана.

— Дано пътуваш мирно и спокойно, крал Йорг — каза Каласади и се поклони с ръка на сърцето.

— Още не ми се е случвало да пътувам мирно и спокойно, но да се надяваме, че този път ще е изключение. — Ухилих се и му кимнах.

— Следващия път ще дойдеш в дома ми да те запозная със съпругата си и да видиш с какво трябва да живея — каза Юсуф, усмихнат и със светлина в очите.

— Следващия път — непременно. — Обърнах се да тръгна, но се спрях. — А принцът на Стрела? Предсказанията ви не сочат ли, че трябва да ме премахнете от уравнението, за да му разчистите пътя? — Смразих се за миг. Хрумна ми, че деветимата мъже в кервана са получили заповед да заровят трупа ми в някоя дюна.

Усмивката на Юсуф позастина, очите му стрелнаха със смущение Каласади. По-възрастният мъж преплете пръсти и ги вдигна към брадичката си.

— Нашите предвиждания не те сочат като значителна пречка пред принца на Стрела, крал Йорг. А това ни спестява необходимостта да решаваме моралната дилема редно ли е да жертваме един заради добруването на мнозина.

— Ако той дойде в Ренар, Йорг, не заставай на пътя му — каза Юсуф, умолително някак. — Не би било мъдро от твоя страна.

— Хм. — Казаното ме стъписа, макар че вещаеше едно наистина спокойно пътуване, поне що се отнася до матмагьосниците. — Щом казвате.

След което се покатерих на камилата си.

37.

ИСТОРИЯТА НА ЧЕЛА

Присъствието на Керес беше белязало всичко по неприятен начин. Каретата скърцаше като ставите на старец, а всичко, което личата беше докосвала, изглеждаше мъртво, обезцветено и толкова сухо, че да изсмуче влагата от кожата ти.

— По един или друг начин тя ще се върне при Мъртвия крал. — Чела обърна гръб на пътя. Кай стоеше плътно до нея.

Личата щеше да се води по цепнатините и разседите, там, където воалите висяха прокъсани между света и сухите владения на мъртвите. Щеше да пътува в ковчези, да се слива със сянката на тежко болни, да се носи с чумни спори и след време щеше да се появи в двора на Мъртвия крал, увита в нов саван от неспокойни духове, които е събрала пътьом.

— Трябва да тръгваме, госпожо делегат. — Капитан Акстис от Златната гвардия беше пратил хората си една миля надолу по пътя, докато некромантите обгрижваха нуждите на Керес. Макар гвардейците да не подозираха за личата, присъствието ѝ ги правеше неспокойни, отразяваше се на бойния им дух. Акстис очевидно нямаше търпение да продължат напред и да оставят Готеринг на мъртвите.

— Да тръгваме тогава. — Чела се качи в каретата и извика на кочияша: — Пришпори конете!

Каретата се юрна напред още преди Кай да е затворил вратата. Младежът се хвана за ръба на пейката, за да не падне в скута на Чела, и остана за миг така, телата им се полюшваха на някакви си трийсетина сантиметра едно от друго. Пулсът на Чела рязко се ускори.

„Много е бърз в ръцете“ — помисли си. Представи си как би паднал отгоре ѝ, ако не беше толкова бърз. Кай възвърна равновесието си и седна на пейката срещу Чела точно когато тя посягаше да го отблъсне — явно и двамата бяха стигнали до едно и също решение. Тя

стисна юмруци, заби остри нокти в дланите си и облегна глава назад. „За какво ми е изобщо недорасляк като него, нищо че е хубав и рус? Неузряло месо.“

— Скоро ли ще стигнем в Хонт? — попита Кай.

— Да.

Кай го знаеше и без да пита. Живите просто обичаха да дрънкат. Сигурно защото знаеха, че в гроба ще мълчат цяла вечност. Същата нужда раздвижи и нейните устни, разни думи напиреха да излязат. Тя стисна решително зъби.

— А после по брега на Дануб — рече Кай. — Виждала ли си го, Чела?

— Не.

— Казват, че ако си влюбен, виждаш водите му сини.

Преди да се заеме с Йорг, никога не беше пътувала, никога не беше напускала Гелет, ако не броим онова кратко пътуване от Йонхолт до планината. Няколко нищо и никакви мили за три живота, но пък какви неща беше видяла по време на онова пътуване.

Три живота, посветени на смъртта и на загадките, възможно най-далече от живота с неговата врява, мръсотия и боричкания. И ето я сега, подмята се на път към сърцето на империя, жива до повръщане, стомахът ѝ се свива от друсането на каретата и от мисълта какво предстои. Преди Мъртвия крал да я обяви за свой представител и да ѝ връчи пет печата с право на глас, Чела и за миг не се беше съмнявала в неговата гениалност. Сега знаеше, че не е гениалност, а лудост.

При Уендмиър, малко градче на пътя, капитан Акстис даде нареждане колоната да спре за обяд. Гвардейците пуснаха в поляните своите сто и петдесет бойни коня, товарните животни и добичета от обоза, пуснаха ги да се напасат, без да ги интересува чии са пасищата и за чии животни е пашата. Обозът още се точеше в неравна колона, когато Кай и Чела седнаха до огнището на най-хубавия хан в Уендмиър. Чела зяпаше разсеяно оръжейните фургони, фуражирните каруци, кожарите и мъничкия фургон на шивачките. Кай обръщаше внимание основно на курвите, тази непостоянна по брой и състав група, която следваше неизменно гвардията — момичета на мулета, момичета в каруци и каручки, момичета в голямата къща на колела на Онса. И съответният брой главорези с разкрасени от белези лица, които да охраняват стоката и да се пазарят с клиентите. Чела лесно

можеше да си представи веригите от глад и мизерия, които влачеха момичетата след златните мъже на Виен.

Гвардейци донесоха от обоза специалната посуда, съхранявана в тапицирани с кадифе ракли — бокали и чинии с императорския орел. Единствено Златната гвардия се смяташе достатъчно надеждна да сервира на своите повереници — да сервира на Стоте и техните представители. Чела неволно се запита дали тези лъскави воители могат да въртят мечовете си толкова умело, колкото боравеха със сребърните вилици и лъжици.

— Какво мислиш за имперския елит, Кай? Служил си в някаква армия, нали?

Кай остави бокала си на масата. Устните му бяха потъмнели от виното. Стрелна с мрачен поглед гвардееца, който стоеше прав до него, готов да му допълни чашата.

— Кой казва, че гвардията е „елитна“? Трети синове на дребни благородници, които са прекалено тъпи да постъпят в семинарията и затова ги натирват към Виен, където да загледят косъма от подкупи в ролята си на силно надценени „стражи“. И веднъж на четири години потеглят на път, за да съберат Стоте. Хубавата броня не те прави воин.

Мъжете около тях успяха да прикрият добре реакцията си, забеляза Чела.

— Подозирам, че истината се крие някъде по средата — каза тя. — Чувала съм, че тренират усилено тези виенски мъже. И сигурно са добро оръжие, най-доброто, което може да се изкове, без да е закалено в огън.

Погледна навън през малките прозорци с евтини стъкла, които разкривяваха образа. Погледът ѝ се плъзна над покривите към дима в далечината. Истинската им защита дебнеше някъде там — Тантос, по-предпазлив от сестра си и по-опасен.

Но Керес също беше опасна, а я бяха одрали! Студени тръпки се разляха по гърба на Чела въпреки пламъците в огнището, въпреки виното. Ако личата можеше да им каже какво я е сполетяло, сигурно нямаше да се тревожи толкова. Въображението винаги е по-страшно от истината.

Капитан Акстис влезе в хана, измръзнал и мокър. Тропна с крака да се стопли и бръсна дъжда от плаща си.

— Кажете ми, капитане — подхвана го Чела, — кога за последен път гвардията е защитавала Златните порти, кога за последно се е сражавала на бойно поле?

— В шейсета година от междуцарствието, госпожо делегат — отговори той, без да се замисля. — Битката при равнините Красис срещу Свещената римска армия на фалшивия император Манзал.

Преди цяло поколение.

— Ти бил ли си роден тогава, Акстис?

— Бил съм на две години, госпожо делегат.

А днес изпод шлема му се подаваше прошарена коса. Как ли биха се справили гвардейците срещу армията на Мъртвия крал, срещу бързите и бавните, срещу блатните духове и личите?

— Дойдох да ви кажа, че ако още държите на пълен ескорт до Виен, трябва да тръгваме.

— О, държим, капитане. — Чела остави бокала си и стана. Акстис би бил предоволен да ги качи двамата с Кай на някоя от златните баржи и Дануб да отнесе проблемите му. Не би се поколебал да прехвърли отговорността си на реката, а ако баржата случайно потъне с все двамата делегати, гребците и останалия персонал, цената би била повече от приемлива, защото щеше да отложи с още четири години сблъсъка на Виен с Мъртвия крал.

Каретата се търкаляше в средата на гвардейската колона, покрай гори и полета, градчета и махали. Чела се хвана, че зяпа пейзажа навън, че се радва на топлинката, така рядка напоследък в дъждовната есен, че вдишва дълбоко селските миризми и дори вонята на фермите. Когато някой извика: „Хонт“ и я изтръгна от дрямката, тя си прехапа езика с надежда острата болка да ѝ проясни ума. Животът хвърля повече заклинания от най-добрия некромант и тези заклинания, макар меки и недоловими, са двойно по-опасни.

— Още колко? — извика тя на кочияша.

— Миля, две най-много.

Търкаляха се със скърцане още няколко минути, после каретата спря.

— Не може да сме стигнали толкова бързо. — Кай отвори вратата. Живи плетове, пасящи крави. Движение на коне и златни

брони, сетне Акстис се смъкна от седлото пред тях.

— Лейди Чела, друг делегат...

— Махни се от пътя ми — извика някой високо. — Не можеш да ме спреш, дошъл съм с мирна мисия.

Акстис затръшна вратата на каретата в лицето на Кай.

— Нямайте власт тук, сър! — повиши на свой ред глас капитанът. Всъщност с този тон Чела го беше чувала да говори само на гвардейците си. — По-добре се върнете в своята колона.

Някой скочи от коня си, Чела го чу съвсем ясно.

— Тук съм на дипломатическа мисия, капитане. Вашата работа е да ми съдействате. Ако се сбием, тогава — да, имате право да се намесите. Но не и преди това.

Вратата на каретата се разтърси — някой бе дръпнал дръжката. Чела се опита да погледне, но Кай ѝ пречеше да види какво става навън.

— Това трябва да са представителите от Удавените острови, нали? Кой друг би дошъл от запад? — Силно смръкване. — Не мирише на Мъртвия крал. Кого вардиш вътре, капитане?

Кай отвори вратата. И политна назад, наполовина избутан, наполовина по своя воля, когато Йорг Анкрат, облечен като за път в червено и черно, нахлу в каретата.

— Чела! — Момчето я облъчи с една от опасните си усмивки, без изобщо да поглежда към Кай.

Йорг.

Той се настани на пейката срещу тях и изпружи крака — ботушите му бяха кални, — спокоен и доволен. Преметна дългата си черна коса на гърба, черните му очи я претегляха с усмивка, добро настроение смекчаваше острите черти на лицето му, изгорено наполовина — като печат, удостоверяващ на какво е способен.

— Двама? — Пак онази остра усмивка. — Само толкова живи ли се намериха на целите Удавени острови? А и ти не си бретанка, Чела. Щях да го доловя в гласа ти, ако беше.

— Онзи Йорг? — Кай се обърна да я погледне.

— О, определено съм Йорг. — Йорг се наведе напред с ръце на коленете. Отвън се струпваха гвардейци. — И определено изглежда, че съм обект на нездрав интерес от определени среди. Не съм ли прав,

Чела? — Сложи небрежно ръка върху бедрото ѝ. — Но вече съм женен мъж, съкровище, така че по-добре избий романтиката от ума си.

— Мъртвия крал... — започна Кай.

— Мъртвия крал също ме обича, види се — каза Йорг и стисна силно крака ѝ. — Наблюдава ме от години. Изпратил е свои да отворят гробницата на брат ми. — Завъртя рязко лице към Кай. — Знаеш ли защо?

— Аз...

Йорг отново се извъртя към Чела.

— Не знае. А ти?

— Не.

— Срамота. — Йорг я пусна и се облегна назад. Кракът ѝ гореше. — Да продължаваме, викам? Моята колона е пред вас, чака да прекоси Райм по моста на Хонт.

Кай удари два пъти с юмрук по тавана на каретата — знак за кочияша да пришпори конете.

— Чувал съм това-онова за вас, крал Йорг, и се учудвам, че сте склонен да останете в една карета с лейди Чела.

— Разказала ти е за нас, а? — Йорг се наведе отново напред, съзаклятнически. — Честно да ти кажа... Чакай, аз даже името ти не знам. Знам, че си от Островите, защото в каретата ми се вози твой сънародник, от Мърси, Гомст му викат. Радвам се, че Мъртвия крал праща на Събора поне толкова бретанци, колкото имам и аз в свитата си. Та как се казваш?

— Той е Кай Самърсън — отвърна Чела, с надежда да си върне поне отчасти контрола върху разговора. — Е, защо още си тук, Йорг?

— Може би просто харесвам компанията ти? Не ти се вярва, че копнея по своята дама от тресавището? — Йорг обходи с похотлив поглед тялото ѝ, от главата до петите, и Чела усети как кръвта ѝ по своя воля се вдига към лицето ѝ и страните ѝ поруменяват. Анкрат го забеляза моментално и широката му усмивка стана още по-широка. — Изглеждаш... различно, Чела. По-стара?

Чела мълчеше упорито. Друсаха се още стотина метра, преди той отново да проговори:

— Честно? Честно, не се сещам за лесен начин да ви избия всичките, а за да опазя сина си от вас, трябва да ви наблюдавам зорко.

Отблизо. Ако това се окаже невъзможно, ще се наложи да прибегна до другото, разбира се, тоест да ви избия по трудния начин.

— Син? — Трудно ѝ беше да си го представи, а въображението ѝ се беше върнало с цялата си сила, обратнопропорционално на затихващите ѝ некромантски способности. — Имаш син?

Йорг кимна.

— Имам. Още един Уилям, с когото дядо му да се гордее. Макар че не знам дали Олидан от Анкрат е доживял да стане дядо.

— И да е умрял, не съм чула нищо. — Имаше време, когато усещаше всяка смърт като вълничка в изкуствено езеро, а кралят на Анкрат би разплискал доста вода със смъртта си. Сега виждаше живия свят с нови очи, но за мъртвите земи беше сляпа и глуха. По вина на Йорг, разбира се. Повтори си го още веднъж с надеждата да си повярва. По вина на Йорг.

Той свъси вежди за миг, после отново си лепна усмивката, която му служеше за броня.

— Няма значение.

— Нямам планове за сина ти, Йорг — каза Чела. И наистина беше така, факт, който я изненада.

— А ти, Кай Самърсън? Ти деца убиваш ли? — попита Йорг.

— Не. — Отговорът дойде бързо и категорично, с нескрито възмущение. Смешно беше некромант да се бунтува срещу подобно предположение, но пък Кай още не беше убил никого, откакто Чела го беше взела под крилото си, напомни си тя. Когато си се запознал с тъмните изкуства сред ордите от трупове, залели Островите, убийството вече не е задължително условие да те приемат за чирак.

— Аз пък съм убивал деца, Кай. Неотбито момченце, невръстно момиченце — голям праз. А за живота на възрастните се кося още помалко. Гледай да не ме ядосаш. — Небрежни думи, пръснати като счупено стъкло, по което бретанецът да мине. Чела му се притече на помощ, преди да се е нарязал.

— Щастлив ли си, че имаш син, Йорг? — Въпросът ѝ се струваше важен. Йорг Анкрат — баща на момченце. Чела напразно се опитваше да си го представи с пеленаче на ръце.

Йорг я стрелна с тъмен поглед. После сведе глава и косата скри лицето му като щит. Мълча толкова дълго, че Чела се изненада, когато накрая все пак ѝ отговори:

— За такива като нас няма щастлив край, Чела. Няма опрощение. Греховете ни са прекалено големи. А малкото радост в живота ни е взета назаем. Малко споделен смях на пътя, който бързо остава зад нас. — Обърна се към Кай. — Аз съм убивал деца, Кай Самърсън. Предвид компанията, в която се движиш, същото ще правиш и ти. — Имаше нещо познато в гласа му, в изказа. Нещо много познато, което, уви, ѝ убягваше.

Йорг отново погледна Чела. Седеше, впил поглед в лицето ѝ, без да крие тъгата по своето.

— И двамата сме вървели по тъмни пътеки, милейди. Не мисли, че моите водят назад към светлината. От всички гласове, които се опитваха да ме насочват през годините — бащиният ми, шепотът на шипката, дори Корион — най-тъмният глас винаги е бил моят.

И в миг на просветление Чела разбра кой е Мъртвия крал.

38.

Когато Макин дойде да докладва, че пратеничеството от Островите настига собствената ни Златна колона, веднага разбрах, че Чела ще е там. Разбрах го с мозъка на костите си, макар нищо съществено да не сочеше към този извод. И зарязах каретата ни, съпругата си, детето си, леля си, която така упорито ме влудяваше, зарязах ги с неприлична готовност и с много по-малко опасения от онези, с които бях пришпорил Барт към каретата на баща си, макар че в тази, сегашната, можеше да се вози Мъртвия крал. Излязох и им затворих вратата, на тях и на всичките си слабости. Въпреки закалката на годините някаква глуповата част в мен все още копнееше за семейно щастие, за опрощението, което уж намираме в любовта. Прекършени надежди, които нямаше да ми свършат работа. Затворих им вратата и пришпорих коня си към онова, което познавах най-добре — към прокълнатите. Миналото ми лежеше черно, бъдещето гореше в пожари, а в тънката порязаница помежду света очакваше от мен да бъда татко, да люлея син в ръцете си, да го опазя, да опазя всички? Глупаво е да искаш толкова много от човек така затънал в грехове. Или от който и да е човек, не знам.

Каретата на Мъртвия крал, макар и не така великолепна като возилото на лорд Холанд, изобщо не приличаше на катафалка. Дори присъствието на двама некроманти не беше оставило отпечатък.

Всъщност изобщо не бях сигурен, че Кай Самърсън има дори минимален опит във вдигането на мъртъвци — изглеждаше прекалено млад и прекалено жизнен. А и Чела беше променена. Много променена. При предишните ни срещи гореше с нечестива радост и така свирепи бяха пламъците ѝ, че се запечатваха задълго в паметта и скриваха истината от очите. В пещерите и блатата изменчивата ѝ плът я превръщаше в обект на непреодолимо желание за всеки мъж — или за мен поне, — вливаше тъмен сок в мъжките жили. А сега някаква непозната седеше срещу мен, по-стара, по-бледа, все още красива, с черната си коса, високите скули и деликатните черти, всъщност позияща отпреди, очите ѝ тъмнееха от тайни и свалеше ли гарда си за миг, се превръщаха в рани.

— Не съм се отказал от намерението си да те убия, между другото — казах аз, отчасти за да запълня тишината, докато се подрусвахме по улиците на Хонт.

Тя вдигна рамене, но безразличието не ѝ се удаваше толкова добре като преди.

— Нубанеца ми прости. Добре ще е да го направиш и ти.

Виж, това ме стресна.

— Не вярвам! — Но като нищо ѝ беше простил. Нубанеца не беше злопамятен, все казваше, че си има достатъчно тегоби и без да храни стари обиди.

— Е, кажи ми за Мъртвия крал — обърнах се към Кай и го видях как трепна. Само за миг, после бързо се овладя.

Бретанецът погледна през прозореца, преди да ми отговори, сякаш да потърси кураж в светлината на деня и утеха в тесните варосани къщи с тръстикови покриви, всяка пълна с живот — майки, бащи, врецящи хлапета, беззъби старци, дърлещи се, смеещи се, полазени от бълхи.

— Мъртвия крал е бъдещето, крал Йорг. Той държи Удавените острови в юмрука си и скоро ще сложи ръка на целия свят. Той владее мъртвите земи, а всички ние ще сме по-дълго мъртви, отколкото живи.

— Но кой е той, Чела? Какво е? И защо проявява такъв интерес към Анкратите? — Тя знаеше нещо. И може би щеше да ми го каже с надежда да ме нарани.

— Анкрат е портата към континента, Йорг. Ти си умно момче и би трябвало сам да се сетиш.

— Но защо мен? — попитах.

— Ти привличаш вниманието на много хора. Сриваш планини, разбиваш гигантски армии пред портите си. Играеш на едро и с размах. А и Мъртвия крал знае, че си хвърлил око на Анкрат. Достатъчно неприятно е, че баща ти е така упорит в съпротивата си, но ще е още по-лошо синът да заеме мястото му, не мислиш ли?

— Хммм. — Звучеше логично, но не й вярвах. — Мъртвия крал едва ли се надява да спечели съюзници на Събора. Какво очаква, дипломация? Че някой ще преговаря с мъртви неща, изпълзели от тиня и пръст?

Чела се усмихна и усмивката я разхубави.

— В императорския двор има и по-страшни чудовища, Йорг. Червената кралица е на път към Събора. Мълчаливата сестра пътува с нея като съветничка, Лунтар от Тар също е с тях. Познаваш Лунтар, ако не греша?

— Срещали сме се, веднъж. — Не го помнех, но знаех, че сме се срещали. Той ми беше дал медната кутийка, той я беше напълнил. — Може да са чудовища, вероятно по-лоши от мен, но са родени от жена, живи са и ще умрат. Кажете ми, откъде е дошъл този твой Мъртъв крал? Склоновете на сухите земи не се ли спускат само надолу? Не стигат ли до ада? Избягал е от Луцифер и се е изкатерил от бездната, така ли?

— Той не е демон. — Чела поклати бавно глава, сякаш изведнъж ѝ е хрумнало, че за всички щеше да е по-добре, ако от бездната беше изпълзял истински демон. — И случващото се тук, в калта и прахоляка на този свят, е важно за него. Раят, адът и земята, три в едно. Всяка промяна горе или долу неизбежно се отразява тук, по средата. Този свят, където прекарваме живота си, е едновременно ключалка и лост. Това казва Мъртвия крал.

— А Дяволът няма ли възражения? Задето Мъртвия крал си прави пикник току на прага му и краде от неговото? — Стори ми се нелепо да обсъждаме политиката на ада, но бях стигал до мъртвите земи със собствените си ръце, вкусвал бях въздуха им и знаех, че са пътека към вратата на Луцифер.

— Мъртвия крал иска да отвори райските врати — каза Кай. — Мислиш ли, че го интересува какво друго може да нахлуе през пролуката?

— Всичко се променя, Йорг. — Чела наведе глава. — Всичко.

— Така и не ми казахте откъде се е взел този ваш месия. Защо древните не споменават за него? В коя книга е записано името му? — попитах аз, защото все още се надявах да прозря зрънце истина сред лъжите и лудостта ѝ. — Стар ли е?

— Млад е, Йорг. Много млад. По-млад от теб.

39.

ИСТОРИЯТА НА ЧЕЛА

Мостът при Тирол прехвърляше Дануб в седемнайсет арки и широко платно между колоните. Великият мост при Хонт беше прескочил Райм с една-единствена затаяваща дъха арка, но на Чела тиролският мост й хареса повече. Можеше да си представи как е бил построен, да види с вътрешния си взор мъжете, които са се трудили тук.

— Как ти се струва реката, Чела? — попита Йорг, наблюдаваше я напрегнато.

— Кафява и неспокойна — отвърна искрено тя. — А на теб, Кай?

Кай се беше надигнал, зяпаше през решетката на прозорчето и се полюшваше с движението на каретата.

— Кафява.

— Нито един влюбен ли няма сред нас? — попита Йорг. — Легендата, че влюбените виждат водите на Дануб сини, е по-стара от моста, по който се движим.

— Реката е кафява. Лайнянокафява. Въпрос на тиня, наноси и градска канализация, а не на елементарните фантазии, с които хората се опитват да разкрасят нагона си. — Чела не виждаше причина да крие лошото си настроение.

— Не съм съгласен — каза Йорг. — Ако мъж и жена наистина се обичат, реката може да потече синя.

— Ако са заклетни във водата — каза Кай и отново потъна в сенките на каретата.

— Да бе. — Йорг поклати глава. — Аман от заклетни. Аман от тесните ви пътечки. Човек може да посегне към всичко и да го използва за каузата си. Това не е просто философия, мечта, желание, а факт, обикновен факт. Стига да си даваш сметка, че онова, към което посягаш, на свой ред посяга към теб.

Протегна крака и ботушите му се изпружиха на пода между краката на Чела и Кай.

— Някога бил ли си влюбен, Кай? Имал ли си момиче, заради което водите да посинеят?

Кай отвори уста, но бързо я затвори. Наведе се напред, после се отпусна отново, сгърбил рамене.

— Не.

— Любов — усмихна се Йорг. — Ето едно нещо, което със сигурност посяга към теб, ако ти му посегнеш.

Каретата слезе от моста и стъпи на северния бряг, където пътищата бяха в по-добро състояние.

— Може би трябва да се върнеш в своята карета, Йорг, при своята кралица. Току-виж оттам гледката ти харесала повече. — Всъщност, установи тя, предпочиташе Йорг да остане, но го дразнеше по навик. Не знаеше друг подход към него, освен да го измъчва. За миг си спомни иглата, с която бе изтезавала Кай, и отново я усети как се впива в живо месо.

Йорг си дръпна краката и се наведе към нея, много близо, ръката му отново се озова на бедрото ѝ.

— Какво се надяваш да постигнеш на Събора, Чела? Мъртвия крал едва ли вярва, че ще спечели съмишленици. Дори за господин Самърсън не съм много сигурен. Че му е съмишленик. Така че какъв е смисълът, защо отивате там?

— Смисълът е, че имаме право да сме там и че Мъртвия крал иска да присъстваме. Ето, дадох ти две причини, Йорг от Анкрат, и всяка от тях трябва да ти е достатъчна. — Чела примижа, когато той стисна бедрото ѝ. Животът и болката вървяха ръка за ръка и нито едното не ѝ харесваше.

Той присви очи — колцина бяха виждали този поглед, преди да склопят завинаги своите? — и се приближи още, дъхът му погали бузата ѝ.

— Тук сте, за да ни покажете човешкото лице на мъртвия прилив? Да успокоите Събора? Ти ще омагьосваш престарели крале с чара си, а русият хубавец ще флиртува с техните кралици и принцеси?

— Не. — Гняв забълбука в гърдите ѝ, горещ под неговия хладен дъх. Ръцете ѝ се свиха в юмруци. — Тук сме да въртим номера, да

мамим и да убиваме, точно като теб, Йорг от Анкрат, защото какво друго могат да донесат на света строшени същества като нас?

— Ренар.

— Какво? — Бедрото ѝ отново гореше там, където той я докосваше.

— Йорг от Ренар.

— Не те ли гложди да носиш името му, на онзи, който уби малкия Уилям? И милата ти майчица Роуен?

— По-добре неговото, отколкото на баща ми.

— По-добре неговото, братовото му? На човека, когото още държиш в тъмница? Недей да ми се зъбиш, чувам какво си говорят гвардейците. Как си убил Харан и още един добър мъж, за да стигнеш до сина на чичо си.

Той се наведе още по-близо, досами ухото ѝ.

— Може би нося името му, за да не забравя какъв е цветът на душата ми. — Дъхът им се смеси, той издишваше, тя вдишваше. Чела долови ухание на канела.

— Само толкова ли беше нужно, за да те съблазня, Йорг? Да съм съвсем мъничко по-малко прокълната?

Той извърна глава и впери поглед в Кай, който седеше свит в сенчестия си ъгъл.

— Излез.

И той излезе. Дневна светлина, студена, печална и неканена, се разля за миг в каретата, после изчезна заедно с Кай.

— Въпреки това ще те убия — каза Йорг, много отблизо.

Чела затвори устата му с целувка.

Плъзна ръце по раменете му, надолу, после отново нагоре под диплите на туниката, по горещите и твърди мускули на гърба, надупчени от стари белези — дълбока бразда от тежко острие, поплитки от порязвания с нож и стотици малки вдлъбнатини от трънните рани. Той я затисна с тялото си, висок, тежък, тъмната му коса ги захлупи, изгорената половина на лицето му изстърга по нейното миг преди устата му да намери ямката на шията ѝ.

Нещо горещо, влажно и живо се разля в нея, внезапен прилив, който я остави без дъх и я издигна. Силата на живота, така упорито отричана, отми издъно съпротивата ѝ, неумолима и неизбежна като пролетта. Тя заби нокти в него, гневна, яростна, искаща. Той я

повдигна, без колебание и без усилие, гърбът ѝ се удари в тапицираната стена на каретата. Някакво слабо гласче в главата ѝ прошепна с тревога, че кочияшът ще дръпне юздите, разбрал удара като сигнал да спре, и гвардейците ще се струпат около каретата. Йорг се притисна силно в нея и всички други гласове замлъкнаха. Страстта му получи своя отговор, нуждата се излъчваше от тялото му на вълни, крещеше с накъсания му дъх.

Телата им се притискаха жадно и свирепо, нейното се напрягаше под тежестта му, пръстите ѝ се сгърчваха, ту разтворени, ту стиснати в юмруци, ноктите ѝ разкъсваха калъфките на възглавничките. Отвън коне пръхтяха неспокойно, кобили цвилеха, жребци удряха с крак в инстинктивен отклик на разпиляла се енергия, надушили мириса на похотта им. Йорг я блъсна отново в стената, по-силно, и каретата се юрна рязко напред, конете във впряга препуснаха в тръс въпреки виковете на кочияша. Черни поли се набраха около кръста ѝ.

Йорг влезе в нея брутално, бързо, без да срещне съпротива. Нищо нежно нямаше в акта, сурова нужда тласкаше и двамата. Чела се надигна да го посрещне с цялата си сила. И двамата бяха ездачи, не предлагаха утеха и не търсеха утеха. Бяха като диви котки, потиснали за кратко инстинктивната си агресия в миг на примирие, наложено от някакъв по-дълбок и по-древен императив, ала неспособни да потушат възвращащото насилие, готови да се разделят с яростен рев в мига на освобождението.

— Стига! — Йорг я отблъсна от себе си и падна назад към пейката, извън обхвата на ноктите ѝ, задъхан, кръв течеше от ъгълчето на устата му.

— Аз... аз ще кажа кога стига, кралю на Ренар — изсъска тя, задъхана като него. Искаше още, макар да знаеше, че това може да я убие. Усещаше гъдел във всеки сантиметър от тялото си, гореше с пламъците на възроден живот. Йорг се беше оказал ключът, който да отвори бравата. Може би всеки мъж би свършил работа, но беше някак редно да е именно той.

Йорг отметна потната си коса и стегна връзките на панталона си. Катарамата на колана му се беше счупила и не държеше.

— Искрено бих се учудил, ако успеете да стъпите на краката си, мадам. — И пак онази широка, палава усмивка. Изведнъж ѝ се стори съвсем млад.

— Значи така водите преговори на Събора? — попита тя. Сърцето ѝ още блъскаше лудо, тялото ѝ лежеше отпуснато в топлина и влага.

— Нека стигнем там, пък ще видим. — Йорг загреба няколко откъснати копчета от пода и посегна към вратата. — А когато ме короноват, ще се целунем за последно.

Сякаш тя би превила коляно да му целува ръката. Толкова беше нахален. Усети как зъбите ѝ се оголват в свирепа гримаса.

— И сега какво, връщаш се при благородната си любима? — Чела нагласи усмивка на лицето си, но знаеше, че усмивката не ѝ стои добре.

— Тя е твърде добра за мен и себеподобните ми, Чела. Аз съм развалена стока, която не подлежи на ремонт. Виж, с теб сме от един дол дренки. — Стрелна я с нова усмивка и отвори вратата. — Доближиш ли сина ми, ще те убия. — И си тръгна.

40.

Яхнах Барт и го подкарах в лек тръс покрай гвардейската колона, придружаваща представителството на Удавените острови. Скъсявах бързо разстоянието до Златната армия, заобиколила делегациите от Анкрат и Ренар. Катерин с двата гласа на баща ми и аз със своите седем.

Катерин щеше да разбере. Не знам как, но щеше да разбере — нямаше нужда да влиза в сънищата ми, не, тя просто щеше да надуши миризмата на Чела по мен. Миана щеше само да поклати глава, както го правя майките, а не невръстните момиченца. „Не ми казвай и не позволявай друг да ми каже“ — само за това ме беше помолила. И аз се опитвах да спазвам тази уговорка. Очевидно бе, че заслужава нещо по-добро, но за да го получи, ѝ трябваше по-добър мъж от мен.

Усетих, че съм се ухилил като последния глупак, и побързах да изтрия усмивката от лицето си. Езикът ме болеше, гърбът ми пареше на дълги резки. Издраното от нокти боли повече от плитките порезни рани. Това с Чела беше неразумно, но пък целият ми живот е поредица от опасни решения, които неизменно поставят на изпитание способността ми да постигна своето. Не че беше решение всъщност, защото решенията предполагат възможност за избор, а аз нямах избор. Има моменти, когато си даваме сметка, че сме просто пътници, че целокупният ни интелект и вменените предразсъдъци просто пътуват в обвивка от месо и кости, които отлично знаят какво искат и без ние да им казваме. Когато плътта усети огън, се дръпва назад инстинктивно, без да те пита. Случва се, когато мъж срещне жена, същите сили да превключат на обратен ход.

Макин ме придружи от края на нашата колона до каретата на Холанд.

— Оставил си ги сами да заговорничат? — Гледаше ме с подозрение, сякаш се досещаше, че съм сгазил лука.

— Въпрос на преценка — отвърнах. — Прецених, че няма да ни безпокоят. А ако опитат друго...

— Липсвала ти е компанията ни, така ли? — Макин приближи коня си до моя, рамо до рамо, и аз долових лекия аромат на карамфил. Тревожех се, че взема твърде много от подправката, тревожех се, че това притъпява острия му ум, но точно аз едва ли бях човекът, който да призовава към благоразумие. Кент Червения се присъедини към нас.

— Липсвахме ли ти? — попита той, като ехо на Макин.

— Да сте ми липсвали? Помниш ли Чела? От пещерите на левкротите и от тресавището? Ти колко дълго би останал в една карета с нея?

Двамата потънаха в кратко мълчание, заяпани в нивите край пътя. Коя ли част от гореспоменатите срещи си припомнях? Излязохме от дълъг завой и видяхме каретата на Холанд.

— Достатъчно дълго — каза Макин, отговаряйки с огромно закъснение на въпроса ми. Вече не помнех какво точно съм го попитал. — Бих яздил с нея достатъчно дълго.

Кент се пресегна и вдигна нагоре яката на туниката ми — не носех яката си вдигната отдавна, може би от откакто навърших десет, и със сигурност не я вдигах, откакто бях станал крал.

— Комар те е ухапал — изхъхри той с изгорения си глас и се пипна отстрани по врата. — Бая голям комар ще да е бил. Като онези в Кантанлонското тресавище.

Прехвърлих се от седлото на Барт върху стъпалото пред вратата на каретата, като дадох знак на кочияша да не спира.

— Липсвах ли ти, отче Гомст? — Затръшнах вратата след себе си и се плъснах на седалката между Катерин и Миана; едната побърза да дръпне книгата си, другата — сина ми.

— Орин разказвал ли ти е как двамата се срещнахме на пътя, Катерин? — попитах тъкмо когато епископът отваряше уста да отговори на първия ми въпрос.

Тя затвори книгата, някакво малко опърпано книжле с подвързия от червена кожа.

— Не.

— Хм. А аз си въобразявах, че съм му направил дълбоко впечатление.

— Но Еган ми е разказвал, няколко пъти. А Еган не беше от приказливите — каза тя. Зад мен Уилям взе да мрънка по онзи специфичен начин, който беше знак, че иска да бозае.

— Каза, че Орин е постъпил глупаво, че е трябвало да те убие, вместо да си приказва с теб, и че самият той би те убил на място, с един удар.

— Е, тогава бях на четиринайсет — рекох. — А и в крайна сметка аз надвих него, на място и без *нищо един* удар. Освен това в онзи паметен ден водех със себе си приятел, който можеше да опече Орин в бронята му за броени секунди. Така че, дори в ретроспекция, Орин е бил най-мъдрият от всички ни там.

Каретата се търкаляше напред, а аз извадих образния пръстен и с няколко опитни завъртания — отдавна му бях хванал цаката и се чувствах експерт — фокусирах образа върху Висок замък. От години го наблюдавах, но бях разбрал малко за плановете на баща си, освен че не ги записва с гигантски букви върху покрива. Сега обаче видях плащаницы от дим да се влачат над града. Дори от небесните висини чернилката на пожарите се виждаше ясно, нашарила Висок замък и улиците на Крат. Явно Мъртвия крал изгаряше миналото ми, точно както Строителите се канеха да изгорят бъдещето ни. Ако тъмният му прилив набереше още сила, Строителите щяха да ни пометат предсрочно, преди магиите му да са разкъсали света окончателно.

Увеличих образа и видях черни платна по Сейн и колони по двата бряга на реката. Смалих отново мащаба, исках да придобия представа за напредъка на инвазията. Легионите на Мъртвия крал вече бяха залели Гелет. Ако маршируваха денонощно, не беше изключено да стигнат до Златните порти преди нас. Трудно ми беше да преценя числеността на ордите му заради рехавите колони по двата бряга на Сейн и по-големите струпвания на други места, но със сигурност наброяваха десетки хиляди. Възможно бе и други да се присъединят към тях по пътя. И все пак... Мъртъвци срещу тежка кавалерия и крепостни стени? Доста рискован ход.

— Какво виждаш? — попита Гомст, докато аз броях.

— Неприятности.

Мисълта как мъртъвци маршируват и оскверняват плодородните земи на Анкрат... тази мисъл бе като тънко острие между ребрата ми, острие, което някой забива все по-дълбоко и го върти, за да разлюти

раната. Дали и гробовете в Першез бяха изплюли своите мъртви? Не бях направил нищо да опазя Висок замък от ордите на Мъртвия крал, но в друго време, застанал до момичето, което чака пролетта, и малкия гроб, в който бях положил Верен, сигурно бих постъпил другояче.

Облегнах се назад. Вече два часа се вирах в образния пръстен и окото ме болеше. Миана беше заспала, детето ни спеше на гърдите ѝ. Сетих се за баща си, как седи на трона с желязната диадема на главата си. Беше ли мъртъв наистина? Не знаех какво да мисля за това. Смъртта му не пасваше в мозайката, както и да я въртях. Аз трябваше да го убия, смъртта му беше моя по право. Години наред съдбата ме бе тласкала към този момент. Разтърках насълзеното си око и се изгърбих напред с лакти на коленете и брадичка върху юмруците. Баща ми не можеше да е мъртъв. Избутах тази тема настрана, да я дъвча друг път, когато няма да ми се повдига толкова от вкуса ѝ.

На отсрещната седалка епископ Гомст дремеше рошав, устата му — провиснала. За разлика от него, Осер Гант ме наблюдаваше зорко и мълчаливо. Канцлерът на Макин, който пътуваше с нас, за да дава съвети, но предимно мълчеше.

Коего ме подсети за Кодин, собствения ми канцлер, който гниеше в Призрачния, и за Фекслър Брюс, изгубен в своите машини. И двамата говореха как трябвало да оправим света, Кодин искаше от мен да прекърша властта на скритите ръце, амбициите на Фекслър бяха още по-големи — да завъртим някакво несъществуващо колело и да върнем нещата към тяхното предназначение, да възстановим света такъв, какъвто ни е бил даден.

Двама Анкрати, твърдяха мъдреците, двама Анкрати да развалят магията и да завъртят колелото на Фекслър! Горчива усмивка накъдри устните ми. За друго трябваше да се молят и двамата, умиращият и призракът, за друго — че предсказанието е грешно, че е само празни думи. Защото във Виен щеше да има само един Анкрат и той нямаше никаква представа как да поправи една разделена империя, и още по-малко как да закърпи една разнищена реалност.

Изобщо не ставаше въпрос само за силата и влиянието на няколко магьосници от ранга на Сагеус, за заклинанията на мъже като Корион и Лунтар, които си играеха с живота на хората, за да постигнат своето. Третият начин на Фекслър изискваше светът да се върне към нормалното си състояние, към нормата. Михаил и другите от кликата

му виждаха плътта като болест, която може да бъде изгорена и така да се спре въртенето на колелото, преди светът да се е разпукал окончателно. Единствен Фекслър мислеше по-широко, единствен той вярваше, че можем да обърнем посоката на стореното и да спестим на човечеството ново второ пришествие, огнено пришествие, като онова, което вече сме преживели веднъж.

А ето, че аз водех новородения си син там, където Строителите щяха да подпалят своя пожар. Ако Фекслър се окажеше толкова заблуден, колкото бе намекнал Михаил, ако природата на съществуването не подлежеше на промяна, то Виен щеше да изгори и нови слънца щяха да изгреят в последния ден на човечеството.

Скъсявахме разстоянието до Виен и времето ни затисна — късната есен изсмука последната топлинка, речни мъгли затулиха слънцето, валеше безспир, дъждът беше студен и носеше униние, превръщаше земята в море от кал. И с всяка миля, която поглъщаха копитата, надеждата чезнеше — все повече селца заварвахме празни, все по-често се сецахме за Готеринг и виждахме заплаха зад всяко дърво. Гвардейците докладваха за разровени пресни гробове, за съсипани есенници по полетата, за ябълки, които гният по клоните.

Подминаваха ни ездаци, конете им запенени и изтощени, мъжете, които ги язدهа — мрачни и отчаяни. Всички разказваха за ордите на Мъртвия крал, за удара им срещу Анкрат, за похода им през Гелет, а сега и за заплахата срещу Атар, за черния клин, който мъртвите забиваха в империята, следвайки същия път, по който се движехме ние само с няколко дни преднина.

Може да се каже, че разрушението и гибелта винаги са ме следвали по петите, но никога толкова буквално и осезаемо като сега. Пътувах към Виен и адът вървеше след мене.

Спряхме да пренощуваме в градчето Аленхор и вечеряхме на маса в просторна бирария, толкова голяма, че можеше да побере триста гвардейци. Тук поне, в Аленхор, на самия праг на имперското сърце, нито зимата, нито чумата на Мъртвия крал бяха забили все още зъбите си. Местните ни гостиха с големи бутове печено месо върху дървени подноси, цели агнета с хрупкава кожица, залети с марината от чесън, билки и кестени, имаше и телешко алангле, което си пускаше

кръвта, като му забиеш ножа. И бира имаше, светло пиво с дебела бяла пяна, сервирано в половници, които приличаха на бурета, направени от дървени летви и стегнати с метални пръстени, и в големи стъклени халби за високата маса. Аленхорци май искрено се радваха да ни видят, в цялото градче се долавяше празнична атмосфера. Макар че на мен ми хрумна и друга причина за гостоприемството им — може би се надявах, че ако ни нагостят богато, гвардията ще реши да попълни провизиите си някъде другаде.

Бирата беше чудесна, с остър привкус, и аз изпих твърде много, може би за да притъпя спомените от каретата на Чела, които се въртяха неуморно в главата ми, спомени, заради които се чувствах хем омърсен, хем жаден за още. Късно вечерта се пресегнах през Миана и взех сина ни от люлката до нея.

— Не го буди, Йорг!

— О, я стига, ще го изведа на разходка. Добре ще му се отрази. — Уилям, който все още изглеждаше само наполовина човек, както често се случва при новородените, спеше дълбоко и дори не помръдна, когато го притиснах пиански към гърдите си. Май нищо не бе в състояние да го събуди. Изтръпнах внезапно, спомнил си Дегран — безжизнен в ръцете ми, като парцалена кукла. Прогоних гневно спомена, който вгорчаваше настроението ми всеки път, щом вземех в ръце момченцето си. Смъртта беше напуснала пръстите ми в деня, когато разбих обсадата на Призрачния.

— Поне го завий добре, вземи му...

— Млъкни, жено. — Голяма мърморана беше, да се чудиш как събира толкова енергия в дребното си телце. — Благодарим се, че не го оставям в планината като спартанците.

Пренесох го между десетките гвардейци, всичките наведени над блюдата и бирата си и извисили гласове в десетки различни песни. При централната врата, отворена, за да излизат навън жегата и вонята на стотиците попотени след усиления път тела, мернах Горгот — силуетът му трудно можеше да се сбърка, — на границата между светлината на факлите и мрака на нощта. Излязох, притиснал Уилям до гърдите си.

— Горгот. — Името му бе някак приятно за изричане, радост за устата.

— Крал Йорг. — Той обърна към мен котешките си очи, голямата му глава се завъртя бавно върху дебелия като дънер врат. Някаква особена тежест се излъчваше от моя Горгот, нещо авторитетно, лъвско почти.

— От всички хора, които познавам... — Застанах до него и проследих погледа му в нощта. — От всички хора, които познавам, откакто Нубанеца умря... само твоето приятелство и уважение съм искал. И само ти не ми ги даваш. Искам ги не защото не ги даваш... но наистина ги искам. — Не беше изключено бирата да говори вместо мен, но говореше истината.

— Пиян си — каза той. — Не бива да държиш бебета.

— Отговори ми на въпроса.

— Не беше въпрос.

— Нищо, ти пак ми отговори — рекох.

— Не можем да бъдем приятели, Йорг. Престъпления тежат на душата ти, кръв имаш по ръцете, грехове, които единствен Бог може да прости. — Гласът му почти ехтеше в мрака, по-дълбок и по-тъмен от нощта.

— Знам. — Вдигнах Уилям по-близо до лицето си и вдишах дълбоко миризмата му. — И двамата го знаем, ти и аз. Останалите го забравят понякога, заблуждават се, че може да отmine, да бъде заличено от времето. Само ти и Катерин виждате истината. И Макин, макар че той не може да прости на себе си, не на мен.

Подадох Уилям на Горгот, тикнах го към него, докато левкротата не се видя принуден да вдигне едната си голяма трипръста ръка и да го поеме. Стоеше съвсем неподвижен, ококорен, вперил немигащ поглед в моя син, който едва запълваше дланта му.

— Хората ме отбягват... никога не съм държал бебе — каза той. — Мислят си, че онова, което ме е развалило, ще премине и в децата им, ако ги докосна.

— А може ли да премине? — попитах аз.

— Не.

— Тогава...

Стояхме и гледахме как синът ми диша кротко.

— Прав си, дето не искаш да сме приятели — казах аз. — Но ще бъдеш ли приятел на Уилям, така както беше приятел на Гог? — Момчето щеше да има нужда от приятели. Хора, по-добри от мен.

Горгот кимна бавно с голямата си глава.

— Ти ме научи на това. Показа ми колко ценен е Гог. — Вдигна Уилям почти до лицето си. — Ще го пазя, Йорг от Анкрат. Ще го пазя, все едно е мой.

41.

ИСТОРИЯТА НА ЧЕЛА

— В хана няма място — уведоми я Кай и я стрелна с крива усмивка. — Аленхор е пълен. — Качи се в каретата и събу калните си ботуши.

— Пълен със?

— Ескорта на крал Йорг — отвърна Кай.

— Тогава нека Акстис пришпори конете към следващия град — каза тя.

— Има много път до Гаус, а и гвардейците явно са свикнали да спират тук и да ги посрещат добре. Мрънкат, недоволни са. Направо да си помисли човек, че под златните шлемове и строгите лица има истински хора.

— Не е моя грижа. Да тръгваме. — Едва изрекла думите обаче, Чела разбра, че може и да се окаже нейна грижа. Най-напред усети вкуса, нещо нередно във въздуха, сякаш... — Чакай.

Кай спря, нахлузил наполовина единия си ботуш.

— Какво?

Студени тръпки по гръбнака...

— Просто почакай, става ли? — каза Чела и вдигна ръка.

Нещо нередно. Глождеше я като пясък в очите. Температурата спадна рязко, макар че дъхът не се къдреше пред устата ѝ, значи усещането беше лъжливо.

— Лич. — Кай също го беше усетил.

— Крие се — каза тя. — Тантос.

— Какво иска? — Близостта на личи неизменно се отразяваше зле на небрежното му спокойствие. Карес го ужасяваше. Тантос му действаше още по-зле.

— Да напомни — каза Чела. Някаква част от нея се бе надявала, че планът се е променил или е бил забравен някак, голяма част от нея и все по-голяма ставаше, колкото повече я притегляше животът. Тя

прокле наум Йорг Анкрат и мобилизира самообладанието си за новата задача.

— Иди в града, намери каруца и я натовари с бурета бира. Ще ношуваме в нивите край реката. Гвардейците ще си получат празненството.

Кай подуши въздуха.

— Май ще вали.

— Да запалят огньовете. Скоро изобщо няма да забелязват дъжда.

— Мда, бирата има този ефект — каза Кай. Не успя да се усмихне обаче. Трудно е да се усмихнеш, когато смъртта дебне толкова близо и ти стърже по нервите.

Чела бръкна в кесията, която носеше на колана си.

— Вземи това. — Отброи четири тежки златни монети в шепата му, бретански.

— Какво... — Той побутна с пръст миниатюрното черно шишенце, което лежеше в шепата му сред монетите. Ако се съдеше по физиономията му, и сам се беше досетил.

— Вода от Стикс. По една капка на буре.

— Какво ли би било? — Чела държеше халбата пред себе си и я въртеше леко, бирата вътре се плискаше лениво по стъклените стени. Пяната почти се беше стопила, само малко островчета се белееха тук-там в тъмно, огряно от луната море. — Да летиш.

— Да. — Кай се взираше в собственото си тъмно море, в собствените си пръснати островчета от пiana. Може би си мислеше за своята удавена земя.

Дълго мълчание. Дъждът се лееше без звук. Откъм Аленхор долиташе приглушен смях, гвардейците на Йорг явно празнуваха нещо.

— Как е възможно почти да летиш? — Чела поклати глава.

— А как е възможно почти да обичаш? — Кай вдигна поглед към небето, беззвездно и черно като библия. — Стоях на една скала, щръкнала над Каналното море, където вълните се блъскат в бели скали. Вятърът там духа студен, толкова студен и силен, че изпива топлинката от костите ти. И аз се наведох напред, срещу него, само той ме държеше, а далече под мен тъмните вълни се плискаха гневни. И то

ме изпълни, все едно съм направен от стъкло, от лед, от въздух, и в ума ми остана само гласът на източния вятър, гласът на вечността, зовеше ме.

— Но?

— Но не можах да го последвам. Противното би означавало да отлети далеч от всичко, което познавах. От себе си. — Той поклати глава.

— А сега бихме дали мило и драго да отлетим далеч от себе си, нали? — Чела завъртя отново халбата, бирата се плисна през ръба и се стече на масата. Изправи се. По цялото поле лежах гвардейци, заспали сякаш в калната трева, някои още със златните си брони. Капитан Акстис се беше сринал по гръб на прага на шатрата си, с меч в ръка, отворените му очи гледаха небето, пълни с дъжд. От близо тристате гвардейци само единайсет не бяха отпили и глътка от аленхорската бира. Личът ги беше открил в тъмното и си беше поиграл с тях, но първо ги беше смълчал — чули бяха влажните звуци, когато изтръгна езиците и гръкляните им.

— Тантос и другите ли ще иска, как мислиш? — Кай избута бялата ръка на едно лагерно курве — роклята му бе подгизнала от дъжда, косата бе потъмняла, лицето бе заровено в калта, — надигна се от стола си и застана до Чела.

Тя кимна.

— Ще идат в гората и когато Мъртвия крал пристигне, ще се присъединят към войската му.

Кай придърпа плаща на гърдите си. Мъгла покриваше земята на дебел пласт, издигаше се отникъде, от самата пръст сякаш, бяла като мляко.

— Започва се.

Усещането за нещо нередно, която я тормозеше цяла вечер — като червеи, които се гърчат под кожата, — сега кристализира в чист ужас. Когато мъртвите се връщат, винаги те обзема чувството, че реката на света е потекла нагоре, срещу течението си, все едно самият ад ги повръща. Акстис се надигна пръв, преди своите хора, преди мъртвите курви, преди момчетата с подносите и парцалите. Не мигаше. Дъждовна вода се стече от очите му, но той не мигна нито веднъж. Живите не правеха така.

Мъже в златни брони се изправяха наоколо. Стиксовата вода не оставяше други белези — освен смъртта, разбира се, — и всички изглеждаха непокътнати, ако не се брояха малцината, които бяха паднали в огньовете. Стиксовата вода върши своето без излишно бързане, първо притъпява сетивата ти, приспива те, парализира най-напред гласа ти, а после и по-големите мускулни групи. Накрая смъртта идва със страшна агония на изтерзани мускули. В пръстите на Чела беше останало достатъчно некромантство, за да знае, че не са умрели лесно. Болката им отекуваше в нея.

— Все още не разбирам — каза Кай. — Много скоро някой ще забележи, че нашите гвардейци не са като другите, че им има нещо. За каква дипломатия и преговори говорим изобщо? Чудо ще е, ако се измъкнем, без да ни обезглавят и изгорят. Защото това правят с хора като нас. И то ако имаме късмет. Ако не — първо кладата, после обезглавяват каквото е останало.

— Мъртвия крал си има своите основания — каза Чела.

— Всичко това само за да всее страх? Вижда ми се прекалено.

Чела сви рамене. По-добре беше Кай да не знае основанията на Мъртвия крал. По-добре бе и тя да не ги знаеше.

— Оттук нататък ще яздим.

— Какво? Защо? — Дъждът изведнъж се усили, сякаш за да подчертае възмущението му.

— Е, ти можеш да останеш и в каретата, ако искаш. — Чела избърса водата от лицето си и плю. — Но там ще е Тантос, а личите не са най-добрата компания за из път.

42.

Виен е най-великият град на земята. Може и да греша, разбира се. Възможно е в безкрайния Линг или в сърцето на Серана отвъд Сахар, или нейде в прахоляка на Индус да се крие още по-великолепно човешко творение. Съмнявам се обаче. Богатството на цяла империя е било харчено във Виен година след година и век след век, разменяно срещу камък и майсторлък.

— Невероятно. — Макин свали шлема си, сякаш той му пречеше да попие в пълна мяра заобикалящата ни отвсякъде красота. Райк и Кент мълчаха занемели. Мартен яздеше плътно до мен, селяк от главата до петите, какъвто го помнех от първата ни среща, сякаш шестте години начело на победоносните ни армии изобщо не ги е имало, сякаш натрупаният опит и придобитото лустро са били отбой, уплашени от цялото това великолепие.

— Тук дори лорд Холанд би изглеждал прост селяк — каза Макин.

След като превзех Стрела, бях пообиколил доста градове, но в малко от тях имаше и една сграда, която да се равнява на грандиозните здания, които се редяха от двете ни страни на пътя към двореца. Тук благородниците на старата империя бяха строили летните си къщи, във всякакви форми и размери, имаше малки красавици от розов мрамор, излезли сякаш от сладкарска работилница, имаше и гиганти от гранит, които стържеха небето, всички в бясна надпревара да впечатлят императора и двора му и да се надминат един друг. Моят працядо е бил един от тях, управлявал е земите си от името на императора и по благоволение на неговия стюард. А когато стюардът умрял и империята се разпаднала, дядо ми си присвоил Анкрат, сложил си корона и се нарекъл крал.

Ала дори тук, във Виен, по улиците се усещаше безпокойство. Не просто вълнението заради Събора. Натрупало се беше напрежение, сякаш целият град е затаил дъх. Клади горяха в уличките и на далечните площади, хората изгаряха мъртъвците си, страхуваха се, че

може да ги вземе нещо по-лошо от огъня. Тълпи се бяха събрали да ни посрещнат, но и от тях се излъчваше тревога.

Пътищата към двореца — четири на брой — са толкова широки, че и най-силният мъж не може да метне копие от едната им страна до другата. Нашата колона яздеше в центъра, петнайсет коня в редица и трийсет в колона, каретите — в средата, фургоните — отзад. Поверениците на Онса, които доставяха любов по договорка, и другите „следовници“, с които колоната ни беше обрасла по пътя дотук, се бяха стопили в покрайнините на града. Капитан Девърс беше дал да се разбере, че никой от тях не трябва да доближи Златната порта. Голям майтап. Убеден съм, че и най-голямата къща на колела, претърпкана с проститутки, би вкарала през градските порти по-малко грях, отколкото Стоте в най-хрисимия си ден.

Яздех и мрачните мисли ме затискаха все повече. Дошъл бях да заменя една корона с друга, да стана от своя трон и да седна на друг, още по-неудобен. Може би щях да открия третия начин на Фекслър Брюс и да запуша с хартия пукнатините, които раздираха света. Не знаех. Но знаех, че Йорг, ако сложи новата корона и седне на най-високия трон, няма да е по-различен от сегашния. Няма да е по-добър. Пак ще е вързан за миналото, в плен на шипката.

Императорският дворец се възправя на площад толкова голям, че великолепните къщи в дъното му изглеждат миниатюрни. Четирите пътя се сливат при двореца, пресичайки исполинския площад, настлан с плочи, но без никаква украса — без статуи, фонтани или паметници. В нормални дни богатите виенчани сигурно се сбираха на този площад, харчеха по някоя и друга монета пред сергиите и павилионите, хапваха на крак. Наближи ли Събора обаче есенните ветрове брулят само голите плочи.

— Маmicата божия! — прекъсна мислите ми Макин. Изправил се бе на стремената.

Сър Кент се намуси. Откакто бе станал набожен, вечно се мусеше, когато някой богохулства.

— Що за език! — казах неодобрително на Макин. — Какво толкова има?

— И сам можеше да видиш, ако не си седеше на четирибуквието — каза той с нещо като усмивка, но все така невярващо ококорен.

Въздъгнах и се надигнах. В далечината, на половината разстояние до двореца, рехавата линия войници в черно стоеше напреки на Западния път. Имаше нещо познато в червените гребени на шлемовете и в нелепите набухнати панталони, на ивици в синьо и жълто, които се подаваха под лъскавите брони.

— Мама му стара, това е папата — възкликнах и си седнах на четирибуквието.

— Папата? — попита Райк, сякаш никога не беше чувал тази дума.

— Да, брат Райк. — Колоната започна да забавя. — Една дебела бабичка с тъпа шапка, безгрешна.

Скъсихме разстоянието, копитата на конете трещяха по павирания път. Папската гвардия чакаше неподвижно, алебардите им подпрени на паветата, остриета щръкнали към небето, украсата им от флагчета брулена от вятъра. Капитан Девърс даде знак на хората си да спрат пред редицата. Зад папските гвардейци се виждаше носилка — масивна конструкция с тежка украса, затворена от всички страни да пази пътничката си от лошото време и от любопитни погледи. Десетимата носачи стояха мирно покрай дългите прътове на носилката.

— Нейно светейшество ще говори с крал Йорг — извика гвардеецът в средата на редицата. Сигурно беше капитанът им, макар нищо в облеклото да не го отличаваше от другите.

— Става интересно. — Смъкнах се от седлото и тръгнах към челото на нашата колона.

Когато се изравних с каретата на Холанд, Миана отвори вратата.

— Внимавай, Йорг, и гледай да оправиш нещата — каза ми. — Защото другия път Мартен може и да не е наблизо.

Обърнах се, хванах ръката ѝ в своята и си измислих усмивка специално за нея.

— Разделих се с четирийсет хиляди в злато, за да си осигуря тази среща, кралице моя, и няма да я пропиляя. Случва се да съм глупак, но чак идиот не съм.

— Йорг... — Тя ме погледна втренчено, предупредително, после си издърпа ръката.

Предните редици се разделиха и аз заставах пред папската гвардия. Мъжът в средата погледна многозначително Гог, който висеше

на кръста ми.

— Е, ще ме заведеш ли при нейно светейшество най-после? Не мога да чакам цял ден, имам си работа. — И кимнах към гигантския купол на двореца, който се издигаше зад него.

Пауза, после гвардеецът се обърна и ме поведе. Стигнахме до затворената носилка и трима от носачите се разтичаха да донесат столове: двама мъкнеха широка табуретка с цикламена тапицерия, третият носеше обикновен сгъваем стол с кожена облегалка за мен.

Дойде още един и четиримата застанаха по двойки от двете страни на вратата. Възширока врата, забелязах. Пети притича зад носилката, чух как се отваря вратата от другата ѝ страна. Сигурно на него се падаше задачата да бута.

По-близката до мен врата се отвори и няколко акра цикламен брокат, изопнат върху поклащаща се сланина, запълниха отвора. Носачите се пресегнаха и измъкнаха две къси ръце с пръсти като наденици, отрупани с тежки пръстени. И взеха да дърпат. Петият буташе. Планината изгрухтя, появи се наведена напред глава, рядка тъмна коса лепнеше от пот по червен скалп. Златно разпятие висеше под надиплената шия, адски тежко на вид, дебело сантиметър и нещо, дълго трийсетина, с рубин в средата като символ на Христовата кръв. Сигурно тежеше повече от новородено.

И ето я нея, върховният глава на църквата, пастирката на безчет овце, измъкната като охлюв от черупката му. Сладникавият аромат на парфюми и масла напразно се опитваше да скрие вонята, която излезе на светло заедно с нея.

Помогнаха ѝ да седне на табуретката, която едвам я побра. Гвардеецът от редицата стоеше неотклонно до мен. Светли очи, зорък поглед, ръце с много белези. Смешните панталони не биваше да ме разсейват. Зорките мъже следва да бъдат наблюдавани зорко.

— Ваше светейшество. — Или Пия XXV, ако трябваше да я назова по име.

— Крал Йорг. Мислех, че сте по-стар. — Самата тя беше най-малко на седемдесет, макар да нямаше и една бръчка — сланините ѝ бяха изпънали всичко.

— Сама? — попитах. — Без кардинали, без епископи, които да ви танцуват? Дори обикновен свещеник не водите да ви носи библията?

— Свитата ми гостува на лорд Конгрийв в неговото провинциално имение и разследва докладите за нередностите в обителта на Милостивите сестри, манастир с превратна история. — Измъкна отнякъде цикламена кърпа да изтрие слюнката в ъгъла на устата си. — Ще се върна при тях, но сметнах, че една частна среща с вас ще е... по-полезна. Каквото си кажем тук, не ще стигне до някои архиви. — Усмихна се. — Дори за папата, проводник на Божия глас, е трудно да избегне фанатичния хъс на ватиканските архивисти. За тях няма по-голям грях от този думите на папата да останат незаписани за поколенията. — Още една усмивка, придружена от надиплянето на множество гуши.

Свих устни.

— Е, на какво дължа тази чест?

— Да пратя ли Тобиас за вино? Изглеждаш ми жаден, Йорг.

— Не.

Тя замълча учтиво, давайки ми възможност да обясня. Не си направих труда да ѝ обяснявам.

— Строиш катедрала в Ход. — Тъмните очи ме следяха като зърна касис в месестия пудинг на лицето ѝ.

— Новините пътуват бързо.

— Ти не си единственият, който си говори с *Deus in machina*, Йорг.

Строителските духове бяха във връзка с нея, това поне знаех от Фекслър. Казал ми бе, че насъскват църквата срещу магията във всичките ѝ проявления, колкото за да скрият от свещениците собствения им потенциал да контролират могъщата мисловна сила на своето многочислено паство, толкова и като спирачка пред други, които дръзват да я използват. От него знаех, че всяка вяра, събрана зад кредо или титла, може да усили волята на предводителя до опасни размери. Стана ми драго да видя папата осакатена от онова, което смяташе за тайно и свято познание.

— Защо строиш катедрала сега? — попита папата.

— Строежът ѝ е започнал преди повече от двайсет години — отвърнах. — По-стара е от мен.

— Но скоро ще е готова и хората ще очакват от мен да ида и да я благословя преди първата литургия. — Размърда туловището си върху

табуретката. — Чух за това, докато обикалях Скорон, и дойдох да говоря с теб. Сигурна съм, че знаеш защо.

— Тук се чувствате в по-голяма безопасност — рекох.

— Аз съм Божият наместник и крача в пълна безопасност из целия християнски свят! — Имаше гняв в гласа ѝ, но празен някак, повече шум, отколкото искрено възмущение.

— Крачите?

Тя подмина заяждането ми; не сваляше от мен студените си очи.

— Ще чуя изповедта ти, Йорг. И ще предложи опрощение на покаялия се.

— Аз да ти се изповядам? — Завъртях глава така, че чак прешлените на врата ми изпукаха. — Аз на *теб*?

Гвардеецът направи още половин крачка, лепна ми се направо. Запитах се какви ли други функции изпълнява. На езекутор? Таен убиец? Дали не се е обучавал заедно с белокожия ковач на сънища, който бе посетил Призрачния по ватикански дела?

— Пратила си свой човек да убие жена ми и нероденото ми дете. — Някъде в мен, на тъмно, студени ветрове се раздвижиха и раздухаха пламъка на стар гняв.

— Крачим в долина на сълзи, Йорг, и единственото важно нещо е къде стъпваме.

— Това пък какво трябва да значи? — Очакваше от мен да кимна почтително ли? Да приема, че мъдростта ѝ компенсира липсата на елементарен смисъл?

— Погребението на баща ти ще се проведе скоро, без съмнение. Ако лично папата присъства на заупокойната служба и го побутне към рая, това ще се отрази изключително благотворно на позицията ти тук, сред Стоте. Да не споменавам дребния въпрос с папската санкция относно наследството.

— Значи наистина е мъртъв? — Видях лицето му, безчувствения поглед, забърсващ отвисоко велможите в тронната му зала. И в гробницата си щеше да изглежда така. Дори смъртта трудно ще ти вземе нещо, което не си имал приживе. Топлина например.

— Не знаеше ли? — Тя вдигна тежка вежда.

— Знаех. — Видях го на бойниците, на покрива на най-високата кула, залезът го оцветява в алени сенки, вятър развява косата му. Видях го с мама, смеят се, но са далеч и не ги чувам.

— Четири дни. Толкова издържа отбраната на Анкрат без него. Войската на Мъртвия крал идва насам. — Наблюдаваше ме за някаква реакция. — Буквално по петите ти.

— И как ще ги спреш, твое светейшество? — Мъртвите не обсаждаха замъци, за да си присвоят земите им и да събират данъци. Мъртвия крал не искаше да управлява, а да руши.

— Ще се молим. — Тя размърда туловището си. — Идва краят на времето, синко. Можем единствено да се молим.

— Синко? — Кривнах глава. Виждах бледоокия убиец до себе си, без да гледам към него. Пътни очи, така му викат. Да виждаш, без да гледаш. Поех си дълбоко дъх и пламъчето в гърдите ми се нажежи до бяло.

Тобиас премести десния си крак, съвсем леко. Той знаеше. Пия със сигурност се бе обградила с най-добрите и въпреки това смяташе гвардията си за обикновена формалност. Като мнозина други и въпреки явните доказателства, които бях оставил зад себе си във вид на трупове, и тя си въобразяваше, че ще се справи с мен по традиционния начин. Тобиас обаче — той познаваше сърцето ми, споделяше инстинктите ми.

— Ти не си ми майка, дъртофелнице.

Трудно е да убиеш дебел човек с голи ръце. Дебелите хора си носят собствена подплатена броня. Един-два пъти се бях опитвал да удуша Бърло Дебелака, знам, че и Райк се е опитвал, също толкова безуспешно. Помръднеш ли, Тобиас щеше да захвърли алебардата си — и тя беше реквизит, нищо повече, поредната проява на папската глупост, на кухата традиция. Не, той щеше да посегне за нож, скрит някъде по дрехите му. Аз също щях да извадя ножа, време за мечове нямаше. Понаучил бях доста за боя с ножове от брат Грамло, но наученото нямаше да ми помогне — щях да съм с гръб към Тобиас, седнал на стол, и щях да умра на секундата, преди дебелата кучка да е изквичала от страх, преди да съм я одраскал дори.

— Дръж се прилично, момче. — Владееше гнева си. Кардинали не се печелят с крясъци и истерия. Дебелокожие, търпение, време и постоянен натиск — това са качествата, които ще сложат и най-дебелия задник на папския трон, ако собственикът му е достатъчно хитър.

Примигнах.

— Не те ли предупредиха за мен? Мурило не е ли достатъчен пример? — Бързи ръце, това е тайната на боя с ножове. Но и най-бързите ръце няма да ти свършат работа, ако бъркаш за ножа си, докато противникът вече го стиска в ръка. Не пилейте бързината си в началото на първия ход. Няма да постигнете друго освен да уведомите противника за намеренията си. — Пратила си човек да убие...

— Един крал управлява по волята на хората си — прекъсна ме тя. Сега вече в гласа ѝ имаше нещо, намек за раздражение. — Но за вечното си спасение хората гледат към Рим. Достатъчно голям си да знаеш кое е в твой интерес. И в интерес на сина ти. Катедралата...

Наведох се напред, без да бързам, все едно поглъщам жадно мъдрите ѝ думи, после се пресегнах, бавно, но уверено — колебанието ще ви изяде главата. После ударих мълниеносно. Откъснах разпятието от врата ѝ. Метнах го с всичка сила, по ниска парабола, така че да литне бързо и без да се отклонява от курса си. Тобиас го хвана. Хвана го между очите си — кръстът се заби странично в челото му, заседна там и продължи да си стърчи след като той залитна. А сега — ножът. „Всичко си има време, време има за всяка работа под небето.“ Затиснаха ме спомени за свещениците на епископ Мурило, докато порех с ножа си надиплената сланина по шията на папата.

— Време да умреш.

Пия се срина на земята първа, после Тобиас, накрая и алебардата. А после онези от нас, които не лежаха умиращи, дълго просто стояхме и се гледахме.

43.

— Капитан Девърс, по всичко личи, че ще ме нападнат, докато съм под ваша защита! — ревах му, решил, че ще е по-добре да повдигна въпроса преждевременно, а не чак когато четирийсет и повече папски гвардейци се юрнат да ме бодат.

Зърнах раздвижване сред златните шлемове край нашата карета. Щяха да минат няколко безценни секунди, преди Девърс да схване ситуацията.

— О, стига де, току-що убих папата, проклета да е. Ще ме нападнете все пак, нали? — Изтеглих Гог и се усмигнах приканящо на най-близките до мен гвардейци. Панталонките им бяха смешни, спор няма, но мъжете, които ги носеха, със сигурност щяха да ми видят сметката. Десетки алебарди срещу самотен меч на открито не е състезание. Заотстъпвах, заобикаляйки носилката. Носачите се разбягаха. Явно не държаха кой знае колко нито на Пия, нито на Рим.

Все още ошашавени, петимата гвардейци най-близо до мен наведоха за бой оръжията си. И това отприщи вълната — по цялата редица алебардите се снижиха, насочени към мен.

— Този мъж е под моя защита! — сети се най-послед Девърс и пришпори жребеца си напред.

Тази реплика, кой знае защо, взриви папските гвардейци и те се втурнаха напред с нечленоразделни крясъци. Дори носачите се включиха и запротяха към мен мускулестите си ръце, макар че защо — не знам. Човек да си помисли, че би трябвало да се радват, задето никога повече няма да разнасят папското туловище.

Златната гвардия се изсипа иззад гърба ми, а аз го ударих на пиян морков — Йорг в ролята на моркова, — влизах и излизах от покритата носилка, мушках се между носачите и така, докато не си спретнахме едно хубаво старомодно клане.

Което свърши бързо. Алебардите са по-дълги от мечовете, но ако са насочени в неправилната посока, битката не трае дълго. Насочили

бяха оръжията си към мен. А трябваше да внимават за златните ми гвардейци.

Гог заседна в гръбнака на някакъв тип и се наложи да го хвана с две ръце и да дръпна, като си помагам с крак, опрян в гърдите на нещастника. За щастие въпросният нещастник беше последният от носачите. Измъкнах меча си и тъкмо се обръщах, когато Макин ме хвана за нагръдника и ме блъсна в носилката.

— Какво правиш, по дяволите!?

Девърс се появи до него, от меча му се стичаше кръв.

— Ти уби папата! — Все едно имаше вероятност да не съм забелязал.

— Тя сама се уби, когато тръгна срещу сина ми. — Гърбът ми беше опрян в дървената стена на носилката, Макин още ме държеше за нагръдника.

— Ти уби папата — повтори Девърс, вперил невярващ поглед в окървавеното й туловище. Напряко на свещените й крака се бе проснал носач без ръце.

— Вижте какво трябва да направите сега, капитан Девърс. Накарайте хората си да натоварят трупа в тази идеална за целта кутия, на която съм се опрял. А докато те се занимават с това и изнасят останалите трупове, вие идете при лорд-командира на гвардията и го доведете тук. Подозирам, че когато лорд-командир Хемет си даде сметка какъв пожар ще пламне от огъня, който запалих току-що, ще му се прииска всичко това изобщо да не се е случвало. Ще му се иска Златната гвардия да не е избила до крак гвардейците на папата. И ще прояви голям интерес към новината, че нито един свързан с Рим очевиден не е оцелял. А каквото се случи без очевидци, все едно изобщо не се е случвало. След три дни ще ме коронясат за император и онези, които са ми отказали подкрепата си, горко ще съжеляват за престъпната си липса на предвидливост. Но няма да съжеляват дълго, защото съжеляват само живите. А ако случайно не ме коронясат, ще ми се отвори много работа — да вдигна армиите на девет кралства и да ги подкарам към Рим, за да изравним със земята тази бърлога на развала и корупция. Накратко, ако вашият лорд-командир иска да избегне реки от кръв и личната неприязън на следващия император заради някаква си *papa*... ще каже, че Пия и гвардейците й са станали жертва на лич.

Транспортирайте останките ѝ до Ватикана, и толкоз. Дори мога да предложи неин заместник...

Макин ме пушна, което ми позволи да се плъзна с няколко сантиметра надолу по дървената стена на носилката, тоест от върха на пръстите си до цяло стъпало. Не си бях давал сметка, че едва опирам в земята.

— Абсурд. Няма начин да потулиш нещо такова.

— Огледай се, Макин. — Разперих ръка в широк жест. — Тук е истински пущинак. Всички важни клечки са в двореца и никой не гледа през прозорците, това ти го гарантирам. А прислугата им си има предостатъчно работа там. — И магнах към господарските къщи в далечината. — Колкото до виенчани, те се крият по домовете си. Донякъде защото не са поканени на купона, но най-вече защото мъртъвците идат насам, а Златната гвардия е заета да ескортира големците, вместо да защитава града.

— Няма значение. Все някой ще разбере. И ще се разприказва. Ще плъзнат слухове.

— Не се плаша от слухове. Намирам ги за полезни дори — ще добавят тежест към думите ми. Обвинения обаче... те биха били проблем. Стигне ли се до обвинения, особено такива, изречени на висок глас и от високо място, значи е дошло време да поведе войските си към Рим. А и не забравяй, че средностатистическият войник от Златната гвардия го е грижа за църквата много по-малко, отколкото за жените в подвижната къща на Онса.

Последното го накара да се замисли. Гвардейците наистина презираха църквата заради отколешните ѝ опити да се меси в имперските дела. Едва ли им беше харесало, че папата се е довякла във Виен и си позволява да спира един от Стоте, докато той е под тяхна протекция.

— Абсурд — повтори той и поклати глава.

— Така или иначе, кучката е мъртва — изгъкнах аз и му обърнах гръб. — Девърс! — Щракнах с пръсти пред лицето му. — Събуди се бе, човек! Не чу ли какво ти казах? За лорд-командира? Или покрива историята, или ще носи отговорността за кървава баня. Чу, нали? Стегни се и действай, иначе ще потегля към Рим с главата ѝ на копието си.

Капитан Девърс кимна като човек, който не е докрай сигурен буден ли е, или сънува. Зарязах го, като заобикалях трупове. Никога не ги прескачайте, рисковано е. Току-виж някой не е умрял съвсем и ви ръгне с нож в чатала.

— Ще съм в двореца, ако ти потрябвам.

Райк и Мартен чистеха мечовете си. Бравата на Кент висеше в ръката му, от острието ѝ капеше кръв. Горкият изглеждаше дълбоко смутен.

— Ако Бог говори на някого, Кент, със сигурност не е говорил на онази зла старица. Вярата, която си открил... не я откри в църква, нали така? Откри я в болка и кръв. Не знам какво е досегнало душата ти, но не е бил свещеник в расо.

— Светият дух ме намери, Йорг. Ису, възкръсналият от мъртвите, ме изведе от мрака и охлади изгореното. — Без „кралю“ днес, без „господарю“ или друго от сорта.

Малцина се ползват с уважението ми, а Кент не е нито особено умен, нито е мъдрец, нито е достатъчно добродетелен, за да ми вдъхне уважение. А новото му кредо, след пожара, ми се струваше взето назаем, чужда догма, която той носеше като щит. Но уважавах инстинктите му на убиец, харесвах честността му. Но кой съм аз да го съдя? В рамките на една седмица чуках некромантка и убих папа.

— За мен е важно да ти имам доверие, Кент. — Разперих ръце. — Имам нужда от твоята вяра. Затова искам да се вслушаш в този твой дух. Да слушаш внимателно. И ако трябва да умра за престъпленията си... искам ти да вдигнеш ръка срещу мен, ти да ме поразиси.

Порив на студения вятър се провря между нас. И аз осъзнах, че наистина го мисля, всяка дума. Предизвиквах го, както бях предизвикал бурята преди време. Да ме поразис. Видях как Греча се изхлузва от острието ми, спомних си разширените ѝ от смътна изненада очи, спомних си как се срина в краката ми, кожа и кости в дрехи на малко момиче.

— Ако някой беше направил това за мен, когато бях малък, всички щяха да си спестят доста неприятности. — Така ѝ бях казал. Казал го бях на бурята, в една дива нощ, на върха на Висок замък. Казах го и на Кент Червения, ръцете му — побелели върху дръжката на северняшката му бойна брадва. — Направи го!

Кент отпусна бравата. Поклати глава.

— В това сме заедно до края, Йорг.

Върнах се в каретата. Миана, с бебето на ръце, Катерин, Гомст и Осер, всички стояха отвън, увити в кожи и плащове, сгърбени срещу ледените пръсти на вятъра. Гледаха ме как се приближавам през гвардейците, сякаш вонята на престъплението ми вече е стигнала до носовете им, бледите им лица разкривени от студен ужас и още по-студено отвращение.

— Йорг? Чухме звуци на битка... опръскан си с кръв. — Миана пристъпи към мен.

— Оправих нещата, милейди. Точно както ме помоли.

— Убил си я. — Катерин изрече думите не като обвинение, а сякаш за да ги чуе изречени на глас, да провери дали е възможно да са верни.

— Тя умря. Как точно е въпрос на дискусия, на теологически дебат. И какво толкова? Подкрепяше ли ръката на Рим хората в тази империя, или ги задушаваше? И не се ли стегна още повече хватката му през годините, откакто Пия разлива телесата си върху папския трон? Дошло е време за свежа кръв, така мисля аз, време е някой, който наистина вярва в Бог, да си нахлузи най-глупавата шапка в християнския свят.

Преметнах ръка през раменете на епископ Гомст.

— Време е папа да стане човек, който не иска да е папа. Какво ще кажеш, отче?

Той вдигна поглед към мен. Не си бях давал сметка колко е нисък, изгърбен преждевременно под товара на годините и грижите. Или пък не си бях давал сметка колко висок съм станал самият аз.

— Наистина ли я уби?

Усмигнах се, макар да ми горчеше в устата, и казах:

— Прости ми, отче, защото съгреших.

И старият Гомсти, схванат от дългия престой в каретата и с натезало сърце, сведе глава да чуе изповедта ми.

44.

ПЕТ ГОДИНИ ПО-РАНО

— Виен е най-великият град на света. — Гвардеецът подсмръкна отново и сбърчи нос. Добре де, сигурно наистина вонях. Пътуването от либанския бряг беше дълго. — Не пускаме кого да е.

Великолепието на града тепърва щеше да се установи. Дотук бях яздил през покрайнините му, проснати с мили покрай брега на Дануб, градски къщи, работилници, странноприемници и пазарища. Величие и великолепието не видях, макар благосъстоянието да беше безспорно. Истинският Виен лежеше скрит зад високите стени, които навремето били заграждали целия град. Колкото до гвардееца, с когото разговарях, той очевидно хранеше съмнения дали прашен от пътя младок като мен има право да види въпросното великолепието.

— Предполагам, че пускате пътници да влязат, ако имат пари за харчене. — Отворих шепата да му покажа пет очукани медника от пет различни кралства. Наклоних ръка да се изсипят и той очаквано ги хвана в полет.

— Не престъпвай законите, иначе тебе ще те настъпят — рече и отстъпи да ми направи път.

Поведох коня си през портите. Още десетина гвардейци осъществяваха същия вид качествен контрол над новодошлите и повечето разговори се изразждаха в шумни и въздълги пазарлъци.

— Хайде. — Дръпнах юздите. Кобилата — казваше се Хосана според търговеца, който ми я беше продал, — тръгна неохотно. Явно трябва да си яздил камила и след това кобила с мързелива стъпка, за да разбереш колко много ти липсва собственият ти кон. Винаги бях възприемал Барт като временен заместител на Герод, но сега искрено се надявах, че Юсуф е удържал на думата си и е намерил начин да върне Барт в замък Утрен.

Едва бях стъпил на старите виенски улици, когато върху главата ми се изля силен дъжд. Канавките се напълниха буквално за минути и

преляха. Лятото вече бе поело на юг. В студените заливи на викингите зимата точеше оръжията си, слагаше жило на северния вятър и готвеше настъплението си.

С Хосана се скрихме от пороя в конюшната на първия хан, който се изпречи пред погледа ми. Ако не друго, така си спестих необходимостта да избирам. Предадох юздите ѝ на едно момче със сено в косата и тръгнах към пивницата да си платя за легло на горния етаж и вана, в която да отмия поне част от прахоляка на дългия път.

— Искам да е изтъркана, преди да ѝ дадеш зоб, иначе ще се ядосам много — казах на момчето и му метнах една монета.

Пивницата миришеше на хмел и пот. Десетина пътници седяха по масите, сред тях може и да имаше един-двама местни, които се наливаха от сутринта. Хванах за лакътя ханджията, когато той мина покрай мен, понесъл чиния с яхния, от която се вдигаше пара. Не мога да ви кажа какво беше месото, освен че се състоеше предимно от сланина и сухожилия, но от уханието коремът ми закъркори.

— Искам стая. Прати ми една порция от това, стига да не са ти свършили кучетата. И бира също.

Мъжът кимна и каза:

— Седма стая. В дъното на коридора. Изхвърли Елбърт, той и без това не плаща.

И така, след няколко минути вече бях в седма стая, на сламеник, несъмнено пълен с гадинки, дъждът трополеше по покрива и прозорците, а Елбърт пъшкеше откъм коридора. Беше се фраснал в стената горкият и сега вероятно си събираше чарковете. Ядене, пиене, сране, сън, в този ред. На сутринта щях да се измия и да похарча малко злато за подходящи дрехи. Само дето кадифе и велур нямаше да са достатъчни, за да вляза в двореца. Никой не би повярвал, че крал Йорг от Ренар е дошъл сам-самичък при Златната порта, без фанфари и без свита.

Порязаното на скулата още ме болеше. Кратко разсейване в Мазено и пиян моряк с нож. Отпуснах глава на сламеника. Чувах как гадинките лазят вътре и се точат да ми изпият кръвчицата. Дъските по тавана задържаха погледа ми с шарките си. Позяпах ги в търсене на някакво скрито значение, после съм заспал.

Предимството да се бръснеш с ножа си е, че си го наточил съвършено и го знаеш. Извън това обаче задачата е неприятна, а резултатът — незадоволителен, без значение колко наточено е острието. Слязох в пивницата да закуся с тухла от местния черен хляб и една малка бира. Ярко слънце огряваше улицата вън, но светлината лъжеше, а въздухът миришеше на мраз.

Тръгнах пеша през великия град, Хосана оставих в конюшната на хана. „Гербът на Олидан“, ако трябва да сме точни относно името му — не го бях забелязал в пороя снощи. Ханът не беше наречен на баща ми, разбира се, а на един от стюардите, управлявали Виен от името на император Калин, докато той предвождал завоевателна военна кампания по източните граници.

Просячета хукнаха по петите ми, макар че едва ли изглеждах заможен. Имаше ги дори тук, в този най-богат от градовете. Руси дечица, навярно далечни наследници на прежни императори и техните палави забежки, гладуващи по улиците на Виен.

Навлязох в по-богати квартали, където представители на градската стража прогониха хлапетата, а мен стрелкаха с неприязнени погледи, в смисъл че и мен биха прогонили, ако не изглеждах толкова страшен. След два завоя и един мост, покрай все по-впечатляващи къщи, стигнах до един от четирите широки пътя, които водеха към сърцето на Виен — Западния. Тук, на миля от двореца, покрай тротоарите се редяха търговски къщи — не пазарски сергии или дюкянчета, а масивни здания от камък с покриви от каменни плочи, стоките изложени на открити витрини, с магазини отзад, където се провеждаха пазарлъците.

Стигнах до една такава къща, шивашко ателие, името на собственика беше написано на дъска, дълга цели десет метра и закачена между прозорците на първия и втория етаж. „Джамиъс от къща Ревел“, без никакъв намек за занаята му, дори шивашки ножици не бяха нарисувани. Ако не беше някакъв мъж, който отиваше към задния вход с два топа тафта на раменете, и друг, който излизаше от предния, понесъл хубав плащ на закачалка, изобщо нямаше да разбере с какво се занимават тук. За разлика от кожарското ателие в съседство и бижутерския дюкян малко по-нататък, кепенците на Джамиъс бяха затворени, било да го вардят от студа, било от любопитни погледи. Така де, най-сигурният начин да привлечеш глупак с дебел портфейл е

да му внушиш, че достъпът до услугите ти е ограничен. И да, аз също тръгнах към ателието, но мен ме водеше нуждата. Нуждата да се сдобия със същото оперение като местните петли, за да вляза отново в ролята си на крал.

Вратата, тежка и дъбова, се беше затворила след човека, дошъл да си прибере новия плащ, или по-скоро плаща на господаря си, защото самият той беше облечен по слугински, пък макар неговите слугински дрехи да бяха с по-добра кройка и в по-добро състояние от моите дрипи. Приблжих се и потропах.

Вратата се откряна само три-четири пръста.

— Това е къщата на Ревел. — Създанието, което ми отвори с тези думи, имаше по нещо и от двата пола, очи като на сърна, фини кости и мек глас, съчетани с къса подстрижка и плоска гръд. Посегна да затвори вратата, сякаш горното уведомление бе предостатъчно да ме отпрати по пътя ми.

Мушнах крак през прага, преди вратата да се е затворила.

— Знам. Пише го с огромни букви отпред.

— О — рече жената. Реших, че е жена. — Кой ви го каза това?

Бутнах вратата и влязох.

Добре обзаведена стая, тапицирани столове, толкова меки, че да се удавиш в тях, голям дебел килим, който покриваше пода от стена до стена, кристални лампи, които горяха с бездимно масло. Едър мъж, оплешивяващ и окръглящ се, стоеше с вдигнати ръце, докато друг се въртеше около него с шивашки метър. Трети държеше тефтер и записваше мерките. И тримата се обърнаха към мен.

Онзи с метъра изправи гръб.

— И кой е този, Кевин?

Кевин се надигна от килима.

— Сър, съжалявам, сър. Този... господин...

— Да речем, че бях настоятелен и влязох без покана, така става ли? — Огрях ги с най-подкупващата си усмивка. — Трябва ми подходящо облекло и ми трябва спешно.

— Подходящо за какво? За тежък физически труд? — изпръхтя дебелакът. Кевин закри уста да скрие злорадата си усмивка. — Хайде, Джамийс, изхвърли го и да приключваме. След час трябва да съм у лорд Келермин.

Твърдо реших да го карам поне що-годе цивилизовано. Така де, намирах се в столицата на империята все пак, място, където действията ни предизвикват резонанс, а думите ни се разчуват. Извадих златна монета и я прекарах сръчно между пръстите си около кокалчетата.

— Няма нужда да ме изхвърляте, нямате и шанс за успех, впрочем. Искам просто да си поръчам дрехи. Може би нещо, което лорд Келермин би одобрил.

— Разкарай го. Явно е луд, със сигурност има бълхи и бог знае кого е обрал, за да се сдобие с тази монета. — Върху бузите на месестия цъфнаха червени петна.

— Разбира се, съветник Хетмон. — Кратък поклон към съветника, после Джамиъс плесна с ръце, без съмнение да повика някого. И се обърна към мен.

— Ние сме изключително взискателни към клиентелата си, младежо, а и мога да ви уверя, че пълният тоалет, подходящ за приемите на лорд Келермин, струва доста повече от един дукат.

Монетата лъщеше между пръстите ми, обикаляше под и над кокалчетата. В Ход можех да изпразня цяло шивашко ателие с един такъв дукат.

Откъм дъното на стаята се появиха двамаца, и те шивачи, калфи вероятно, ако се съдеше по вида им, в спретнати черни туники. Единият стискаше голяма ножица, другият — дървен шивашки метър за разкрояване. Поех си дълбоко дъх, от онзи вид, дето уж ни успокоявал нервите. Качеството е скъпо. Добрите маниери не струват нищо.

— Това ще стигне ли? — Извадих шепа злато — десет, може би петнайсет монети. Толкова много монети тежат, сякаш да ти напомнят за истинската си стойност.

— Повикай градската стража, човече. Явно е убил някой богаташ или го е оставил някъде да умира. — Съветник Хетмон направи половин крачка към мен, преди да си даде сметка, че никой не бърза да го спре.

Спокойствие му е майката.

Поех си отново дъх, дълбоко. Двамата калфи, онези с ножицата и метъра, запристъпваха към мен, като всеки се опитваше да е побавният и се надяваше колегата му да ме стигне пръв.

Понеже половинката крачка на Хетмон не бе успяла да скъси разстоянието помежду ни, скъсих го аз. Спокойно, повтарях си. Четири бързи крачки и го стиснах за колана и рамото. Тежичък беше, но успях да го засиля към кепенците достатъчно, за да остави в тях дупка със съветнически размери.

Обърнах се и видях по-ниския от калфите да замахва към мен с метъра. Дървеното шивашко пособие се счупи в нагръдника под плаща ми. Строшените кепенци се откачиха и паднаха с трясък зад мен. Излиза, че не се вслушвам в добрите съвети дори когато сам си ги давам.

— Изборът на добра клиентела несъмнено е приоритет — казах на Джамиъс. — Но понеже изглежда, че в момента нямате друг клиент, сигурно бихте могли да ме впишете в графика си по спешност?

Шивачът отстъпи, като поглеждаше към строшените кепенци. Вторият калфа побърза да захвърли ножиците; другият зяпаше опулен счупения си метър.

— Дрехи! — Плеснах с ръце да им привлека вниманието, но Джамиъс все така гледаше навън.

Погледнах и аз — може би градската стража се беше притекла да помогне на съветника и да подложи търпението ми на изпитание. Но вместо подплатените брони и подсилените с желязо палки на градската стража видях маршируващи северняци, в редици и колони, бледото слънце се отразяваше в плетените им ризници, играеше по шарените им кръгли щитове и отскачаше от рогатите шлемове. Стигнах до витрината навреме да видя парада в централната му част. Четирима на коне, воините пред тях мъкнеха серпенти — дълги рогове, навити като змии около телата им, нещо като традиционен музикален инструмент на викингите.

— Проклет да съм! — Прекрачих през нацепеното дърво. Съветник Хетмон изпълзя чевръсто настрани, но аз бях изгубил интерес към него, както и към шивашките си планове като цяло.

— Синдри! — Яздеше с изправен гръб белия си кон, нагиздил се беше с роба от бяла кожа, косата му не беше на плитки, а разпусната и стегната през челото със златна диадема, но пак си беше Синдри.

— СИНДРИ! — ревах аз. И точно навреме, защото само миг по-късно двамата воини пред него надуха серпентите и удавиха всички останали звуци.

Синдри не реагира и тъкмо реших, че не ме е чул, когато той обърна коня си и го насочи към мен, като развали строя на хората си.

— ... дяволите правиш тук? — стигнаха до мен думите му, след като роговете най-сетне млъкнаха.

— Дойдох да си видя трона. — Бузите ме боляха от усмивка, цъфнала там без моя помощ. Приятно беше да видя познато лице.

— Изглеждаш ужасно. — Смъкна се от седлото и полите на робата му се залюляха тежко — беше някакъв вид червена лисица, но не съм специалист по кожата. — Взех те за сарацин. Наемник, който си продава меча, при това без особен късмет.

Сведох очи да се поогледам.

— Ха. Е, май съм си донесъл едно-друго от Африк, включително як слънчев загар. — Протегнах тъмната си китка към неговата. Контрастът беше забележителен, но пък Синдри е много бял.

— Африк? Пак си пътувал, а? — Хвърли поглед назад към колоната, която беше спряла на улицата да го изчака. — Няма значение, трябва да дойдеш с нас. Може да яздиш с Елин. Помниш ли сестра ми Елин?

О, помнех я аз. Ела ни на гости през зимата, така беше казала.

— Конят ми остана в хана — казах. — А вие накъде сте тръгнали? И за какво? Да не е станало твърде студено по вашите места?

— Ще се женя — ухили се Синдри. — Хайде да повървим, а? Стига да не е под кралското ти достойнство.

— Достойнство? — Ухилих се и магнах една треска от рамото си.

— Милейди. — Кимнах на Елин. Изглеждаше още по-бяла в черното кадифе на роклята си, светлорусата ѝ коса се спускаше по гърба ѝ като река.

— Познаваш чичо ми Торгард, както и Норв Суровия, нашия знаменосец от долината Хейк, нали? — Синдри посочи другите двама ездачи, възрастни мъже, строги, с шлемове и белези.

Ударих с юмрук по нагръдника си и сведох глава, спомнил си ниското мнение, което хора като тях имаха за изтънчените поклони и празните любезности на Виен.

— А баща ти?

— Той остана в Маладон. Имаме проблеми. Мъртвци се надигат от гробищата ни. А и здравето му...

— Настинка, нищо повече — прекъсна го братът на дук Маладон.

Колоната тръгна отново напред сред рева на серпенти. Вървахме мълчаливо, докато звукът отшуми.

— Ще се жениш? — попитах. — За южнячка?

— Едно момиче от Хагенфаст, чудесна викингска порода. Сключихме съюз с тях, но девойката е истинска красавица. Дива котка, казвам ти.

Елин изсумтя.

— И сте дошли чак до Виен, за да...

Синдри вдигна ръка и чукна с пръст единия рог на шлема си.

— Ние държим на традицията. При нас нищо не се променя. Христос е възкръснал преди три хиляди години, а ние още почитаме старите си богове. На север важните сватби трябва да бъдат благословени от императора, а това означава да дойдем във Виен. Дори ако няма император. Или стюард. Затова сме тук.

— Е, радвам се да те видя — казах аз. И наистина се радвах.

45.

ПЕТ ГОДИНИ ПО-РАНО

Застанах пред Златната порта, облечен с туника и плащ на Синдри, обут с ботушите на един от воините му, и Златната гвардия прие гаранцията на Синдри, че съм този, за когото се представям. Портата — намираше се в самия дворец — не беше вход, а ритуал, право на достъп. Винаги си я бях представял висока и широка, достатъчно голяма да мине карета, и толкова тежка, че да я отворят десет мъже.

— Това ли е?

— Да. — Хемет, лорд-командирът на Златната гвардия, не изпадна в подробности. Сигурно се беше сблъсквал със същата реакция десетки пъти.

Стояхме — аз, Синдри, свитата му и Хемет — в преддверие, голямо колкото тронната зала на баща ми и обзаведено с великолепие и вкус, за каквито повече от Стоте можеха само да си мечтаят. На широката западна стена, разкрасена с бюстовете на прежни императори, всеки изработен от бял мрамор и натикан в дълбока ниша да гледа оттам парада на вековете, бе Златната порта. Скромнен по размери вход, в който беше завряна древна дървена арка. Дъбова навярно, почерняла от времето, резбата загладена отдавна.

— Защо? — попитах.

Хемет се обърна да ме погледне, очите му бяха наситено сини, бръчици опъваха външните им краища. Вдигна ръка да се почеше по бялата четина на брадата си.

— Минете.

Посочи с жезъла си — пръчка от стомана и злато със странни финтифлюшки от червено кадифе в края.

Вдигнах рамене и тръгнах към арката. Висока беше не повече от три метра и почти толкова широка. Нищо особено не се случи и така до последните две стъпки. Още една... и суровата агония в белега от

изгорено се пробуди, кипна и заля лявата половина на лицето ми. Едновременно с това острата, смъртоносна болка от ножа на татко прониза отново гърдите ми, разля се по вените ми като киселина. А медната кутийка с релефните тръни на кръста ми стана толкова тежка, че залитнах. Успях да отскоча назад, лепнал ръка върху изгорената половина на лицето си, псувах и плюех.

— Нищо опетнено не може да мине — каза Хемет. Пъхна жезъла в колана си. — Когато Стоте се съберат, никаква магия не може да ги последва, заклетите в ума не могат да влязат и да влияят на решенията им, никой опетнен от безбожни сили не може да ги заплаши с противоестествените си способности. И всяко влияние, наложено на човек против волята му, бива заличено, успее ли той да мине през портата.

Изправих гръб. Болката утихваше бързо.

— Можеше да ме предупредиш. — Избърсах слюнка и кръв от ъгъла на устата си.

Хемет сви рамене.

— Не предполагам, че сте опетнен. — Едър мъж беше, солиден, на възраст. Не личеше да усеща тежестта на златната си полуброня. Колкото до бронята, тя беше истинско произведение на изкуството, разширяваше се като ветрило на раменете, пълзеше нагоре по врата му и завършваше с шлем, който твърде много приличаше на корона.

— Я ти пробвай — рекох му.

Той влезе под арката, обърна се и разпери ръце. Видно беше, че изобщо не се впечатлява от Стоте, без значение как се назовават — крале, графове или лордове. Стоте бяха много, човек едва ли би могъл да изброи по име и половината от тях, а лорд-командирът на Златната гвардия беше само един. Хемет.

— Значи аз ще остана тук, така ли? — Опитах се да не прозвучи като мрънкане на капризно дете.

— Капитан Косон ще ви вкара през един от страничните входове — усмихна се Хемет. — Няма да бъдете допуснат само по време на Събора или ако поискате аудиенция при императора, когато тронът бъде отново зает.

Ето как се наложи да стигна до тронната зала по заобиколния път. Докато Синдри, Елин и другите неопетнени велможи минаваха през Златната порта, бедният Йорги влезе през слугинския вход.

Стигнахме дотам по дълги тъмни коридори, Косон държеше фенер да осветява пътя.

— Повечето дворци могат да си позволят по-добро осветление. — Сетил се бях за великолепия дом на Ибн Фейд.

— Повечето дворци се обитават от кралски персони — отвърна Косон, без да поглежда назад. — Тук не живее никой, ако не броим малобройната прислуга, която бърше прахта от мебелите. В интервалите между Съборите гвардейците идват тук по работа, но ние сме войници и не ни трябват лампи във всяка ниша. Сенките не плашат гвардията.

Канех се да кажа, че всъщност не е лоша идея да се боят от сенките, но нещо друго привлече вниманието ми.

— Тук няма никакви ниши. — Нямахме място за лампи, фенери, нито за факли дори, нито едно местенце, където да изложиш статуетка или друга дрънкулка, с каквито благородниците обичат да се фукат.

Косон спря и погледна нагоре. Проследих погледа му и видях малък стъклен кръг, вграден в белия камък на тавана.

— Строителска светлина — каза той.

Имаше и още, на равни интервали през няколко метра.

— Но не работят — каза той, сви рамене и продължи напред. Фенерът в ръката му се люлееше и по стените танцуваха сенки.

— Значи това е техен строеж? Но... — Струваше ми се невъзможно. — Толкова е... красив, изящен. Куполът, арките, преддверията...

— Не всичко, построено от тях, е грозно. Тази сграда е била средище на власт. Нещо, свързано с прилагането на закона. Постарали са се да внушава величие.

— Божке, всеки ден научавам нещо ново — рекох аз. — Дали пък не е възможно да са имали душа все пак тези Строители? — Не беше докрай шега.

— Ако търсите знание, ще ви покажа нещо, което повечето посетители не виждат. — Косон свърна под прав ъгъл наляво, в потесен коридор, после зави още веднъж, пак наляво.

— Това е... необичайно. — Набих спирачки зад рамото на капитана.

Човек стоеше с гръб към нас, мъж. Уж тичаше, но не помръдваше изобщо, тотално вкаменен, все едно някой си е направил

труда да облече статуя — майсторски изработена статуя, до последния детайл — в странна бежова дреха, нещо като туника и панталони в едно, стегната с колан на кръста. В едната си ръка мъжът държеше дълга пръчка, нещо като метла, но с множество червени ленти в единия край — стори ми се странно позната, — а в другата стискаше тънкостенна чаша, някак смачкана в хватката му, от която се разплискаше тъмна течност, и тя застинала във времето. Сетих се за капки кръв, които хвърчат от строшен череп, увиснали вечно във въздуха. Сетих се за Фекслър.

— Значи си имате Строител в стазис. — Огледах се за някакъв проектор, като онзи, който беше замразил времето около Фекслър. Не видях нищо; тази част от коридора не изглеждаше по-различна от останалото.

Косон ме стрелна с разочарован поглед, досущ като дете, което е искало да се похвали и не е срещнало очакваната реакция.

— Да, но вижте кого си имаме тук!

Обиколихме невидимото стъкло около мъжа. На такова приличаше. Хлъзгаво стъкло, хладно на допир, времева граница, където часовете и минутите умират.

— Виждате ли? — Косон посочи бял правоъгълник, прикрепен към гърдите на мъжа, отляво. Приличаше на пластимаса и си имаше черен надпис, който гласеше „ПОДДРЪЖКА“. — Това означава, че е държал властта, че е бил голяма клечка. Архивистите на гвардията имат книги, в които се обяснява значението на древните слова.

— Мекичък ми изглежда. — Слаб, блед, с уплашени очи.

— Силата на Строителите не е била в ръцете им, така казва лорд-командирът. Иначе — да, определено не е бил войник. Лорд-командирът е проследил родословното си дърво до първия поддържател. До този човек. Той е фамилният светец на неговото семейство.

И в този миг се сетих защо метлата на Строителя ми се струва позната.

— Жезълът на Хемет. Направен е по подобие на това нещо, нали? По-къс и стилизиран, но иначе е реплика на това?

Косон кимна.

— Фамилен светец, казваш? — Свъсих вежди в опит да проумея казаното. — Тоест Рим е канонизирал Строител?

— За това ще трябва да питате лорд-командира. — Косон поклати глава. — Хайде. — И ме поведе по обратния път.

Групичката ни се събра отново пред трона, обикновен дървен стол с висока облегалка, масивен и възгрозен, древна изработка. Тук-там лъскави глави на болтове привличаха погледа — по облегалките за ръцете, по предните крака, отстрани, набити дълбоко в дървото. Според легендите кралете на Строителите седели на същия този стол и тайният огън, който захранвал машините им, течал и през техните вени. Много, много отдавна столът бил докаран тук през някакъв велик океан.

— Трябва ли да стоя на разстояние? Понеже съм опетнен и прочие? — Спрях на няколко метра зад останалите.

Синдри се ухили и ми махна да отида при тях. Приблжих се и Елин вдигна ръка да докосне с пръсти белега на лицето ми.

— Северът знае как си се сдобил с раните си, крал Йорг, и за нас те не са опетнение.

Тронът стоеше на подиум с две високи стъпала. Самата тронна зала се намираше в центъра на гигантския купол, който покриваше целия дворецов комплекс, и представляваше голям кръг, обграден от множество стаи.

— Сватбената церемония ще се извърши тук, пред трона, с почетна стража от сто и петдесет гвардейци, полковете, които се полагат на бащите ви, вашия и на булката, за ескорта им до Събора — обясни на Синдри лорд-командир Хемет.

— Римски свещеник ще изрече думите тук, зад Златната порта — казах аз. — Мога да си представя колко приятно ви е това, лорд-командире. — Зле прикритото неуважение, с което гвардията се отнасяше към Стоте, бледнееше в сравнение с онова, което изпитваше към папата и нейните подчинени, от кардиналите до обикновените църковни хористи.

— Нещо не си разбрал, Йорг — отвърна фамилиарно Хемет. — Императорите са имали личен свещеник, който не е бил обвързан с клетви към Рим. И до днес в дворецовата църква имаме такива духовници. Папата няма влияние между тези стени, гвардията е недокосната от нейния покварен вариант на вярата, тук ние се

придържаме към старите традиции. Дълбоко се съмнявам, че Портата би допуснала свещеник, омърсен с вонята на Рим.

— Браво — рекох. — Самият аз се придържам към старите вярвания. — И пристъпих към Елин. Миришеше хубаво, на жена и на кон, шията ѝ беше стройна, очите — умни. Кимнах на Хемет да продължи с речта си. Не че той чакаше позволение от мен, разбира се.

— По време на Събора Стоте се разделят на групички по интереси и се усамотяват в подготвителните стаи. — Лорд-командир Хемет обхвана с жест помещенията по периметъра на голямата зала. — Лорд Синдри и лейди Фрея могат да настанят сватбарите си в две от тях.

— Могат ли да си изберат в коя? — попитах аз.

— Прощавай, крал Йорг? — Умееше да принизи думата „крал“, признавам му го.

— Могат ли да си изберат стая? Като гледам, има трийсетина, ако не и повече.

— Двайсет и седем. И да, могат да си изберат всяка от тях — отвърна той.

— Е, да разгледаме тогава — каза Елин, хвана ме за ръка и ме поведе към една арка в другия край на залата.

Чух как Синдри изсумтя зад мен.

— Хайде, чичо, Норв.

— Е, и по какво да ги избирам сега? — размрънка се чичото. — Обикновени стаи, по дяволите.

Доста път имаше до първата стая. Тронната зала на императора можеше да се смести в тази на Ибн Фейд, но едвам. Беше по-стара и се бе сдобила с новото си предназначение по времето, когато империята е била новородена.

Спряхме пред двойна дъбова врата с украса от желязно дърво — два орела в битка, обърнати с гръб към разделителната линия в средата. Ръката на Елин беше по-студена от моята. На ръст бяхме почти равни, светлите ѝ цветове бяха едновременно чужди и интригуващи. Тя бутна едното крило на вратата и ме дръпна през прага.

Стаята от другата страна беше голяма и тъмна, светлина влизаше на кръпки през малки прозорци в тавана, прозорци с полупрозрачни

стъкла, сякаш покрити със скреж. Или бяха оригиналните стъкла, глазирани с изгубена технология, или ги бяха откраднали отнякъде.

— Няма нищо за гледане — рекох. — Пък и това е просто стая, какво да ѝ избираме?

— Аз пък останах с впечатлението, че идеята беше твоя — каза Елин, мина покрай мен и потъна в сенките. Едва ме докосна на минаване, но докосването запали огън в мен.

Идеята ми беше да отпратя Синдри и компанията му да оглеждат стаите, по възможност заедно с лорд-командира, а аз да остана сам при императорския трон и да го поогледам. Вместо това при трона беше останал Хемет, а аз си губех времето със...

— Нямаме много време. — Елин ме прегърна, силните ѝ пръсти се плъзнаха по мускулите край гръбнака ми.

— Не искам Синдри да си... — започнах.

Целуна ме, жадно, предизвикателно. После се отдръпна, колкото да каже: „О, стига, той знае какво съм намислила“, и смъкна от раменете си кадифеното наметало.

— Трябва да стигна до...

— Знам какво ти трябва, кралю мой. — Измъкна горницето през главата си, черно като къртича козина, с едно плавно движение, което я разголи, ако не броим полите. Кожата ѝ беше като мляко, розово имаше само при върха на големите ѝ гърди.

О, да. Елин определено знаеше какво ми трябва.

46.

ПЕТ ГОДИНИ ПО-РАНО

— Кой, по дяволите, си ти? — Отдръпнах се от Елин и я оставих облегната на стената да си оправя фустите.

— Човек, който вижда бъдещето. — Натрапникът, свещеник, ако се съдеше по расото му, ни гледаше с бели очи. Заради честта на Елин се надявах да е видял дори по-малко, отколкото подсказваше пердето му.

— В такъв случай знаеш, че всеки момент ще повтора въпроса си, нали?

— Аз съм отец Мерин, свещеник от Свободната църква на Адам.

— Значи ти ще ожениш брат ми и неговата хагенфастка невеста — каза Елин, докато си навличаше горницето. Изглеждаше забележително незасрамена, всъщност изглеждаше доста доволна.

— Да — отвърна отец Мерин.

Нещо ме глождеше, нещо познато във връзка с човек, който виждал бъдещето. Почесах се по главата, сякаш това можеше да помогне. Не помогна.

— Какво да направим за вас? — Държах под око вратата за Синдри и чичо му, но те май бяха твърде заети да обикалят другите стаи. Елин беше споменала, че брат ѝ знае какво е намислила. Надявах се, че не само знае, а и одобрява. Всъщност Елин ме бе уверила и в това. Така де, все пак бях спрял Феракинд, преди да изгори окончателно земята им с вулканите си. — Трябва ли ви нещо? — попитах.

— Не мисля — каза отец Мерин. Светлината откъм централната зала танцуваше по плешивата му глава и правеше някакъв номер с ушите му, които изглеждаха твърде големи, като на повечето старци всъщност. — Истината е, че дойдох да помогна на вас, крал Йорг.

— И как по-точно? — Нещо в този тип не ми даваше мира. Съмнявах се, че ще мине през Златната порта, за да извърши

церемонията. Не, щеше да мине от друго място. Също като мен, и той трудно би минал през Портата.

— Тук сте, за да огледате трона, Йорг. Под трона, ако трябва да сме точни. Желание, което има нещо общо с пръстена, който носите. Но не знаете как да направите това. Хемет няма да ви пусне на подиума. Хрумнали са ви няколко начина да отвлечете вниманието, но сте ги отхвърлили, защото всички те са откачени и обречени на неуспех. Дори сте се чудили дали да не заформите някакъв скандал с тази мила дама тук и да постигнете своето, докато всички останали са заети да се надвикват.

— Съвсем вярно — казах. Елин ме удари по рамото. Силно. — И защо искате да ми помогнете? Какво ще стане, когато използвам пръстена?

Отец Мерин сви рамене. Жестът прилягаше на по-млад мъж и за миг старецът ми заприлича на момче, облечено в чужди бръчки.

— Не виждам много със слепите си очи, само по нещичко от време на време. Знам едно обаче. Че използвате ли пръстена, лорд-командирът ще ви дължи услуга.

— А каква полза ще имате вие? — попитах.

— Това също е неясно и далечно — отвърна отецът. — Но съдействието на лорд-командир Хемет, съзнанието, че той ви дължи голяма услуга, ще ви помогне да вземете решение. Не сега, а след години. Това решение ще помогне на Свободната църква, а каквото помага на Свободната църква, отслабва Рим и помага на хората.

— Помага на хората? — Извадих образния пръстен изпод туниката, която ми беше заел Синдри, и го завъртях пред очите на Елин. — Е, добре. Щом трябва.

Дадох знак на свещеника да води.

— Води — рекох, спомнил си, че човекът е сляп.

Синдри, чичо му и знаменосецът на баща му се бяха върнали при лорд-командира и капитан Косон. Всички стояха пред трона.

Докато се приближавахме, Синдри подвижна:

— Намери ли ни хубава стая, Йорг?

— Е, на мен поне много ми хареса. — И двамата се ухилихме, палави момчета в класната стая. Така де, никой от двама ни още не беше женен. Порастването можеше да почака някой и друг ден.

— Лорд-командире — каза отец Мерин с напев на молитва в гласа. — Необходимо е да преместим за кратко трона.

Хемет се навъси, сякаш намираше за светотатствена мисълта дори да докосне трона, та какво остава да го мести.

— Сигурен ли сте, отче? Пак някое от виденията ви?

Отец Мерин кимна. Гологлав, кльоцав под расото си, с големи уши като дръжки — трудно ми беше да го взема на сериозно, но лорд-командирът очевидно се вслушваше в думите му. Хемет плесна с ръце и четирима гвардейци дотичаха от една врата в дъното.

— Преместете трона... там. — Гледаше ги как подхващат стола. — По-внимателно. Покажете уважение.

— И килима също — каза отец Мерин.

При тези думи веждите на лорд-командира отскочиха още по-нависоко, но въпреки това той даде знак на хората си да действат. Двама навиха на руло тежкия килим — истинско произведение на тъкаческото изкуство със сложни шарки и вплетена коприна, така лъскава под светлината, че приличаше на пеперудено крило.

В пода под трона имаше нещо като кръгла медна чиния, широка една педя. Пристъпих да се кача на подиума. Стражите наоколо моментално застанаха нащрек, готови да се намесят.

— Нека се качи, Хемет — каза кротко отец Мерин.

Лорд-командирът си пое дълбоко дъх и го издиша шумно. Махна ми да продължа, точно според очакванията на отца. Сигурно е ужасно всеки ден да си имаш вземане-даване със заклет в бъдещето.

Стисках образния пръстен в шепата си, та да не се вижда. Коленичих до металната чиния. Нямаше дръжка, нито панти, нито ключалка. Спомних си вратата в кулата на математа, протегнах ръка и допрых пръстена до центъра на медния кръг, като го закривах с дланта си. Усетих топлинка, а после пред мен се извиси Строителски дух. Дръпнах ръка. Образът бе изтъкан от светли сенки, точно като другите. Изглеждаше ми познат, но не беше Фекслър, нито Михаил, а...

— Поддържателю! — Лорд-командир Хемет падна на колене. Стражите наоколо последваха примера му.

Поддържателят постоя мълчаливо миг-два. Потрепна, намръщи се, плъзна се крачка назад, извън металната чиния. Пръстенът извибрира звънливо и над чинията се появи Фекслър. Двата призрака се счепкаха с погледи, свъсили напрегнато чела, дали в пристъп на

яроост, или концентрация, не знам, сплетоха ръце като борци... и изчезнаха.

— Невероятно! — Лорд-командир Хемет разтърка очите си. — Какво стана? Двама светци? Те биеха ли се?...

Осветлението се включи. Всички Строителски лампи се събудиха едновременно и куполът над главите ни светна като звездно небе в ясна нощ. Сиянието беше толкова силно, че неволно стиснах очи; пламъчетата на маслените лампи станаха невидими, все едно стоим навън в разгара на лятото.

— Светлините... — рече Норв Суровия, сякаш имаше вероятност да не сме забелязали.

Преди някой да е направил друг очевиден коментар, врати от лъскава стомана започнаха да се спускат от ниши над всички входове към залата освен над онзи със Златната порта. Съпровождаше ги пронизителен звук, от който ме заболяха зъбите, все едно някой стърже с нокти по дъската, на която Лундист пишеше с тебешир уравненията си.

— Вратите... — рече Норв. Удържах на изкушението да го млатна по главата.

За десетина секунди вратите се спуснаха додолу, метал се удари в камък, после, със същата скорост, започнаха да се вдигат. Гвардейци нахлуха в залата, вдигнати по тревога от писъка на механизма. Няколко минути се щураха насам-натам, насочвани от лорд-командира: едни завардваха входовете, в случай че е налице реална заплаха, втори проверяваха за други промени, трети се опитваха да успокоят прислугата, четвърти хукнаха да уведомят колегите си от другите гвардейски отделения, и прочие.

Цялата тази врява утихна внезапно, когато доведоха Поддържателя, истинския човек, чийто призрак от данни бяхме видели, преди Фекслър да го прогони. Ескортираха го четирима гвардейци, други се тълпяха зад тях, напълно забравили прословутата си дисциплина, досущ любопитни деца, които вървят по петите на чужденец, появил се на селския пазар. Фекслър беше прекъснал стазиса на Поддържателя.

— Виж ти — рекох. За Синдри и неговата компания Строителят беше просто непознат в странни дрехи, който държи дълга пръчка с китка къси червени ленти в края. Едва ли бяха познали в него

призрака, който се бе появил за броени секунди на подиума. За гвардейците обаче той беше оживяла легенда. За лорд-командир Хемет — светец, който върви към него в плът и кръв, собственият му почитан предтеча, комуто той дължеше немалка част от авторитета си. Хемет вдигна ръка и развълнуваният шепот утихна.

— Добре дошъл, Поддържателю! Добре дошъл! — поздрави го той с широка усмивка.

Поддържателят изглеждаше объркан и уплашен, но пък беше спал хиляда години, така че бях склонен да му простя.

Пауза, после той проговори. Но на какъв език, не знам. Език без мелодичност, груб и гърлен, в който долавях по някоя позната дума. Определено различих „тревога“, тази дума човекът повтори няколко пъти.

— Може би говори друг език — казах. — Чел съм, че сред Строителите имало много езици, почти толкова, колкото са кралствата в империята. А дори да говори имперски, не е изключено езикът да се е променил оттогава. Светът се движи, нищо не стои на едно място, думите най-малко от всичко.

Хемет ме стрелна с навъсен поглед, но гневът му не продължи дълго, беше само малък облак, минал набързо пред слънцето.

— Ти направи това, ти го събуди и върна светлината в този дворец. И аз няма да го забравя, крал Йорг. — Сложи ръка на рамото на Поддържателя, после застана до него, прегърнал го през раменете, сякаш да го защити. — Ще разговарям с Поддържателя на четири очи. Капитан Косен, погрижи се за гостите ни, покажи им най-топлото ни гостоприемство, а когато приключат, ги изведи от двореца.

И си тръгна, като поведе Поддържателя със себе си.

Наведох се да взема образния пръстен.

— Е, отче Мерин, бяхте прав. Хемет вече ме обича. — Свъсих чело. — Преди време някой ми каза... имам предвид, че не бива да разкривате на човек какво е бъдещето му, защото това би променило идните събития.

Мерин се усмихна и обърна към мен белите си очи.

— Зависи от бъдещето, Йорг, и от това каква част от него разкриваш. Собствените ми видения са толкова неясни, че не бих могъл да разкрия твърде много дори да искам.

— Е, какво друго можете да кажете за моето бъдеще, отче? — Приблжих се, за да ме види с отломките от зрението си.

— Не ти трябва да знаеш, Йорг — каза той. — Бъдещето е тъмно място. В него всички умираме.

— Нищо, кажи ми.

И понеже знаеше, че така или иначе ще го принудя да говори — поне *дотогава* бъдещето беше ясно и за двама ни, — той се подчини.

— Ще убиваш отново и отново, ще извършиш страшни неща, ще предадеш онези, които би трябвало да обичаш, ще унищожиш брат си и ще съсипеш всички ни.

— Е, нищо ново значи. — Зърнах с периферното си зрение лицата на Елин и Синдри, видях промяната, която ги изопна, но реших да не обръщам внимание. Но бях разочарован, признавам си, а разочарованието се отразява зле на изразните ми средства. Надявал се бях, че може да порасна, да стана по-добър, да бъде нещо повече. — Кажи ми, отче. — Постарах се думата „отче“ да прозвучи искрено, да се изпълни със съдържание. — Защо всеки големец, всеки важен човек, не се стреми да си намери заклет в бъдещето гадател и да планира пътя си към величието?

Отецът застина. Изгърби се под тежестта на съжаление, което не може да се изиграе. Заговори с мека, насочена навътре насмешка и аз знаех, че казва истината.

— Да погледнеш в бъдното е себеразрушително. Да видиш самия себе си в лабиринта на възможните пътища, да последваш истината сред всичките завои и примки. Дори да го правиш рядко и предпазливо, плащаш цена. Спираш да растеш. — Помислих си за Джейн, по-голяма на години от Горгот, но мъничка на ръст. — Или ослепяваш. — Пердетата на очите му изглеждаха лъскави под силното Строителско осветление, като опали. — А ако погледнеш твърде надалеч, ако се опиташ да видиш какво чака всички ни в края...

— Кажи ми.

Отец Мерин поклати глава.

— Гори.

И за миг аз зърнах ръка без кожа, стиснала медна кутийка.

47.

Зарязахме трупа на папата сред закланите ѝ гвардейци и тръгнахме към императорския дворец, гигантски купол, издигнат от хиляди големи блокове пясъчник, без хоросанова спойка, крепени на място единствено от гравитацията. Стотина гвардейци от моя ескорт останаха при мъртвите, докато капитан Девърс размишляваше как да постъпи.

— Голям е. — Красноречието на Макин, изчезнало при портите на града, още беше в отпуск.

— Какво ли би било да дойда тук начело на армия. Да имам сто хиляди копия зад гърба си. И просто да взема трона, вместо да търся одобрение.

Никой не ми отговори. Само студеният вятър дърпаше наметалата ни и копита трещяха по камък.

Докато яздехме бавно през гигантския площад на Виен, най-сетне си дадох сметка, че баща ми наистина е мъртъв. Тази вест ми бе поднасяна на части. Призрак, показан ми от личата, сън за врагове във Висок замък, съболезнованията, изказани ми от наместничката Божия. Но нищо неоспоримо или внезапно, като да го видя как пада в краката ми и да сведа поглед към трупа му. Нищо така окончателно или греховно, като да нанесе лично смъртоносния удар и да избърша кръвта му от ръцете си с ясното съзнание, че никога няма да се махне оттам.

Чувствах се... кух. Смъртта му беше като удар с чук по камбана и сега тонът отзвучаваше в гърдите ми, фалшив тон за фалшиво минало.

— Нищо не може да се поправи, брат Макин.

Макин ме погледна. Не каза нищо. Мълчанието, както знаем, е злато.

А можех да стисна стареца за гърлото, докато още беше жив. Да го душа и да гледам как светлината в очите му гасне. Можех да се

разкрещя, да беснея заради стари неправди. Но и това би отзвучавало в мен с фалшив тон, на кухо. Всъщност никога не съм имал полезен ход.

Плъзнах пръст по ръката, която държеше юздите, усетих белезите по китката си.

— Бих могъл да взема императорския трон. И свещениците да впишат името ми за вековете. Но онова, което тръните написаха тук, то е моята история, история за отнетото, което не подлежи на промяна.

Макин се намръщи, но продължи да мълчи. А и какво би могъл да каже?

Името ми за вековете? *Какви векове?* Марко Онстантос Евеналайн от Златната къща е бил тест, не начало, не проба. А тест, от който да се поуча. Години наред Михаил и съмишлениците му са позиционирали оръжията си. Огньовете на Строителите, техните отрови и чуми. А ето ни и нас, новите хора, родени от пепелта, играем си с нашата магия, с играчките, които са оставили за нас Фекслър и другите като него. Играем си и отваряме пукнатини в света. Отваряме пукнатини и така наливаме вода в мелницата на Михаил, докато съвсем скоро не стигнем повратната точка, когато призраците от нашето минало ще се въздигнат отново и ще донесат решението на всички проблеми. А какво ме следваше? Какво вървеше по петите ми? Армия на мъртъвци, некромантски клин, насочен по стъпките ми право към Виен. Клин достатъчно голям да разцепи всинца ни. Нищо чудно, че отец Мерин бе ослепял. Бъдещето ни е било ярко за него. Валеше. Студен есенен дъжд, но кротък, приспивен. Пълнеше очите ми. Позволил бях на тръните да ме задържат, взел бях онова, което предлагаша, и бях изгубил първия от братята си. Плът от моята плът и мое задължение, първият дълг, който сам си бях вземил — да се грижа за него. Провалих се и той умря самичък. И макар че бих платил всяка цена да поправа онази неправда, дори императорът не разполага с толкова пари.

Дворцовият купол, така далечен доскоро, ни погълна в сянката си. Отърсих се от спомените, оставих майка си, баща си и брат си в дъжда.

По периметъра на купола имаше десетина входа, достатъчно високи да мине човек на кон и широки да поберат трийсет. При пристигането на всеки от Стоте гвардейците от ескорта му се отправяха към тези входове и заемаха позиция в залите зад тях. Ако се

появеше враг — да речем, аз и моите сто хиляди копия, — щяха да препуснат навън, за да защитят Събора.

Мартен ме побутна по рамото и посочи на запад. Видях димна колона, разлюляна от вятъра, черен пушек.

— Във Виен има много комини — казах.

Мартен посочи към втора колона, по-далече от първата, надигнала се да срещне ниските облаци. Запитах се дали мъртъвци не напират към градските порти, пресни мъртъвци, събудени от приближаването на Мъртвия крал. Защото не можеше да е той — дори най-бързите части от ядрото на армията му не биха могли да се придвижат толкова бързо. И все пак плащаницата от дим над далечните покриви изглеждаше странна. Дали пък в покрайнините на града нямаше пожар?

— Може би някой ме е изпреварил и е дошъл с армия — казах.

Гвардейските зали в основата на купола се запълват поред, като най-отдалечените от централния вход са първи. Стотиците от нашия ескорт се насочиха към най-близката до кралския вход зала. Кое то навярно означаваше, че делегацията от Удавените острови, която идваше след нас, щеше да е последната пристигнала. Някои смятат, че ако минеш пръв през Златната порта за Събора, ще си спечелиш благоразположението на мъртвите императори. По-практичните са на мнение, че така си осигуряваш допълнително време за договорки и пазарлъци с останалите делегати. Аз пък казвам, че ако се мотаеш в двореца от самото начало, на делегатите ще им писне да ти гледат мутрата. При предишния си престой тук бях чакал извън тронната зала, понеже бях недостоен да прекрача прага ѝ, и Стоте едва ли ме бяха запомнили, ако изобщо ме бяха видели как надничам сърдито към тях през Златната порта.

Слязохме от конете. Осер Гант излезе от каретата, след него слязоха Гомст и Катерин, както и Миана с Уилям, всичките увити в кожи срещу студения вятър. Почувствах се като джудже в сравнение с гигантската уста на Кралската порта. Влязохме вкупом, придружени от десетина гвардейци в златно — почетна стража, която да ни води. Ескортът ни бе поверен на капитан Алан, понеже Девърс беше останал навън да размишлява над папския труп.

Церемониалните порти бяха широко отворени, чудовищни крила от потъмняло през столетията дърво, обковани с бронз. Изглеждаха толкова неимоверно тежки, че сигурно сто яки мъже трябваше да напрегнат мишци, за да ги затворят, и то ако някой си беше правил труда да смазва редовно пантите. Минахме през портата и продължихме по коридора на императорите, където всички те бяха увековечени в камък — бащи, синове и дядовци, узурпатори, копелета, издигнати до трона по липса на законен наследник, убийци и военачалници, миротворци, строители, учени, философи, откачалки и дегенерати, всичките представени като герои, с брони, стиснали символите на властта си. Имаше Строителско осветление, десетки ярки лампи, вградени в тавана, които водеха напред и къпеха всяка статуя в кръг от светлина.

— И ти искаш да застанеш в края на тази редица? — обади се Катерин до мен. Не бях усетил кога се е приближила.

— Орин от Стрела го искаше — отвърнах. — Нима моята амбиция е по-недостойна?

Нямаше нужда да отговаря на този въпрос.

— Може би империята има нужда от мен. Може би аз съм единственият, който стои между нея и края ѝ, може би без мен ще се удави в ужас или ще изгори в пламъците на своето минало. Хрумвало ли ти е някога това? Веднъж ти казах, че клин се избива с друг клин. Сега казвам, че само убиец може да спре черната смърт. Да бори огъня с огън.

— Не по тази причина го искаш — каза тя.

— Да.

Стигнахме до края на статуите, покрай император Адам Трети, покрай Хонорий на стюардския му стол, сериозен, вперил поглед в безкрайността. Недалеч пред нас се виждаше друго преддверие, виждаха се още гвардейци и други пътници, поне ако се съдеше по облеклото им.

— Оръжията ще ви бъдат взети и съхранявани с нужното уважение на сигурно място. — Капитан Алан сведе поглед към Гог, който висеше на кръста ми, после погледна тревожно Райк. — Ще бъдете претърсени нееднократно, преди да влезете в тронната зала за Събора. Ако излезете през Златната порта преди окончателния вот и после поискате да влезете отново в залата, претърсванията ще бъдат

повторени. Тези предохранителни мерки гарантират както собствената ви безопасност, така и безопасността на другите делегати.

— А ти би ли се чувствал в безопасност, ако си невъоръжен в компанията на този тип? — И кимнах към Райк.

— В-вашите оръжия ще бъдат...

— Да, разбрахме вече. — Нещо друго привлече погледа ми. — Мили боже, онова там не е ли?... Сериозно? Тапрут! Ела тук, стар мошеник такъв!

И от групата пред нас се отдели доктор Тапрут с бързата си неравна крачка и размахна ръце, ухилен до уши.

— Глей, глей! И това ако не е самият крал Йорг! Повелител на девет нации! Моите съболезнования за баща ти, момко.

— Твоите съболез...

— Смятах, че предпочиташ да го убиеш собственоръчно, но времето има други планове за нас и всички ние горим в огъня му. Виж ме мен. — Ръцете му хвъркнаха към слепоочията му. — Побелявам. Пепел, ти казвам. Горим в огъня на времето. Глей само.

— Гледам те, старче.

— Старче? Ще ти дам аз едно старче! Ще...

— И какво те води насам, докторе? — прекъснах го аз.

— Циркът в града ли е? — Райк надвисна над нас, огромен и с блясък в очите. Не му обърнахме внимание.

— Събор е, Йорг. През четири години човек като мен, който знае това-онова, става търсена стока. О, да. Голямо търсене настава, и доходно. Глей! Плащат ми да шепна. Да шепна, че еди-кой си дук обича момченца, че на онзи лорд сестра му е женена някъде си, че не знам кой си крал се мисли за пряк потомък на Адам Първи. Тих, златен шепот в жадни уши. Глей! Ако беше така всяка година, а не веднъж на четири, ехеее!

— Ако беше всяка година, щеше да се отегчиш, Тапрут. А отегчените мъже залиняват и умират. Стават гориво за огъня.

— Така де, ама хубаво е да те търсят, пък било то и през четири години. Хубаво е да знаеш. — Ръцете му рисуваха абстрактни картини, все едно знанието можеше да се улови от въздуха.

Посегнах бързо — с Тапрут бързината е задължителна — и го хванах за рамото.

— Ами да проверим колко точно знаеш, става ли?

Тапрут ме погледна в очите, неподвижен като никога, не трепваше дори.

— Стани ми съветник. Един от делегатите на баща ми претърпя злополука. Можеш да заемеш неговото място.

Дебелак в черно кадифе с червена подплата в цепките тръгна към нас, тежката златна верижка на шията му се полюшваше в такт със забързаната му крачка.

— Тапрут! Какво означава това?

— Този човек иска да се възползва от услугите ми, дук Бон. — Тапрут не отклони поглед. Имаше бързи тъмни очи, жадни да попият света с всичките му цветове.

— Да си иска каквото ще. — Дук Бон сплете пръсти върху шкембето си. Беше нисък, но изглеждаше умен, доколкото може да се съди по външния вид. — Е, как се казва и какво ще ме посъветваш? Хайде, човече, заслужи се хонорара, ако обичаш. Нека види какво е изпуснал.

Макин и Мартен застанаха от двете ми страни. Райк — малко по-назад. Останалите от моята група ни наблюдаваха от мястото си до статуята на стюарда.

— Това е крал Хонорий Йорг Ренар, крал на Анкрат, крал на Гелет, крал на Ренарските планини, на Кеник, Стрела, Белпан, Конот, Нормарди и Орлант. Редно е да знаете, че той не е добър човек, но не е и човек, който се отказва от своето, и ако стане така, че целият ад се отприщи срещу тези стени, както по мое мнение ще се случи съвсем скоро, по-скоро, отколкото ни се иска, крал Йорг е човекът, който ще застане на пътя на прилива. Съветът ми към вас, дук Бон, е да се поставите на неговите услуги, както смятам да направя аз. Ако има човек, способен да вдигне на крака имперския лъв, така че всички да чуем отново рева му, то този човек стои пред вас.

Ухилих се, когато спомена за имперския лъв. Тапрут явно не беше забравил своя лъв, онова жалко и мършаво същество, което бях освободил от клетката му.

И така, предадохме оръжията си. Взеха ми също образния пръстен, камите ми, иглата от косата ми и гаротата, която държах в ръкава си. Опитаха се да вземат и жезъла от желязно дърво, който ми беше дала Миана, но аз щракнах с пръсти и отец Гомст — добре де, епископ Гомст — пристъпи напред с тежкия том, който му бях поверил

в каретата на Холанд. Приканих капитана на портата Хелстрьом да разлистим заедно „Ечелионовия протокол на съдебните решения, Адам II и Артур IV, имперски години 340-346“, а доктор Тапрут надничаше любопитно през рамото ми. И след разгорещен, но много кратък спор аз постигнах своето — имах право, като лорд на Орлант, да нося служебния си жезъл (дървен) навсякъде където си поискам! По императорска заповед.

Дукът на Бон сумтя и пръхтя, стрелка ме с тъмни погледи, но не си тръгна, затова пратих при него Макин с бегло намигване, защото знаех, че малцина са способни да устоят на чара му.

И след по-малко от час отново стояхме пред Златната порта, древната дървена арка, която ми беше попречила да заема мястото си на последния Събор. Както знаем, вече не бях опетнен, защото магията ми се беше изпарила при обсадата на Призрачния. Въпреки това не горях от нетърпение да застана пред онази порта. Опарената ръка не бърза да хване отново машата, дори когато всички сетива, освен спомена, ти казват, че машата отдавна е изстинала.

— След теб, любима. — И побутнах Миана напред заедно с бебето. Оказа се, че друго отсъждане, записано от прилежния Ечелион през имперска година 345, касае децата и тяхното присъствие на Събора — самите те не могат да бъдат назначавани за съветници, но могат да присъстват в залата, ако са придружени и от двамата си родители. Полезни неща са това книгите. И допълнителните разпоредби. Ако ги прилагаш избирателно.

— Не те съветвам да го правиш, съветничке — казах, когато Катерин понечи да последва съпругата ми.

— И откога съм започнала да ти искам съвет, Йорг? — Катерин обърна към мен прекрасните си очи и онази глупава мисъл, че мога да стана по-добър човек, че мога да се променя, ме завладя отново.

— Портата ще те отхвърли, милейди. А усещането е крайно неприятно, уверявам те. — Да те отхвърлят винаги е неприятно.

Тя се намръщи.

— Защо?

— Баща ми не те е познавал толкова добре, колкото те познавам аз, иначе нямаше да те прати тук като свой представител. Портата няма да те пусне. Ти си заклетя в сънищата. Опетнена. Ще те отхвърли и от това ще те заболи. — Почуках по слепоочията си.

— Аз... редно е да опитам. — Беше ми повярвала. Не мисля, че съм я лъгал някога.

— Недей — рекох.

И тя се дръпна настрана, като клатеше смутено глава.

— Райк — казах аз и един по един братята влязоха в залата на Събора. Мартен, сър Кент, Осер и Гомст ги последваха. Сетне лорд Макин с дук Бон.

Катерин седеше на мраморна скамейка, преплела пръсти върху диплите на черната си пола, и ни гледаше — мен, Горгот и Тапрут.

— Не знам какво ще стане — обърнах се към левкротата. — Портата може да те отхвърли, може и да те пусне. Ако те отхвърли, поне ще си в добра компания. — И кимнах към Катерин.

Горгот раздвижи огромните си рамене, тежки мускули издуха червената кожа. Наведе глава и тръгна към арката. Когато я наближи, забави крачка, сякаш влизаше в пастта на снежна виелица. Спираше след всяка стъпка, все едно събира кураж за следващата. Цялото му тяло трептеше от напрежение. Помислих, че ще се откаже, но той продължи упорито напред. Лесно можех да си представя лицето му — напрегнато като сгърбените рамене. Пристъпи под арката, Златната порта заскърца, дори се изви сякаш, съпротивляваше се, но накрая все пак отстъпи и призна правото му да мине. Стъпил най-сетне в тронната зала, Горгот едва не падна, така се подкосиха краката му.

— Би трябвало да опитам — каза Катерин и се изправи неуверено.

— Горгот само е топнал пръстите на краката си в реката. А ти плуваш в нея — отвърнах и поклатих глава.

Зърнах през рамо трима да влизат в преддверието, предхождани от двама гвардейци. Триото определено привличаше погледа. Трудно може да си представи човек трима толкова различни делегати. Приковах поглед в тях и усетих как Катерин също обръща очи натам.

— Червената кралица, Лунтар от Тар и Мълчаливата сестра — прошепна зад мен Тапрут, използвайки тялото ми като щит, зад който да се скрие. Катерин си пое остро дъх.

Лунтар и Сестрата вървяха от двете страни на кралицата, висока жена, костелива, но несъмнено красавица на младини. Сигурно беше на петдесетина години, ако не и повече. Времето я беше опърлило сякаш, вместо да я съсухри, кожата ѝ се опъваше върху остри скули, а

косата ѝ — най-тъмното тъмночервено — беше прибрана назад с диамантени фиби.

— Крал Йорг! — поздрави ме тя, макар да ни делиха двайсетина метра, и ми отправи свирепа усмивка. Черните дипли на полите ѝ лъщяха като общити със скъпоценни камъни и меняха оттенъка си при всяка крачка, яката се извисяваше зад нея, твърда и разперена като ветрило, алена дъга, разперена по-високо от главата ѝ.

Чаках мълчаливо. С Лунтар се бях срещал, но не помнех нищо. Той бе прибрал в кутия спомените ми в изпепелените земи на Тар. До великолепието на кралицата изглеждаше пълен мизерник със сивата си туника и бялото наметало, но малцина биха забелязали облеклото му — не то, а раните от изгорено привличаха окото. Сигурно Леша е изглеждала така, преди грозни белези да затворят раните, получени сред хълмовете на Иберико. Раните на Лунтар бяха съвсем пресни, още влажни. Тънки корички се сцепваха при всяко движение и отдолу лъщеше сурова плът.

— Внимавай за Мълчаливата сестра — изсъска Тапрут. — Не я изпускай от поглед! Тя умее да убягва на окото.

Самата истина, защото вече бях забравил за нея, сякаш не трима, а двама ни приближаваха, само Лунтар и неговата кралица. С усилие, като онова, с което се залавяме за неприятна задача, принудих ума си да я види. Стара жена, наистина стара, като дървото на Златната порта, с дълъг сив плащ, който се гънеше на вълни като мъгла, качулката спусната ниско над лицето ѝ. Виждах само бръчки и блясък на очи, едното перленобяло.

— Крал Йорг — повтори Червената кралица, когато застана пред мен. Бяхме еднакви на ръст. Май ѝ доставяше удоволствие да изрича името ми, въртеше го на езика си. Неприятно. — И принцеса, ако не греша. Тевтонка, ако се съди по външния вид. — Погледна към Мълчаливата сестра, за миг само. — Но името ѝ не се вижда. Заклета в ума? В сънищата навярно.

— Катерин Ап Скорон — каза Катерин. — Баща ми е Исен Ап Скорон, лорд на Айзеншлос.

— И доктор Тапрут. Защо се криеш, Елиас? Така ли се посреща стара приятелка?

— Елиас? — Пристъпих настрана и се обърнах да погледна Тапрут.

— Алиша. — Тапрут се поклони дълбоко.

— Нима си се надявал да минеш през портата, без да си поприскаваме, Елиас? — Кралицата се усмихна доволно на смущението му.

— А, не, аз само... — Тапрут, останал без думи. Виж, това беше нещо ново.

— А ти ще останеш навън заедно с нас, скъпа Катерин — смени темата кралицата, като остави Тапрут да си търси отговора. — С „опетнените“, както със завидна охота ни нарича лорд-командирът.

Имаше предвид с тях двамата, тоест с нея и Лунтар, помислих си спокойно, после се стреснах, както се стряскаме на ръба на съня. Трудно беше да се фокусирам върху Мълчаливата сестра, но аз вперих упорито поглед в нея и издигнах мислена стена около ума си, спомнил си Корион и силата на неговата воля.

— Чувал съм за теб, Сестро — казах й. — Сагеус говореше за теб. Корион и Чела те знаеха. Джейн също. И всички те се чудеха кога ще излезеш на сцената. Сега може би?

Отговор не получих, само лека усмивка на сухите старчески устни.

— Е, като се има предвид името ти...

Пак същата усмивка. Очите й имаха притегателна сила, теглеха като отлив.

— Продължавай така и току-виж съм ти позволил да ме притеглиш. Пък тогава ще видим какво ще стане, нали?

Това не й хареса. Извърна рязко поглед, от усмивката не остана и следа.

— И Лунтар. Не те помня. И това май е по твоя вина, нали? Възможно е да си ми направил услуга с онази твоя кутийка, или пък не. Още не съм решил.

Той отвори уста да отвърне и лицето му се пропука, прозрачна течност ороси раните му. Ехо на стара агония звънна в скулата ми, точно както Златната порта го беше пробудила преди години, когато за пръв път си пробвах късмета с нея. Огънят все още ме плашеше, няма две мнения по въпроса.

— Искаш ли да си върнеш спомена за мен, Йорг? — попита Лунтар.

Всъщност не исках. Така де, кой иска отново да гори?

— Да — рекох.

— Хвани ръката ми. — И я протегна към мен, влажна, оросена.

Пригади ми се, жлъчка опари гърлото ми, но издържах и хванах ръката му, затворих пръсти около раните, усетих как разкъсаната кожа се мести под хватката ми.

И то се появи — лъскав наниз от спомени, лудостта, дългото пътуване вързан на седлото на Барт, истериите ми, докато Макин ни водеше на юг в опърления пущинак, който хората наричат Тар.

Щрак. Вперил съм поглед в някаква кутия, медна кутия с релеф от тръни. Капакът ѝ току-що се е захлопнал, а ръката, която го е затворила, е изгорена цялата.

— Какво? — казвам. *Не е най-интелигентният въпрос, но покрива широка палитра от питання.*

— Казвам се Лунтар. Ти беше болен. — *Примлясване с устни след всяка дума.*

Вдигам глава, косата ми провисва от двете страни на лицето и го виждам. Истинско страшилище, с толкова много пресни изгаряния, че сякаш целият е една огромна рана.

— Как издържаш болката? — питам.

— То е просто болка — казва той и вдига рамене. *Бялото му наметало, оцапано с прах, лепне по снагата му, сякаш целият е мокър отдолу.*

— Кой си ти? — питам, *макар да ми е казал името си.*

— Човек, който вижда бъдещето.

— *Навремето познавах едно момиче като теб — казвам и се оглеждам за братята. Виждам само прах и пясък.*

— *Джейн. — Той кимва. — Тя не виждаше надалеч. Собствената ѝ светлина я заслепяваше. За да виждаш в тъмното, трябва да си тъмен.*

— А ти надалече ли виждаш? — питам.

— *До самия край — отвръща той. — До следващата ни среща. След години. Само това спира погледа ми. Когато видя себе си на пътеката.*

— Какво има в кутията? — *Нещо в кутията я прави да изглежда по-важна от всичките години напред.*

— Нещо лошо, което си извършил — казва той.

— Вършил съм много лоши неща.

— Това е по-лошо от другите. Поне в твоите очи. И е смесено с отровата на Сагеус. Трябва да ферментира известно време в кутията, да загуби малко от жилото си и чак тогава ще е безопасно да излезе на бял свят.

— Безопасно?

— Безопасно — казва той.

— Е, кажи ми за бъдещето.

— Ами, там е работата... — Примлясва отново с изгорените си устни, нишки разтопена плът лепнат между тях. — Там е работата, че ако кажеш на някого бъдещето му, то може да се промени.

— Може ли?

— Избери си число от едно до десет — казва той.

— Знаеш какво ще избера?

— Да.

— Но не можеш да го докажеш.

— Не винаги, но днес мога. Ще избереш три. Хайде, избирай.

— Три — казвам аз с усмивка.

Вземам кутията. Оказва се неочаквано тежка.

— Сложил си спомените ми вътре?

— Да — казва той. Търпелив е. Като учителя Лундист.

— И виждаш бъдещето ми до момента на следващата ни среща, която ще е след години?

— След шест.

— Но ако ми кажеш, бъдещето вече няма да е моето бъдеще, а ако ми кажеш и за новото, то също ще се промени?

— Да.

— Нищо де, кажи ми. После можеш да прибереш спомена в кутията. А когато се срещнем, ще ми го върнеш. И тогава ще знам, че наистина виждаш в годините напред.

— Интересна идея, Йорг — казва той.

— Знаел си, че ще го предложи, нали?

— Да.

— Но ако ми беше казал, можеше и да не го предложи.

— Да.

— А как, според виденията, ще отговориш самият ти на моето предложение?

— С „да“.

Аз кимам. И той ми казва. Всичко, което ще се случи. Всичко.

— Йорг? — Катерин ме дръпна за рамото. — Йорг!

Сведох поглед към ръката си — празна, влажна, парченца изгорена кожа полепнали по дланта ми. Вдигнах глава и срещнах очите на Лунтар.

— Бил си прав — рекох. — За всичко. — Дори за Чела. Докато ми е разказвал за нея, съм се изсмял и съм го обвинил в лъжа.

— Е, вече познаваш човек, който вижда бъдещето — каза той.

48.

— Е, вече познаваш човек, който вижда бъдещето — каза Лунтар.

— Човек, който е погледнал твърде далеч и е изгорял — казах аз.

— Да.

— И как да спрем това бъдеще, в което всички изгаряме?

— Едва ли ще можем — отвърна Лунтар. — Но ако имаме някакъв шанс, трябва да действваме сега. — Подаде ми сгънато парче пергамент, цялото на петна от влагата по пръстите му. — Четири думи. Важно е да ги прочетеш в правилния момент, не по-рано.

— И как ще разбера кога е правилният момент?

— Ще разбереш.

— Защото ти вече си го видял — казах аз.

— Нещо такова.

— И ще се получи ли?

Той поклати глава и каза:

— Въпреки това опитай. Не всеки край може да бъде видян.

Червената кралица ме гледаше, тя, Катерин и Мълчаливата сестра, наблюдаваха ме, сякаш съм мозайка, която трябва да се подреди. Лунтар кимна към тях.

— Какво ще кажеш, Йорг? Май вече разполагаме със старицата, майката и девицата? Триликата богиня на старите времена, въплътена наново?

И за миг наистина ми се стори, че са три поколения на една и съща жена. Катерин имаше силата на кралицата в лицето си и мъдростта на Сестрата в очите си.

— Хващай се на работа, момче — каза кралицата. — Нямаме време за губене.

И така, аз пристъпих да целуна Катерин, смел до безразсъдство като човек, който знае, че последните песъчинки изтичат. Но тя ме спря с ръка на гърдите.

— Оправи нещата, Йорг.

И аз за пръв път минах през Златната порта.

Императорската тронна зала може и да не беше претъпкана, но определено се беше позапълнила. Близо сто и петдесет лордове на империята и техни съветници кръжаха около подиума. Тронът сякаш се носеше над тях, обикновен дървен стол, но зловещ някак, и чакаше своята жертва.

Спрях за миг да огледам обстановката. Фракции се усамотяваха в страничните зали, други излизаха от тях с доволни физиономии, явно постигнали споразумение, трети излизаха гневни, успели единствено да задълбочат различията си. Гвардейци стояха на пост по периметъра на залата, а над всичко това се носеше глъчта на неспирни разговори.

— Ей, ти! — Висок мъж, малко по-голям от мен на години, се отдели от групата си само на няколко крачки от Златната порта. Допреди миг беше държал реч на десетината си слушатели, придружена с енергични жестове, кадифената му одежда беше обшита със скъпоценни камъни, които отразяваха светлината при всяко движение.

— Какво? — отвърнах му също толкова безцеремонно, което очевидно го изненада, ако се съдеше по това как му провисна долната челюст. Явно ме беше взел за медна корона, дребен лорд с един глас и без свита. Не бях достатъчно възрастен да мина за съветник.

— На какво мнение си по Мортрейнския въпрос? — Бузите му бяха румени и месести, напомни ми за братовчеда Маркрос.

— Изобщо не съм се замислял. — Хората зад него бяха с подобна разцветка и облечени в подобен стил, така че най-вероятно бяха от същия район. От изток някъде, ако се съдеше по вида им. Отнякъде, където Мортрейнският въпрос имаше сериозна политическа тежест.

— Е, трябва да се замислиш. — И ме ръгна с пръст в гърдите.

Преди да ме е ръгнал втори път в излъсканата стомана на нагръдника, аз му хванах пръста.

— Защо го правиш? — попитах, докато той охкаше. — Защо ми даваш лост към болката си? — Тръгнах бавно напред, като извивах пръста му, и той побърза да отстъпи към групичката свои поддръжници, мрънкаше и се навеждаше все по-ниско, за да увеличи острия ъгъл, под който държах показалеца му.

Стигнахме до групичката източни лордове, мъже от степите със смешни конусовидни шапки, натезали от яркоцветна бродерия, и аз извих пръста му още малко, колкото мъжът да се смъкне на колене.

— Как се казваш? — попитах.

— Молион от Хонеере — изсъска той през зъби.

— Йорг от Запада. — Имах твърде много кралства и ме мързеше да ги изреждам. — Направи две грешки, Молион. Първо, даде ми пръста си. И още по-лошо, когато го взех, ти позволи да го използвам срещу теб, позволи чрез него да ти отнема честта. Не трупай грешки връз грешките, човече. Пръстът ти беше изгубен в момента, в който го хванах. Трябваше да се хвърлиш напред. Е, пръстът ти щеше да се счупи, но това е малка жертва, срещу която щеше да спечелиш предимство и да ме събориш на задник. — Плъзнах поглед по групичката източни крале. — Ще сгрешите, ако заложите на този. Той не притежава необходимата сила.

Счупих пръста на Молион. Яко изпука. И тръгнах да намеря свитата си.

— Виждам, че вече си се запознал с цар Молион. Наскоро възкачил се на трона, язди репутацията на тейко си. — Доктор Тапрут се плъзна покрай мен и ме поведе към Макин и останалите.

— Йорг! — Макин ме плесна с длан по рамото. — Тъкмо казвах на дук Бон, че ти си човекът, който да уреди несъгласията му с неговите северни съседи. Братовчеди на нашия добър приятел дук Аларик.

Кимнах с усмивка и с пълното съзнание, че на фона на изгореното ми лице усмивката вероятно изглежда повече свирепа, отколкото дружелюбна.

— Къде е Миана? — попитах. — И синът ми?

— Кралицата отиде да намери баща си, господарю. Сър Кент тръгна с нея. Горгот също, макар че неговата основна цел е да души за тролове — каза Мартен.

— Тролове? — Погледнах Тапрут.

— Говори се, че последният император е имал елитна гвардия, гвардия в гвардията, ако щеш. Описанието, което съм чел, ги определя

като „нечовеци“. — С което вдигна рамене да приключи въпроса, жест достатъчно красноречив, но пък той умееше да говори с тялото си.

— Кажете ми какво е положението, Тапрут — рекох аз.

— Глей, глей! — И ми го нарисова с въглен върху парче пергамент. — Ти имаш девет гласа. Дук Аларик има два и вероятно ще привлече още два с помощта на Готман от Хагенфаст — ако съм разбрал правилно, съпругата му има някакво влияние там.

— Елин. — Усмихнах се, по-меко този път.

— Дядо ти има два гласа, бащата на Миана — един, а двамата заедно — граф Ханса и лордът на Уенит — вероятно ще привлекат още три. Глей бе!

— Ама аз само...

— Ибн Фейд има пет. Кое то прави общо на наша страна...

— Двайсет и пет — прекъснах го аз. — Трябват ми два пъти повече, че и отгоре.

— Двайсет и шест, ако Макин омагьоса дук Бон. — Тапрут отбеляза гласа на Бон до гласовете на халифа. — Много е впечатляващо, че събираш подкрепа от ледения Север до пустините на Африк. Човек, който може да привлече толкова коренно различни поддръжници, очевидно има какво да предложи. Погледнат ли играч като Молион, поддържан от твърд блок съседни кралства, Стоте виждат само едно — местен интерес, следователно заплахата. Но когато видят човек, комуто са задължени както халифи от горещите пясъци, така и северни лордове, които се наливат с медовина в проветривите си зали... току-виж им се привидял император. — Тапрут размаха ръка към главата ми, уж рисува корона. — А помисли и за друго. Трябват ти петдесет и един гласа само ако бъдат дадени всички гласове.

— Интересно — казах аз. — Искам двамата с Макин да се поразходите сред Стоте. Вижте кой може да бъде обърнат в наша полза, кои са враговете ни и кой оглавява силните фракции. Когато една фракция бъде разбита, отломките често се разбягват в различни посоки и лесно се поддават на влияние. — Урок, който бях научил на пътя. Убий главата и тялото е твое. — Нека Миана и Осер се заемат със същото. И Гомст. Той да поеме набожните.

Тапрут кимна. Понечи да се обърне, но аз го хванах за китката.

— А, още нещо, докторе. Възможно е да чуеш слухове, че папата е била убита. Искам неуморно да повтаряш, че аз нямам нищо общо с

това. А ако няма такъв слух, гледай да го пуснеш.

Тапрут вдигна и двете си вежди, но после кимна и тръгна да изпълни задачата.

— Йорг! — Лорд-командир Хемет разбутваше Стоте, сякаш те бяха овце, а той — пастирът. — Йорг Анкрат! — Поддържателят бързаше след него, стиснал здраво устни. Официалната версия гласеше, че се е събудил ням след хилядолетния си сън. Ако питате мен, след като бе посвикнал със звученето на старата реч, лорд-командирът беше стигнал до извода, че онова, което Поддържателят има да каже, не му харесва.

— Лорд-командире. — Кимнах му. Лицето му беше като гръмотевична буря, която всеки миг ще размята светкавиците.

— Йорг! — Сложи ръце на раменете ми. Имаше време, когато бих го фраснал с чело в мутрата за награда, но дворцовият живот беше поогладил ръбовете ми. — Йорг! — повтори за пореден път името ми той, сякаш нещо в него му идеше трудно за вярване, после ме придърпа към себе си, докато сведенията ни глави почти не се чукнаха, и прошепна: — Убил си папата? Наистина ли си го направил?

— Определено се надявам, че е така — отвърнах. — Защото ако още е жива, значи е по-корава и от мен.

Бурен смях се откъсна от гърдите му и хората взеха да се обръщат към нас. Хемет се овладя и сниши отново глас.

— Наистина си го направил? Направил си го! Проклет да съм. Боже, камък ми падна от сърцето.

Свих рамене.

— Не е трудно да убиеш старица. Но ако не си тръгна от Събора като император, възможно е да съжаля за това свое решение, при това ще съжалявам твърде кратко, защото ще съм мъртъв. Нека спомена обаче, че единствените свидетели бяха моите хора и Златната гвардия, а времената, както знаем, са опасни. Дори папата може да срещне смъртта си по пътищата в дни като нашите. — Когато искаш да покриеш нещо във Виен, добре е лорд-командирът да ти дължи услуга.

Хемет се усмихна свирепо.

— Да. — После се намръщи. — Времената са дори по-опасни, отколкото мислех. Мъртвите са пред портите ни. Отсам тях дори. —

Пусна ме. — Но няма да занимавам с този проблем Събора. Твърде малобройни са, за да стигнат двореца. До час ще сме ги премазали.

И с тези думи си тръгна, а Поддържателят го последва като бито куче.

49.

ИСТОРИЯТА НА ЧЕЛА

Колкото по-близо до Виен стигаше колоната на Чела, толкова по-нагъсто се редяха градчетата и селата по брега на Дануб. Скоро щяха да се съединят в едно и да се плиснат в стените на императорския град.

— Спри!

Дразнеше се, че трябва да крещи командите си на глас, но некромантството, което още береше душа в нея, бе отслабнало толкова много, че желанията ѝ не стигаха до мъртвите.

Кавалерията спря нестройно, без обичайния светкавичен отклик на Златната гвардия. Конете се изнервиха от мъртвия си товар дори ако ги язدهха същите хора, които ги бяха яздили предната нощ и в продължение на седмици преди това. Някои бяха отказали да се подчинят, цвилеха ужасено, дърпаха се и хвърляха къчове, когато мъртвите им ездачи понечиха да ги яхнат. Чела се чудеше дали да не им прережат гърлата, но Кай я убеди да ги пуснат на свобода, а гвардейците, останали без коне, да прати назад, за да се влеят в авангарда на Мъртвия крал.

— Защо спираме? — попита Кай.

— Трябва да задам един въпрос на Тантос — каза тя.

Пътят към злото се спуска по лек наклон, толкова лек, че лесно можеш да го пренебрегнеш, не го усещаш дори, стъпка след стъпка. Чак когато погледнеш назад и видиш далечната височина, от която е започнало пътуването ти, разбираш къде си стигнал. Чела погледна назад от своите дълбини и изпита чувство близко до богоявление. Подобни моменти бе имало и преди в живота ѝ, в полуживота ѝ, проточил се повече от сто години. Но нито веднъж разстоянието и наклонът не я бяха впечатлили особено. Нито веднъж не беше направила стъпка назад.

— Ела — каза му тя с капка нежност в гласа. Достатъчно, та младокът да хукне.

Отидоха заедно. Кай не искаше да идва с нея, но успя да потисне страха си.

Чела посегна към вратата на каретата. Металната брава изсуши ръката ѝ, състари я. Тя я натисна и отвори вратата.

— Сега? — попита, обръщайки се към празния ужас на каретата.

Вместо отговор през вратата се изля сива зараза. Обгърна Кай и той изпищя. За миг Чела зърна лича, видя как тънките му кости се наместват в плътта на Кай, през дрехите, през бронята. Отне известно време. Твърде дълго. Векове. Задавените писъци на Кай заглушиха другите звуци, плътта му се гърчеше да направи място на новия си обитател, накрая челюстите му се захлопнаха с трясък, от който на Чела ѝ звъннаха ушите.

Тантос обърна главата на Кай да я погледне, изстъргаха кости. Не каза нищо. Личите бяха отвъд словата. Онова, което представляваше интерес за тях, не се вместише в бедните изразни средства на човешкия език.

— Той ще издържи. Силен е — каза Чела.

Тантос се върна в каретата. Макар и упоени, конете от впряга нервничеха. Два бяха умрели и се наложи да ги заменят. Абсурд беше Тантос да стигне до двореца на кон, дори сега, когато се беше облякъл в плът.

— Чуваш ли ме, Кай? — Нещо в очите му ѝ подсказа, че може би я чува сега, когато писъците му бяха писъци без звук. — Не си ли се питал защо идваме с пет гласа, но само с двама делегати? Толкова ли не е можел Мъртвия крал да отдели още трима некроманти или други, по-чисти, но отдадени на каузата му? Не, тръгнахме само двамата. Един гостоприемник и един, който да го наблюдава и да го убие, ако гостоприемникът се досети за съдбата си. — Тайните се пазят най-добре от една уста.

Тантос се пресегна и затвори вратата, тромаво движение на откраднатата плът.

— Но ти така и не се досети — каза Чела на затворената карета и поклати глава. — Да се беше научил да летиш — изсумтя. Ставаше ѝ някак по-лесно, като го критикуваше.

Над домовете, полазили земята около стените на Виен — спретнати малки къщи с хубави покриви и цепеници за огрев, натрупани под стрехите в очакване на зимата, — се довя миризма на

пушек. На много места дим от огнища се издигаше бял от каменните комини, но другаде се издигаше на черни, яростни облаци. Ужас крачеше по улиците, надигаше се покрит с пръст от семейните гробове, пълзеше от нивите и гората. Приливната вълна на Мъртвия крал прииждаше от запад, вярно, от Удавените острови, през Анкрат и Гелет, през Атар, Чарланд и Райховете, но се надигаше и от самата земя, сякаш тъмен океан чакаше отдолу, бездънен океан, прелял сега по повелята на Мъртвия крал и изхвърлящ мъртъвци от гробовете им.

При портите на Виен гвардейски взводове в златни брони препускаха и в двете посоки. Новините идваха от запад на изток. Подкрепления, главно редовна армия от Конкуенс, идваха от изток на запад. Гигантско струпване на гвардейци вардеше централната порта. Допълнителни войски охраняваха стените, стрелци с лъкове и арбалети. Явно за пръв път си имаха работа с мъртъвци, иначе нямаше да се осланят на стрелите си.

— Побързайте, мадам. Вие сте последната. Чакахме ви, за да запечатаме портите. — Капитанът на портата махна на колоната да влезе, без да изиска доклад от капитаните, нито да попита защо числеността им се е стопила или защо строят им е толкова лош. Дори липсата на обоз не го усъмни — вероятно сметна, че хората от обоза са потърсили убежище по пътя или са изпреварили ескорта и вече са влезли в града. Каретата на Тантос мина през портата, без никой да я спре, макар че мъжете, озовали се най-близо до нея, изведнъж пребледняха, затиснати от силен пристъп на униние, попил сякаш през кожата им.

Оттам — по широките улици на Виен, после под Западната арка, откъдето започваше широкият Западен път. Дори Чела не остана безразлична към обграждащото я великолепие. През целия си дълъг живот не бе виждала нищо, което да я подготви за тази гледка. Нейният беше преминал в гробища и тресавища, сред костите на забравени хора и в гробниците, издигнати в тяхна памет. Сега, изправена пред тези велики творения на човешкия дух, тя разбра, че е малка и мръсна, креатура на мрака и кошмарите, осъдена да рови земята за кости.

— Мъртвия крал ще направи некрополис тук. — Стана ѝ по-добре, като изрече думите. Не че искаше да живее завинаги сред вдигнатите мъртви — вече бе достатъчно жива, за да се обръща

стомахът ѝ при тази мисъл, — но вълшебната красота на Виен обиждаше съществуването ѝ по начин, който не подлежеше на обяснение, и тя предпочиташе великият град да стане на прах, отколкото да търпи презрението на празните му прозорци.

Рота гвардейци ги подмина в края на Западния път, там, където той се вливаше в гигантски площад. Няколкостотин човека, хиляда може би, яздеха в галоп, предвождани от лорд-командира. Мъртвия крал бе споменал изрично лорд-командир Хемет, описал бе плаща и жезъла, по които да го познае Чела. Посочил го бе като човек, когото да държи под око.

Уж яздеха към двореца, а ѝ се струваше, че куполът никога няма да се приближи, че размерите му преминават от невероятни в невъзможни. На едно място, някъде по средата между богаташките къщи, останали зад гърба им, и великолепия дворец отпред, по плочите имаше петна от кръв. Някой си бе направил труда да почисти мястото, но миризмата на клане е упорита и трудно се премахва. Изблик на тъмна радост се плисна от каретата, трая само миг и после изчезна, но междувременно успя да подлуди окончателно конете. Който и да бе умрял тук, смъртта му очевидно се харесваше на лича. Смърт на потенциален враг. Явно западният вятър все още им носеше късмет.

Ескортът на Чела приближаваше своята зала по периметъра на двореца — последната незаета, непосредствено до Императорската порта, вляво. Колоната уж яздеше натам, но в последния миг свърна в бавен ход към самата порта. Гвардейци стояха на пост пред портата, тънка златна редица, която се пръсна, смутена от поведението на своите колеги, които се смъкваха от конете си пред величествения вход. Но преди да са направили каквото и да било по въпроса, личът излезе от каретата и всички погледи се лепнаха за него. Гледаха го, както човек зяпа кървавия чукан на палеца си, който е отсякъл собственоръчно.

50.

— Трябва да стане бързо.

— Дотук са минали сто двацет и осем години, крал Йорг — каза Тапрут. — А още не сме избрали император, дори не сме близо до съгласие. Не знам какво ще реши този път Съборът, но знам, че няма да го реши бързо, това ти го гарантирам.

— Времето ни изтича. Не го ли усещаш? — Биеше в мен като барабан. Заплаха, опасност, която приближава.

Тапрут се ококори. Явно не разбираше.

— Гвардията ни пази, обградила е двореца...

— Трябва да стане бързо. — Плъзнах поглед по навалищата, крале, царе, дукове, графове. — Кой оглавява най-голямата фракция?

— Ти, бих казал — отвърна Тапрут. — Глей, глей — добави с известно закъснение.

— Това е добре. А следващите с най-голямо влияние?

— Цар Молион, Червената кралица и Костос от Пристанищните кралства. Баща ти също беше събрал значителна подкрепа.

Зърнах дядо си сред тълпата, Миана стоеше до него.

— За Молион нямай грижа. Следовниците му вече се оглеждат за нови съюзи. Кралицата е отвън... Значи Костос. Покажи ми го.

Не знам защо, но бях очаквал конте, а Костос се оказа по-висок от мен, с воинска осанка, облечен от глава до пети в стоманена ризница, без излишни финтифлюшки, само нагръдникът му беше разкрасен с изображение на слънчев изгрев зад черен кораб, дело на истински майстор в занаята.

— Има ли някакъв закон, който забранява да се качваме на подиума, до трона? — попитах.

— Какво? Да. Не, всъщност май няма. Но никой не го прави. — Притеснението на Тапрут се изливаше през пръстите му, които летяха нагоре-надолу и дърпаха коса, копчета, връзки.

Тръгнах бавно към подиума, Тапрут кършеше пръсти по петите ми. Взех с два скока стъпалата и застанах пред трона.

— Дано ме чуваш, Фекслър. Искам да знам дали можеш да контролираш вратите и осветлението. Ако не можеш, не знам защо изобщо трябваше да идвам тук. — Говорех тихо, все едно се моля.

За миг светлината около мен се усили, съвсем малко и съвсем за кратко, сякаш лампите в тавана над трона са светнали по-ярко за част от секундата. Сетих се за подземията на замък Утрен, как Фекслър ме беше превел по пътечката си от примигващи светещи мехури. Сигурен бях, че тогава, преди четири години, Фекслър е имал сериозни основания да се стреми към императорския дворец във Виен, да бъде доведен тук физически, а не просто да плува в своя скрит океан. Може би съм му помогнал да мине през стени, които не можех да видя. И вероятно трябваше да благодарим на него, че Виен още не бе сринат на отровна прах. Но каквито и мотиви да тласкаха Фекслър, в момента за мен най-важни бяха вратите и осветлението.

— Ще ме чуваш ли, независимо къде съм?

Пак онова просветване.

— Ей, момче! — Костос крачеше към мен, настръхнал, изпълнен с негодувание, блестящ.

— Момче? — Надявал се бях да е той. Нему се падаше да ме клъвне. Дойде ли ред на кълването, сред кралските особи съществува строга йерархия, точно като при кокошките. — Това момче има двайсет и шест гласа зад себе си. По-добре ме наричай крал Йорг и виж какъв стимул би ме убедил да те направя император.

Това постресна Костос и той се вгледа в мен. Гневът му, че съм престъпил неписаните правила, се бореше с желанието му да прилапа моите двайсет и шест гласа. Приблужи се към подиума. Знаех каква картинка рисува това в главите на Стоте. Костос в краката ми. Молител.

— Трябва да говорим, крал Йорг — каза той много тихо, шепнешком почти. — Но не тук, където всеки може да ни чуе. Римската стая би трябвало да ни осигури нужното усамотение. Ела там с онези от знаменосците си, които са склонни да си разкрият картите.

Кимнах като суверен на поданик и изчаках да тръгне, преди да сляза от подиума.

— Хитрец е Костос, глей! — Тапрут се лепна отново за рамото ми. — Гневлив също, на младини печели три пъти поред турнира на Пристанищните кралства. Беше трети син и никой не очакваше, че ще

наследи баща си. Внимавай за доверения му човек, крал Перен от Угал. Умее да преговаря и е студен като лед. Онзи ниският с белега, ей там! Виждаш ли го?

Костос се движеше през залата, докосваше ръката на мъж тук, на друг там, събираше антуража си. Твърде бавно, ако питаха мен. Зад него Горгот стърчеше над тълпата, не поглеждаше към никого, свел глава настрани, сякаш се вслушва.

— Коя е Римската стая? — Тапрут кимна към един от входовете и се подсмихна под нос. Точно тази стая ми беше показала Елин. Нищо чудно да беше там сега и да я показваше на съпруга си. Имаше ли изобщо нещо, което добрият доктор да не знае?

Преброих петнайсет мъже, които влязоха в Римската стая. Костос влезе последен.

— Да ида да събера поддръжниците ти? — подсказа ми Тапрут. Трудно щеше да се справи с такава задача, да не кажа невъзможно. Поддръжниците ми бяха толкова различни, че само неговата дума трудно би ги вкарала където и да било.

— Ще ида сам — казах и го оставих да ми гледа гърба.

Стоте ме проследиха с поглед, някои озадачени, някои любопитни, други с името „Пия“ на уста.

На прага спрях. Поддръжниците на Костос стояха пред мен в неправилен полукръг, уверени, с дълъг опит в този вид преговори.

— Идваш сам? — Костос даде ясно да се разбере, че това не му харесва.

— Така реших, да — рекох аз. — Затвори вратата. — И на педя зад мен стоманената врата се плъзна надолу, без да издаде звук.

Минаха няколко секунди, преди мъжете в стаята да се осъзнаят.

— Какво означава това? — пръв намери гласа си крал Перен от Угал, останалите още бяха онемели от шока.

— Нали искахте усамотение? Ако съм разбрал правилно? — Тръгнах към тях. Неколцина отстъпиха, сигурно и сами не знаеха защо. Всъщност се подчиняваха на инстинкта, който кара овцете да бягат далеч от вълка.

— Но как?... — Костос размаха месест юмрук към стоманената врата зад мен.

Изхлузих жезъла на Орлант от ръкава си и го хванах за края, преди да е паднал. Без да прекъсвам движението, замахнах към

Костос. Ако кажа, че главата му експлодира, ще е доста точно. Виждал бях отблизо, в стазис, какво става, когато куршум мине през човешки череп. В ярката кървава дъга, която блисна след жезъла ми, видях същите лъскави парченца. Колкото до крал Перен, него го убих преди първата капка от кръвта на Костос да стигне до пода.

Още двама паднаха със спукани черепи, преди другите да се пръснат извън обхвата ми. И двамата бяха стари и бавни. Започнал бях с Костос, защото го бях преценил като най-опасен, но сред единайсетте оцелели имаше мъже в разцвета на силите си, а и немалко сред Стоте бяха заграбили властта в кралствата си с мускули и самообладание, а не само по наследство или с политически интриги.

— Това е лудост!

— Той е луд!

— Стегнете се. Няма къде да избяга. — Последното го каза Онал, един от съветниците на Костос и роден боец.

Толкова много в живота е въпрос на гледна точка.

— Аз бих казал, че вие няма къде да избягате.

Учителят Лундист ме учеше да се бия с пръчка. Изтъкнал бе няколко добри аргумента в полза на това умение. Първо, често се случва да нямаш меч подръка, а здрава пръчка се намира лесно. Второ, оказа се, че самият той е изключително добър в този вид бойно изкуство. Обикновено не бих обвинил стареца в долни мотиви, но на всички ни е приятно да се изфукаме, а и колцина, които ме познават добре, биха устояли на изкушението да ме понатупат с парче дърво?

— Последната и най-важна причина — казваше той — е дисциплината. След време уроците ти с меча може и да постигнат известен успех в това отношение, но засега не виждам никакви признаци. За да владееш боя с пръчка в стил Линг, трябва да постигнеш пълна хармония между ума и тялото.

Лежах по гръб в края на учебния двор, целият насинен и останал без дъх.

— А теб кой те е научил, учителю? Как си станал толкова добър?

— Ставай! — И тръгна към мен, пръчката му сечеше въздуха толкова бързо, че се размазваше пред погледа.

Завъртях се наляво, после надясно, но така и не избегнах ударите.

— Ох! — Опитах се да блокирам и пръчката ме перна силно по пръстите. — Ох бе! — Понечих да стана и установих, че тъпият край на пръчката подпира отдолу адамовата ми ябълка.

— Учил съм се при майсторите в Линг, в двореца, където баща ми обучаваше принцовете. С брат ми Лунтар тренирахме дълги години. Това е учението на Лий, запазено в подземията на Пекин отпреди Хилядата слънца.

Заех стойка, прибрах жезъла от желязно дърво успоредно на подлакътника си и помавих с пръст Онал да ми дойде, точно както Лундист го бе правил многократно преди години.

51.

ИСТОРИЯТА НА ЧЕЛА

Тантос отдалечи тялото на Кай от пресните мъртъвци в златни униформи, изпоналягали при императорската порта. На Чела ѝ се виждаше глупаво да имаш такава порта и да я държиш отворена. Ако не я затвореха сега, тогава кога?

Трупове започнаха да се надигат, тромави, залитащи, дърпани от невидими нишки, обитавани само от най-ниските инстинкти на прежните си собственици, подслоняващи единствено греховете им. Личът упражняваше силата си без задръжки, но така беше наредил Мъртвия крал и така щеше да бъде.

— Дръжте портата — каза с тих глас Чела.

Тантос се обърна да я погледне, погледът му бе като внезапен пристъп на мъка, на безутешна, непрежалима загуба. Раздираща мъка, сякаш току-що е загубила детето си, и това само с един поглед. Какво ли би било да се намърда в плътта ти?

Кай се срина, когато Тантос излетя от него — рязко, като единично издихание, не бял като преди, а червеникав. Миг по-късно личът беше навсякъде, в сенките на величественния вход, в празнините. Само най-храбрият мъж би събрал смелост да влезе в двореца през тази порта. А дори и най-храбрият не би могъл да излезе. Жив.

Чела свали каишката от врата си. Черното шишенце, вързано за каишката, беше висяло над сърцето ѝ през половината път, гушило се бе като паяк между гърдите ѝ час след час, подскачало бе, когато Йорг я облада. Чела притича към Кай, коленичи и изля съдържанието на шишенцето в устата му, докато той се давеше с празен поглед. В шишенцето имаше сукървица от гробница с оловни стени. Пратеник на Мъртвия крал беше яздил неуморно, за да ѝ го донесе на пътя, настигнал бе колоната някъде близо до Тирол. Три коня бяха умрели, докато пратеникът измине разстоянието от Крат. Не ѝ беше казал чий гроб са осквернили. Но Чела знаеше.

— Трябваше да се научиш да летиш. Да отлетиш и да вземеш със себе си онази празноглава хубавелка, Кай — изсумтя Чела. Опитваше се да го мрази.

Течността на Мъртвия крал поддейства бързо. Кай спря да се дави. Очите му се проясниха. И онова, което я беше погледнало за последно през очите на Артур Елгин, сега я погледна през неговите очи. Мъртвия крал можеше да се всели почти във всеки труп, но мъртвата плът налагаше ограничения на силата му. Минаваше време, докато се утаи в трупа и го подсили достатъчно, за да го използва като проводник за тъмните си дела. Един некромант, от друга страна, подходящо подготвен, осигуряваше много по-силен гостоприемник. А съдържанието на шишенцето ускоряваше този процес неимоверно.

— Това ли е дворецът? — попита той и се надигна.

Когато си сред личи, е трудно да си представиш нещо по-ужасно. Мъртвия крал беше по-ужасен. Чела понечи да отговори, но нищо не излезе от пресъхналата ѝ уста.

Мъртвия крал не обърна внимание на мълчанието ѝ. Вместо това раздвижи крайниците на Кай, стисна в юмруци пръстите му и разтегли лицето му в мъртвешка усмивка.

— Това е добро. Много добро. — Изправи се. — Тук съм с цялата си сила. Смърт на живо. — И пак онази усмивка, наситена с внезапна и скверна радост. — Не, повече е! Цялата ми сила и повече! — Повишил бе глас едва доловимо и въпреки това ушите на Чела писнаха болезнено. — Сътворен съм наново. Цял съм. И по-силен.

Наоколо мъртъвците се раздвижиха енергично. Замлъкналите сърца на гвардейците забиха с бърза развала, нищо общо с тромавите нещастници отпреди малко, а по-тъмни, по-силни създания — като бързите мъртви от Кантанлонското тресавище. Онова, за което тя се бе трудила месеци, господарят ѝ беше постигнал само за броени секунди без друга помощ освен собствената си воля.

За миг екстазът на Мъртвия крал заля и нея. Силата, която се разливаше около него, ужасяваше и вълнуваше едновременно. Но радостта го напусна бързо, остана само мрачна решимост.

— Води — каза ѝ Мъртвия крал. — Всички са вътре, предполагам?

Чела кимна. Ужасът висеше около него, чувство на болка и загуба, отрицание на всичко ценно. Не го беше виждала да върши

жестокости, не беше и чувала да е правил нещо по-лошо от това да унищожи враговете си, но знаеше отвъд всяко съмнение, че той е най-лошото нещо във вселената.

— Побързай. — От думата я заболя физически. Тя се подчини без колебание, преведе го през зейналите крила на портата. Мъртвия крал вървеше на крачка зад нея, следваха го повече от двеста мъртви мъже в златна броня, очите им грейнали с неговия глад.

— Време е — каза той с устата на Кай. — Да посетя Събора. Убий главата и тялото е наше. Мое.

52.

— Отвори вратата.

Изскочих през прага.

— Затвори я. — И стоманата се спусна с трясък зад мен.

Управниците на десетки нации се стълпиха около мен. Сменил бях окървавения си плащ с друг, почистил бях жезъла и го бях скрил под ръкава си, от китката до рамото. Готов бях да отговоря на въпросите им.

— Къде е Костос Портико?

— Какво стана там?

— Как работят вратите?

И още десетки въпроси, в хор, някои гневни, други пълни с негодувание, немалко изпълнени със страх.

— Освети ме.

И съзвездието от Строителски лампи по високия таван угасна, с изключение на малка група над мен, която усили неимоверно блясъка си и ме окъпа в светлина.

Това им затвори устите.

Тръгнах през залата и светлината ме следваше, грейнал сноп от тавана до пода. Горгот клечеше в основата на подиума, опрял пръсти в каменната настилка. Взех с два скока стъпалата, седнах на трона, изхлузих жезъла от ръкава си и го сложих напреки на скута си.

Магията издържа, докато седнах на трона. След това врявата избухна с удвоена сила. Можеше да се очаква — все пак в залата бяха събрани крале.

— Костос е мъртъв — казах аз и Стоте млъкнаха да ме чуят. — Гласът му преминава към неговите съветници. Съветниците му са мъртви. Знаменосците му — също.

— Убиец! — ревна цар Молион, който още стискаше счупения си пръст.

— Сериен при това — съгласих се аз. — Но случилото се в Римската стая е загадка, която никой от вас не е видял, нито вие, нито

гвардията. Ще има разследване, естествено, възможно е да ми бъдат повдигнати обвинения, може да се свика императорски съд. Ала всичко това ще трябва да почака. Тук сме на Събор, господа, и ни предстои да решим важни държавни въпроси.

— Как смееш да седиш на стола на Адам? — извика някакъв белокоос крал от Изтока.

— Няма закон, който да го забранява — отвърнах. — А и съм уморен. Пък и на този стол последно е седял Хонорий и ако някой от вас възнамерява да оспори правото ми, нека пристъпи напред и повдигне въпроса. — Сложих ръка върху жезъла от желязно дърво. — Няма значение кой къде седи, господа. Император се избира с гласуване и точно затова сме се събрали тук.

Дадох знак на Тапрут да се приближи и се облегнах назад. На по-неудобен стол не бях сядал. Тапрут взе на бегом стъпалата и навлезе в светлия кръг около мен. Махнах му да се приближи още.

— Разбра ли кои са ми приятели и кои врагове? — попитах.

— Йорг! Ти не ми остави време. Едва бях започнал да... Аз... — Копринените дипли на жакета му се развяха енергично.

— Но въпреки това ги знаеш, нали? Знаел си ги предварително.

— За някои от тях знам, глей само! — Кимна с бърза широка усмивка. Всички обичат ласкателството.

— Тогава иди при Макин, Мартен, Кент и Райк и ги прати да застанат до четиримата, които считаеш за най-опасни. И Горгот, ако се съгласи. Кажи му, че всички ще умрем, ако не стана император. Цитирай ме дословно.

— Всички? Целият Събор? Йорг! Човек не бива да прекалява, защото...

— Всички навсякъде — прекъснах го аз. — Просто му го кажи.

— Навсякъде? — Ръцете му се отпуснаха неподвижни за миг.

— След малко светлините ще угаснат. Предупреди братята ми. Когато осветлението се включи отново, искам онези мъже да са мъртви. Искам от теб да ми подготвиш нов списък с четири или пет имена, и после още един. Ако трябва, сам ще се гласувам император.

И Тапрут слезе от подиума по-бързо, отколкото се беше качил.

— Чуваш ме, нали, Фекслър?

Никакъв отговор.

— Мъртвия крал идва. — Не знаех откъде го знам, но го знаех. — И ще разруши света. Като започне оттук. — Завъртях жезъла в ръцете си. И продължих да го въртя. — Ако понечим да го спрем... това ще е свързано с такава сила, с такава магия, с такава воля, че ще завърти онова ваше колело и ще пропука окончателно света... а ако това стане... Михаил ще постигне своето и вашите машини ще ни изгорят до крак.

Лека пулсация в осветлението.

— Прав ли съм, че някъде под мен има огромна бомба?

Още едно едва доловимо примигване.

Облегнах се отново назад в неудобния си трон и завъртях жезъла като палка. Сигурно щях да съм най-кратко управлявалият император в историята. Миана ме наблюдаваше откъм навалищата на Стоте. Мъжът до нея, набит, с прошарени бакенбарди и гушнал моя син до гърдите си, беше баща ѝ, моят тъст. Лордът на Уенит. Изглеждаше ми различен от мъжа, с когото се бях запознал преди шест години, но кой от нас бе останал същият?

Някакъв лорд на средна възраст в кафяв велур и златни верижки се опитваше да привлече вниманието ми от подножието на подиума. Отказа се да кашля и вместо това вдигна ръка.

— Да, лорд?...

— Антас от Андалут. — Владенията му граничеха с Орлант на юг. — Трябва да обсъдим някои въпроси, крал Йорг. Правата над река Парл...

— Това ще ми осигури ли подкрепата ви, лорд Антас?

— Е, не знам дали бих се изразил толкова категорично...

— Баща ми получи правата над река Катун като компенсация за убийството на майка ми и брат ми Уилям. Знаехте ли това, лорд Антас?

— Ами, не...

— Не смяташ ли, че някои неща са над търговията, Антас? Гласувай в моя полза, ако вярваш, че империята има нужда от мен на трона. Съдбата на сто нации не бива да зависи от водни права, търговия с коне и взаимни услуги.

Антас се навъси. Кент Червения застана зад него, леко вляво. Досетих се, че Антас не би ме подкрепил, без значение колко реки му обещаех.

— Изгаси светлините — казах аз и тронната зала потъна в мрак.

Преброих бавно до десет сред разразилата се врява.

— Включи ги!

Антас лежеше пред подиума със счупен врат. Кент вече се бе отдалечил.

Изправих се и фокусираната светлина стана толкова силна, че усетих топлината ѝ. Трябваше да действам сега.

— Мъже на империята! — Повиших глас, така че да ме чуят и в дъното на залата, да ме чуят дори Мълчаливата сестра, Червената кралица и Катерин, които чакаха от другата страна на Златната порта.

И всички ме погледнаха, макар убити мъже да лежаха в краката на някои.

— Мъже на империята. Някой по-добър от мен би спечелил подкрепата ви с достойни дела, с ясна визия за бъдещето, с искреност. Но този по-добър човек не е тук. Този по-добър човек не би устоял на тъмния прилив, който ни връхлита. Орин от Стрела беше този по-добър човек, а той не оцеля достатъчно дълго, за да поиска подкрепата ви. Тъмните времена искат тъмен избор. Изберете мен.

Тръгнах с отмерени крачки по периметъра на подиума, като плъзгах поглед по крале и царе, силуети в сумрака.

— На портите ни има враг. Сега, в този момент. Докато ние тук леем думи, лорд-командирът пролива кръвта на добри мъже, за да удържи своя град. Този свещен град е сърцето на нашата империя, буквално. И ако вие, мъже, ако вие, слуги на тази империя, не възстановите древния договор, ако не поставите на този трон човек, един човек, който да поеме отговорността за всички наши народи, то сърцето на империята ще бъде изтръгнато. Усещате го, нали, милорди? Не е нужно да сте опетнени с магия, онази, която Златната порта долавя, за да знаете какво идва. Видели сте го как набира като цирей в собствените ви земи. Мъртъвци излизат от гробовете, древните закони губят силата си, магия се множи като зараза. Тревога тежи на сърцата ни, дните миришат лошо. Направете го сега. Направете го единодушно. Защото онзи, който седне на трона, ще трябва да се изправи срещу идващото. А ако няма император, няма кой да се изправи срещу прилива. Кажете ми, искрено, за себе си, наистина ли искате вие да сте този човек?

— Мелодрама! Защо изобщо го слушате? — викна цар Молион, навярно почерпил безразсъдство от болката си. — Освен това

гласуването е чак след два дни.

— Тапрут. — Магнах му да мине напред.

— Съборът гласува в последния си ден, като гласуването е тайно, но всеки кандидат може да поиска открито гласуване по всяко време преди това, като провал при въпросното гласуване го дисквалифицира от редовния избор. — Тапрут раздвижи ръце, все едно затваря дебела книга, макар да цитираше по памет.

— Гласувайте! — казах аз и осветлението се включи.

— Гласът на Утрен за моя внук — звънна ясен и висок гласът на дядо ми.

— Владенията на Алба — също. — Вуйчо ми пристъпи до него.

Жените при Златната порта се дръгнаха, някак твърде бързо.

— Аз съм с Йорг от Ренар. — Ибн Фейд вдигна юмрук и четиримата мавърски воители до него повториха жеста.

— Уенит за Йорг. — Бащата на Миана.

— И Северът! — Синдри, някъде зад мен. — Маладон, Чарланд, Хагенфаст.

— Ние сме с Изгорения крал. — Белокози близнаци, викингски лордове от ледените води, облечени в черни кожи и стомана.

На портата се появи гвардейци в златно, цяла тълпа. Влязоха в залата или поне опитаха, защото всеки се свличаше като парцалена кукла, щом минеше през Портата. Стоте се заобръщаха.

Половин дузина гвардейци лежах неподвижни от нашата страна на входа, на няма и метър от прага. Десетки други стояха почти толкова неподвижно отвън, изпълнили преддверието.

Всички усещахме как *той* приближава. И как да не го усетим?

— Конот за Йорг.

— Кеник за Йорг.

Съветниците ми дадоха своите гласове, от Стрела до Орлант. Други ги последваха, разтревожени, сякаш всеки чуваше *неговите* стъпки, докато се обявяваше в моя полза.

И ето го, застанал в рамката на Златната порта, облечен в кожата и костите на Кай Самърсън. Надявах се Катерин да е побягнала и да е бягала бързо.

— Здравейте. — Усмихна се. И думата, и усмивката бяха неестествени, изстъргани от място, където човек не дръзва да погледне.

Мъртвия крал пристъпи към Златната порта с вдигнати ръце и разперени длани. Сякаш се натъкна на стъклена стена, спря, пръстите му прилепнали към препятствието. Наклони настрана врата на Кай и ни погледна, все едно сме плъхове в капан.

— Умна порта — каза той. — Но е направена от дърво.

Отстъпи и мъртвите му гвардейци се приближиха с брадви да разрушат дървената рамка на портата под каменната арка.

— Червено блато за Йорг. — Набита прошарена жена, представител на Червената кралица.

— Туртаните за Йорг. — Мъж с роба от конски косъм и желязна диадема на главата.

И още, и още.

— Как са нещата, Тапрут? — попитах.

— Трийсет и седем. Трябват ни четирийсет.

Трески от Златната порта се сипеха по пода. Нещо от Мъртвия крал се промуши и хора се свлякоха на колене в пристъп на черно отчаяние. И въпреки това повече от половината стискаха гласовете си, оковани от години на предразсъдъци и боричкане. За тях Съборът беше пазар. Да сложат император на трона и така да се лишат от едноличната си власт... мнозина от Стоте по-скоро биха умрели. Но има приемлива смърт, има и неприемлива. Мъртвия крал предлагаше само от втората.

— Атар за Йорг.

— Конкуенс за Йорг. — Братът на Хемет с гласа на лорд-командира за Виен.

Рамката на Златната порта се срина навътре разсечена.

— Скорон за Йорг. — Суров старец, който ме гледаше с ненавист.

Върнах се на трона.

— Мъже на империята, намира ли ме Съборът за достоен?

Утвърдителният възглас, отекнал в залата, съдържаше повече отчаяние, отколкото ентузиазъм, но и отчаянието стигаше. Бях император във Виен, Суверен на Стоте. Разделената империя вече не бе разделена.

Тапрут застана близо до мен. В същия миг Мъртвия крал влезе в залата, следван от своите мъртви гвардейци.

— Браво — казах на Тапрут. — Когато те попитах, мислех, че сме доста под трийсет и седем.

— Числата никога не лъжат, императоре. — Тапрут поклати глава. — Само хората.

Стоте се пръснаха пред Мъртвия крал, нито един не дръзна да се изправи на пътя му.

— Струва ми се куха победа, императоре — прошепна Тапрут. — Толкова ли беше важно да те утвърдят на трона, преди всички ние да умрем?

— Е, много скоро ще разберем, нали? — Изправих се отново. Тронът наистина беше адски неудобен. — Предполагам, че не можеш да запечаташ арката, Фекслър?

Никакъв отклик, но мъртъвците продължиха да се изсипват в тронната зала. Арката винаги ми бе правила впечатление на по-късна добавка, дело на строители с повече поезия в главите и ръцете.

Мъртвия крал вървеше към подиума. Излъчваше мрак въпреки небесносиньото наметало на Самърсън. Следваше го златен клин от императорски гвардейци. Мои гвардейци. Сред тях — Чела. Не помръднах, стоях на подиума, пред трона, Стоте скупчени зад мен в свой клин. Горгот застана вляво от мен, Макин — отдясно, Кент зад него, Мартен зад Горгот, и нито един от тях нямаше оръжие. Синдри се качи на първото стъпало, вуйчо Робърт — също, но от другата страна. Шепата гвардейци, десетина човека, които бяха следили за реда в тронната зала, стояха със Стоте, всички освен един, който бе успял да си счупи врата в тарапаната и бе дарил посмъртно меч си на Райк.

Погледнах за миг към мъжете до себе си. Безчет пъти ги бях наричал свои братя, докато обикаляхме заедно пътищата, заставали бяхме рамо до рамо в лицето на безброй опасности, делили бяхме хляб и вино. Бяхме братя, да, братство от разбойници, но иначе си бяха боклук, хора, с които да умреш, но не за които да умреш. Ала тук, лице в лице с този враг, който носеше със себе си песента на смъртта, който внушаваше страх много по-силен от онзи, който помнех от срещата си с духовете на пътя на мъртвите преди години, на това място ги почувствах като свои истински братя.

— Здравсти, Йорг. — Мъртвия крал вдигна поглед към мен от подножието на подиума.

Погледът му си оставаше същият, без значение през чии очи ме гледаше. Познат някак, натезал от обвинения, студен и пронизващ, инвентаризиращ и събуждащ в мен всяка скръб, която бях познал в живота си.

— Защо си дошъл? — попитах.

— По същата причина като теб. — Не отклони поглед и за миг. — Защото други казаха, че няма да мога.

— Аз казвам, че не можеш.

— И ще ме спреш ли? Братко Йорг? — Говореше небрежно, но аз ясно долових горчилката под лекия му тон, сякаш думата „братко“ пърлеше езика му.

— Да. — Самото му присъствие изцеждаше силата от ръцете ми. Той носеше смърт, смърт се процеждаше през всяка негова пора, самото му съществуване отричаше живота.

— И как ще го направиш, Йорг? — Качи се на първото стъпало.

Вместо отговор замагнах и жезълът разсече въздуха. Желязното дърво срещна плът с мляскащ звук. Мъртвия крал хвана жезъла с ръката на Кай, издърпа го от моята и го разби на трески в ръба на второто стъпало.

— Как ще ме спреш, братко? — Качи се на второто стъпало. — Нямах сила. Нищо нямаш. Празен съсъд. Малкото ти магия отдавна я няма.

Стояхме лице в лице, достатъчно близо да се хванем за гушите, макар че аз знаех как би свършила подобна схватка.

— А каква магия носиш ти, чудя се?

Защото той носеше нещо по-сложно от некромантството, нещо повече от ужас и грубото съживяване на мъртва плът. Отчаянието, копнежът и загубата, които давеха всички нас, които караха крале да отстъпват преbledнели, това не беше оръжие, изковано да ни победи, а само ехо на онова, което звънтеше в Мъртвия крал.

— Само истината, братко Йорг — каза той.

И с тези думи жалката история на живота ми се разгъна пред мен, обгърна ме, чух музиката на мама, но изсвирена твърде силно, дисонанс от гневни ноти, които дразнеха слуха. Видях отделни мигове, наниз през годините, видях жестокост, малодушие, свирепа горделивост и провал след провал — провал да израсна в мъжа, който съм можел да бъда. Пътека през дните, задръстена от отломките на

съдби, които съм можел да защита или поправя, но не ми е стигнала смелост.

— Бил съм лош? — Правех и невъзможното да овладеем гласа си, да скрия слабостта. — Кралят на мъртвилата е прекосил половината свят, газил е в реки от кръв, за да ми каже, че не съм светец? Мислех, че си дошъл тук за битка. Дай ми меч и да потанцуваме, става ли? Или...

— Ти си страхливец, който не успя да защити нито един от близките си хора. — Думите му, от първата до последната, падаха като присъда, тежестта им беше смазваща, макар че аз се опитах да ги отърся от себе си, да ги отрека.

— Дошъл си за императорския трон, нали? Тогава защо постоянно дрънкаш за провалите ми? Щом ме мислиш за слаб, щом искаш трона... вземи си го, пробвай поне.

— Дойдох за теб, братко Йорг — каза той. — За твоето семейство.

— Пробвай. — Думата опърли гърлото ми, прозвуча като ръмженето на бясно куче. Връзката с детето ти може да се появи за миг или да крепне бавно и неусетно, да забива куките си в теб, докато стане така неразривна, че се слее с тялото ти. В онзи миг разбрах, че обичам сина си. Че силата на баща ми ме е подминала, че не просто ми липсва онази особена воля, необходима да задържа императорския трон, а че съм готов да умра в безполезна защита на едно вресящо бебе, което е толкова малко, че дори не подозира за съществуването ми, вместо да оцелея и утре да си направя ново.

Без заповед, без боен вик, почти без звук дори мъртвите гвардейци тръгнаха напред, бързи и с разперени ръце, махаха шлемовете от главите си, за да видим глада в тях.

От мъжете край мен само Горгот отстъпи назад и слезе от подиума. Ако ме бяха попитали кой би избягал, щях да посоча Макин или Кент. Те бяха виждали бързите мъртви в Кантанлонското тресавище, познаваха ужаса им, невероятната им сила, упорството, с което продължаваха да се бият дори след като си ги насякъл на парчета.

— Бягай — каза Мъртвият крал. — Ще ти позволя да си тръгнеш. Само ми остави детето. И малката си уенитска курва.

Мъртвите се втурнаха напред, Макин, Кент и Мартен тръгнаха да ги посрещнат, минаха от двете ми страни, на мен и на Мъртвия крал. Оставаха ни броени мигове, а аз не разполагах с нищо. Осветление и врати. Ръцете ми бяха празни. Шепя гвардейци събраха кураж да нахлуят през страничните входи и да атакуват мъртвите си другари. Първите живи паднаха, покосени от мъртвите, още в мига на сблъсъка.

От пода около подиума избухна нещо. Неца. Тук-там плочите се разхвърчаха на остри отломки и през пролуките в пода с трясък и мълниеносна скорост изскочиха... изскочи нещо червеникаво. Изскочиха и нападнаха войските на Мъртвия крал, раздраха ги буквално и толкова бързо, че в първия миг дори не успях да ги фокусирам. После видях, че са тролове, но с червена кожа: приличаха на Горгот повече от своите северни братовчеди, бяха и по-едри от тях. Първият грабна един въоръжен мъж и го метна над главите на останалите, толкова силно, че мъртвецът се удари в стената над Златната арка. Нокти срязаха шията на следващия, металната му ризница се пръсна разкъсана. Потомци на елитната императорска гвардия, дошли да защитят трона. Шестима, ужасни, но малобройни.

Видях Кент да грабва меч на един повален гвардеец миг преди друг да го събори на пода. Мъртвите се разляха покрай нас, все едно подиумът е остров, и се врязаха в Стоте отзад.

— Бягай! — повтори Мъртвия крал. — Ще те пуснат да си тръгнеш.

— Не.

— Не? Нима не си най-добър в това, братко? Йорг? Нима не си го правил и преди? Не си ли оставял дете да умре, докато самият ти бягаш да си спасиш кожата? Може и сега да намериш храст, в който да се скриеш.

— Какво... кой си ти? — Взирах се в очите на Кай Самърсън, опитвах се да видя отвъд тях.

— И преди си оставял майка и син да умрат, Йорг, така че — давай, измъкни се отново. Няма да кажа на никого. — Горчилка капеше от всяка дума, сякаш го бях засегнал лично и дълбоко.

Не знам как, но ръцете ми се озоваха на шията му, което беше тъпо, защото знаех, че той няма нужда от въздух и че лесно може да ми откъсне ръцете.

— Не знаеш нищо за тях! Нищо! — Завъртях го, а той не направи опит да ме спре.

Зърнах Горгот над рамото му, притиснат до стената, зад него — някаква дребна фигурка. Левкротата държеше нещо и го притискаше към гърдите си. Двама от шестимата тролове се биеха около него: толкова невероятни бързи, силни и умели — и така безнадеждно превъзхождани числено. Крака и ръце, черва, парчета от броня летяха в алени дъги, но приливът от мъртъвци не секваше. Горгот се приведе над мъничкия си товар, закрил го с тяло от мъртъвците, привеждаше се все повече и повече, докато не го изгубих от поглед в мелето. И тогава, зад рамото му, видях преbledнялото лице на Миана.

Мъртвия крал ми се усмихна, усмивката му беше грозна и някак отчаяна, ръцете ми се белееха под брадичката му, белезите от шипката синееха по китките ми. Болката от онези тръни пламна отново и макар над нас да имаше плътен купол от камък, аз чух воя на вятъра, усетих студения дъжд от черни небеса.

— В крайна сметка — рекох — магия няма, а само воля.

Замахнах към Мъртвия крал, събрал в мислен юмрук волята си да го унищожа, насочил цялото си същество в центъра на мишената, изстъргал до дъно тъмните си страсти. Страсти ме бяха тласкали през целия ми живот — страст за отмъщение, за слава, за онова, което ми се отказва. Простичка мотивация, чиста и наточена в оръжие. А страст като тази, наситено желание като това е в основата на всяка магия — така ми беше казал Строителят.

Видях как очите на Мъртвия крал се изцъклят, сякаш наистина съм му спрял въздуха.

— Ти се провали срещу Корион, Лунтар ти разбърника мозъка, дори Сагеус си играеше с теб. — Изкашля думите покрай хватката ми, все още с грозната усмивка на лице. — И си въобразяваш, че можеш да спреш мен?

Можех да му кажа, че сега съм по-голям. Или че онези мъже не са заплашвали сина ми. Вместо това казах следното:

— Отработените заклинания, записани в книги, действат по-добре от новите. Руните и символите, използвани от столетия, са по-силни от всяко вчерашно изобретение. Те представляват канали, които човешката воля е издълбала в реалността. Ще те надвия, защото сега зад мен стоят милиони. Защото моето желание да победи тече по най-

старите канали. — Направих си труда да му го кажа, защото в изричането на истината има сила, а и защото обичам да споря.

— Какво? Да не би внезапно да си открил Бог? — Изсмя се, все едно не го стисках за гушата. — Волята на набожните няма да ти помогне само защото си убил папата, Йорг. Тези неща не работят така.

— Хората вярват и в други неща, мъртвило — казах му. Около нас ехтяха писъци, червени ръце деряха, богати хора умираха.

— Няма такова нещо, което да...

— Империята — прекъснах го аз. — Милион изтерзани души, пръснати по земята на една огромна и разделена империя, които се молят за мир, молят се един ден нов император да седне на трона. Този нов император съм аз.

Ударих отново. Император в сърцето на една неразделена империя. И Мъртвия крал залитна, изгубил от силата си, уловен в капана на плът.

— Дойдох за отмъщение — каза той, макар че за какво отмъщение говореше, нямах представа. — Да ти покажа какво съм постигнал, след като ти ме изостави. И виж, виж какво мога! — И разпери широко ръце, макар да го стисках с всички сили за гърлото, да обхване с жест златната орда, която вилнееше около нас. — Доведох ви кралството на мъртвите. Нека се присъединя към теб, братко. Нека поведе нашите армии, нека разширя империята, в този свят и в отвъдния, нека я обединя и излекувам, нека я направя наша. Забрави тези свои приятели и тази съпруга, която дори не си избрал сам... — Погледна към Миана.

И тогава го ударих с цялата си воля, до последната нишка и зрънце. Ударих със силата на империята, със силата на милионите, тук, на това свещено място, в самото сърце на империята, където величието на прежни императори и вярата на поколения бяха прогорили пътеките на моята сила в тъканта на реалното. Вятър се изви около нас, студен и силен. Кай Самърсън се бореше за свободата си, дълбоко в собственото си тяло, защото както благочестивите могат да се пречупят, така и прокълнатите могат да се устремят към опрощение. Вихърът заговори със свой глас и Мъртвия крал най-сетне отвърна на удара.

Волите ни се сблъскаха, моята и неговата, и нито аз, нито той бяхме готови да отстъпим. Зад мен — безкрайният спящ мозък на

империята, изгубените надежди, кошмарните сънища, истинска блъсканица, неимоверен натиск. Зад него — мъртвите земи, безутешността на живота, стигнал до своя окончателен край, нетърпимата нужда, жаждата да се върнат. Натискът растеше и растеше, невиждан, безпрецедентен. Усетих как колелото се завърта, как тъканта на всичко и навсякъде започва да се къса. И в този миг разбрах кой стои пред мен.

В същия миг Кай Самърсън се научи да лети. Краката на Мъртвия крал се отделиха от пода, вятърът нахлу в пролуката. Беше малка победа, но безценна, защото изненада врага ми.

Вледених се за миг, разбрал кого държа в хватката си, и тогава, макар Уилям да висеше пред мен слаб, уязвим, открит, макар да знаех, че повтарям почти дословно стореното от баща си... аз го намушках.

Свалих едната си ръка от гърлото му, взех ножа на Кай от канията на колана и го забих дълбоко в сърцето му; усетих как металът изстърга в ребро.

Изсмях се кратко, невярващо, сред фонтан от кръв, после се срина, сякаш бях срязал с ножа конците му.

Пуснах го и той падна, размахал ръце, кръв бликаше от гърдите му. Пада сякаш цяла вечност. Собственият ми брат. Уилям, когото не бях успял да спася, заклещен в шипката. Когото не успях да спася и сега. Чиято смърт беше обърнала живота ми. Тръните ме държаха отново. Той падаше, а аз не можех да го хвана. Трупът на Кай се удари в пода и звукът означаваше край. Уилям вече не беше тук, върнал се бе в мъртвите земи, откъдето ме беше следил толкова години през погледа на толкова мъртви очи.

Парчето пергамент, което ми беше дал Лунтар, изпадна от ръкава ми. Наведох се да го взема, докато мъртвите гвардейци се сриваха из цялата зала, първо на десетки, после на стотици.

„Можеш да го спасиш.“ Четири думи. Заклетите в бъдещето виждат по-малко, отколкото си мислят. Току-що бях пронизал брат си в сърцето.

— Не разбирам. — Макин се отърси от един затиснал го труп, тъмна кръв се стичаше по лицето му в три успоредни линии. Думите му запълниха внезапната тишина. — Как успя да го убиеш?

— Гледах го как умира — отвърнах тихо, завалено. — Стоях скрит и ги оставих да го убият.

Макин се довлече по стъпалата при мен.

— Какво? — Сложи ръка на китката ми и окървавеният нож спря да трепери. Пуснах го да падне на пода.

— Не съм го убил. Той вече беше мъртъв. Умря преди единайсет години.

Мартен се приближи иззад гърба ми. Имаше дълбока рана на рамото, до кокала, едното му ухо липсваше. Взе пергамента, пръстите му трепереха от изтощение.

— Кого да спасиш?

— Брат си. Уилям. Мъртвия крал. Винаги е бил по-умният, по-бързият, по-волевият. А нито за миг не ми хрумна, че смъртта не ще успее да го удържи.

— Смъртта не е каквато е била преди. — Това сигурно бяха най-мъдрите думи, излизали от устата на Кент Червения. Лежеше умиращ сред мъртвите, сред врагове, които сам бе повалил, така разкъсан, че му оставаха броени минути живот. Макин отиде при него.

— Миана! — извиках и в този миг усетих намек за болката, която би ме разкъсала, ако не получа отговор. От Стоте бяха оцелели по-малко от половината, много по-малко. Не видях нито Синдри, нито дядо си или вуйчо си. Ибн Фейд видях. Главата му поне.

— Насам. — И тогава я намерих, притисната към стената зад туловището на Горгот. Червените тролове лежаха пред него сред купчина трупове.

Горгот се надигна, целият в кръв, разкъсан. В едната си шапа държеше сина ми, притиснат към гърдите му.

Нещо ме прониза, като видях детето си в онзи миг. Нещо по-остро от най-острия меч. Знаех. Знаех, вече със сигурност, че баща ми не е успял да ме натика в своя калъп. Обичах това бебе, нищо че беше малко, грозно и цялото омацано с кръв. Отрицанието, старият ми приятел, се беше стопило в мен. Знаех и друго обаче — знаех със сигурност, че мога единствено да навредя на сина си. Че отровата на баща ми ще зарази и него през мен, ще превърне малкия Уилям в поредното чудовище.

Залитнах назад и се строполих на трона си. Есенно листо се завъртя около краката ми, внесено от мъртъвците. Самотно кленово листо, поаленяло с греховете на сезона. И в този миг разбрах, че съм отровен, така пропит с отрова, че мога единствено да се отроня от

клона си. Есента беше дошла за мен. Разкопчах с изтръпнали пръсти катарамите на нагръдника си.

— Не знам... — Мартен поклати глава и коленичи до Кай. — Бил е дете. Малко момче. На колко?... Десет?

— Седем.

— Дете на седем. Изгубено в мъртвите земи. И е намерило обратния път? Станало е крал? — Клатеше глава при всеки въпрос. Виждах още неизречени въпроси, които изплуваха като мехури в главата му.

„Можеш да го спасиш.“ Думите на Лунтар. Човек, който вижда бъдещето.

— Бас ловя, че им е разказал играта. — Мрачна усмивка разтегли лицето ми. Дали онзи ангел, същият, който беше дошъл при мен на прага на смъртта, не бе посрещнал и малкия Уилям? И как ли го е отрязал той? — На бас, че е поел по най-трудната пътека. — Също като с онова конотско копие, Уилям се е хвърлил в най-дълбокото, право в сърцето на мрака, и там е намерил личите. Останалото дори не можех да си го представя.

Кай лежеше безжизнен и празен, Уилям си беше отишъл, мъртвите гвардейци бяха изпопадали до един, само Чела стоеше сред лъскавите им брони. Бях победил враговете си и въпреки това скръбта оставаше, по-остра, по-истинска, по-чиста, скръб, която притежавах отколе. Тя ехтеше по пътя зад мен, като камбана, която отброява годините, първият ѝ звън отекнал в онази бурна нощ, сред тръните на шипката. Не радостта ни оформя в калъпа си, а скърбите — те са подводното течение, те са припевът. Радостта е малотрайна стока.

— Позволих на тръните да ме задържат и това отвори пукнатина през всичките ми дни, пукнатина по-дълбока от чувствата, които разделя като гранична бразда. — Калиграфията на онези белези още личеше по кожата ми, писанията никога нямаше да се изтрият. — Всичко си има време — цитирах Еклисиаста шепнешком. — Време да се родиш, и време да умреш.

— Той ще се върне. Не можеш да го унищожиш — обади се Чела откъм купчините трупове, бившата ѝ войска. Беше... нито доволна, нито тъжна. Изглеждаше по-изгубена отвсякога.

— Не искам да го унищожа — отвърнах. — Той ми е брат. Да го спася е моя отговорност, винаги е било. — Знаех какво да направя.

Винаги съм знаел. Сложих ръка на трона. — Не бях подозирал, че ще е така сладко и горчиво едновременно. — В дъното на залата синът ми се разплака в обятията на майка си, и двамата така болезнено красиви. Брат ми винаги щеше да се връща, момченцето ми винаги щеше да е в опасност, защото болката ни се бе превърнала в колело, а светът лежеше разцепен. Моят брат, моят син, моята вина.

Сълза се плъзна бавно по бузата ми.

Изправих се някак, макар силата да ме беше напуснала. Отидох при Макин, който клечеше до Кент. Мартен ме последва, застана до рамото ми. Приблужи се Райк, окървавен, но цял, държеше златна верига, украсена с диаманти и кръв — явно дори сега се чувстваше длъжен да остане верен на навиците си.

— Не искам да го унищожа — казах. — Искам да го спася. Трябваше да го спася още тогава, когато тръните ме държаха. Точно тогава всичко се обърка. — Разтърси ме страх, внезапен и свиреп, страх от онова, което трябваше да направя, страх, че няма да ми стигне смелостта.

— Не. — Мартен, зад мен. Мартен, който винаги разбираше пръв. Мартен, който не бе успял да спаси сина си, чието момченце бе умряло пред очите му. Няма право и криво в тези неща. Има само криво. — Недей. — Думата го задави.

— Смъртта не е... — И Кент Червения умря, заобиколен от приятелите си, които го обичаха, всеки посвоему.

— ... каквато е била преди — довърших аз вместо него.

Чела пристъпи към нас. Никой не понечи да я спре.

— Той е на място, където не можеш да го последваш, Йорг.

— Не можеш. — Гласът на Мартен, натезжал от разбиране.

— Дори сега ми казват, че не мога, Макин — рекох аз, наполовина с тъга, наполовина с радост от края. Горчивото и сладкото. — Казват ми „недей“ и си мислят, че все трябва да има нещо, което не бих пожертвал, за да получа онова, което искам. — От което се нуждаех.

Макин вдигна очи да ме погледне, объркан, но разбрал, че никой от нас не говори за Кент. Понечи да се изправи и точно тогава аз го ударих. Макин е силен мъж и чевръст, затова трябва да го издебнеш добре, да подбереш грижливо момента, иначе нямаш шанс. Да избереш момент, когато равновесието му е нарушено. Ударих го толкова силно,

че да си счупя ръката. И я счупих. Той се срина като чувал с картофи, разперил ръце, едната удари пода почти в краката на Чела.

— К'во? — Райк откъсна озадачен поглед от брат Кент.

— Той щеше да се опита да ме спре. Кажете му, че го назначавам за стюард. И че е заповед, а не предложение. — Притиснах счупената ръка към гърдите си, оставих болката да изостри скръбта ми. — Щеше да се опита да ме спре. Макар да е изгубил момиченцето си, пак не би разбрал. Такъв е Макин.

— Майната му на Макин. Аз не разбирам — каза Райк, настръхнал, от острието на меча му още капеше кръв.

Някакво движение при Златната арка. Катерин, стиснала меч пред гърдите си, несигурна някак.

— Райк, прекрасни мой Райк! Винаги съм знаел, че има причина да те държа близо до себе си, братко. — Дръпнах нагръдника си и разперих ръце. — Направи го.

— К'во? — Зяпаше ме, все едно внезапно съм полудял.

— Трябва да го последвам, Райк. Трябва да намеря брат си.

— Аз...

— Убий ме. Нали все това повтаряш? „Ще те убия, Йорг.“ Сега аз те моля да го направиш.

Райк продължаваше да ме зяпа опулен. Виждах Катерин зад него — тичаше към нас и викаше нещо, но дали ме умоляваше да спра, или ме насърчаваше да продължа, не знам.

— Аз съм императорът, по дяволите! Заповядвам ти.

— Аз... — И двуметровият идиот погледна меча си, сякаш за пръв път виждаше такова нещо. — Не. — И го пусна.

И точно тогава Чела ме намушка. Ножът на брат ми, който бе взела незабелязано от трупа на Кай, забит на сантиметър от раната, която татко ми беше нанесъл преди години. Но Чела го надмина — за разлика от баща ми, тя завъртя острието. Нашата последна целувка.

— Върви в ада, Йорг Анкрат.

Това бяха последните думи, които чух.

53.

Докато обикаляхме пътищата, с братята често си говорехме за смъртта. Тя бе странникът, който ни следваше неизменно. Говореха за смъртта, но по-често говореха за умирането, а най-често за това как да го избегнем. Брат Бърло задължително отваряше дума за светлината. Светлината, която човек виждал, когато лежал в кръвта си и повечето от нея била вън, а по-малкото — вътре.

— Чувал съм да казват, че в началото била слаба, като светлината на зазоряване. Поглеждаш към нея и откриваш, че си в тунел, братя, и тоз тунел е животът ти, тъмен тунел, в който си вървял от самото начало.

Редно е да спомена, че Бърло обичаше да чете. Не ти трябват четящи хора, когато си бандит на пътя. Главите на четящите са пълни с чужди мисли.

— Но по-добре хич не поглеждайте към таз светлина — казваше той. — Защото е сладка, вярно, много сладка, но от нея връщане няма, а погледнеш ли я, почва да те тегли. Седял съм до мнозина, дето лежат в кръвта си на прага на смъртта, и съм ги чувал да шепнат през напукани устни за светлината. Ни един от тях не оцеля да тръгне отново по пътя.

Така поне го разказваше Бърло Дебелака. Неговата светлина може и да е била сладка, братя. Но аз съм я виждал с очите си и нека ви кажа, че се появява като студена звезда в тъмна нощ. Сетне започва да се приближава, или ти се приближаваш към нея — това е едно и също, когато си на място, където няма време, — и тогава разбираш какво е. Бял глад, братя, изпепеляващият, нажежен до бяло пламък на пещ, която няма търпение да те погълне, да те свърши веднъж и завинаги.

Тази светлина ме погълна и ме изплю, далече от света.

Мислел си бях, че знам достатъчно за смъртта. Смятал я бях за нещо сухо. Но смъртта, в която аз паднах, беше океан, студен, безкраен

и с цвят на вечност. И аз увиснах там, без време, без горе и долу. Чаках, и чаках, и чаках. Чаках да дойде ангел.

Мокра смърт беше моята.

Изплюх водата от суха уста. Вик се откъсна от гърдите ми и болката се върна, издълбоко, силна, нетърпима. Блесна светкавица, преплетените клони на шипката се откриха черни на небесния фон. Дъждът биеше леден, а аз висях в прегръдката му и не можех да падна.

— Тръните. — За миг сетивата ми се бяха изключили.

Втора светкавица, преди ехото от първата да се е търколило до края си. Каретата лежеше преобърната край пътя, фигури се движеха около нея.

— В тръните съм.

— Никога не си излизал от тях, Йорг — каза тя.

Стоеше до мен, моят ангел, създание в женски облик, изтъкано от топлина, светлина и възможности.

— Не разбирам. — Болката още ме пронизваше, кожата ми се издуваше алена около стотици закривени тръни, но сега, когато тя беше до мен, болката беше просто и единствено болка.

— Напротив, разбираш. — Любов струеше от гласа ѝ, чиста и непримесена с нищо друго.

— Животът ми е бил сън?

— Животът винаги е сън, Йорг.

— И... и нищо не е било истинско? Цял живот съм висял в тръните?

— Всички сънища са истински, Йорг, реални. Дори този.

— Какво... — Ръката ми помръдна и червена агония се разля по вените ми. След миг успях да продължа: — Какво искаш от мен?

— Искам да те спася — каза тя. — Ела. — И ми предложи ръката си. Ръка, в която цветовете се преливаха като по засъхналата корица на разтопено сребро. Хванех ли тази ръка, болката ми щеше да изчезне. Ангелът ми предлагаше избавление. Може би избавлението е това, винаги е било това. Протегнатата ръка, която да приемеш.

— На бас, че брат ми те е пратил по дяволите — рекох.

Нова светкавица... и след като угасна, вече нямаше ангел, а само ренарски войник, който носеше Уилям за глезените, както се носи прострелян заек. Носеше го към километричния камък, за да разбие в него главата му.

Природата е създала остриите нокти, за да приковеш с тях плячката си, и остриите зъби, за да я убиеш, но тръните... единственото предназначение на тръните е да те наранят. Тръните на бодливата шипка са създадени така, че да стигат до костите. Вадят се трудно. Ако превърнеш ума си на камък, ако се мяташ и дърпаш, ако чупиш и хапеш, ако направиш тези неща, ще се измъкнеш от шипката, защото тя не може да удържи човек, който не иска да бъде задържан. Ще избягаш. Може би няма да си цял, но ще избягаш с достатъчно от себе си, за да пълзиш. И пълзейки, аз се измъкнах от шипката. Стигнах до брат си.

Умряхме заедно. Както винаги е трябвало да бъде.

Студена каменна зала. Ехтяща. Таванът е почернял от дим. Скимтене, наситено с болка. Болката не е човешка, но въпреки това ми е позната.

— Още един — каза татко. — Все още има крак, на който да се изправи, нали, сър Райли?

Като никога сър Райли не отговори на своя крал.

— Още един, Йорг.

Погледнах към Верен, смазания Верен, който ближеше сополите и сълзите от ръката ми.

— Не.

Тогава татко взе факлата и я хвърли върху количката.

Търколих се назад пред лумналия пламък. Каквото и да диктуваше сърцето ми в онзи момент, тялото ми помнеше урока на нажежената машина и не ми позволи да остана при Верен. Воят откъм количката беше... в сравнение с него всичко, случило се преди, бледнееше. Наричам го вой, но си беше писък. Хора, кучета, коне. Когато болката е достатъчно силна, всички пицим еднакво.

Погледнах в пламъка и открих, че е същият изпепеляващ, нажежен до бяло пламък, който бях видял в края на своя тунел, сляп бял глад, сляпа бяла болка. Плътта знае своето и бяга от огъня, без значение какво имаш да кажеш ти по въпроса.

Но понякога плътта трябва да чуе.

— Аз.

Аз не можех да го направя, братя.

— Не мога.

Случвало ли ви се е да се засилите за скок от високо място, скок в бистър вир, да речем, и на самия ръб да откриете, че не ви е възможно, че не ви е по силите? Висели ли сте на четири пръста над пропаст, после на три, после на два, с пълното съзнание, че за нищо на света няма да се пуснете? Докато се държите, пък било и на един пръст, плътта не се отказва, независимо от всичко.

Горещината на онзи огън. Свирепият му плам. И Верен в него, гърчи се, пици. Не можех да го направя.

Не можех.

А после... можах. Скочих. Пуснах се. Прегърнах кучето си. Изгорях.

Тъмно небе, силен вятър. Можеше да е навсякъде и всякога, но все пак знаех, че за пръв път идвам тук.

— Намери ме значи?

Уилям, седемгодишен, златни къдрици, мека детска плът, Верен свит на топка в краката му. Старото куче ме надуши и вдигна глава, опашката му тупна по земята веднъж, два пъти.

— Легни, Верен. — Уилям сложи ръка между дългите му уши.

— Намерих те. — Усмихнахме се един на друг.

— Не мога да вляза — каза той и посочи златните порти, които се издигаха зад нас.

Отидох при тях и ги докоснах. Усетих топлина, пълна с обещания. Дръпнах ръката си.

— Раят е надценяван, Уил.

Той сви рамене и погали нашето куче.

— Освен това не е истински — добавих. — Ние сме го измислили. Създали сме го несъзнателно, построили сме го от очаквания и надежда.

— Не е истински? — Той примигна.

— Не. Нито той, нито ангелът. Не че са лъжа, просто не са реални. Сън, сънуван от добри хора, ако щеш.

— Тогава какво е смъртта, ама наистина? — попита той. — Мисля, че имам право да знам. Мъртъв съм от години. А ти пристигна

преди пет минути и вече знаеш всичко. Ако това не е истинско, тогава кое е?

Ухилих се, неизбежно беше. Забравил бях какво е да си батко.

— Не знам какво наистина е истинско. Но със сигурност е нещо по-дълбоко от това — казах и махнах към златните порти. — Нещо фундаментално. Чисто. Нещо, от което имаме нужда. Ако има рай, то той е по-добър от този и няма нужда от порти. Искаш ли да го намерим?

— Защо? — Уил се изтегна на една страна и продължи да чеше Верен между ушите.

— Видя ли малкия си племенник? — попитах.

Уил кимна и скри една срамежлива усмивка.

— Ако двамата с теб не направим това, той ще изгори. Той и всички други. И тук ще стане истинска навалица. Затова ми помогни да го намерим. — Без половинчати мерки. Без компромиси. Или спасяваш всички, или никого.

— Какво да намерим?

— Едно колело. Така си го представяше Фекслър. А по всичко личи, че тук очакванията ни имат значение.

— О, това ли? — Уил преглътна една прозявка и посочи.

Колелото беше на билото на възвишение, черно на фона на мораво небе, лежеше хоризонтално върху колона, която потъваше в камъка. Тръгнахме натам. Небето над нас изсветляваше, разсечено от цепнатини, през които се лееше белезникава светлина.

От върха се виждаха сухите земи, потъващи бавно към мрака.

— Съжалявам, че те оставих, Уил.

— Не си ме оставял, батко — каза той и тръсна глава, сякаш да се отърси от последната утайка на някакъв сън.

Сложих две ръце върху колелото. Студена стомана, лъскава. Строителска направа. Строителска стомана.

— Трябва да го завъртим назад и да го застопорим. Ще трябва да ми помогнеш. — Надявах се, че силите ще ми стигнат. Ръцете ми изглеждаха силни, гладки, атлетични. По някаква причина това ме изненада, сякаш не бях очаквал да са гладки, а нещо да е написано по тях, стари белези например. Имало ли е белези по ръцете ми преди? И да е имало, онова е било в миналото, а аз се бях пуснал от него. Решил бях да си тръгна от него. — Трябва да го завъртим.

— Е, ние сме майстори на бутането, нали така? — Уил опря ръце в стоманата. — Това ще ги спаси ли?

— Така мисля. Мисля, че може да спаси всички. Всички деца. Дори мъртвите. Дори сина на Мартен, Гог, Дегран, момиченцето на Макин, да ги освободи от хорските сънища и да ги прати там, където е истинското им място. Ако не друго, поне ще попречим на Строителските машини да изгорят от лицето на земята всички, които сме познавали някога.

— Звучи ми достатъчно добре.

И така, напрегнахме мускули да завъртим колелото.

Колело нямаше, разбира се. Нито златни порти, нито възвишение, нито сухи земи. Само двама братя, които се опитват да изправят кривото.

54.

И трябва да приемем, че съм успял. Така де, още сме тук все пак. И аз пиша този дневник, а не съм отровна прах, разнасяна от мъртъв вятър по стерилна земя. Колкото до онази магия, която ни събра накрая, която ми помогна да видя отвъд смъртта през неговите очи, онази магия вече я няма. Цялата магия изчезна, пресекна от извора си, колелото е завъртяно, старата реалност, от която човечеството се бе отклонило, е възстановена напълно.

Написах този дневник с мастило от Африк, тъмно като тайните съставки, които стриват за направата му. Ръката ми пътува по белите страници и рисува черната следа на дните ми. Следа, която започва в деня, когато разклатих снежния глобус и разбрах, че понякога промяната е възможна само отвън навътре. Следа от онзи ден до днешния — а днес ме събуди слънцето, грейнало над Виен и над синия Дануб, който тече тих и бърз през сърцето на Неразделената империя.

Малкият Уил влиза тичешком в стаята. Често идва напоследък, въпреки тревогите на майка си.

— Йорг! — казва той и аз се появявам.

— Да.

— Ти не си моят татко. Така ми каза Мартен.

— Аз съм спомен за него. А хората са направени от спомени, Уил. — Друг, по-добър отговор не мога да измисля.

— Чичо Райк казва, че си призрак.

— Чичо Райк е нещо, което е изпаднало от дупето на кон и после е било оформено в много грозен човек — казвам аз.

Уил се киска. После продължава сериозно:

— Но ти си бял като призрак. Баба Уенит казва, че призраците са прозрачни и аз наистина виждам през...

— Да, императоре мой — прекъсвам го аз. — Аз съм призрак. Призрак от данни, екстраполация, компилация. Милиард уловени мигове. Твоят баща е прекарал голяма част от живота си в сграда, построена преди хиляда години.

— Висок замък. — Усмивва се. — Бил съм там!

— Сграда с безброй древни очи и уши. А по-късно е носил специален пръстен. Гледал през пръстена и пръстенът гледал през него. Един човек... един призрак на име Фекслър решил, че е важно да опознае баща ти, да разбере дали може да му повери спасението на света.

— Искал е да знае дали татко ми е достатъчно добър — казва Уил.

Колебая се и скривам усмивката си.

— Искал да знае дали Йорг е подходящият човек. И направил онова, което правят машините, когато им поставиш сложна задача. Създал модел. И този модел съм аз.

— Ще ми се да имах истински баща — казва Уил. Само на шест е. Да се надяваме, че липсата на такт е временно явление.

— И на мен ми се иска да имаше истински баща, Уил. Аз съм само ехо и чувствам само ехо на любовта, която той би изпитвал към теб. Но ехото е много силно, уверявам те.

Той се усмивва и аз разбирам, че не цялата магия е изчезнала. Онази, която изгаря — да, тя си е отишла. Хората вече не летят, нито надхитрят смъртта. Ала едно по-дълбоко, по-старо и по-неусетно заклинание още е тук. От онзи вид, който разбива сърца и лекува сърца и който открай време тече в костния мозък на нашия свят. Добрият вид.

Уил се усмивва широко и си тръгва тичешком. Малките момчета лесно се отегчават. Гледам вратата, през която е излязъл, и се чудя какво ли ще влезе след него. Бих могъл да го предвидя, разбира се. Да създам модел. Но така не би било забавно.

Едно знам със сигурност — че през тази врата няма да влезе Йорг от Анкрат. Нормално е хората да се плашат от духове, а не обратното. Един човек може да се плаши и от сянката си, но ето ме мен — бледа сянка, която се страхува от човека, който я е хвърлил. Само че Йорг от Анкрат няма да се върне. Магията бе изключена, заклинанията се оттекоха от света. Смъртта отново е такава, каквато е била преди.

Наблюдавам вратата, но никой не идва. Миана тъгува. Посветила се е на младия император, който расте пред очите й. Катерин изобщо не идва при мен, смята ме за набор от числа, които броят сами себе си и се опитват да вземат мярката на човек, който е бил отвъд мерките,

може би дори отвъд нейните сънища. Наблюдавам още известно време вратата, после се отказвам. Фекслър ще я наблюдава вместо мен. Той наблюдава всичко.

Вместо това се потапям в бездънното и безкрайно море на Строителите. Колелета в колелетата, светове в светове, възможности без край.

Всички ние имаме своя живот. Всички имаме своя миг, или ден, или година. Йорг от Анкрат определено е имал своя и моята задача е да разкажа за него.

Но той вече е недостижим за мен и повече нямам какво да кажа. Може би някъде Йорг и брат му са намерили истинския рай и му разказват играта. Ще ми се да мисля, че е станало така.

Но историята, така или иначе, свърши.

СЛЕДГОВОР

Ако сте стигнали дотук, значи сте прочели три книги и няколкостотин хиляди думи за живота и времената на Йорг Анкрат. Очевидно е, че повече няма да прочетете нищо за него, и сигурно — с право донякъде — се чудите защо съм решил да застрелям между очите една златна кокошка, която тепърва е можела да ми снася яйца.

Най-лесният и най-добрият отговор е, че го изискваше самата история. Можех да ѝ кажа да иде да се метне отвисоко и да насоча събитията така, че да напиша четвърта книга, пета книга, шеста и прочие. Нищо чудно да дойдат години, когато ще ям котешка храна право от консервата и горко ще съжалявам, че не съм го направил. Ала истината е, че исках да се разделите с Йорг сега, когато той е на върха си. Предпочитам читателите да завършат третата книга жадни за още, вместо да затворят шестата с усещането, че са преяли. Напоследък често се случва герои да упорстват след датата си на трайност и да се превръщат в карикатури на самите себе си — да буксуват на място, по-скучни с всяка стъпка. Надявам се, че Йорг е избегнал тази съдба и че заедно сме създали нещо ценно.

Освен това искрено се надявам да си купите и следващата ми книга!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.